393
28 JUL 1963

Volume XVIII Part II

ANNALS OF ORIENTAL RESEARCH

UNIVERSITY OF MADRAS

DOCTRINA VIM PROMOVET INSITAM

1963

NOTICE

Subscriptions, books for review, exchanges etc. may be sent to

M. MARIAPPA BHAT,
Editor-in-chief.

UNIVERSITY BUILDINGS,
MADRAS-5.

© University of Madras, 1963.

Volume XVIII **Part II**

ANNALS
OF
ORIENTAL RESEARCH

UNIVERSITY OF MADRAS

Editor-in-chief
Prof. M. MARIAPPA BHAT

Editorial Board

Dr. M. VARDARAJAN
Sri. N. VENKATA RAO
Dr. S. K. NAYAR
Dr. V. RAGHAVAN
Dr. S. SHANKAR RAJU NAIDU
Sri A. S. USHA

1963

Annals of Oriental Research

EDITORIAL BOARD

PROF. M. MARIAPPA BHAT (Editor-in-Chief)	*Head of the Dept. of Kannada*
DR. M. VARADARAJAN	,, *Tamil*
SRI N. VENKATA RAO	,, *Telugu*
DR. S. K. NAYAR	,, *Malayalam*
DR. V. RAGHAVAN	,, *Sanskrit*
SRI S. SHANKAR RAJU NAIDU	,, *Hindi*
SRI A. S. USHA	,, *Arabic Persian and Urdu*

Published by the University of Madras
Twice a Year

Annual Subscription: Rs. Four

CONTENTS

Tamil

Vada Vengadam — **1—63**
By M. A. Dorai Rangaswamy

Kūḍal of the Sangam Age — **1— 6**
By Dr. M. Rajamanikkam

Tamil Malayaligal Tamil — **1—17**
By N. Sanjeevi

Tholkappiyathil Kilaviyum Chollum — **1— 5**
By M. Sundaram

Telugu

Pioneers of English Writing in India — **1—33**
By N. Venkata Rao

Natakakala — **303-342**
By S. Ramakrishna Sastri

Kannada

Tolkappiam (in Kannada) — **1—11**
By M. M. Bhat

Sabdamaṇi Darpaṇaṃ of Kēśiraja — **1—29**
By A. Shanker Kedilaya

Malayalam

Brahmandapuram — **1—39**
By K. N. Ezhuthachan

Sanskrit

Bhatta Dipika Prabhavali — **1—21**
By S. Subramania Sastry

Hindi

Nasals in Tamil with Special Reference to the dental and alveolar — **1— 2**
By S. Shankar Raju Naidu

The Place of Bharati and Guptaji — **1—12**
By Dr. S. N. Ganesan

Arabic, Persian & Urdu

Umayyah bin Atu-al-Salat — **1—40**
By K. Muhammad Yousuf Koken

Lectures on Historical Grammar of Tamil — **1—31**
By Dr. Kamil Zvelebil, Prague

LIST OF EXCHANGES

ENGLISH

1. *Annals of the Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona*
2. *Epigraphia India*
3. *The Journal of Sri Venkateswar Oriental Institute, Tirupati*
4. *The Journal of the Oriental Institute, Baroda*
5. *The Journal of the Uttar Pradesh Historical Society, Lucknow*
6. *The Journal of Oriental Research, Madras*
7. *The Journal of the Madras University, Madras,*
8. *The Journal of the Osmania University, Hyderabad (Deccan)*
9. *The Journal of the Gauhati University, Gauhati (Assam)*
10. *The Journal of the Bombay University, Bombay*
11. *Half-yearly Journal of the Mysore University, Mysore*
12. *Bulletin of the Government Oriental Manuscripts Library, Madras*
13. *Bulletin of the Archeological Survey of India—Ancient India*
14. *Tamil Culture, Madras*
15. *The Vikram, Vikram University, Ujjain*
16. *Indian Philosophy and Culture*
17. *Brahma Vidya, Advaita Sabha, Kumbhakonam*
18. *Journal of the Karnatak University, Dharwar*

TAMIL

19. *Tamil Pozhil*

TELUGU

20. *Andhra Sahitya Parishat Patrika, Kakinada, East Godavary Dt.*
21. *Parisodhana (Research Journal), Madras*

KANNADA

22. *Kannada Sahitya Parishat Patrika, Bangalore*
23. *Prabuddha Karnataka, University of Mysore*

MALAYALAM

24. *The S. P. Traimasikam*

HINDI

25. *The Nagari Pracharini Sabha Journal, Benares*

2 9 JUL 1995

வட வேங்கடம்

டாக்டர் மொ. அ. துரைஅரங்கசாமி

'வடவேங்கடம்' என்பது யாது? நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் நம் தமிழ் நூல்களைக்கொண்டு, வடவேங்கடம் என்பது இன்னது, இத்தகையது என்று ஒருவாறு நாம் உணரலாம்.

இன்று நம்மிடத்தில் உள்ள நூல்களுள், தொன்மை சான்றதும், தலைமையாயதும் தொல்காப்பியமே என்பதில் தமிழறிஞர்களுக்குள் கருத்து வேற்றுமை எள்ளளவும் இல்லை. பனம்பாரனர் என்பவர், தொல்காப்பிய ஆசிரியரான தொல் காப்பியரோடு ஒருசாலை மாணவர் என்பது அனைவர்க்கும் உடன்பாடே யாதலால், தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரம் பாடியுள்ள அப் பனம்பாரனர் காலமும் தொல்காப்பியர் காலமேயாகும். அப் பனம்பாரனர் தாம் பாடிய பாயிரத்தில்,

"வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகம்" (பாயிரம் அடி: 1 - 3)

என்று குறித்துள்ளார். இதனல், தமிழ்கூறு நல்லுலகமாகிய தமிழகத்திற்கு வடவெல்லையாக அமைந்திருந்தது வடவேங்கடம் என்ற செய்தி அறியப்படுகின்றது. வடவேங்கடம் என்பதற்கு எதிராகத் தென்வேங்கடம் என்பதொன்று இல்லையாதலால், வேங்கடம் என்பது தமிழகத்தின் வடவெல்லையாக அமைந்த தால், அது வடவேங்கடம் என வழங்கலாயிற்று என்று நாம் முடிவு செய்யலாம்.

தமிழகத்திற்கு வடவெல்லையாக இருந்தது வேங்கடமே என்பதை வலியுறுத்தும் சான்றுகளாகத் திகழ்பவை, சிகண்டியார் வாய்மொழியும், காக்கைபாடினியார் வாய்மொழி யும் ஆகும்.

இவருள் சிகண்டியார் என்பவர்,

"வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவம் என்
றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே," எனவும்,

காக்கைபாடினியார் என்பவர்,

"வடக்கும் தெற்கும் குடக்கும் குணக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பௌவமென்
றன்றான் கெல்லை அகவயிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே வாலிதின் விரிப்பின்," எனவும்

பாடியிருத்தலால், தமிழகத்தின் வடவெல்லை வேங்கடம் என்று மட்டுமே வழங்கப்பட்டுவந்தது என்பது தெளிவாகும்; வடக்கின்கண் எல்லையான காரணத்தால் அது வடவேங்கடம் எனப்பட்டது என்பதும் தெளிவாகும்.

பனம்பாரனார், சிகண்டியார், காக்கைபாடினியார் ஆகிய மூவர் வாய்மொழியாலும், வேங்கடம் என்பது தமிழகத்தின் வடவெல்லை என்பதுமட்டும் புலனாகின்றதே ஒழிய, அஃது இன்னது. இத்தகையது என்பது புலனாகவில்லை.

வடக்கே எல்லையாக அமைந்த வேங்கடத்தைப்பற்றி ஆராய முற்பட்ட நமக்கு, ஏனைய எல்லைகளைப்பற்றி இப்போது கவலைகொள்ளத் தேவையில்லை.

தொல்காப்பியத்தை அடுத்துப் பழஞ்சான்றாகத் திகழ்வது சங்க இலக்கியமேயாகும். இது, சங்ககாலம் எனப்படும் பொற்காலத்தில் தோன்றித் தொகை பெற்ற நூலாகும். சங்க காலத்தில் ஈடு எடுப்பு அற்றவர்களாகத் திகழ்ந்த சான்றோர்கள் பாடிய பாடல்களே அதன்கண் உள்ளன. எனவே, அதில் அவர்கள் வேங்கடத்தைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும் கருத்துக்களை ஒன்றுதிரட்டிப் பார்த்தால், அஃது இன்னது, இத்தகையது என்று நாம் ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளலா மன்றோ!

சங்கச் சான்றோர்களாக நானூற்று எழுபதின் மூவர் சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றனர். அவர் அனைவரும், தமிழகத்தின் வடவெல்லை வேங்கடம் ஆகும் என்பதை அறிந்திருப்பர் என்பது உறுதி. ஆனால், அவர் அனைவரும் ஒருசேர வேங்கடத்தைப்பற்றிப் பாடவில்லை; அங்ஙனம் பாடியிருக்க வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பதும் தவறாகும்; அங்ஙனம் பாடியிருந்தாலும், அவர்தம் பாடலனைத்தும் சங்க இலக்கியத்தில் எவ்வாறு இடம்பெறும்? அவருள் ஒருசிலர், வேங்கடம் பற்றிப் பாடியுள்ளனர். எண்மர் பாடல்கள் வேங்கடத்தைப் பற்றிய செய்தியை உணர்த்துகின்றன. எனவே, அப் பாடல்களிலிருந்து, வேங்கடத்தைப்பற்றி ஒருவாறு நாம் உணர்ந்து

கொள்ளலாம் என்பது உறுதி. எனவே, அவர்தம் பாடல்களை யும், அவற்றின் கருத்துக்களையும் இனி நாம் நோக்குவோம்:

சங்க காலம் மிகமிகச் சிறப்புற்றிருந்தது, ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டளவினதாகிய மூன்று தலைமுறைகள் எனலாம். வேங்கடத்தைப்பற்றிப் பாடியிருப்பவர்களுள், மதுரைக் கணக்காயனாரே, அம்மூன்று தலைமுறைகளுள் முதல் தலை முறையைச் சார்ந்தவராகக் காணப்படுவதால், அவர் வாய் மொழியை முதலில் நம் ஆராய்ச்சிக்கு மேற்கொள்வது தகுதி யுடையதாகும். நக்கீரனார் தந்தையாரே மதுரைக்கணக் காயனார் என்பதை நாம் ஈண்டு நினைவுகூரலாம்.

வேங்கடத்தைப்பற்றிய செய்தியை உணர்த்தும் மதுரைக் கணக்காயனார் பாடல் அகநானூற்றில் உள்ளது. அது,

" கொடுவலி இரும்புலி தயங்க நெடுவரை
ஆடுகழை இருவெதிர் கோடைக்கு ஒல்கும்
கானம் கடிய என்னார் நாமழ
நின்றதில் பொருட்பிணிச் சென்றிவண் தருமார்
செல்ப என்ப என்போய்; நல்ல
மடவை மன்ற நீயே; வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட்டு யானை
மறப்போர்ப் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தின் அன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கும் எயிறுகெழு துவர்வாய்
தகைப்பத் தங்கலா ஆயினும் இகப்ப
யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே.............
அரிவேய் உண்கண் அமர்த்த நோக்கே." (அகநா: 27)

என்பதாகும்.

" வளைந்த கோடுகளையுடைய பெரிய புலி வெளிப் படையாக விளங்கித் தோன்றுமாறு, நெடிய மலையில் வளர்ந்து அசையும் தண்டினையுடைய உயர்ந்தோங்கிய பெரிய மூங்கில்கள் மேல்காற்றினால் தளர்ந்து வளைதற்கு இடமாகிய காட்டுவழி, கொடிய தென்று எண்ணாராய்ப் பிரிவால் நாம் அழுமாறு, நிலைபேறில்லாத பொருள்மேல் வைத்த பற்றினால், நம்மைப் பிரிந்துசென்று, அதனை ஈட்டிவர, அக் காட்டு வழியாகிய கடுவழியே செல்வர் தலைவர் என்று ஊரார் கூறுவர் என்று சொல்லும் தலைவியே! நீ திண்ணமாக நல்ல மடமையை உடையாய்.

"வடதிசைக்கண் உள்ள வேங்கட மலை பெற்ற பெருவள மாகிய வெள்ளிய கோட்டினை (தந்தத்தினை) உடைய யானை களைக் கொண்டுவந்து, வீரம்பொருந்திய போரில் அவைகளைக் கொண்டு வெற்றி பெறவல்ல பாண்டியர் அறநெறி வழுவாது காக்கும் அழகிய கொற்கைத் துறையில் பெறும் முத்துக்களை ஒத்த, புன்சிரிப்பால் சிறந்து விளங்கும் பற்களைப் பொருந்திய பவளம்போன்ற (நின்) செவ்வாயிதழ்கள் தடுக்கத் தடைப் பட்டுத் தலைவர் தங்காராயினும், நின் செவ்வரி பொருந்திய மையுண்ட கண்ணின் விருப்பத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்ய வல்ல பார்வை, அவரை யாங்ஙனம் நின்னைக் கடந்தேக விட்டு விடும்? விடாது காண்," என்பது அவர் பாடிய பாடலின் பொருளாகும்.

செலவுணர்ந்து வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியதாக அமைந்தது அப் பாடல்.

தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் கருத்தை உணர்த்துவதாதலின், பாலையொழுக்கத்தைப் பற்றியது அவர் பாடல் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து தலைவன் செல்லும்வழி மிகவும் கொடியதாகும் என்பது பாலைபற்றிய பாடல்களில் உணர்த்தப் படும். மரங்கள் செறிந்த காட்டு வழியும் கொடியதாகும்; மரச் சோலைகள் அடர்ந்த மலைவழியும் கொடியதாகும்; வேனிற் காலத்தில் வெயில்வெம்மையால் மரஞ்செடி கொடிகள் கரிந்து போன காட்டு வழியும், மலைவழியும் கொடியனவாகும் என்பது கூறாமலே விளங்கும். ஆனால், வேனிற்கால வெயில் வெம்மை யால் கரிந்துபோன காடும் மலையும், மழைக்காலத்தில் தம் முன்னைய நிலைபெற்று நிலவும் என்பதை மறத்த லாகாது. ஒன்றும் விளைதல் இல்லாத பாழ்நிலம், தமிழ்நாட்டில், நிலைபே றுடன் இல்லாத தொன்றேயாகும். காடும், மலையும், புனலும், கடலும் சார்ந்த நானிலங்களுக்கு வேறாகப் பாழ்நிலம் என்ப தொன்று உளதாகத் தொல்காப்பியராலும் குறிக்கப்பட வில்லை என்பதையும் மறத்த லாகாது.

கடந்து செல்லுதற்கு அருமையான வழியைப் பாலைவழி என்று குறிக்கும் தமிழ் மரபு ஒன்று உண்டு. ஆங்கில மொழி நூல்களில், ஒன்றும் விளையாத பாழ்நிலம் அல்லது பெரிய மணல்வெளி, பாலை யென்று வழங்கப்படும். ஆங்கில நூல்

வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழைப் பயில்வோருட் சிலர், தமிழ் நூலிற் கூறப்படும் பாலையையும் அவ்வாறே ஒன்றும் விளையாத பாழ்நிலம் என்று பொருள் செய்துகொண்டு இடர்ப்படுவர். அதனோடு நில்லாமல், நூலெழுத முற்பட்டுத் தவறாகத் தாமுணர்ந்துகொண்டவாறு எழுதித் தவறான கருத்துக்களைப் பரப்பிவிடுவர். இங்ஙனம் செய்வது தமிழ் மொழிக்குஆக்கம் அளிப்பதுபோல் கேடு செய்வதே யாகும். இங்ஙனம் செய்வது பெருந் தவறே யாகு மன்றோ!

சுர் என்னும் அச்சம் தரும்வழி என்னும் பொருளில் சுரம் என்றும், கடுமையுடையதாய்க் கடத்தற்கரிய வழிஎன்னும் பொருளில் கடம் என்றும் பாலை குறிக்கப்படுவதுண்டு.

முதற் பொருளாகிய நிலம்பொழுதுகளுள், நிலத்தின் பகுதியை உணர்த்தப் புகுந்த தொல்காப்பியர், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற நான்கனையே குறித்துள்ளார் என்பதை முன்பே உணர்த்தினேம். நிலப்பகுதியுள் பாலை நிலம் என்ப தொன்றாக அவர் உணர்த்தவேயில்லை. ஆனல், நான்கு நிலங்களுக்கு ஏற்ப நான்கு ஒழுக்கங்களை உரிமையாக்கிய அவர், அவற்றிற்கு வேறாகப் பாலை என்ற பிரிவொழுக்கத்தை உணர்த்தியுள்ளார். பரத்தையைக் கூடுவதற்காக அயல்மனைக்குச் செல்லும் பிரிவும் பாலையாகும்; பொருள் முதலிய கருதி அயலூர்க்கோ, அயல்நாட்டுக்கோ செல்லும் பிரிவும் பாலையாகும். பிரிவுபற்றிய பாலையொழுக்கம் எத்தகையதாயினும் அவ்வொழுக்கம்பற்றிய பாடல் அச்சக்குறிப்பைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருக்கும். நெடுஞ்சேய்மைக்கண் பிரியும் பிரிவொழுக்கத்தில் இவ்வச்சக் குறிப்பு மிகுத்துக் காட்டப்படும்.

புணர்தலாகிய குறிஞ்சி யொழுக்கத்திற்கு மலைசார்ந்த இடமும், இருத்தலாகிய முல்லையொழுக்கத்திற்குக் காடுசார்ந்த இடமும், ஊடலாகிய மருத வொழுககத்திற்கு ஊர் சார்ந்த இடமும், இரங்கலாகிய நெய்த லொழுக்கத்திற்குக் கடல்சார்ந்த இடமும் நிலைபேறாக உரிமைபூண்டு நிற்பனவாகும். ஆனல், பிரிதலாகிய பாலை யொழுக்கத்திற்கு அங்ஙனம் நிலைபேறான உரிமைபூண்ட நிலம் ஒன்றுமே இல்லை. மற்ற ஒழுக்கங்களுக்கு உரிமைபூண்ட நிலங்கள், ஒரொருகால் தம் இயல்பிலிருந்து திரிந்து நிற்பனவாகும். அங்ஙனம் திரிந்து நிற்குமவையே

பாலை ஒழுக்கத்திற்கும் நிலமாகும். ஆனால், திரிந்து செயற்கை யாகும் எதுவும், அத் திரிபிற்குரிய காரணம் நீங்கிய வழித் தன் முன்னைய இயற்கைநிலையை எய்திவிடும். எனவே, பாலை நில மென ஒன்று நிலைபேறாகத் தமிழ்நாட்டில் இல்லாததொன்றே யாகும் என்பதைத் தமிழ்நூல் பயில்வார் உள்ளத்தில் நிலைபே றாகக் கொள்ளவேண்டும்.

நான்கு நிலங்களும் திரிந்து பாலை என்னும் படிவம் கொள்ளுமேனும், பெரும்பான்மையாக முல்லையும் குறிஞ்சி யுமே வெயில் வெம்மையால் திரிவனவாகும் எனலாம். இவ் வுண்மை, "வேனலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், தான் நலம் திருகத் தன்மையிற் குன்றி முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத் துப் பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும் காலை எய்தினிர் காரிகை தன்னுடன்," என்று சிலப்பதிகாரத்தில் மாங்காட்டு மறையோன் கோவலனைப் பார்த்துக் கூறும்கூற்றால் தெளி வாக்கப்பட்டுள்ளது (காடுகாண் காதை: 62–67). "வேனிலாகிய அமைச்சனொடு, வெவ்விய கதிர்களையுடைய ஞாயிறாகிய அரசன், தனது இயற்கை திரிந்து, வேறுபடுதலான், முல்லையும் குறிஞ்சியும் ஆகிய இருதிணையும் தம் இயற்கை குன்றித் தம் நல்ல இயல்புகளை இழந்து, தம்மைச் சேர்ந்தோரை நடுங்கும் வண்ணம் துன்பத்தினை உறுவித்துப் பாலை எனப்படும் வடி வினைக்கொள்ளும் இக் காலத்தில் இக் காரிகை (கண்ணகி) யோடு அடைந்தீர்," என்பது இவ் வடிகளின் பொருள். எனவே, முல்லையும் குறிஞ்சியும், வேனிற்காலத்தில் ஒரோ வழிப் பாலை வடிவம் கொண்டு நிற்குமேயொழிய எப்பொழு தும் பாலையாய் நிற்கும் ஒருபகுதி தமிழ்நாட்டில் என்றும் இல்லாத ஒன்றேயாகும். வேனில் வெம்மையால் தம் இயற்கை திரிந்து மாறுபட்ட முல்லையும் குறிஞ்சியும் அடுத்த கார்காலத்தில் பெய்யும் மழையால் தம் முன்னைய நிலையை அடைந்து காட்சிக்கும் கருத்திற்கும் இனிய வளங்கெழு சோலை களொடு திகழ்வனவேயாகும். இந்த அடிப்படைக் கருத்துக் களையெல்லாம் நன்கு தெளிவார்க்குப் பாலை என்பது ஒன் றும் விளையாத பாழ்நிலம் என்று கூறத் துணிவு ஏற் படாது. பாலைபற்றிய பாடல்களில், வழியருமையும், வழி யச்சமும் உணர்த்தப்படும்; புலிவாழ் காடாகவோ, யானைவாழ் மலையாகவோ, வேனில் வெம்மையால்காடும் மலையும் திரிந்த தன்மையாகவோ வழியச்சம் உணர்த்தப்படும். அதனால்,

அவற்றைப் பாழ்நிலம் என்று கொண்டுவிடுதல் அறியாமையே யாகும்.

இனி, மதுரைக் கணக்காயனார் பாடற்பொருளை நோக்குவோம. அவர்பாட்டில் தலைவன் பிரிந்து செல்வதற்கு அமைந்த அருவழி, பெரும்புலிகள் மறையுமாறு உயர்ந்தோங்கி வளர்ந்த மூங்கில்கள் நிறைந்த மலைக்கானம் என்று குறிக்கப்பெற்றிருத்தலைக் காண்கிறோம். மேல்காற்றடிக்கும்போது, மூங்கில்கள் தளர்ந்து வளையுங்கால், மறைபட்ட புலிகள் வெளிப்படையாகத் தோன்றுமாம். அத்தகைய வழி, அஞ்சுதற்கு உரிய வழியே யன்றோ! பாலையொழுக்கத்தில், வழியச்சம் உணர்த்தும் பொருட்டுக் கானத்தைப் புலிவாழும் கானமாகக் காட்ட முன் வந்தார் மதுரைக் கணக்காயனார். வழியச்சம் குறிப்பதற்காகப் புலிவாழ் மலைக்கானத்தைக் குறித்த அவர், அக் கானத்தையுடைய மலை ஈதாகும் என்று கூறவேயில்லை. பொருளீட்டுவதற்கு வடவேங்கடத்தைக் கடந்து செல்வதென்பது மரபாகக் கூறப்படுவது கொண்டும், பின்னர் வடவேங்கடம் வருவது கொண்டும், அம் மலையை வடவேங்கடம் என்று கூறலாமா? இங்ஙனம் கூறுவது வலிந்து தொடர்புபடுத்தலேயாகும். அங்ஙனம் தொடர்புபடுத்தினால் வடவேங்கடம் யானை வளமும், புலிவளமும் மிக்க காட்டுவளம் உடையதெனக் கொள்ளலாம். அங்ஙனமாயின், வடவேங்கடம், ஒன்றும் விளையாத பாழிடம் என்பதற்குச் சிறிதும் பொருந்திவாராது. தொடர்புபடுத்தாமல் யானைவளமுடையதெனினும் அது பாழிடமெனப் படாது. இதுநிற்க.

பனம்பாரனார், வேங்கடத்தை, "வடவேங்கடம்" என்று கூறிச் சென்றனராக, மதுரைக் கணக்காயனாரோ, "வடவயின் வேங்கடம்" (அகநா., 27) என்று கூறுவாராயினர். வயின் என்பது, ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக நின்று 'இல்' என்ற பொருளையும், பெயராக நின்று 'பக்கம்' என்ற பொருளையும் தரும். ஈண்டு, வயின் என்பதை வேற்றுமை உருபாகக்கொண்டால், 'வடவயின் வேங்கடம்' என்பது 'வடக்கில் உள்ள வேங்கடம்' என்று பொருள்படும்; பெயராகக் கொண்டால், 'வடக்கே ஒரு பக்கத்திலுள்ள வேங்கடம்' என்று பொருள் படும். "கூடற் குடவயின்......(பரங்) குன்று" (திருமுருகாற்., 71, 76) என்பதில், 'குடவயின்' என்பதற்கு, 'மேறகே ஒரு பக்கத்தில்' என்று பொருள் கூறுவதே பொருந்துவதாக உள்ளது. இன்றுள்ள மதுரை, பழைய மதுரை (கூடல்) அன்று

என்று கொள்வார்க்கு, அப்பழைய மதுரை இன்றுள்ள மதுரைக்கு வடபால் இருந்ததென்று கொள்வதற்கு அமையுமே ஒழியத் தென்பால் இருந்ததென்று கொள்வதற்கு அமையாது. பரங்குன்றமோ இப்போதிருக்கும் இடத்திலேயே பண்டும் இருந்ததென்று கொள்வதற்கே இயைபுடையது. எனவே, பழைய மதுரையை நோக்குமிடத்தும், பரங்குன்று அதன் நேர்மேற்கில் இல்லாது, மேற்கே ஒருபக்கத்தில் உள்ளதாகவே கொள்வதற்கு அமைவுடைத்து. இவ்வாறு குறிக்கவே நக்கீரர், குடவயின் என்று கூறினர் என்றால், அவருடைய தந்தையாரான மதுரைக் கணக்காயனர், வடக்கே ஒருபக்கத்தில் அமைந்தது வேங்கடம் என்று குறிக்கவே, "வடவயின் வேங்கடம்" என்று கூறினர் எனலா மன்றோ! தந்தை வழியில் மகனரும், மகனருக்கு வழியுணர்த்தும் வகையில் தந்தையாரும் அமைந்த முறைமை பாராட்டுதற்கு உரியதாகின்றது. "வடவயின் வேங்கடம்" என்பது "வடக்கே ஒரு பக்கத்தில் அமைந்த வேங்கடம்" என்று பொருள் கொள்வதற்கே உரிமை பூண்டதெனின், இன்று திருமலை என வழங்கப்படும் திருவேங்கட மலையே, மதுரைக் கணக்காயனர் கருதிய வேங்கடமாகும் எனலா மன்றோ!

"வடவயின் வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட்டு யானை" என்று கூறுகிறார் மதுரைக்கணக்காயனர். "பயப்பே பயனும்," என்பது தொல்காப்பியம் (உரி., 9). தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பயன் அடைவதற்காக யானைகளைத் தரும் பெருமைசான்றது வேங்கடம் என்பது கணக்காயனர் கருத்தெனலாம். இப்பாடலில், அப் பயனைப் பாண்டியர் அடைந்தனர் என்பது புலனுகின்றது. வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட்டு யானைகளால், மறப்போரில் பாண்டியர் வெற்றிபெற்று விறு எய்தினர் போலும்! இவ்வாறு சிறந்த பொருள் கொள்ள அமைதியுற்றிருக்கவும், வேங்கடத்திலுள்ளவர், திறையாக யானைகளைப் பாண்டியர்க்குத் தருவர் என்று கூறுவாரும் உளர். அங்ஙனமாயினும், திறை தரும் குறுநில மன்னரையும், அம் மன்னரால் ஆளப்படும் நாட்டையும், அவரால் திறையாகத் தருவதற்கு அமைந்த யானை வளத்தையும் உடையது வேங்கடம் எனல் வேண்டுமாதலால், வேங்கடம் ஒரு பாழிடம் ஆகும் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருத்தமாகும்? வேங்கடமலையை ஒன்றும் விளையாத பாழ்பட்ட மலைத்தொடர் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருத்தமாகும்?

"விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆஅய் நின்னாட்டு
இளம்பிடி ஒருசூல் பத்தீ னும்மோ," (புறநா., 130)
என்பதும்,

"மழைக்கணம் சேக்கும் மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வாள் அண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறுமிக வுடையஇக் கவின்பெறு காடே,"(புறநா., 131)
என்பதும் ஈண்டு நினைவுகூர்தற்கு உரியன.

தந்தை மதுரைக் கணக்காயனார் வேங்கடத்தைப்பற்றிக் கூறியதைப் பார்த்தோம். இனி, அவர் மைந்தர் நக்கீரனார் அவ்வேங்கடத்தைப்பற்றி யாது கூறுகிறார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

"பல்பொறிப்
புலிக்கேழ் உற்ற பூவுடைப் பெருஞ்சினை
நரந்தம் நறும்பூ நாண்மலர் உதிரக்
கலைபாய்ந் துகளும் கல்சேர் வேங்கைத்
தேங்கமழ் நெடுவரைப் பிறங்கிய
வேங்கட வைப்பிற் சுரனிறந் தோரே.........
விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம," (அகநா., 141)
என்ற பாடற்பகுதியில், வேங்கடத்தைப்பற்றிய செய்தியை நக்கீரர் உணர்த்தியுள்ளார்.

"வைப்பின் இறந்தோர் வருக," என்ற முடிபினை, இப் பாட்டில், முதற்கண் நாம் காணுதல் வேண்டும். "ஊரின் நீங்கியோர் வருக," என்ற தொடர்போல், நக்கீரர் பாட்டின் முடிபு அமைந்துள்ளமை வெளிப்படை. ஊரின் என்பதிலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'இன்' நீக்கப்பொருளுடைய தாதல் போன்று, 'வைப்பின்' என்பதில் உள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு, நீக்கப்பொருள் உடையதே ஆகும். எனவே, "வேங்கட வைப்பின் சுரனிறந்தோரே," என்பது, 'வேங்கடவைப்பிலிருந்து நீங்கி, அதற்கு அப்பாற்பட்ட சுரனை நீங்கியவர்' என்றே பொருள் படும். பாலைத் திணைக்கு ஏற்பச் சுரன் குறிக்கப்பட்டதாயினும், அது வேங்கடம் அன்று, அதற்கு வேருயது என்று நாம் கொள்ளுமாறு நக்கீரனார் ஈண்டுக் குறித்துள்ளார் எனலாம். இனி, "வேங்கட வைப்பில் சுரன் இறந்தோரே" என்று ஏழாம் வேற்றுமையாகக் கொண்டாலும், 'வேங்கட வைப்பு முழுதும் சுரனன்று,

அதில் ஏதோ ஒருபகுதி மட்டுமே சுரனுகும். அதைக் கடந்தோர்' என்று நாம் பொருள் கொள்ளலாம்.

இனி, "வேங்கடத்திற் சுரனிறந்தோர்," என்னுது, "வேங்கட வைப்பிற் சுரனிறந்தோர்" என்று கூறியிருத்தல் நுணுகி நோக்குதற்கு உரியது. 'வைப்பு' என்பது ஈட்டித் தொகுத்துக் காத்துவைத்த பெருஞ் செல்வம் என்றும், ஊர் என்றும், நிலப்பகுதி என்றும் பொருள்படுதலைச் சங்க இலக்கியத்தாலேயே நாம் உணரலாம். வையம் எனினும் வைப்பு எனினும் ஒக்கும். இரண்டற்கும் முதனிலை 'வை' என்பதே யாகும். வைத்தல் என்பது அவற்றின் பொருளாகும். எனவே, ஈட்டிவைத்து நிலையாக வாழ்வதற்கு உரிய இடம் அல்லது ஊர் அல்லது உலகம் என்று அவை பொருள்படும். அங்ஙன மாயின், வேங்கட வைப்பு என்பது, மக்கள் நிலையாக இருந்து வாழ்வதற்கு உரிய சிறந்த வேங்கடமாகிய ஊர் அல்லது நாடு என்றே பொருள்படும். அவ்வாறு கொள்வதற்கு ஏற்பவே நக்கீரர் அதனைப் புனைந்துரைத்துள்ளார்.

"வேங்கட மலையில் வேங்கை மரங்கள் நிறைந்திருக்கும். அவற்றின் மலர்கள் பல புள்ளிகளையும் வரிகளையும் உடைய புலியின் நிறத்தைப் பொருந்தியிருக்கும். வேங்கை மரங்களே யல்லாமல், பெரிய கிளைகளையுடைய நாரத்தை என்னும் நரந்த மரங்களும் அங்கே நிரம்ப உண்டு. அவற்றின்மீது முசுக் கலைகள் (ஆண் குரங்குகள்) பாய்ந்து மேலும் கீழும் தாவும். அதனுல், அவற்றின் அன்றலர்ந்த மலர்கள் உதிரும். வேங்கை மலர்களிடையே நாரத்தை மலர்கள் உதிர்வன என்ருல், அவற்றிலிருந்து தேன் பெருக்கெடுத்தோடும்என்பது கூறவும் வேண்டுமா? எனவே, யாண்டும் தேன்மணம் கமழாநிற்கும். அத்தகைய மரச்சோலைகளும் மணமும் கொண்ட நெடிய சிமையங்களால் கண் கொளாக் காட்சியாக இலங்குவது வேங்கட வைப்பு," என்று நயமெலாம் தோன்றப் பாடியுள் ளார் நக்கீரர். இத்தகைய வேங்கட வைப்பு, மக்கள் இனிது உறைவதற்கு ஏற்ற உறைவிடம் ஆவதற்கும் தடை ஏது? மக்கள் உறைவதற்கு உரிய அழகிய இடமாகும் அதுவெனின் அஃதெங்ஙனம் சுரமாகும்? எனவே, வேங்கடவைப்பினைக் கடந்து அதற்கப்பாற்பட்ட சுரனிறந்தோர் வருக என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்துவதாகும் என்பது இப்போது விளங்கும்.

இனி, "வேங்கடவைப்பிற் சுரனிறந்தோர்" என்பதற்கு, 'வேங்கட மலையைச் சார்ந்த ஊர்களையுடைய சுரநெறியைக் கடந்தோர்' என்று பொருள் கூறின், முசுக்கலை உகளும் வேங்கையும் நரந்தமும் தேனும் கொண்ட கவினுடைய ஊர்களையுடைய வேங்கடம் சுரநெறியை உடையதாகுமா? அஞ்சு தக்கதாகுமா? என்று எண்ணவேண்டி வரும். வேங்கடம் என்பது மலையாகும் என்றதும், அதைக் கடத்தலே அருமையுடையதாகும் என்ற எண்ணம் கொண்டு மற்றச் சிறப்புக்களையெல்லாம் சிறிதளவும் கருதாமல் இவ்வாறு பொருள்கூறி மலைவுகொள்ளச் செய்வாராயினர் எனலாம். வைப்பு என்ற ஒரு சொல்லே சாலும், அஃது அருஞ்சுரம் அன்று என்று கொள்வதற்கு. இதுநிற்க.

பிரிவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குக் கூறும் கிழத்தி, "சுரனிறந்தோர் வருக" என்றுமட்டும் கூறினால் போதும், பாட்டின் கருத்து முற்றுப்பெறுதற்கு. ஆனால், "விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம" என்று, பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டின் உச்ச நிலையை உணர்த்தும் வகையில் அவள் கூறுவது வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்ததாகின்றது.

"எஞ்சாது,
உலகு தொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி
மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிரு நடுநாள்
மறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம" (அகநா., 141:4-11),

என்கிறாள் கிழத்தி.

உலகில் உழுதொழில் குறைவில்லாது முற்றுப்பெற்றுவிட்டது. நாஞ்சிலாகிய கலப்பைக்கு இனி வேலையில்லை. பயிர்களெல்லாம் செழித்தோங்கி வளர்ந்துவிட்டன. அவை விளைந்து முற்றிப் பயன் தருதற்கு நீர்நிலைகளில் எஞ்சிநிற்கும் நீர் சாலும். மழை இனித் தேவையில்லை. மழைக்காலம் நீங்கியது. உயர்ந்த வானம் மாசுமறுவின்றித் திகழ்கின்றது. முழுமதி தன்னிடம் குறுமுயலாகிய மறுமுழுதும் தோன்ற

நன்கு நிறைந்து விளங்குகின்றது. கார்த்திகைத் திங்கள் முழுமதி நாளில் அறுமீன் (கார்த்திகை நட்சத்திரம்) முழு மதிக்கு அண்மையில் சேரத் திகழ்வது கண்கொளாக் காட்சி யாக இருக்கும். யாண்டும் இருள் இல்லாது அகன்றொழியும். யாண்டும் ஒளி; திங்களின் தண்ணொளி. திங்களுக்குத் தன் இயல்பில் ஒளி ஏது? சூரியனிடமிருந்து பெற்ற இரவல் ஒளி யாலேயே திங்கள் ஒளிர்வதாகும்என்பர் அறிவியல் நூலோரும். ஆனல், சூரியன்மட்டும் தானே ஒளிரவல்லதோ? அஃதும் இரவல் ஒளியால் ஒளிரவல்லதேயாகும். யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திலங்கும் இறையிடமிருந்து பெற்ற இரவல் ஒளியா லேயே அஃதும் ஒளிரவல்லதாகும். விண்மீன்கள் ஒளிர்வதும் அதனிடமிருந்து பெற்ற இரவல் ஒளியாலேயே ஆகும். திங்கள், ஞாயிறு விண்மீன் இவற்றில்மட்டுமா அவ் விறையொளியைக் காண்கிறோம்! நம்வீட்டு அடுப்புத் தீயில், வீட்டு விளக்கில் உள்ள ஒளியும் அவ் விறையொளியேயாகும். ஒளியுடைப் பொருள் களுக்கெல்லாம் ஒளிதரும் பேரொளிப்பிழம்பாய்ப் படைத்துக் காத் தழித் தளிக்கும் இறையை விருப்பமுடன் வழிபடுதற்கு அமைந்த நன்னாளே கார்த்திகைத் திருவிழா நாளாகும். அறு மீனொடு சேர்ந்து முழுத்திங்கள் ஒளிகாலும் நள்ளிராக் காலத் தில், தொன்றுதொட்டு வந்த மரபை மறவாமல் கடைப் பிடித்துவரும் பழையஊரில், தொன்றுதொட்டு வெற்றியன் றித் தோல்வியடையாத பழைய ஊரில் உள்ளவர் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து தெருக்களிலெல்லாம் விளக்கேற்றி, மாலை தொங்கவிட்டு, ஒளியும் மணமும் வீட்டின் முகப்புகளிலெல் லாம் திகழச் செய்வர். வீட்டின் உள்ளே இருள் இருப்பின், ஒளிவடிவான இறை, நீக்கமற யாண்டும் நிறைந்திருப்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்! எனவே, வீட்டின் உள்ளேயும், மூலை முடுக்குக்களிலெல்லாம் பல பல விளக்கேற்றிவைப்பார்கள். விளக்கேற்றி வைக்கும்போது, அவ்விளககொளி இறை யொளியே என்ற எண்ணமும், அவ்விறையிடத்து விருப்பமும் வேர்கொளல் வேண்டும். அவ் விருப்பத்தால் அவ்விறையிடம் வேண்டியன வேண்டியாங்குப் பெறலாம். காதலனைப் பிரிந்து அவன் நினைவாகவே இருக்கும் காதலிக்கு இறையொளியில் உள்ளம் எங்ஙனம் நிலைத்து நிற்பதாகும்? ஈருடல் ஓருயிர் என்ற காதலன் காதலியருள் காதலனின்றிக் காதலிக்குச் செயலாற்ற ஆற்றல் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? இத்தகைய நன்னாள் ஆண்டொன்றற்கு ஒருமுறையல்லது வாராது. அன்று அவ்

விழா அயரவில்லையெனின், அடுத்த ஆண்டு முழுதும் இருள் தான். புறவொளி இருப்பினும் அகவொளி இராது. அஃதின்றேல் வாழ்க்கையில் இன்பமேது? இன்பம் வேண்டின் கார்த்திகை விழாவை மறத்தலாகாது. எனவே, காதலன் வரவால் உயிர் நிறைவு பெற்றுக் கார்த்திகை விழாவைச் சிறப்பாக அயர்தற்காகப் பிரிந்த தலைவன் வந்து தன்னுடன் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறாள் தலைவி.

விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடத்தைக் கடந்து சென்றவர் செவியில், கார்த்திகை விழா வரும் செய்தியைப் புலப்படுத்தும் ஒலி, முன்கூட்டியே அவ் வேங்கடத்திலிருந்து எழுந்து சென்று விழுந்திருக்குமாதலால், கார்த்திகை விழா அயரத் திண்ணமாக அவர் வருவர் என்ற முழுநம்பிக்கையுடன் "விழவுடன் அயர வருகதில் அம்ம" என்று கூறுகிறாள் எனலாம். விழாவின் இன்றியமையாமை பண்டைத் தமிழகத்தில் எங்ஙனம் போற்றப்பட்டது என்பதற்கு இப் பாடலே தக்க சான்றாகும். விழாவெல்லாம் இறைவழிபாட்டையே தலைமையாகவும், சிறப்பாகவும் கொண்டதென்பதற்கும் இதுவே சான்றாக அமையும்.

வீழ் என்ற முதல் நிலையிலிருந்து பிறந்த சொல்லே விழா என்னும் சொல்லாகும். வீழ் என்பது விருப்பம் என்னும் பொருளுடையதாகும். "தாம் வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே காமத்துக் காழில் கனி," (திருக்., 1191) என்ற குறளை நோக்குக. வீழ், விழை, விழா, விழைவு என்ற சொற்களை ஒப்பு நோக்கினால், உண்மை நன்கு தெளிவாகும். அன்பு செய்து பயிற்சி பெறும் ஒருவனும் ஒருத்தியும், ஆண்டவனிடம் முழு விருப்பம் வைத்துப் பயிலும் பயிற்சியே விழா எனப் பண்டு வழங்கப்பட்டது எனலாம். ஊரார் அனைவரும் கூடிப் புறச் சடங்குகளுடன் இறை வழிபாடு ஆற்றுதலுக்கு விழா என்ற பெயர் பின்னர் அமையலாயிற்று எனலாம். ஊர் நலத்திற்காக எத் தொழிலைத் தொடங்கினாலும் ஊரார் அனைவரும் ஒன்றுகூடி விழா அயர்வர்; ஆனால், எடுத்த தொழில் முட்டின்றி முடியவேண்டும் என்பதற்காக இறை வழிபாட்டோடேயே விழா அயர்வர். தொழில் முற்றுப்பெற்ற காலத்திலும், அறுவடைக் காலத்திலும், மணஞயரும் காலத்திலும் புனல் விளையாட்டுக் காலத்திலும், போர் தொடங்கும் காலத்திலும், போரில் வெற்றிபெறுங் காலத்திலும் இறை வழிபாட்டொடு கூடியே விழா அயரப்படும். இறையை விட்டுத்

தனியே விழவு என்பதொன்று தமிழகத்தில் என்றும் இருந்த தில்லை என்பது சங்க நூலை நுணுகிப் பயில்வார்க்கு நன்கு புலனாகும்.

விழாவில், இறைவனின் பல்வகைப்பட்ட புகழ்மாலைகள் பரக்கச் சாற்றப்படும். இதனால், விழாவிற்குச் சாறு என்ற பெயரும் உண்டு. சாற்றுவது அல்லது சாற்றப்படுவது சாறு எனலாம் அன்றோ!

விழாவில் இறைவனுடைய புகழ்மாலைகளை இசையுடனும், இசைக் கருவிகளுடனும் பரக்கச் சாற்றுவதற்கு இன்றி யமையாது வேண்டப்பட்டவர்களே பாணர்களும் பொருநர் களும் ஆவார்கள். இவர்கள் வேந்தர்களாகிய புரவலர்களுடைய புகழ்மாலையைப் பாடுவார்கள் எனினும், ஊர் முழுதும் கூடி அயரும் விழாக்களில் இறைவன் புகழ்மாலைகளையே இசை யுடனும், இசைக்கருவிகளுடனும், ஆடல்பாடல்களுடனும் எடுத்துச் சாற்றுவர் என்பது சங்க இலக்கியத்தால் அறியப் படும். விழாக் காலங்களில், இவர்கட்குத் தனி மதிப்பு உண்டு; பெருவிருந்து உண்டு. மற்றைய நாட்களில், அத்தகைய மதிப்போ விருந்தோ இவர்கட்குக் கிடைப்பது அருமையாகும். எனவே, தங்கள் மதிப்பைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, விழா முடிந்தவுடனேயே, விழாக்கொண்ட ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டு, விழா நடைபெறும் வேற்றூரை நாடி இவர்கள் சென்று விடுவர். இவ்வுண்மை, முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடிய பொருந ராற்றுப் படையால் நன்கு தெளிவாகும். "அறாஅ யாணர் அகன்றலைப் பேரூர்ச் சாறு கழிவழி நாள் சோறு நசையுறாது வேறுபுலம் முன்னிய விரகறி பொருந," (பொருந., 1 - 3) என்ற அடிகளை நோக்குக. இங்ஙனம் விளிக்கப்பட்ட பொருநன், பேரூர் ஒன்றில் நடைபெற்ற விழாவிற் பங்கு கொண்டு, அது முடிந்த பிறகு, விழா நடைபெறும் வேற்றூரை நாடி வருகி றான்; களிறுகள் வழங்கும் கானமெல்லாம் கடந்து வருகிறான்; வெயில் வெம்மையால் மரங்களெல்லாம் தீய்ந்துபோன அருஞ் சுர வழியாக வருகிறான்; வெயில் வெம்மையிலும், இலைமட்டும் வற்றிக கிளைகளொடு நிற்கும் வன்மை வாய்ந்தது மராம் என்னும் வெண்கடப்ப மரம். அதன் நிழலில், கிளைகளில் இலையில்லாமையால் வலைவலந்தன்ன நிழலில், கொப்புளித்த காலுடைய தன் மனைவியுடன் அவன் தங்குகிறான். ஆனல், தன் இளைப்பு மிகுதியால் படுத்து இளைப்பாறவும் அவன்

விரும்பவில்லை; ஐயோ, அப்பா என்று கதறவும் இல்லை. பாடினி, யாழிசையுடன் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடுகின்றாள்; பொருநன், தடாரிப்பறை முழக்கிக் கடவுட் கடன் ஆற்றுகிறான். யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திலங்கும் இறைவனே தங்கள் துன்பத்தைப் போக்கவல்லவன்; அவனை வாழ்த்துதலே தங்களுக்கு இன்றியமையாததாகும் என்றுணர்ந்து, அவ்வாறு வாழ்த்துதலிலேயே பயிற்சி பெற்று வந்ததாலன்றோ, அருஞ்சுர வழியில் அவன் கடவுட் கடன் கழிக்கத் தலைப்படுகிறான்! அருஞ்சுரம் என்பது பாலை எனப்படுவதாயினும், அது நிலத்ததொரு பகுதியாவதன்று, வெயில் வெம்மையால் காடு திரிந்தே பாலையாவது என்ற பொருள் தெளிவாகத் தோன்ற அவன் ஏத்திய கடவுள் 'காடுறை கடவுள்' என்றே பொருநராற்றுப்படையுள் குறித்திருத்தலைக் காணலாம். அதைக் காணும்போது, "மாயோன் மேய காடுறை உலகம்," என்ற தொல்காப்பியர் கூற்று நினைவில் எழாமல் இராது. காடுறை கடவுள் மாயோனே. காடு திரிந்ததாயினும், அப்போதும் மாயோனே அதற்குரிய கடவுள். அம் மாயோனே, திரிந்து பாழடைந்த காட்டைப் பழையபடி வளம் மிக்க காடாக்க வல்லவன். எனவேதான், அப் பொருநன், இலையில்லாத மராமரத்தின் வலைவலந் தன்ன மென்னிழல் மருங்கில், காடுறை கடவுட் கடன் கழிப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளான். பாலையின் உண்மைச் செய்தியையும், விழாவின் உண்மைச் செய்தியையும் இவ்வாற்றால் பொருநராற்றுப்படை நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்தியிருத்தலைக் காணலாம்.

இத்தகைய பொருநன், விழா நடைபெறும் ஊருக்கு எதன்பொருட்டுச் செல்லுவான்? விழாவில் கடவுளின் புகழ் மாலையைச் சாற்றுவதற்காகவே செல்லுவான் என்பது கூறாமலே விளங்கும். எனவே, யாண்டு யாண்டு விழாவுண்டு, ஆண்டு ஆண்டுக் கடவுளைப்பற்றிய சாற்று உண்டு என்று நாம் முடிவு செய்வது தவறாகாது. இதனால், கடவுட் சாற்று அல்லது கடவுள் வாழ்த்து இல்லாத விழாவானது தமிழகத்தில் பண்டு பயின்றதில்லை என்று முற்கூறியது பொருந்தாக்கூற்றென்று எவரும இப்போது கூறத் துணிவுகொள்ளார். ஆனால், இத்தகைய கடவுள்வாழ்த்து, விழாக்களில் நடைபெற்றதென்ற செய்தி வெளிப்படையாகச் சங்க இலக்கியத்தில் ஏன் உணர்த்தப்படவில்லை? இன்றியமையாது கடைப்பிடிக்கப்படுவது,

மறவாமல் போற்றப்படுவதென்றால், அது வாழ்க்கையில் கலந்து ஒன்றாய்விடுமாதலால், அது வெளிப்படையாக உணர்த்தப்படாமலே கொள்ளப்படுவதாகும் என்ற உண்மையை உணர்வார், இத்தகைய ஐயவினாவை எழுப்பவே எழுப்பார். மின்விளக்கில் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் ஒளிக்கும், மின்விசிறியில் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் இயக்கத்திற்கும் உள்ளீடான மின் ஆற்றல் வெளிப்படையாகத் தோன்றாததால் அதனை இல்லையென்று மறுப்பவர் அறிவுடையவர் ஆவரோ?

வரி வசூல் செய்யும் துறை, நில அளவு செய்யும் துறை, நீர்பாய்ச்சுதலைக் கண்காணிக்கும் துறை என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பலவேறு துறைகளுள்ள அலுவலகத்தில் ஒவ்வொரு துறையும் தனித்தனியே இயங்குவதாகக் கூறப்படுவதெனினும், அனைத்திற்கும் தலைவரான கலெக்டரின் ஆணை அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் ஊடுருவி நிற்பதென்பது எப்படியோ, அப்படியே பல்வேறு வகைப்பட்ட விழாக்களிலும் கடவுட் சாற்று அல்லது கடவுள் வாழ்த்து ஊடுருவியே நிற்பதாகும். தனித்தனியே, அத் துறைகள் பல்வேறு வகைப்பட்ட பெயர்களைப் பெற்று வழங்கும். ஆனால், அவ்வெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பொதுவில் கலெக்டர் ஆபீஸ் அல்லது கலெக்டர் அலுவலகம், அல்லது தண்டல்தலைவர் அலுவலகம் என்றே வழங்கப்பெறும். அவ்வாறே, பல்வேறுவகைப்பட்ட விழாக்கள் உண்டெனினும், பொதுவாக விழா என்று குறிக்கப்படும் போது, அது கடவுள் விழா என்றே கொள்ளப்படும். இந்த உண்மை தொன்றுதொட்டுத் தமிழகத்தில் நிலவியிருந்தமையைச் சங்கநூல் முழுமையும் ஊன்றிப் பயில்வார்க்கே புலனாகும். ஒரு சொல்லைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, மற்றவற்றோடு அதை ஒப்புநோக்கி ஆராயாதவர்க்கு இவ்வுண்மை புலனாகாது.

நக்கீரர் காட்டிய வேங்கடத்தைக் கண்டு களிக்கத்தலைப்பட்ட நாம் நம்மை அறியாமலே அவருடைய பாடலில் உள்ள வேறு செய்திகளைப் பின்பற்றி நெடுந் தொலைவு சென்று திரும்பினோம். நரந்தமலரும், வேங்கைமலரும் உதிர்ந்து தேன் மணம் கமழும் நெடிய வரையிறங்கிய மக்கள் வாழ்விடமாம் சிறந்த வைப்பே வேங்கடமாம் என்று நக்கீரர் உணர்த்தி

யிருப்பதை அறிந்த நாம் அதைப்பற்றிய வேறு செய்திகளை அறிய மேற்செல்வோம்.

கள்ளில் ஆர்த்தியனார் (கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்பது பிழைபட்ட பாடமாகும்) பாடிய பாடலொன்றில், வேங்கடத்தைப்பற்றிய செய்தி உணர்த்தப்படுகிறது. இவர் ஒருபாட்டில் (குறுந்., 293) ஆதியருமன் மூதூரை உவம நயத்தொடு சிறப்பித்துள்ளார். மற்றொரு பாட்டில் (புறநா., 175) ஆதனுங்கனை விளித்து அவனிடம் தம் கெழுதகை நட்பின் சிறப்பை இவர் புலப்படுத்துகிறார். ஆதனுங்கன் இவரை ஆதரித்த பெருவள்ளல் என்பது, உளங்கனிந்து இவர் பாடிய அப் பாடலால் தெளிவாகின்றது. மூன்றாவதாக ஒருபாடல் இவர் பாடியதாகக் காணப்படுகின்றது (புறநா., 389). அப் பாடலின் அடிக்குறிப்பாகிய கொளு, ஆதனுங்கனைப் பாடியது அப் பாடல் என்றே உணர்த்துகின்றது. ஆனால், அப்பாட்டில், "ஆதனுங்கனைப்போல நீயும்......நல்குமதி," என்று வருவதை நோக்கினால், விளிப்பது ஆதனுங்கனையன்று, பிறனொருவனையே என்பது தெளிவாகின்றது. ஆயின், ஆதனுங்கனைப் பாடியது என்று கொளு உணர்த்துவது தவறெனக் கொள்வதா?

கிடந்தவாறு அப் பாடலைப் படித்தால், விளிக்கப்படுபவன் வேங்கடங் கிழவன் என்று முடிவு செய்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. அவன் வேங்கடங் கிழவன் எனப்படுதலால் அவன் வேங்கடமலை அல்லது வேங்கட வைப்பிற்குத் தலைவன் அல்லது உரிமையுடையோன் ஆவான் என்பது உறுதி. ஆனால், அவன் இன்னான் என்று பெயரால் சுட்டி உணர்த்தப் படவில்லை. முன்னர் மதுரைக் கணக்காயனாரும் அவர் மைந்தர் நக்கீரனாரும் வேங்கடம் என்று மட்டும் குறித்தனரேயன்றி, அவ் வேங்கடம் ஒருவனுக்கு உரிமையுடையது என்று குறிக்கவேயில்லை. கள்ளில் ஆர்த்தியனார், அஃது ஒருவனுக்கு உரிமையுடையது என்று கூறியும் அவனை இன்னான் என்று உணர்த்தவில்லை; ஆனால், வேங்கடங் கிழவனை விளித்து ஒரு செய்தி கூறுகிறார். அங்ஙனம் விளிக்கப்பெற்றவனே பாட்டுடைத் தலைவன் எனல் வேண்டும். அங்ஙனமாயினும், பாட்டின் கொளு, ஆதனுங்கனைப் பாடியது என்றே குறிக்கிறது. விளிக்கப்பெற்றவன் வேங்கடங் கிழவோன் ஆயினும், பாட்டில் ஆதனுங்கன் சிறப்பையே விதந்து கூறி, "அவனைப்

போல் நீயும், நன்கலம் நல்குமதி,'' என்று அவ் வேங்கடங் கிழவனைக் கேட்பதால், ஆதனுங்கனைப் பாடியது என்று கொள்ளப்பட்டது போலும்! ஈதொரு புதுமையே யாகும்.

டாக்டர் சாமிநாத ஐயர் அவர்கள், ஆதனுங்கனை வேங்கட மலையின் தலைவன் என்று குறித்துள்ளார். பாட்டின் கொளுவே அவரை மயக்கியதாதல் வேண்டும். அவரைப் பின்பற்றியதால் அனைவருக்கும் மயக்கம் குடிகொண்டது. யாமும் அவ்வாறே மயங்கித்தான் இருந்தேம். ஆனல், பாட்டை ஊன்றிப் படித்தால், ஆதனுங்கனுக்கும், வேங்கடத் திற்கும், வேங்கடங் கிழவனுக்கும் யாதொரு தொடர்புமில்லை என்பது புலப்படும். இவ் வுண்மையைக் காண்டற்குப் பாட்டு முழுதும் ஈண்டுக் காண்டல் நேரிதாகும்:

''நீர் நுங்கின் கண்வலிப்பக்
கானவேம்பின் காய்திரங்கக்
கயங்களியும் கோடையாயினும்
ஏலாவெண்பொன் போருறுகாலை
எம்மும் உள்ளுமோ பிள்ளையம் பொருநன்
என்றீத் தனனே இசைசால் நெடுந்தகை
இன்றுசென் றெய்தும் வழியனும் அல்லன்;
செலினே காணு வழியனும் அல்லன்;
புன்றலை மடப்பிடி இனையக் கன்றுதந்து
குன்றக நல்லூர் மன்றத்துப் பிணிக்கும்
கல்லிழி அருவி வேங்கடங் கிழவோன்!
செல்வுழி எழாஅ நல்லேர் முதியன்
ஆத னுங்கன் போல, நீயும்
பசித்த ஒக்கற் பழங்கண் வீட
வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி பெரும!
ஐதகல் அல்குல் மகளிர்
நெய்தல் கேளன்மார் நெடுங்கடை யானே''

(புறநா.. 389).

''வேங்கடங் கிழவோனே! கடுங்கோடையாயினும், வெள்ளிக்கோள் மற்றக் கோள்களொடு மாறுபட்டு வற்கடம் செய்யும் காலையாயினும், 'பிள்ளையம் பொருநனே! கொடை கருதிநின்னல் நினைக்கப்படுபவருள் சேர்த்து எம்மையும் நினைப் பாயாக' என்று சொல்லிப் பொருளை வாரி வழங்கியனுப்பி னன்; புகழ் நிறைந்த அவ் வள்ளல் இன்று சென்றடையும்

செவ்வியுடையனும் அல்லன்; சென்றால் காணமாட்டாத இடத்தனும் அல்லன். சென்றால், எழுந்து வந்து எதிர்கொள்ள மாட்டாத, ஆனால், நல்ல எழில் வாய்ந்த முதியனுய்விட்டான். அத்தகைய ஆதனுங்கன்போல நீயும் பசித்த என் சுற்றத்தாருடைய துன்பம் கெடச் சிறந்த நன்கலம் நல்குவாயாக. அதனால், என்னுடன் வந்து கடைவாயிலில் நிற்கும் மகளிர் நெய்தற்பறையாகிய சாப்பறையைக் கேளாதொழிவார்களாக," என்பது இப் பாடலின் சுருங்கிய பொருளாகும்.

ஆதனுங்கன் ஆதரவு பெற்று வாழ்ந்த கள்ளில் ஆர்த்தியனார், அவன் முதுமையடைந்து ஏதோ ஒரு காரணத்தால் கொடைக்கடன் ஆற்றகில்லாது நிற்கும் நிலை கருதியோ, அவனிடம் சென்று பரிசில் கடாவுதல் தகுதியாகாது என்ற கருத்துப்பற்றியோ, வேங்கடங் கிழவோனை அடைந்து பரிசில் கேட்பதாகிய பொருளைக் கொண்டிருப்பதாகும் இப் பாடல். கள்ளில் ஆர்த்தியனாரும் தம் சுற்றத்தின் பசிக்கொடுமை கண்டு ஆற்றமாட்டாது வேங்கடங் கிழவனை அடைந்து பரிசில் கடாவமுற்பட்டாராதல் வேண்டும்; தாம் பரிசில் பெறாது திரும்பினால், சுற்றத்தவர் ஏமாற்றமுற்று இறந்தொழிவர் என்று குறிப்பது நோக்கத் தக்கது.

பாரி இறந்த பின்னர்க் கபிலர் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனை அடைந்து, பாரியின் கொடைவளத்தைக் கூறி, அவ் வாழியாதனிடம் பரிசில் கேட்ட செய்தி ஈண்டு நினைவுகூர்தற்கு உரியது (பதிற்., 61). வெளிமான் இறக்கும்போது பெருஞ்சித்திரனார் செல்ல, அவருக்குப் பொருள் கொடுக்குமாறு அவன் தன் தம்பி இள வெளிமானிடம் சொல்ல, அவன் சிறிதே கொடுத்த செய்திபோன்றதைக் கள்ளில் ஆர்த்தியனார் அறிந்து, முதுமைக்காலத்தில் ஆதனுங்கனிடம் செல்லுதல் நேரிதன்று என்று எண்ணினார் போலும்!

இங்ஙனமாகவும், ஆதனுங்கனுக்கு உரியது வேங்கடம் என்று கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்துமென்பது தோன்றவில்லை. 'முதியனுய்விட்டதால் அவனைச் சென்று காண முடியாது; காணமாட்டாத இடத்தில் உள்ளவனுமல்லன்' என்று பொருள் தெளிவாகக் கொள்ளுமாறு கூறியிருக்கவும், 'நல்லேர் முதியன்' என்ற பழம்பாடத்தை, 'நல்லேர் முதிய' என்று விளியாக மாற்றி, இப் பாடல் நல்லேர் முதியனைப் பாடியது என்று குறித்திருப்பார் குறிப்பும் புதுமையாகவே

உள்ளது. அங்ஙனம் குறித்தவர், வேங்கடங் கிழவனுக்கும் ஆதனுங்கனுக்கும் வழிவழித் தொடர்பு காட்டுவதும் அதனை விடப் புதுமையாகவே உள்ளது. கிருஷ்ணையாற்றங்கரைப் பகுதியை ஆண்டிருந்த நுங்கன் பெயருடைய சிலர் கி. பி. 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டின் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுதலைத் தம் கருத்திற்கு அரணாகக்கொண்டு ஆதனுங்கனுடன் இணைப்பது அதனைவிடப் புதுமையாக உள்ளது.

யாது யாங்ஙனமாயினும், "வேங்கடம், குன்றக நல்லூர்களை யுடையது; அவற்றிற்கு நடுவணதாக ஒரு மன்றம் உண்டு. பிடிகள் வருந்த அவற்றின் கன்றுகளைப் பிடித்துவந்து அம் மன்றத்தில் பிணிப்பான் வேங்கடத்தின் தலைவன். அவ்வேங் கடம் கற்களினூடே பாய்ந்திழியும் அருவிகளையுடையது," என்று வேங்கடம் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு நாம் மகிழலாம். இப் பாடலுக்கு உண்மைப் பொருள் அறிந்து கூறுதவர்களும், வேங்கடங் கிழவோன் ஒரு கொடைவள்ளல் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்களாதலால், அவனுடைய வேங்கடம் பெருவளம் கொழிக்கும் சிறப்புடையது என்பது கூறாமலே அமையும்.

" ஆதியருமன் மூதூரன்ன " (குறுந்., 293) என்று கள்ளில் ஆர்த்தியனார் கூறியிருப்பதை ஒப்ப, " மூதில் அருமன் பேரிசைச் சிறுகுடி " (நற்., 367) என்று நக்கீரர் பாடியிருத்த லால், இருவரும் ஒரே காலத்தவர் எனலாம். தலைவி கூற்றாகக் கள்ளில் ஆர்த்தியனார் பாடியிருத்தலால், பாட்டில் வரும் செய்தி அவளறிந்த செய்தியாகவே இருத்தல் வேண்டுமாதலால், ஆதியருமன் நம் புலவர்காலத்தவராதல் வேண்டும். நக்கீரனார் காலத்தவன் ஆதியருமன் என்பது அவர் பாடலால் நன்கு தெளிவாகின்றது. எனவே, கள்ளில் ஆர்த்தியனாரும் நக்கீரனாரும் ஒரு காலத்தவர் என்பது பெறப்படும் அன்றோ!

நன்னாகனார் என்பார்,

> " ஒலிவெள் ளருவி வேங்கட நாடன் ...
> கரும்ப னூரன் காதல் மகனே," (புறநா., 381)

என்று பாடியுள்ளார். கரும்பனூர் கிழானைப் பாடியது இப் பாடலென்று பாட்டின் கொளு உணர்த்துகின்றது. எனவே, இவன் வேங்கட நாட்டிற்குத் தலைவன் என்று கொள்வதற் கில்லை; ஆனால், வேங்கடநாட்டில் உள்ளவன் என்று கொள்ள

லாம். என்றாலும், சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு என்பன, நாடு என்று வழக்குப் பெற்றிருத்தல்போல, வேங்கடமும் நாடு என்று வழக்குப் பெற்றிருத்தலால், அது மக்கள் வாழ்வதற்கு உரிய நாடா வளத்ததாகிய நாடு என்பதும், கரும்பனூர் என்பது அதன் ஒரு பகுதியாம் என்பதும், கரும்பனூரனே கொடை நல்கும் பெருவளம் உடையவன் என்றால், வேங்கட நாடன் வளமெலாம் உடையவன் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ என்பதும், அஃது ஒலிவெள்ளருவி பாயப்பெற்ற தாதலால், அஃது என்றும் வற்றாத வளமுடையதாய் இருப் பதென்பதும் நாம் தெளிய உணரலாம்.

அடுத்து, மாமூலனாரின் பாடல்கள் பல, வேங்கடத்தின் சிறப்பை எடுத்தியம்புவனவாகும். அவற்றுள் ஒன்று (அகநா., 61), "சேணிலத்திற்கு வினையை முந்துறுத்துச் சென்றவர், புல்லி என்பானுடைய விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடத்தைப் பெறுவதாயினும், நெடுவேள் ஆவியினுடைய பொதினியை ஒத்த நின் மார்பிற் பொருந்துதலை மறந்து அங்கேயே தங்கிப் பயின்றினிதிருக்க விரும்பார்," என்று, தலைமகன் பொருள் வயிற்பிரிய, வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி கூறுவதான பொருள் அமைந்ததாகும்.

வேங்கடத்தையே பெறுவதாயினும் ஆண்டுத் தங்கிப் பயின்றினிதிருக்கமாட்டார் தலைவர் எனின், வேங்கடம், விலை மதித்தற்கு அரியதொரு நாடு என்பதில் ஐயம் ஏது? அவ்வா றாயின், வேங்கடம், ஒன்றும் விளையாத பாழ்பட்ட இடம் என்று கூற முடியுமா? கூறுவது பொருந்துமா? வேங்கடத் தைப்பற்றிய இத்தகைய சிறப்பை உணர்த்தும் மாமூலனாரின் பாடலை முழுதும் சுவைத்தல் இன்பம் தருவதாகும்:

"நோற்றோர் மன்ற தாமே, கூற்றம்
கோளுற விளியார் பிறர்கொள விளிந்தோரெனத்
தாள்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்
நாளிழை நெடுஞ்சுவர் நோக்கி நோயுழந்து
ஆழல் வாழி தோழி தாழாது
உருமெனச் சிலைக்கும் ஊக்கமொடு பைங்கால்
வரிமாண் நோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ
அருநிறத் தழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லின் நாண்மகிழ் அயரும்

கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்
பழகுவ ராதலோ அரிதே முழுஅது
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி அன்னநின்
ஒண்கேழ் வனமுலைப் பொலிந்த
நுண்பூண் ஆகம் பொருந்துதல் மறந்தே."

(அகநா.. 61)

என்பது அப் பாடலாகும்.

"தலைவர் வினைவயிற் பிரிந்து சென்றபோது, 'கூற்றம் கொள்ள இறவாது, வழிபறி கொள்ளைக்காரர்களோ மற்றவர் களோ கொள்ள இறந்தவர், உறுதியாக நோற்றவ ராவர்' என்று வற்புறுத்தித் தாம் மேற்கொண்ட ஊக்கத்தை வெற்றியுறுவிக்கச் சேணிலத்திற்குச் சென்றுள்ளார். அத் தகையவர், பெறுதற்கரிய வேங்கடத்தையே பெறும் பெரும் பேறு எய்தினும் எய்தலாம்.

"கள்வர் என்னும் இனத்தவர் வாழும் இடம் வேங்கடம். அவர்கள் பகைவருக்கு அஞ்சாதவர்கள்; பகைவர் மார்பிற் செலுத்திய அம்பினை ஏந்தி நிற்பவர். தலைமை வாய்ந்த யானை களைக் கொன்று அவற்றின் கொம்புகளுடன், கள்ளினை விற்றுக்கொண்ட நெல்லால் புல்லிக்கு அவர்கள் நாளோ லக்கச் சிறப்புச் செய்வர். அத்தகைய கள்வர்களுக்குத் தலைவன் புல்லி. வெலற்கரிய மழவர்களை வென்று, அவர்தம் மழபுலத்தை வணங்கச் செய்தவன் அப் புல்லி. அவன், தன்னை நாடிவரும் பரிசிலர்க்கு வாரி வழங்கும் வள்ளல் ஆதலால், மாவண்புல்லி என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவன். அவன் தலைமை பூண்டு ஆளுவதற்கு இடமாயது வேங்கடம். அவ் வேங்கடத்தில் எப்பொழுதும் விழாக்கள் நடந்தவாறு இருக்கும். விழா எனின், தெய்வம் வாழ்த்தல் இன்றி உண்டா? எனவே, அங்கே, கோயிலுண்டு என்று கூறவும் வேண்டுமா? அதனால், அது, மிகமிகச் சீர்மையுடையதாகும்; விழுச்சீர் வேங்கடம் என்று சிறப்பிக்கப்படுவதாகும். அத்தகைய விழுச்சீர் வேங்க டத்தையே தலைவர் பெறும் பேறு எய்தினும் எய்தலாம்.

"என்றாலும், காதலால் பிணிக்கப்பட்டவர் அல்லரோ தலைவர்! அத்தகையவர் நின்னை எங்ஙனம் மறக்கவல்லவர்

ஆவர் ? நின் வனமுலைப்பொலிந்த மார்பினை எங்ஙனம் மறக்க வல்லவர் ஆவர்? நெடுவேள் ஆவியின் நற்குடியாகிய பொதினியை ஒத்த நின் மார்பிற் பொருந்துதலை அவர் எங்ஙனம் மறக்கவல்லவர் ஆவர்? வேங்கடத்தில் கோயில் கொண்டு உறையாநின்றவன் விழாக்களில் ஈர்ப்புண்டு ஆண்டே தங்கிவிடுவரோ எனின், ஆவிநன் குடியில் கோயில் கொண்டு உறைபவன் விழாக்களும் உண்டென்பதைத் தலைவர் மறப்பரோ? பழம்பெருமை வாய்ந்ததன்றோ பொன் மிக்க அல்லது பொன்மதில் சூழ்ந்த பெருங்கோயில் (நெடுநகர்) உடைய பொதினி என்னும் ஆவிநன்குடி! மாயோன் வேறு, சேயோன் வேறு? யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திலங்கும் ஒருவனே வேங்கட மலையில் மாயோனாக நின்று விழாக் கொள்பவன்: வேங்கடமலை காடடர்ந்த முல்லை நிலமுமாதலால் மாயோனுக்கும் அஃது உரிமையுடையதேயாகும். அவனே ஆவிநன் குடியாகிய பொதினியில் (பழனியில்) சேயோனாக விழாக்கொள்பவன். எனவே, நின்னைப் பிரிந்தவர், மாயோன் விழாக்களில் ஈடுபட்டு, விழுமிய சிறப்புடைய அவ் வேங்கடத்தையே பெறுவதாயினும், பொதினியை ஒத்த நின் வனமுலைப் பொலிந்த ஆகத்தைப் பொருந்துதல் மறந்து ஆண்டே தங்கி விடுவா ரல்லர்," என்றெல்லாம் விரித்துப் பொருள் கொள்ளு மாறு மாமூலனார் பாடியிருக்கும் பாடல் வற்றாத ஊற்றாகப் பெருஞ்சுவை நல்குவதாகும்.

"வேனில் நீடிய சுரனிறந்தோர் ...
சோழர்
வெண்ணெல் வைப்பின் நன்னாடு பெறினும்
ஆண்டமைந் துறைந ரல்லர்," (அகநா,. 201) என்ற

மாமூலனாருடைய மற்றொரு பாடற்பகுதியும்,

" விசிபிணி முழவிற் குட்டுவன் காப்பப்
பசியென அறியாப் பணைபயில் இருக்கைத்
தடமருப் பெருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொடுநிழல் வதியும்
குடநாடு பெறினும் தவிரலர்
மடமான் நோக்கிநின் மாணலன் மறந்தே,"
(அகநா., 91)

என்ற அவருடைய வேறொரு பாடற்பகுதியும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கி நினைவு கூறற்பாலனவாகும்.

சங்க இலக்கியத்துள் திருமுருகாற்றுப்படை, "ஆவிநன்குடி அசைதலும் உரியன் சேயோன்," எனக்கூறி யிருப்பதை நோக்குவார், சேயோன் ஆன முருகன் கோயில் கொண்டு உறைவதற்கு இடமாயிருந்தது ஆவிநன்குடி அல்லது பொதினியாகிய பழனி என்பதை மறுக்கத் துணியா ராதலின், அதே சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள அகநானூறு (61) "விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்" எனக் கூறியிருப்பதை நோக்குவார், அவ்வேங்கடம், அது மைவரை (மலை) ஆவதே யன்றிக் காடுறை இடமு மாவதால், காடுறை கடவுளாகிய மாயோன் கோயில் கொண்டு உறைவதற்கு இடமாயிருந்தது என்பதை மறுக்கத் துணியார். வேங்கடம், விழவுடை விழுச்சீர் எய்தி நின்றது, வேங்கடவனுகிய திருமால் கோயில் கொண்டு உறைந்ததனுலேயே ஆகும் என்று துணிந்து கூறலாம். இங்ஙனம் கொள்வது நம் தமிழக மரபிற்கும் ஏற்றதேயாகும். முக்கட் செல்வன் நகர் (கோயில்) [புறநா., 6], செந்தில் நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்றுறை (புறநா., 55) போன்றனவெல்லாம் சங்க காலத்திற்கு முன் பிருந்தே தமிழகத்தில் கோயில் இருந்தமையை உணர்த்தும் சான்றுகளாகும்.

மாமூலனர் பாடலில் (அகநா., 61) 'விழவுடை விழுச்சீர்' என்ற அடையைப் பொதினிக்கும், 'பொன்னுடைய நெடுநகர்' என்ற அடையை வேங்கடத்திற்கும் இயைவித்தால், "விழ வுடை விழுச்சீர்ப் பொன்னுடை நெடுநகர்வேங்கடம்," எனவும், "விழவுடை விழுச்சீர்ப் பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி" எனவும் ஆம். இங்ஙனம் ஒன்றற்கு உரிய அடையை மற்றென் றற்கும் இயையுமாறு பாடுதல், சுருங்கிய அடிகளால் விரிந்த பொருளை உணர்த்துதற்குச் சான்றோர் தொன்று தொட்டு மேற்கொண்டு நின்ற பாடல் நெறியேயாகும்.

ஆவிநன்குடி எனப்படும் பொதினி அல்லது பழனியில் கோயில் இருந்தமையை மாமூலனர் தெளிவாக அறிவித்துள் ளார். "விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்" என்பதால், வேங் கடத்தில் கோயில் இருந்தமையை அவர் குறிப்பாக அறிவித் துள்ளார். "பலர் தொழ விழவின் மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர்......கச்சி" (பெரும்பாண்., 411...420) என்பதையும் 'பலசமயத்தாரும் தொழும்படி எடுத்த விழாக்களாலே ஏனை நகர்களின் மேலான வெற்றியினையுடைய பழைய ஊராகிய... காஞ்சிபுரம்' என்று அதற்கு நச்சினர்க்கினியர் கூறியுள்ள

உரையையும் ஈண்டு நினைவுகூரலாம். "ஏமமாகிய சீர்கெழு விழவின் நெடியோன் அன்ன நல்லிசை," (பதிற்., 15:39—40) என்பதும் நெடியோனாகிய திருமாலுக்குச் சீர்கெழுவிழா எடுக்கும் முறைமையினை உணர்த்துதல் காண்க.

பொதினியில் கோயில் இருந்த அக் காலத்தில் வேங்கடத்தில் கோயில் இல்லை என்று கூறுதல் அடாவடி வழக்கன்றிப் பிறிதின்று. "சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு," (பெரும்பாண்., 405) என்பதால் அக் காலத்தில் செங்கல்லாலேயே மன்னர் கோயிலும், தெய்வங்களின் கோயிலும் அமைந்தன என்று கொள்ளக்கிடத்தலால், வேங்கடத்திலோ, பொதினியிலோ, பிறிதிலோ செங்கல்லாலேயே கோயில் அமைந்திருந்தது என்பதும், பின்னர்க் கல்லால் புதுப்பிக்கப்பட்டது என்பதும் தெளிவாகும்.

பொதினியில் கோயில் இருந்தமையை மாமூலனாரேயன்றி நக்கீரனாரும் திருமுருகாற்றுப் படையில் குறித்திருத்தல் யாவரும் அறிந்ததேயாகும். சேயோன் ஆன முருகன் உறையும் இடங்களைக் குறிக்கும் நக்கீரர், "ஊரூர்கொண்ட சீர்கெழு விழவினும் அவன் உறைதலுமுரியன்," எனக் குறித்திருத்தல் நுணுகி நோக்குதற்கு உரியது. சீர்கெழு விழா, முருகன் காட்சியைக் காணுதற்கு எடுக்கப்படும் விழாவாயின், விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் என்பதிற்கண்ட விழா, வேங்கடவனுக்கு அமைந்த விழா என்று கூறுதல் எவ்வாறு இழுக்காகும்?

சங்க இலக்கியத்தில், நகர் என்ற சொல் கோயிலைக் குறிப்பதேயாகும். அது, மன்னர் கோயிலாகவும் இருக்கலாம்; கடவுட் கோயிலாகவும் இருக்கலாம். 'பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி' என்ற மாமூலனார் வாய்மொழி, கோயிலையுடைய பொதினி என்று உணர்த்துவதேயன்றிச் சேயோன் கோயிலையுடைய பொதினி என்பதை உணர்த்துவதன்று என்று கூறுதலும் பொருந்தாது. நெடுஞ்சேரலாதனைப் பற்றியும், அவன் கடம் பெறிந்த செய்தியைப்பற்றியும் கூறும் மாமூலனார், நக்கீரனார் காலத்தவரே யாவர். (எம் கருவிலே திருவுடையான் என்ற நூலைக் காண்க). எனவே, ஆவிநன்குடி என்னும் பொதினி அல்லது பழனியில் சேயோன் கோயில் கொண்டிருத்தலை நக்கீரர் அறிந்துளார், மாமூலனார் அதை அறியவில்லை என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? பொன்

னுடை நெடுநகர்ப் பொதினிக்குச் சிறப்பு ஆண்டுள்ள சேயோன் கோயிலாலேயே ஆகும். அங்ஙனமே விழவுடை வேங்கடத்திற்குச் சிறப்பு ஆண்டுள்ள வேங்கடவன் கோயிலாலேயே ஆகும் எனலா மன்றே! வேங்கடத்தில் கோயில் உளதாதலை ஒப்ப உளங் கொள்ளாதவர்களும், "விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்," என்றும், "வேங்கடம் பெறினும்," என்றும் மாமூலனார் கூறியிருத்தலை நோக்கின், அஃதொரு சீரிய நன்னாடு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்? அங்ஙனமாயின் வேங்கடம் எவ்வாறு ஒன்றும் விளையாத பாழிடமாகக் கொள்வதற்கு உரியதாகும்?

இனி, வேங்கடத்தைப்பற்றி மாமூலனார் பாடியுள்ள ஏனைய பாடற்பொருள்களில் கருத்தைச் செலுத்துவோம்:

"கேளாய் எல்ல தோழி! வாலிய
சுதைவிரிந் தன்ன பல்பூ மராஅம்
பறைகண் டன்ன பாவடி நோன்றாள்
திண்ணிலை மருப்பின் வயக்களிறு உரிஞுதொறும்
தண்மழை ஆலியிற் றூஅய் உழவர்
வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும்
பனிபடு சோலை வேங்கடத் தும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும் நல்குவர்...
அலர்நமக்கு ஒழிய அழப்பிரிந் தோரே." (அகநா., 211)

என்பதொரு பாடலை அவர் பாடியுள்ளார்.

"கேளாய், ஏடி தோழி! வெண்மையான சுதையாகிய சுண்ணாம்பு பூசிப் பரந்திருப்பதை ஒத்துப் பல பூக்கள் மலர்ந்து ஒருசேரக் காட்சியளிக்கும் மராமரத்தின்மேல், தினவு தீர்த்துக்கொள்வதற்காகப் பறையை ஒத்த வட்டமான பரந்த அடியையுடைய வலிய தாளினையும், திண்ணிய நிலை வாய்ந்த கோட்டினையுமுடைய வலியகளிறு உராயுந்தொறும் அம்மரத்தின் மலர்கள் தண்ணிய மழையொடுவிழும் பனிக் கட்டிபோல உதிர்ந்து பரவி, வித்துதற்காக உழவர் பக்குவம் செய்யும் வெண்ணெல்லின் விதைபோலப் பாறையின்மீது உலர்வதற்கு இடமாகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலைகளையுடைய வேங்கட மலைக்கு அப்பாலுள்ள வேற்று மொழி வழங்கும் நாட்டின்கண்ண ராயினும், நாம் அழவும் நம்மைப் பிரிந்த தலைவர் விரைந்து வந்து அருள் செய்வர்," என்று

பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு தோழி சொல்லிய கூற்ருக அமைந்தது இப் பாடற் பகுதி.

இதில், வேங்கடம் குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலைவளம் செறிந்த இடம் என்பதும், தலைவன் சென்றது அதற்கு அப் பாற்பட்ட மொழி பெயர் நாடு என்பதும், வேண்டுமானல் அதற்கு அப்பாற்பட்ட இடம் அருஞ்சுரம் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

வேங்கடம், பாலையெனக் கொள்வதற்கு அமைந்த தெனின், பொருந ராற்றுப்படையில் பாலை வழியைக் கூறும்போது அ∴து இலையில்லாத மராமரத்தையுடையது என்று உணர்த்தப்பட்டிருப்பதுபோன்று ஈண்டும் இலை யில்லாத மராமரம் என்று கூறியிருத்தல்வேண்டும்; மாருகப் பூக்கள் செறிந்த மராமரமே ஈண்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது. பாலையில் யானை வலியிழந்ததாகக் கூறப்படும். ஈண்டு வலிய தாளையும் திண்ணிய மருப்பையும் உடையதாக யானை கூறப் பட்டுள்ளது. பிற்காலத்து உரையாசிரியர்களும் அகப் பொருள் விளக்க நூலுடையாரும் பாலைக் கருப்பொருளாக அட்டவணை செய்து காட்டியவற்றைக் கண்மூடித்தனமாய் மேற்கொள்பவர், மராம் என்று பாட்டில் கண்டதும், பாலை என்று முடிவுசெய்வர். அவர்களும்கூடப் பாலைக் கருப் பொருளாக வலியிழந்த யானையையும் புலியையும் செந்நாயை யுமே கூறுவர். அவர்கள் கருத்துப்படியும் இப் பாட்டில் யானை வலியிழந்ததாகக் கூறப்படவில்லை. பாலைக்குப் பூ மராவும் குராவும் பாதிரியும் என்பர். பாலையாயவழிப் பூ எங்ஙனம் இருக்கும் என்று எண்ணுது கூறிய கூற்றே இ∴து என்றுதான் நாம் கொள்ளவேண்டும். பாலை என்பது முல்லையும் குறிஞ்சியும் திரிந்த திரிபே என்ற பண்டைக்கால மரபை அறியாதவர், இடத்திற்கேற்பப் பொருள் கொள்வதை அறியாது இடர்ப்பட்டனர் என்றே நாம் முடிவு செய்தல் வேண்டும். மேலும், "வேங்கடத்தும்பர் மொழி பெயர் தேஎத் தராயினும்," என்று கூறியிருத்தலை நாம் அசட்டை செய்தலாகாது. மொழிபெயர் தேஎத்தர் தலைவர் என்பதால் தான் பிரிவுக் குறிப்பாகிய பாலை இப் பாட்டில் பெறப் படுவதாகும்.

" இமயச் செவ்வரை மானுங் கொல்லோ...
நந்தர்...
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லோ...
நத்துறந்து...
கண்பனி கலுழ்ந்தியாம் ஒழியப் பொறையடைந்து
இன்சிலை எழிலேறு கெண்டிப் புரைய
நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத்தெடுத்து
அணங்கரு மரபிற் பேஎய் போல
விளருன் தின்ற வேட்கை நீங்கத்
துகளற விளைந்த தோப்பி பருகிக்
குலாஅ வல்வில் கொடுநோக் காடவர்
புலாஅற் கையர் பூசா வாயர்
ஒராஅ உருட்டும் குடுமிக் குராலொடு
மராஅஞ் சீறூர் மருங்கில் தூங்கும்
செந்நுதல் யானை வேங்கடம் தழீஇ
வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந்தோர்
நம்மினும் வலிதாத் தூக்கிய பொருளே," (*அகநா.*, 265)

என்பது வேங்கடத்தைப் பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பதாக மாமூலனார் பாடிய மற்றொரு பாடலாகும்.

"கண்ணீர் சொரிந்து அழுதுகொண்டு யாம் இங்கே தங்கியிருக்க, நம்மைக் கைவிட்டு வளைந்த வலிய வில்லையும் கொடிய நோக்கையும் உடைய கள்வர்களாகிய மறவர்கள், பொற்றைகளாகிய இடங்களை அடைந்து இனிய முழக்கம் செய்யும் அழகிய எருதுகளைக் கொன்று, உயர்ச்சியையுடைய கொழுப்புப் பொதிந்த சிறந்த இறைச்சியை நெருப்பிலிட்டுச் சுட்டெரித்துக் கண்டாரை வருத்தும் அருந்திறலைப் பெற்ற மரபினையுடைய பேய்போல வெண்கொழுப்பொடு கூடிய அவ் விறைச்சியைத் தின்றதாலாகிய நீர் வேட்கை நீங்க, மாசற முதிர்ந்த தோப்பிக் கள்ளைக் குடித்துப் புலால் நீங்காத கையினராய்க் கழுவாத வாயினராய் இடையறாது விட்டுவிட்டு ஒலிக்கும் குடுமியினையுடைய கோட்டான் ஒலியொடு கூடி மராமரங்களையுடைய ஊர்ப்பக்கத்தே கூத்தாடும் அவ்வூர்கள் சூழ்ந்த, சிவந்த நுதலையுடைய யானைகளையுடைய வேங்கட மலையைத் தழுவி அதற்கப்பால் கிடக்கும் வெவ்விய முனையிருப்புக்களையுடைய சுரத்தைத் தாண்டிச் சென்றோர் நம்மை விட உறுதியுடையதாக ஆராய்ந்து துணிந்த பொருள், இமய

மாகிய செவ்விய மலையை ஒக்குமா? நந்தர், கங்கையின் நீரடியில் மறைத்துவைத்த செல்வம் ஆகுமா?" என்று பிரி விடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்ருமை மீதூரத் தோழிக்குச் சொல்வதான பொருளையுடையது இப் பாடல்.

இப் பாட்டில் முன்போல் கள்வர்தம் இயற்கைச் செய்தி யையும், வேங்கடம் யானைவளம் உடையதென்ற செய்தியையும் உணர்த்தியிருத்தலைக் காணலாம். 'வேங்கடம் தழீஇ வெம் முனை அருஞ்சுரம்' என்று கூறப்பெற்றிருத்தலால், வேங்கடம் சுரமன்று என்பதும், அதைத் தழுவி அதற்கப்பாற்பட்டதே அருஞ்சுரமாம் என்பதும் உணரலாம். இப் பாட்டில் வரும் கள்வர்தம் செய்திகளெல்லாம் வேங்கடத்தைச் சூழ்ந்துள்ள ஊர்களாகிய முனையிருப்புக்களில் நடைபெறும் செய்திகளாகக் கொள்வதற்கே ஏற்புடையவாக அமைத்திருந்தலால், வேங் கடம் அருஞ்சுரமன்று, யானைவளமுடையது என்று கொள் வதே பொருத்தமாகும்.

"பயம்தலை பெயர்ந்து மாதிரம் வெம்ப
வருவழி வம்பலர்ப் பேணிக் கோவலர்
மழவிடைப் பூட்டிய குழாஅய்த் தீம்புளி
செவியடை தீரத் தேக்கிலை பகுக்கும்
புல்லி நன்னுட் டும்பர்ச் செல்லருஞ்
சுரமிறந் தேகினும் நீடலர்
அருண்மொழித் தேற்றிநம் அகன்றிசி ஞேரே,"

(அகநா., 311-8-14)

என்பது மாமூலனர் பாடிய மற்ருெரு பாடலாகும்.

"வெயில் வெம்மையால் நீர்நிலைகள் வறண்டு, திசையெல் லாம் கொதிக்கும் காலத்திலும், புதிய வழிப்போக்கர் வருங் கால் அவர்களை ஓம்ப, அங்கே ஆன் நிரைகளை மேய்க்கும் ஆயர் இளைய எருதுகளின் கழுத்தில் கட்டியுள்ள மூங்கிற் குழாயிலுள்ள இனிய புளிச்சோற்றை, அப் புதியரின் பசி மிகுதியினல் ஏற்பட்ட காதடைப்பு நீங்கத் தேக்கின் இலையில் பகிர்ந்தளித்தற்கு இடமாகிய, புல்லி என்பானுடைய நல்ல வேங்கட நாட்டிற்கு அப்பாலுள்ள கடத்தற்கு அரிய சுர நெறியைக் கடந்து சென்றிருப்பினும், தாழ்க்காது விரைவில்

வருவர், இரக்கம் தோன்றும் மொழியால் நம்மைத் தெளிவித்து அகன்று சென்ற நம் தலைவர்," என்று பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லுவதான பொருளமைந்தது இப் பாடற்பகுதி.

வேனிற்காலத்தில் வறட்சி ஏற்படுவது இயற்கையேயாகும். அக் காலத்திலும் வேங்கடநாட்டைச் சார்ந்த ஆயர், வழிப்போக்கரை ஓம்புவர் என்றால், அந் நாட்டின் தலைவனாகிய புல்லியேயன்றி அவன் நாட்டு மக்களும் வள்ளன்மை மிக்கவர் என்பது புலனாகும். புல்லியின் நன்னாடு என்று குறிக்கப்பெற்றிருத்தலால், வேங்கடம், ஒன்றும் விளையாத பாழ் நிலம் அன்று என்பது தேற்றம். அவனுடைய காட்டு நாட்டிற்கு அப்பால் உள்ளது அருஞ்சுரம் என்று குறிக்கப் பெற்றிருத்தலும் கருதத்தக்கது. வேங்கடம் என்று குறிக்கப் படவில்லை எனினும், புல்லியின் நாடு எனப்பட்டதால் அது வேங்கட நாடே என்பது கூறாமலே விளங்கும். வேங்கடநாடு கொடைவளம் மிக்க நன்னாடு என்பது இதனால் உணர்த்தப் பெற்றிருத்தல் காண்க.

" வீழ்பிடி கெடுத்த நெடுந்தாள் யானை
சூர்புகல் அடுக்கத்து மழைமாறு முழங்கும்
பொய்யா நல்லிசை மாவண் புல்லி
கவைக்கதிர் வரகின் யாணர்ப் பைந்தாள்
முதைச்சுவல் மூழ்கிய கான்சுடு குரூஉப்புகை
அருவித் துவலையொடு மயங்கும்
பெருவரை அத்தம் இயங்கியோரே.......
நீடினர் மன்னோ காதலர் எனநீ
எவன்கை யற்றனை இகுளை," (அகநா., 359)

என்பது மாமூலனார் பாடிய வேறொரு பாடற் பகுதியாம்.

" தன்னால் விரும்பப்படும் பிடியினை இழந்த நெடிய தாளையுடைய ஆண்யானை, தெய்வம் விரும்பியுறையும் மலைப் பக்கத்தே இடியொடு மாறுபடுதற்கு இடமான, பொய்படுதல் இல்லாத நல்ல புகழையும் சிறந்த வண்மையையும் உடைய புல்லி என்பானது, கிளைத்த கதிரையுடைய வரகினது புதிது புதிதாகக் கிளைக்கும் பைந்தாளையுடைய விளைபுலத்தைச் சுற்றி மேட்டு நிலம் மூழ்குமாறு மூடிக்கிடந்த காட்டை விளை

புல மாக்குதற்பொருட்டுச் சுடுவதாலெழும் கபில நிறம் மிக்க புகை, அருவியின் நுண்ணிய துகளுடன் விரவித்தோன்றும் பெரியமலை பொருந்திய காட்டுவழியாக இயங்கி அதைக் கடந்து சென்றவர் வாராது காலம் தாழ்த்தனர் என்று செய லற்றது என்னையோ?" என்று பிரிவிடை வேறுபட்ட தலை மகளுக்குத் தோழி சொல்லியதான பொருளையுடையது இப் பாடற்பகுதி·

இதில் புல்லிக்கு உரியது பெருவரை என்றும், அது யானைவளமும், வரகு வளமும், அருவிவளமும் உடையது என்றும், புல்லி என்பான் பொய்யாத நல்லிசையையும் பெரு வண்மையையும் உடையான் என்றும், வரகுவிளைபுலத்தைச் சுற்றிக்கிடந்த மேட்டுநிலத்தில் மேலும் விளைச்சல் செய்வதற்கு ஆண்டிருந்த காட்டை எரிக்கும் குன்றாத முயற்சியையுடை யவன் அவன் என்பதும், தலைவர் அவனுடைய பெருவரை வழியே சென்றனர் என்றால் அதைக் கடந்து அதற்கப்பா லுள்ள மொழி பெயர் தேஎத்தை அடைவதற்காம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டிருத்தல் காணலாம்· பொய்யா நல்லிசை மாவண் புல்லி எனப்பட்டபின் அவனுடைய வேங்கடவரை ஒன்றும் விளையாத பாழ் நிலம் எனக் கொள்வதற்கு எவ்வாறு இயையும் என்பதைக் கருதிப் பார்த்தல்வேண்டும்.

நற்றிணையில் ஒரு பாடல் மாமூலனார் பாடியதாக உள்ளது.

> " நல்குவர்.........
> அலரெழச் சென்றன ராயினும் மலர்கவிழ்ந்து
> மாமடல் அவிழ்ந்த காந்தளஞ் சாரல்
> இனஞ்சால் வயக்களிறு பாந்தட் பட்டெனத்
> துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சுபிடிப் பூசல்
> நெடுவரை விடரகத்து இயம்பும்
> கடுமான் புல்லிய காடிறந் தோரே," (நற்., 14)

என்பது அவர் பாடிய அப் பாடற் பகுதியாகும்.

"அலர் எழுமாறு நம்மைவிட்டுச் சென்றார் நம் தலைவர் என்றாலும் மலர்கள் கவிழப்பெற்றுப் பெரிய மடல்களோடு அவிழ்ந்த காந்தள் நிறைந்த மலைச்சாரலிலே, தன் துணை யாக அமைந்த வலிமிக்க களிறு மலைப்பாம்பின் வாயில் அகப் பட்டுக்கொண்டதாக, அதனால் துஞ்சுதல் இல்லாத துயரத்

தோடு அச்சம் நிறைந்த பிடியின் பிளிறல், ஓங்கிய மலையின் முழைஞ்சுகளிலெல்லாம் எதிரொலிப்பதற்கு இடமாகிய கடுமான் புல்லியின் காட்டைக் கடந்து மொழிபெயர் தேயத்திற்குச் சென்ற அவர் விரைந்துவந்து நமக்குத் தண்ணளி செய்வர்,'' என்று இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்பட மொழிந்ததான பொருளமைந்தது இப் பாடற் பகுதி.

புல்லியின் வேங்கடம் வலிய யானைகளும் மலைப்பாம்புகளும் வாழ்வதற்கு இடமான செறிந்த காடுடையதெனின் அதனை ஒன்றும் விளையாத பாழ் நிலம் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும் என்பதை நன்கு எண்ணிப்பார்த்தல் வேண்டும். காடு செறிந்த இடம் கடத்தற்கு அரியதென்ற அளவில் பாலையொழுக்கம் உணர்த்தப்பட்டதை உளங்கொளற் கியையாமல், பாலை என்றதும் பாழ்நிலம் என்று கொள்ளுதல் இயையுமோ என்பதை உற்று நோக்கல் வேண்டும்.

இனி, அவர் வேங்கடத்தைப் பாடியுள்ள இறுதியான பாடற் பகுதி,

> '' ஆறுசெல் வம்பலர் காய்பசி தீரிய......
> குடவர் புழுக்கிய பொங்கவிழ்ப் புன்கம்
> மதர்வை நல்லான் பாலொடு பகுக்கும்
> நிரைபல குழீஇய நெடுமொழிப் புல்லி
> தேன்தூங்கு உயர்வரை நன்னாட்டு உம்பர்
> வேங்கடம் இறந்தனர் ஆயினும் ஆண்டவர்
> நீடலர் வாழி தோழி.......
> நின், ஏமுறு புணர்ச்சி இன்துயில் மறந்தே,''

என்பதாகும். (அகநா., 393.)

வழிச்செல்லும் புதியரது மிக்கபசி ஒழிய இடையர் தாம் சமைத்த விளங்குகின்ற அவிழாகிய சோற்றை மதர்த்த நல்ல பசுவினுடைய பாலுடன் கூட்டி அளிக்கும் இடமாகிய, பசுநிரைகளை மிகப்பெற்ற, மிக்க புகழ்வாய்ந்த புல்லி என்பானுடைய, தேனிறால் தொங்கும் உயர்ந்த வேங்கடமலை நாடாகிய நன்னாட்டைக் கடந்து சென்றனராயினும், உன் இன்பம் வாய்ந்த கூட்டமாகிய இனிய துயிலை மறந்து அவ்விடத்தே அவர் நீட்டித்திரார்,'' என்று பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்திக் கூறும் பொருளமைந்தது இப் பாடற் பகுதி.

புல்லியைப்பற்றிய முன்னைய பாடல்களால், அவனுடைய நாடு நன்னாடு என்றும், அந் நாடு நெடுவரை நாடு என்றும், அது வேங்கடம் என்னும் பெயருடையது என்றும் அறிந்த செய்திகளை அசட்டை செய்யாமல் உளத்திற்கொண்டு, இப் பாடலில், "புல்லி தேன் தூங்கு உயர்வரை நன்னாட்டு உம்பர் வேங்கடம் இறந்தனராயினும்," என்பதில் உள்ள சொற்களை ஏற்றவாறு கொண்டுகூட்டிப் பொருள் செய்யும் மரபு அறியாதவர், கிடந்தவாறு கொண்டு, 'புல்லியின் நன்னாட்டிற்கு அப்பால் இருப்பது வேங்கடம்' என்று பொருள் கூறி இடர்ப்படுவர். மாமூலனாருடைய முன்னைய பாடல்களில் வந்துள்ள செய்திகளை நன்கு உணர்ந்தவர், "புல்லி, தேன் தூங்கு வேங்கட உயர் வரை நன்னாட்டு உம்பர் இறந்தனராயினும்," என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் காணுவதே நேரிதாகும் என்பதைத் திண்ணமாகக் கொள்வர். "புல்லி விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்," (அகநா., 61) எனவும், "புல்லி குன்றம்," (அகநா., 295) எனவும், "புல்லி... பெருவரை," (அகநா., 359) எனவும், "புல்லி நன்னாடு," (அகநா., 311) எனவும், "புல்லிய காடு," (நற்., 14) எனவும், "பனிபடு சோலை வேங்கடத்தும்பர் மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்," (அகநா., 211) எனவும், "வேங்கடம் தழீஇ வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந்தோர்," (அகநா., 265) எனவும், "புல்லி குன்றத்து நடையருங் கானம் விலங்கி நோன்சிலைத் தொடையமை பகழித் துவன்று நிலை வடுகர் பிழியார் மகிழர் கலிசிறந் தார்க்கும் மொழிபெயர் தேஎயம் இறந்தனராயினும்," (அகநா., 295) எனவும், "புல்லி நன்னாட்டு உம்பர்ச் செல்லருஞ் சுரமிறந் தேகினும் நீடலர்," (அகநா., 311) எனவும் மாமூலனாரே குறித்திருப்பவற்றைக் கொண்டு ஒப்புநோக்கிக் காண்பார், "புல்லி தேன் தூங்கு உயர்வரை நன்னாடு," வேறு எனவும், அதற்கு "உம்பர் வேங்கடம்," எனவும் கொள்ளத் துணியாமல், ஏனைய பாடல்களில் வரும் பொருளியைபிற்கு ஏற்பச் சொற்களைக் கூட்டியே பொருள் காணவேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டு, "புல்லி, தேன்தூங்கு வேங்கட உயர்வரை நன்னாட்டு உம்பர் இறந்தனராயினும்," என்று கூட்டிப் பொருள் காணவே முந்துவர்.

இனி, ஏனையோர் வேங்கடத்தைப் பற்றி உணர்த்தியுள்ள செய்திகளை நோக்குவோம் :

கல்லாடனார் பாடல்களுட் சில வேங்கடத்தைப்பற்றி உணர்த்துவனவாகும்:

"வலம்சுரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ் புதுவீச்
சுரியார் உளைத்தலை பொலியச் சூடிக்
கறையடி மடப்பிடி கானத் தலறக்
களிற்றுக்கன் றொழித்த உவகையர் கலிசிறந்து
கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொழி வெண்ணார் அழுந்துபடப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்
நறவுநொடை நல்லிற் புதவுமுதற் பிணிக்கும்
கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி
வியன்தலை நன்னாட்டு வேங்கடம் கழியினும்
சேயர் என்னாது அன்புமிகக் கடைஇ
எய்தவந் தனவால் தாமே நெய்தற்
கூம்புவிடு நிகர்மலர் அன்ன
ஏந்தெழில் மழைக்கணெங் காதலி குணனே,"

(அகநா., 83)

என்பது தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச்சொல்லியது என்ற கருத்தமையக் கல்லாடனார் பாடிய பாடலாகும்.

"வலமாகச் சுரிந்தமைந்த வெண்கடம்பின் புதுப்பூக்களை அண்டையிலுள்ள சுரமெல்லாம் கமழும்படி சுருள்கொண்ட உளை (குதிரையின் தலையாட்டம் என்னும் அணி) போன்ற மயிரினையுடைய தலையில் விளங்கும்படி இளையர் (வேங்கட மலையில் வாழும் மறவராகிய வீரர்) அணிந்துள்ளனர். அவர்கள் உரல்போன்ற அடியினையுடைய இளைய பெண் யானை காட்டிற் பிரிந்து அலற, அதன் கன்றினைப் பிரித்துக் கைப்பற்றிக்கொண்ட மகிழ்ச்சியை உடையராய், வலிய அடிமரத்தினையுடைய வெண்கடம்பின் வளமார்ந்த கொம்பைப் பிளந்து பெரிதாக உரித்த வெண்மை நிறம் பொருந்திய நாரால் அக்கன்றினை அழுத்தம்பெறக் கட்டிக் கொண்டுவந்து உயர்ந் தோங்கிய கொடிகள் அசையும் அங்காடிகளை (கடைகளை) உடைய பழமையான ஊரில் கள் விற்கும் நல்ல இல்லின் வாயிலிடத்தே கள்ளுக்கு விலையாகப் பிணிப்பர். அத்தகைய வேட்டுவத் தொழிலன்றிப் பிறிது தொழில் கல்லாத அவ்விளையராகிய மறவர்கட்குத் தலைவனாகிய புல்லி என்பானது

விரிந்த இடத்தினையுடைய நல்ல வேங்கட நாட்டைக் கடந்து (அதற்கப்பாலுள்ள மொழிபெயர் தேயத்திற்குச் செல்லினும்) நெய்தலினது முகை அவிழ்ந்த ஒளி பொருந்திய மலரை ஒத்த அழகேந்திய குளிர்ந்த கண்ணினளாகிய நம் காதலியின் குணங்கள் தலைவர் செய்மைக்கண் சென்றனர் என்னுது அன்பு மிகச் செலுத்திட நம்பால் அணுகவந்தன," என்பது இப் பாடலின் பொருளாகும்.

இதில், காட்டு வளமும் யானை வளமும் செறிந்த இடப் பரப்புடையது வேங்கடமாகிய நன்னாடு என்ற செய்தியும், ஆண்டு வாழ்வார் யானைக் கன்றுகளைப் பிடிக்கும் செய்தியும், அவர்கட்குத் தலைவன் புல்லி என்ற செய்தியும் உணர்த்தப் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

இனி, அவரே,

"மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி
காம்புடை நெடுவரை வேங்கடத் தும்பர்
அறையிறந் தகன்றன ராயினும் நிறையிறந்து
உள்ளா ராதலோ அரிதே ......
பலர்புகழ் பாவை அன்னநின் நலனே," (அகநா., 209)

என்று பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்திக் கூறியதென்ற கருத்தமைந்த பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

"பெரிய யானையையும் வீரத்துடன் ஆற்றும் போரினையுமுடைய புல்லி என்பானது மூங்கில்களையுடைய உயர் வரையாகிய வேங்கடத்திற்கு அப்பாலுள்ள அறை (குன்று) களைக் கடந்து சென்றுளராயினும், நெஞ்சை நிறுத்தும் நிறை மிகுந்து நினையாராதல் இல்லை," என்பது இதன் பொருள். இதனால், வேங்கடம், பெரிய பெரிய யானைகளை உடையதென்பதும், அதனையுடைய தலைவன் வீரத்தொடு பொரும் பேராற்றல் மிகுந்தவன் என்பதும், அது மூங்கில்கள் நிரம்ப வளரப் பெற்றதென்பதும், உயர்ந்த மலையாம் என்பதும், அதற்கப்பாலுள்ள இடமே அருஞ்சுரமாம் என்பதும் உணர்த்தப்பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

கல்லாடனர் பாடிய மற்றொரு பாடல் மிக்க சுவைதரும் செய்தியைக் கூறுவதாகும்:

"காவிரி யணையும் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி அம்பர் கிழவோன்
நல்லரு வந்தை வாழியர் புல்லிய
வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட
ஓங்கல் வானத்து உறையினும் பலவே," (புறநா., 385)

என்ற பாடற்பகுதியில், அம்பர் கிழான் அருவந்தையைக் கல்லாடனார் வாழ்த்தும் செய்தி உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. காவிரி யாறு, என்றும் வற்றாத நீர் வருவாயையுடைய ஆறு. காவிரி பாயும் நாட்டில் மழைவளம் மிகுந்திருக்கும் என்பது கூறாமலே விளங்கும். காவிரியாற்று வளத்தால் நெல்வளம் மிக்க கழனி களையுடைய அம்பர் கிழவனாகிய அருவந்தையை வாழ்த்தப் புகுந்த கல்லாடனார், அவனைக் காவிரி நாட்டில் பொழியும் மழைத்துளிகளினும் பலவென்றோ, காவிரியாற்று மணலினும் பலவென்றோ வாழ்க என்று வாழ்த்துவதை விடுத்துப் புல்லி என்பவனுடைய வேங்கடமலைமீது உயர்ந்த வானத்திலிருந்து பொழியும் மழைத்துளிகளினும் பலவான ஆண்டுகள் வாழ்வா னாக என்று பாடுகிறார். இதனால், வேங்கடமலை மழைவளம் மிக்கது என்பதும், வேங்கட நாடு மழைவளம் மிக்க நன்னாடு என்பதும் தெளிவாகுமன்றோ! உயர்ந்த பொருளே உவம மாகக் கொள்ளப்படும் என்ற மரபினை அறிவார், வேங்கடம் மழைவளத்தால் சிறந்துயர்ந்த நாடு என்பதை மறுக்கத் துணியார்.

அவருடைய மற்றொரு பாடல் வேங்கடத்தின் வளத்தைச் சிறப்புறப் பாராட்டியிருத்தலைக் காணலாம் :

" தண்துளி பலபொழிந் தெழிலி இசைக்கும்
விண்டு அனைய விண்தோய் பிறங்கல்
முகடுற உயர்ந்த நெல்லின் மகிழ்வரப்
பகடுதரு பெருவளம் வாழ்த்திப் பெற்ற
திருந்தா மூரி பரந்துபடக் கெண்டி
அரியல் ஆர்கையர் உண்டினிது உவக்கும்
வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென.........
காண்கு வந்திசிற் பெரும " (புறநா., 391)

எனப் பாடாண்டிணையில் கடைநிலைத் துறைப்பொருள் அமையக் கல்லாடனார் பொறையாற்றுக் கிழானைப் பாடிய

பாடற் பகுதியைக் காண்க. இதில், வேங்கட வரைப்பு அல்லது நாடு, நெல்வளமும், எருதுவளமும், ஊனும் கள்ளுமாகிய உணவுப் பொருள் வளமும் நிறைந்த தென்பது குறிக்கப் பட்டுள்ளது. அதன் வடக்கே உள்ள புலம், காலமழை யின் மையால் வறட்கடம் உற்றதாக, அங்குப் பசியால் வாடியவன், பொறையாற்றுக் கிழானுடைய வள்ளல் தன்மையைக் கேள்வி யுற்று அவனைக் கண்டு பாடியதாக இஃது அமைந்துள்ளமை யால், வேங்கடம் வேறு அதன் வடபுலம் வேறு, வேங்கடம் வளமுடையது அதன் வடபுலமே வற்கடமுற்றது என்னும் செய்தி இதனல் புலப்படுத்தப்பட்ட தெனலாம்,

“வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம்,” என்பதற்கு, வேங்கட வரைப்பினுடைய வடபுலம் என்றே பொருள் கொள்ளுமாறு அமைந்திருக்கவும், வரைப்பின் என்பதிலுள்ள ‘இன்’ சாரியை யைத் தவிர்வழி வந்த சாரியையாகக் கொண்டு, “வேங்கட வரைப்பாகிய வடபுலம்” என்று பொருள் கொள்வாரும் உளர். அங்ஙனம் கொண்டாலும், வேங்கடம், என்றும் வற்கட முடைய பகுதியாகும் என்று கொள்வதற்கு அமையாது. பல்வளமுமுடைய எந்நாடும், ஒரு காலத்தில் கால மழையின்மை யால் வறங்கூர்தலும், ஆண்டுள்ளவர் பசியால் வாடுதலும் இயல்பேயாகும். ஆங்ஙனமாயின், வேங்கடமும் அவ்வா றாயிற்று ஒருபோது, என்று கொள்வதால் இழுக்கில்லை. அதனல், வேங்கடம், என்றும் ஒன்றுமே விளையாத பாழ்நிலம் ஆகும் என்று முடிவுசெய்ய முடியாதன்றோ! “தண்ணிய நீர்த் துளிகள் பலவற்றையும் சொரிந்து முகில்கள் முழங்கும் மலைபோன்றவை நெற்குவியல்கள். அவை, வானளாவி உயர்ந்து விளங்கும் முகடு உடையவாய்க் குவிக்கப்பட்டவை. எருதுகளின் பேருழைப்பால் பெற்ற பெருவளன் அல்லவோ அக் குவியல்கள்! எனவே, அவற்றை வாழ்த்தியே ஆண்டுள் ளவர் உணவு உண்பர்; திருந்தாத ஊன் கறியைச் சிறு சிறு துண்டாக்கித் தின்பர்; கள் பருகுவர். இங்ஙனம் நெல்லும், ஊனும், கள்ளும் பெற்று இனிதுவப்பதற்கு இடமாகியது வேங்கடவரைப்பு,” என்பது இப் பாடற் பகுதியின் பொரு ளாகும். இப் பொருளைக் காணும்போது வேங்கடத்தைப் பாழி டம் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

தாயங் கண்ணனூர் என்பாரும் வேங்கடத்தைப் பற்றிய செய்தியை உணர்த்தியுள்ளார். அவர்,

" வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்
இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோட்டு
ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர்.........
வால்நிணப் புகவின் வடுகர் தேஎத்து
நிழற்கவின் இழந்த நீரில் நீளிடை
அழலவிர் அருஞ்சுரம் நெடிய என்னாது
அகறல் ஆய்ந்தன ராயினும்.........நீடலர்,"

(*அகநா.*, 213)

என்ற பாடற்பகுதியில், வேங்கடத்திற்கப்பால் வடுகர் தேயத்தில் அழலவிர் அருஞ்சுரம் உண்டெனக் குறித்துள்ளமை காணலாம். ஆனால், வேங்கடத்தைப்பற்றிக் கூறுங்கால், அவர், அது யானைவளமும், மழைவளமும், அருவி வளமும் உடையதெனக் குறித்துள்ளமையும் காணலாம்.

முன்னெல்லாம் "புல்லி வேங்கடம்" எனப்பட்டது இப் பாட்டில் "தொண்டையர் வேங்கடம்" எனப்படுவ தாயிற்று. தொண்டையர் வேங்கட மலையில் குடியேறி நிலைத்திருந்த காலச் செய்தியைத் தாயங்கண்ணனார் இப் பாடலில் குறித்துள்ளார் எனலாம். (சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப. 342 பார்க்க.)

காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார் என்பவர்,

"நன்னுதல் பசப்பவும் பெருந்தோள் நெகிழவும்
உண்ணா உயக்கமொடு உயிர்செலச் சாஅய்
இன்னம் ஆகவும் ஈங்குநத் துறந்தோர்
அறவர் அல்லர் அவரெனப் பலபுலந்து
ஆழல் வாழி தோழி! சாரல்
ஈன்றுநாள் உலந்த மென்னடை மடப்பிடி
கன்றுபசி களைஇய பைங்கண் யானை
முற்றா மூங்கில் முளைதருபு ஊட்டும்
வென்வேல் திரையன் வேங்கட நெடுவரை
நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை
நறுவீ ஆடிய பொறிவரி மஞ்ஞை
நனைப்பசுங் குருந்தின் நாறுசினை இருந்து
துணைப்பயிர்ந் தகவும் துணைதரு தண்கார்
வருதும் யாமெனத் தேற்றிய
பருவம் காணது பாயின்றால் மழையே,"

(*அகநா.*, 85)

எனத் தலைமகன் பிரிய, வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியதாகிய கருத்தமைந்த இப் பாடலில் வேங்கடத்தைப் பற்றிய செய்தியை உணர்த்தியுள்ளார்.

"அழகிய நெற்றி பசலைபாய்ந்திடவும், பெரிய தோள் மெலிந்திடவும், உண்ணுமையாலான வருத்தத்தால் உயிர்நீங்க மெலிந்து நாம் இந்த நிலையினம் ஆகவும், இங்கு நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தார் நம் தலைவர். ஆகவே, அவர் அறவொழுக்கம் உடையவர் அல்லர் என்று இவ்வாறு பலவும் கூறி வெறுத்து அழாதே.

"மலைச் சாரலின்கண்ணே ஈன்றணிமை கழிந்த மடப்பிடி, அதன் கன்று-இவற்றின் பசியைக் களையும் பொருட்டு, மூங்கிலின் முற்றாத முளையைக் கொண்டுவந்து உண்பிக்கும் வென்வேல் திரையனது வேங்கட நெடுவரையில், நல்ல நாட்காலத்தில் பூத்த மிக இளைய வேங்கை மரத்தின் நறிய பூக்களின் துகளை அணிந்த, பொறிகளும் வரிகளும் உடைய மயில், தேனையுடைய பசிய குருந்த மரத்தின் நறுமணம் வீசும் கிளையிலிருந்து தன் துணையைப் பலகால் அழைக்கும், விரைந்துவரும் கார்ப் பருவமே யாம் வரும் பருவம் என்று தலைவர் தெளிவித்த கார்ப்பருவமாகும். அதற்கேற்ப மழையும் பரவாநின்றது; அதனைக் காண்பாயாக," என்பது இப் பாடலின் பொருளாகும்.

இதனுல், யானை, மூங்கில், வேங்கை, மயில், குருந்து-இவற்றின் வளத்தொடு கார்காலத்து மழைவளமும் உடையது வேங்கடம் என்பது பெறப்படும்.

இப் பாட்டில், வேங்கட நெடுவரை, வென்வேல் திரையனுக்கு உரியதென்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தொண்டையர் காஞ்சிமாநகரை அடைவதற்குமுன் வேங்கடமலையில் குடியேறியிருந்த காலத்தில், வென்வேல் திரையன் என்பான் வேங்கடமலைக்குத் தலைவனுய்த் திகழ்ந்திருக்கலாம். ஔவையார் கூறும் இளந்திரையனுக்கு முற்பட்ட மூத்த திரையன் என்று இவனைக் கொள்ளலாம்.

> "பொருவார், மண்ணெடுத் துண்ணும் அண்ணல் யானை
> வண்தேர்த் தொண்டையர் வழையமல் அடுக்கத்துக்
> கன்றில் ஓரா விலங்கிய
> புன்தாள் ஓமைய சுரனிறந் தோரே," (குறுந்., 260)

என்று கல்லாடனார் பாடியிருப்பது, தொண்டையர், வேங்கடத் தும்பர் வாழ்ந்திருந்து, பின் வேங்கடத்தில் குடியேறிப் பின்னர்க் காஞ்சியை யடைந்தவர் என்று கொள் வதற்கு இடந்தருவதாகும். "புல்லியின் வேங்கடம்," என்று பலவிடத்துப் பாடிய கல்லாடனார், "தொண்டையர் வேங்கடம்" என்று குறியாது இங்ஙனம் குறித்துச் சென்றுள்ளமையும், பின்னர்த் தாயங்கண்ணனார் "தொண்டையர் வேங்கடம்," என்று குறித்திருப்பதும், அதன் பின்னர்க் காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார், "திரையன் வேங்கடம்," என்று குறித் திருப்பதும் ஒப்புநோக்கி ஆராயற்பாலனவாகும்; (விரிவுரை யும் விளக்கமும், சங்க காலச் சிறப்புப் பெயர்கள், பப. 342 காண்க). தமிழ் கெழு மூவர், நால்வராயின வரலாறு நோக்கு வார், புல்லிக்குப்பின் வேங்கடம் தொண்டையர் ஆட்சிக்கு இடனாயிற்று என்று கொள்ளத் தயங்கார்.

இதுகாறும், சங்கச் சான்றோர்கள், வேங்கடத்தைப்பற்றி உணர்த்தியுள்ள செய்திகளைக் குறிக்கும் பாடல்களையும், பாடற் பகுதிகளையும், அவற்றின் பொருள்களையும் பார்த்தோம். இனி அவற்றாலான முடிவுகளை நோக்குவோம்:

தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையைப் பனம்பாரனார் வேங்கடம் என உணர்த்தியுள்ளார். வேங்கடம் என்று மட்டும் கூறாது வடவேங்கடம் என்று அவர் கூறியிருப்பது, அது வடதிசை யில் எல்லையாக உள்ளது என்பதை உணர்த்துவதற்கே யாகும்.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையால், சிகண்டியாரும் காக்கை பாடினியாரும் வேங்கடத்தினையே தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லை யாகக் குறித்திருத்தலை அறிகிறோம். உரையாசிரியர்கள் வாய்மொழியால், வேங்கடம் என்பது மலைப் பகுதியாதல் புலனா கின்றது. சங்கச் சான்றோர்கள் வேங்கடத்தை மலையெனவே குறித்துள்ளார்கள். எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து, தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லை, மலையாகவே கொள்ளப்பட்டு வந்தது என்பதும், அது வேங்கடம் என்று வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பதும் தெளிவாகும்.

தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லை வேங்கட மலையாயின், அது தமிழ்நாட்டின் மேலைக் கடலிலிருந்து கீழைக்கடல் வரையில் நெடுஞ்சுவர் எழுப்பினாற்போல நீண்டதொரு மலையாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கருதுவது ஏற்புடையதேயாகும்,

உண்மையில், தமிழ்நாட்டின் வடக்கே நீண்டதொரு மலையாக இல்லையென்றாலும், பல அடுக்குத் தொடர்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் குவியலுமாக, வேங்கடம் என்றே இன்றும் வழங்கும் திருப்பதி மலையிலிருந்து கிழக்கு மேற்காக அமைந்துள்ளனவே யாகும். எனவே, வடவெல்லையாகக் குறிக்கப்பட்ட வேங்கடம் இந்த நீண்ட மலைத் தொடர்களையே குறிப்பதாம் என்று கருதுவதும் தக்கதே யாதல்வேண்டும். வடவெல்லை வேங்கடமாயின், வடவெல்லையாகிய மலைத்தொடர் முழுதையுமே அது குறித்தல் இன்றியமையாததே யன்றோ!

வடவெல்லையாக அமைந்த இந்த நீண்ட மலைத்தொடர், வேங்கடம் என்று பெயர்பெறக் காரணம் யாது என்று அடுத்தபடியாக எண்ணுவதும் ஏற்புடையதேயாகும். ஒவ்வொன்றற்கும் காரணம் கருதியே பெயரிடுவது தமிழ் மரபாகும். இம் மரபை நினைவிற்கொண்டு, வடவெல்லை வேங்கடம் என்று பெயர்பெற்றதற்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்க ஒரு பெரியார் அரும்பாடு பட்டுள்ளார். சில பொருள்களுக்குப் பெயரமைந்த காரணம் விளக்கமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை என்று தொல்காப்பியர் தாமே உடன்பட்டு, "மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா," (தொல்., உரி., 96) என்று ஒரு நூற்பா இயற்றியிருப்பதையும் பொருட்படுத்தாது, வடவெல்லை, வேங்கடம் என்று பெயர் பெற்றதற்குக் காரணம் கண்டுபிடித்தா லல்லது உறங்குவதில்லை என்று நோன்பெடுத்துக்கொண்டு அவர் முயன்றுள்ளார். 'முயன்றால் முடியாதது இல்லை' என்ற முதுமொழியைத் தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டே அவர் முயன்றுள்ளார்; இன்றும் வேங்கடம் என்று வழங்கும் திருப்பதியை அவர் முதற்கண் அடைந்தார்; வடவெல்லையான நீண்ட மலைத் தொடருக்கு அமையவேண்டிய வேங்கடம் எனும் பெயரை, வடகிழக்குக் கோடியில் உள்ள ஒரு சிறு பகுதியான திருப்பதி மலை—இல்லை குன்று, பெற்றிலங்குவது எவ்வாறு பொருத்தமாகும் என்று துடியாய்த் துடித்தார்; அங்கிருந்து மேற்குப் புறமாகத் திரும்பி நின்று அடுக்கடுக்காகவுள்ள மலைத்தொடர்களைக் கண்டார்; அவற்றின்மீதெல்லாம் அரும்பாடு பட்டு நடந்து சென்றார்; கடப்பதற்கு அரியவாய், பயிர்பச்சை இலவாய் வெம்பிக் கிடக்கும் அவற்றின் வெப்பத்தால் வாடி வதங்கினர்; உண்மை பளிச்சென்று உள்ளத்தே எழக் கண்டு களிப்புற்றார்; கூத்தாடினார்; தாம் கண்ட உண்மையை

உலகெலாம் உணரவேண்டும் என்று அவாக்கொண்டார்; அங்ஙனமே, Tamil Culture என்ற முத்திங்கள் வெளியீடு ஜனவரி—மார்ச்சு 1961 என்ற இதழில் தாம் கண்ட உண்மைக்கு அரணாகத் தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டி ஒரு கட்டுரையும் எழுதி வெளியிட்டுவிட்டார்; வேங்கடம் என்ற பெயருக்குக் காரணப் பொருள்கூறி உலகிற்கோர் அரும்பேருண்மையை உணர்த்தி விட்டதாகப் பெருமித உணர்வும் கொண்டார்.

வேங்கடம் என்பது, இன்றுபோல் பண்டு திருப்பதியைக் குறிக்க வழங்கியதன்று என்பதும், மேற்கிலிருந்து கிழக்கு வரையில் அடுக்கடுக்காகவுள்ள நெடுமலைத் தொடரையே பண்டு குறித்தது என்பதும், வேகும்பாலை அல்லது அருஞ்சுரமே வேங்கடம் என்ற பெயருக்குப் பொருளாம் என்பதும் அவர் கண்டு கூறிய உண்மைகளாகும். வேம் என்றும் கடம் என்றும் பிரித்து இப் பொருளைக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் அவர் கூறுவர்.

அவர் கூறிய உண்மைகளும், அவ்வுண்மைகளுக்கு அரணாக அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ள மேற்கோள்களின் பொருள்களும் எவ்வளவு தொலைவு பொருத்தமாகும் என்பதைக் காண்பதற்காகவே, சங்க இலக்கியத்தில் வேங்கடத்தைப்பற்றிய செய்திகளைக் குறிக்கும் பாடல்களையும் அவற்றின் திரண்ட பொருள்களையும் இக் கட்டுரையின் முதற்கண் தரலானோம்.

பனம்பாரனாரும், சிகண்டியாரும், காக்கை பாடினியாரும் வடக்கே இருப்பது வேங்கடம் என்றுமட்டும் குறித்திருக்கின்றனரே ஒழிய அதைப்பற்றிய வேறு செய்தி ஒன்றையும் குறிக்கவில்லை யாதலால், அதன் பொருள் இன்னதென்று துணிந்துகூற இயலவில்லை. உரையாசிரியர்கள் குறிப்பால் அது மலையென்று பெறப்படுகிறது; ஆனால், அது வெம்மை மிக்க பாழிடமான மலையென்றோ, வளமுள்ள காடடர்ந்த மலையென்றோ பெறப்படவில்லை. ஆனால், சங்க இலக்கியத்திலும் பிறவற்றிலும் வரும் செய்திகளால் அது வளமார்ந்த காடடர்ந்த மலையென்றும், யானை, புலி, மலைப்பாம்பு முதலியவை வாழும் பெருங் காடுகள் சூழ்ந்த இடமென்றும், வேங்கை, மூங்கில், மராம் முதலிய மரங்களடர்ந்த இடமென்

றும், சிற்றூர்கள் பல சூழப்பெற்ற தென்றும், அத்தகைய சூழலையுடைய வேங்கட நாட்டை வள்ளன்மை மிக்க புல்லி ஆண்டுவந்தா னென்றும், தொண்டையர் பின்னர் அவ் விடத்தே குடியேறினர் என்றும், திரையன் காவலில் அஃது இருந்த தென்றும், அருவி பாயப்பெற்ற தென றும், காலமழை பெய்யப்பெற்ற தென்றும் அறிகிறோம். ஏனைய இடங்கள் போல மழை பெய்யப்பெறாது ஒரோரு காலத்தில் வேங்கடமும் வளம் குன்றுவ துண்டு என்ற செய்தியும் பெறப்படு கின்றது. இவற்றைக் கொண்டு நோக்கினால், விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் அது வெம்மை மிக்க பாழிடம் என்ற பொருளில் வேம் என்றும் கடம் என்றும் பிரித்துப் பொருள் கொள்வதற்குச் சிறிதும் இயைபுடைய தன்று என்பது உறுதியாகின்றது.

தமிழகத்தில், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நானிலங்களே தொன்றுதொட்டு அறியப்பட்டவை. ஒன்றும் விளையாத பாழிடம் எனப்படும் பாலை நிலமென்ப தொன்று தமிழகத்தே என்றும் அறியப்படாததே யாகும். பாலை அல்லது பிரிவு என்ற ஓர் ஒழுக்கம் கொள்ளப்படுவ துண்டு. தலைவன் தன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து, கடத்தற் கரிய வழியைக் கடந்து சென்று, மொழி வேறுபட்ட நாடுகளை அடைந்து, பொருளீட்டிவரும் செய்தி பாலை என்ற ஒழுக்கத் தால் உணர்த்தப்படுவதாகும். வேங்கடத்தைக் கடந்து அதன் வடக்கே உள்ள மொழி வேறுபட்ட நாடுகளுக்குச் சென்று தலைவன் பொருளீட்டிவரும் செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் பரக்க உணர்த்தப்பட்டுள்ள தென்பது உண்மையேயாகும். அங்ஙனம் உணர்த்தப்பட்டுள்ள இடங்களை நோக்கினால், வேங்கடத்திற்கு வடக்கே அத்தகைய பாழிடங்கள் உண்டென வேண்டுமானால் கொள்ளலாம் என்பது புலனாகின்றதே யொழிய, வேங்கடம் ஒரு பாழிடமாம் என்பது புலனாகவில்லை. இதனை மேற்காட்டிய சான்றுகளைக் கொண்டு தெளியலாம்.

நிலைபேறான பாழிடம் என்பதொன்று தமிழகத்தில் இல்லாத தொன்று என்பது உண்மையானால், தமிழகத்தின் வடக்கே, அதன் அகஎல்லையாய் அமைந்த வேங்கடம், வேம் எனவும் கடம் எனவும் பிரித்துப் பொருள்கொள்வதற்கு இயைந்ததாம் எனவும், வெம்மை மிக்க பாழிடமாம் எனவும் கொள்வதற்கு எவ்வாறு இயையும்? முல்லையும் குறிஞ்சியும்

திரிதலால் பாலையாகும் என்றாலும், பிறழ்ச்சியின்றி ஆண்டு தோறும் ஒவ்வொரு வேனிற்காலத்திலும் அவை திரியும் என்று கொள்ளுதலும் பொருத்தம் அற்றதாகும். பல்லாண்டு களுக்கு ஒருமுறை வேண்டுமானால் அத்தகைய திரிபு ஏற்பட லாம் எனக் கொள்ளலாம்.

பொருளீட்டுவதற்காகத் தலைவியைவிட்டுத் தலைவன் பிரிந்து செல்வதைப் பாலை யொழுக்கம் எனக்கொள்வது புலனெறி வழக்காகும். அப்போது, அவன் செல்லும் நெறி கடம் என்றும், சுரம் என்றும், பாலை என்றும் குறிக்கப் கப்படும். கடத்தற்கு அரியது என்ற பொருளில் கடம் என்றும், அச்சந்தருவது என்ற பொருளில் சுரம் என்றும், வெயில் வெம்மையால் ஓரொருகால் திரிந்து நானிலங்களுக்கு வேறாகப் பால்பட்டு—பகல் பட்டு-பகுக்கப்பட்டு-நிற்பதென்ற பொருளில் பாலை என்றும் அங்ஙனம் முறையே உணர்த்தப் படும். வேங்கடத்தைக் கடக்கும் செய்தி ஒன்றில்தான் இம் முறையாக உணர்த்தப்படும் என்பதற்கில்லை. தலைவியைப் பிரிந்து ஓருரைவிட்டு மற்றோர் ஊரைத் தலைவன் அடைந் தான் என்று கூற முற்படுமிடத்தும் இம் முறைமை புலனெறி வழக்காக மேற்கொள்ளப்படும். "அயலோர் ஆயினும் அகற்சி மேற்றே," (தொல்., அகத்., 38) என்பது தொல் காப்பியம். 'மனைக்கு அயலிடத்தே பிரிந்துள்ளோராயினும், அஃதும் பிரிவின் கண்ணதாகும்,' என்பது பொருள். பிரி வச்சம் புலப்படத்தோன்றக் கூறுமிடங்களிலெல்லாம் கடத் தற்கரிய வழியைத் தலைவன் கடந்து சென்றான் என்று கூறு வது புலனெறி வழக்காகும்.

வேங்கடத்தைக் கடந்து வடக்கே சென்று பொருளீட்டத் தலைவன் ஈடுபட்டான் என்ற செய்தியை முன்னிட்டே வேங் கடத்தைப் பற்றிப் பாடிய புலவர்களெல்லாம் பாடியிருத்த லால், அவர்கள் பாடிய பாடல்களெல்லாம் பெரும்பான்மை யாகப் பாலையொழுக்கம் பற்றியே அமைந்துள்ளன. அத னால், வேங்கடம் பாலை நிலமேயாம் என்று கொள்வது தகுதி யாகாது. அங்ஙனம் வரும் பாலைப் பாடல்களிலெல்லாம், மழை பெய்யாமையாலோ, வெயில் வெம்மையாலோ தலைவன் செல்நெறி கடத்தற்கரியதாயிற்று என்று உணர்த்தப்பட் டிருத்தல் காணலாம். அம் முறையில் வேங்கடமும் ஒரோ விடத்து உணர்த்தப்பட்டிருத்தலும் உண்மையே யாகும். ஆனால், என்றும் வறண்டிருப்பது வேங்கடம் என்ற செய்தி

யாண்டும் உணர்த்தப்படவேயில்லை. அங்ஙனமாயின், வேம் என்றும் கடம் என்றும் பிரித்துப் பொருள்காண முற்படுவது யாங்ஙனம் பொருத்தமாகும்?

வேங்கடம் என்று இப்போதும் வழங்கும் திருப்பதி மலை ஒழிந்த நெடுந்தொடர் பெரும்பான்மையாக வளமற்று வறண்டிருக்கும் இந்நாளைய நிகழ்ச்சி கொண்டு, பண்டும் அஃது அங்ஙனமே இருந்திருக்கும் என்று முடிவு செய்து, அதுவே பண்டு வேங்கடம் என்று வழங்கியதாதல் வேண்டும் என்றும், திருப்பதிக்கு வேங்கடம் என்ற பெயர் பிற்காலத்தில்தான் ஏற்பட்டதாதல்வேண்டும் என்றும் கூறுதலும் பொருத்தமின்றாகும். இன்றைக்கு நாற்பது ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த இயற்கைநிலை இன்று முற்றும் மாறியிருப்பது யாண்டும் கண்கூடாகும். பண்டு காடாயிருந்த இடமெல்லாம் இன்று வெட்ட வெளியாய் இருப்பதும் கண்கூடாகும். செயற்கை நிகழ்ச்சிகள் பல்கிவிட்ட இக்காலத்தில், இயற்கை தன் இயல்பான நிலையில் காட்சியளிப்பதற்கு இடமே இல்லாது போய்விட்டது. காலமழை பொய்த்தும் மாறியும் நிற்கும் இந்நாளைய நிகழ்ச்சி கொண்டு பண்டும் அவ்வாறிருந்தது என்று ஒன்றை இக்காலச் சமுதாயத்திற்கு எடுத்துரைப்பது ஏமாற்றுரையேயாகும். வடவெல்லையாகிய மலைத்தொடர் முழுதும், பண்டு, அடர்ந்த காடாகவும் இருந்திருக்கலாம். வேனில் ஒழிந்த மற்றக் காலங்களில் ஆண்டுப் பச்சைப் பசேலென்ற மரங்கள் செறிந்திருந்திருக்கவும் இருக்கலாம். இக் காலத்தில் அம் மலைத்தொடர் வறண்டிருப்பது கொண்டு, பண்டும் இவ்வாறே இருந்ததெனமுடிவு செய்து, வறண்டிருந்த காரணத்தால் தான் வேங்கடம் என்று அது பெயர் பெற்றிருந்ததென்று கூறுதலும் பொருத்தமற்றதாகும். பண்டும் வறண்டுதான் அஃதிருந்தது என்று பிறிதாருகக் காட்ட முயன்றாலும், சங்க இலக்கியத்தில்' வறட்சியுற்றிருந்த இடமே வேங்கடம் என்பது பெறப்படாதபோது அத் தொடரை வேம் - கடம் என்று எவ்வாறு கொள்வது? அவ்வாறு பிரிப்பது எவ்வாறு பொருந்தும்?

யாது யாங்ஙனமாயினும், சங்க காலத்தில் வேங்கடம் வளமுடையதாகவே இருந்தது என்னும் செய்தி சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றது. இரண்டு அல்லது மூன்று தலைமுறைகட்குட்பட்ட செய்தியே பொற்காலம் எனப்படும் சங்க காலத்தால் உணரப்படுவதாகும். புல்லிக்குரிய வேங்கடமென்றும், தொண்டையர் குடிபுகுந்து வாழ்ந்த வேங்கடமென்

றும், (மூத்த) திரையன் வேங்கடமென்றும் வருவனவற்றைச் சங்க இலக்கியத்தால் நாம் அறியலானோம். சங்க இலக்கியத்தால் குறிக்கப்பட்ட வேங்கடம் மேலைக் கடலிலிருந்து கீழைக் கடல் வரையில் தொடர்ந்திலங்கும் மலைத்தொடரா, இன்றும் வழக்கில் வேங்கடமெனப்படும் திருப்பதி மலைக்குவியலா என்ற ஐயம் நம் உள்ளத்தில் எழுவது இயல்பேயாகும். சங்க இலக்கியத்தில் வரும் செய்திகளையும், பிற்கால இலக்கியங்களில் தொடர்ந்து காணப்படும் செய்திகளையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், இன்றும் வேங்கடம் என வழங்கும் திருப்பதி மலைக்குவியலே பண்டும் வேங்கடம் என்று வழங்கப்பட்டதாகும் என்று நாம் துணிந்து கூறலாம். திருப்பதிக்கு வழங்கிய வேங்கடம் என்ற பெயர், தமிழகத்தின் வடவெல்லையாய் மேலைக் கடலிலிருந்து கீழைக் கடல் வரையில் தொடர்ந்து நிற்கும் மலைத்தொடரைக் குறிக்கலாயிற்று என்றும் நாம் துணிந்து கூறலாம்.

ஒரு தொடரின் ஒரு பகுதிக்கு உரிய பெயர் அத் தொடர் முழுமைக்கும் பெயராய் அமைதலில் வியப்பொன்றும் இல்லை. தங்கசாலை என்பதொரு கட்டிடம் ஒரு தெருவின் ஒரு கோடியில் உளதாக ஏறத்தாழ ஒரு மைல் நீளத்திற்கு மேற்பட்ட தெரு, அதன் பெயரால் தங்கசாலைத் தெரு என்று சென்னையில் வழக்குப் பெற்றுள்ளதைப் பெரும்பான்மையோர் அறிந்திருப்பர். சினையின் பெயர் முதலுக்கு ஆகிவருதலும், பிண்டியின் பெயர் பிண்டத்திற்கு ஆகிவருதலும் இலக்கண நெறியேயாகும். எனவே, இன்றும் வேங்கடம் என வழங்கும் திருப்பதியே பண்டும் வேங்கடம் என வழங்கிய தென்றும், அதன் பெயரே வடவெல்லையாகிய மலைத்தொடர் முழுமைக்கும் உரியதாயிற்று என்றும் கொள்வது நேரிதேயாகும். ஊரும், கோயிலும், விழாவும் திருப்பதியில் இன்றும் கண்கூடான காட்சிகளேயாகும். சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள வேங்கடத்தைப்பற்றிய எல்லாச் செய்திகளும் திருப்பதிக்கே மிகமிகப் பொருத்தமான செய்திகளாய் அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்தால் குறிக்கப்பட்ட வேங்கடம் இதுவென உறுதியாக அறியக்கூடவில்லை யென்றாலும், முதலாழ்வார்கள் காலமான மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து திருப்பதியே வேங்கடம் என்று அறியப்படுவதால், அதற்கு முன்பும் அதுவே அப் பெயரால் குறிக்கப்பட்டிருந்த தாதல்வேண்டும். சிலப்பதிகாரம், முதலாழ்வார் காலத்திற்கு முற்பட்டதும் சங்க காலத்திற்கு மிகமிக அண்மைக் காலத்ததும் ஆகும். அதில் வரும் செய்தி, திருப்

பதியே வேங்கடமாகும் என்று துணிவதற்கு உறுதியான சான்றாக இலங்குகின்றது. மேலைக் கடலிலிருந்து கீழைக் கடல் வரையில் உள்ள மலைத்தொடர்மீது அரும்பாடுபட்டுச் சுற்றுலா வந்த பெரியார், தாம் துணிந்த முடிபையே உறுதி செய்வதற்காகச் சிலப்பதிகாரத்தில் வேங்கடத்தைப் பற்றி வரும் செய்தியை இடைச்செருகல் என்று கூறுவது அடா வடிச் செயலாகும் என்பதும் புதுமையான செயலாகும் என்ப தும் சிலப்பதிகாரத்தை ஊன்றிப் படிப்பார்க்குத் தெளிவாகப் புலப்பட்டுவிடும். அதைக் குறித்துப் பின்னர்க் காண்போம். சிலப்பதிகார காலத்து வேங்கடம் திருப்பதியேயாம் என்றால் சங்க கால வேங்கடம் அதுவேயாகும் என்பது தானே பெறப் படுவதாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் வரும் வேங்கடத்தைப் பற்றிய செய்தி களை மீண்டும் நினைவு கூர்தல் வாயிலாகச் சிறந்திலங்கும் தொடர்களை ஈண்டுத் திரட்டி நோக்குவோம். மதுரைக் கணக்காயனார், "வடவயின் வேங்கடம்" (அகநா., 27) என்று குறித்துள்ளார் என்பதை முன்பே உணர்த்தினோம். "கூடற் குடவயின் ... [பரங்] குன்று" (முருகு., 71, 76) என்பதோடு இதனை ஒப்புநோக்கிக் கண்டால், வடக்கே ஒரு பக்கத்தில் உள்ள திருப்பதி மலையையே மதுரைக் கணக்காயனார் வேங் கடம் என்று கருதினார் எனவும், அது வடக்கெல்லையாகிய மலைத்தொடர் முழுவதையும் ஆகுபெயரால் உணர்த்திய தென வும் நாம் கொள்வது இழுக்காகாது.

"புல்லி நன்னாடு" (அகநா., 311) எனவும், "வேங்கட நாடன்" (புறநா., 381) எனவும், "நன்னாட்டு வேங்கடம்", (அகநா., 83), "புல்லி தேன்தூங்கு உயர்வரை நன்னாடு" (அகநா., 393) எனவும், "வேங்கட வரைப்பு" (புறநா., 391) எனவும், "வேங்கட வைப்பு" (அகநா., 141) எனவும், "குன்றக நல்லூர் மன்றத்துப் பிணிக்கும் வேங்கடம்" (புறநா., 389) எனவும், உணர்த்தப்பட்டுள்ள பகுதிகளால் வேங்கடம் என்பது நாடாவளமுடைய நாடு என்ற செய்தியும், நன்னாடு என்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருந்த செய்தியும், குன்றுகள் பல செறியப்பெற்றிருந்த செய்தியும், குன்றகங்களில் ஊர்களும், அவற்றின் நடுவில் மன்றமும் இருந்த செய்தியும் உணரப்படு தலால், வெம்பிப் பாழான இடமே வேங்கடமாம் என்று கொள்வதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை யாதல் பெறப்படும்.

"நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர் நறவு நொடை நல்லிற் புதவுமுதற் பிணிக்கும் கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி வியன்றலை நன்னாட்டு வேங்கடம்," (அகநா., 83) என்பதால், உயர்ந்தோங்கிய கொடிகள் ஆடும் கடைத் தெருக்களையுடைய மூதூர்களை உடையதென்பதும், இடப்பரப்பு மிக்க நல்ல நாடு என்பதும் பெறப்படும். இத்தகைய நன்னாடோ வெம்பிக் கரிந்த பாழிடமாகும்?

வேங்கடம் அருவி வளம் உடையது. (புறநா., 381, 389; அகநா., 213, 359).

"சோழர் வெண்ணெல் வைப்பின் நன்னாடு பெறினும் ஆண்டமைந் துறைந ரல்லர்," (அகநா., 201) என்பதுபோல, "மாவண் புல்லி, விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும் பழகுவ ராதலோ அரிதே," (அகநா., 61) என்ப தொரு சிறப்பே, வேங்கடம் விலைமதித்தற் கரிய தொரு நன்னாடாம் என்பதையும், வெம்பாழிடம் என்று அதை வாய் கூசாது கூறுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்தா தென்பதையும் தெளிவாக்கும்.

"வாலிய சுதைவிரிந் தன்ன பல்பூ மராஅம் பறைகண் டன்ன பாவடி நோன்றாள் திண்ணிலை மருப்பின் வயக் களிறு உரிஞுதொறும் தண்மழை ஆலியின் தாஅய் உழவர் வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும் பனிபடு சோலை வேங்கடம்," (அகநா., 211) என்பது குளிர்ந்த சோலை வளமுடையது வேங்கடம் என்ற காட்சியைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதுபோல் காட்டுவதாகும்.

"தண்டுளி பலபொழிந் தெழிலி இசைக்கும் விண்டு வனைய விண்டோய் பிறங்கல் முகடுற உயர்ந்த நெல்லின் மகிழ்வரப் பகடுதரு பெருவளம் வாழ்த்திப் பெற்ற திருந்தா மூரி பரந்துபடக் கெண்டி அரிய லார்கையர் உண்டினி துவக்கும் வேங்கட வரைப்பு," (புறநா., 391) என்பதால், வேங்கடத்தில் விளையும் நெல்வளமும், பகடுவளமும் பெறப் படும்.

வேங்கடம் என்பது மலையாதலால் குறிஞ்சி எனப்படுவ தாகும். அதில் பனிபடுசோலையும் அடர்ந்த காடும் உண்டாத லால் முல்லை எனப்படுவதுமாகும். எனவே, யானைவளம் (அகநா., 27, 61, 85, 211, 213, 265, 369, நற்., 14, புறநா., 389,)

வேங்கைமரம் (அகநா., 85, 141)., நரந்தம் என்னும் நாரத்தை மரம் (அகநா., 141), மராமரம் (அகநா., 211, 265), காந்தள் (நற்., 14), குருந்து (அகநா., 85), மயில் (அகநா., 85), முசுக்கலை (அகநா., 141), கோவலர் (அகநா., 311, 393), ஆ (அகநா. 393) தேன் (அகநா., 318) முதலிய வளங்களெல்லாம் உடையது வேங்கடம் என்பது தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றது.

இத்தகைய மலைவளமும் காட்டுவளமும் ஒருங்கே உடைய வேங்கடமோ வெம்பாழிடம் எனற்குரியது ?

"புல்லி நன்னாட் டும்பர்ச் செல்லருஞ் சுரமிறந் தேகினும்," (அகநா., 311), "வேங்கடம் தழீஇ வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந்தோர்," (அகநா., 265), "பனிபடு சோலை வேங்கடத் தும்பர் மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்," (அகநா., 211), "ஓங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர்........வடுகர் தேஎத்து நிழற்கவின் இழந்த நீரில் நீளிடை அழலவிர் அருஞ்சுரம் நெடிய என்னாது அகறல் ஆய்ந்தன ராயினும்," (அகநா., 213) என வருவனவற்றை நோக்கினால், வேங்கடத்திற்கு அப்பாற் பட்ட இடமே அருஞ்சுரம் எனக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். எனவே, வேங்கடத்தை அருஞ்சுரம் என்றோ, பாலையென்றோ கொள்வதற்கு இடனேயில்லை. "வேங்கட வைப்பிற் சுரனிறந் தோரே," (அகநா., 141) என்பதும், வேங்கடவைப்பினைக் கடந்து அதற் கப்பாற்பட்ட சுரனிறந் தோரே என்று பொருள் கொள்ளக்கிடத்தலால், வேங்கட வைப்புச் சுரனும் தன்மை யுடையதன்று என்பது பெறப் படும். "வேங்கடம் தழீஇ வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந் தோர்," (அகநா., 365) என்பதும், வேங்கடத்தை அடுத்து அதனைத் தழுவிக்கிடந்த வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந்தோர் என்று பொருள் கொள்ளக்கிடத்தலால், வேங்கடம் அருஞ் சுரம் அன்றாதல் பெறப்படும்.

"தேன்தூங்கு உயர்வரை நன்னாட்டும்பர் வேங்கடம் இறந் தன ராயினும்," (அகநா., 393) என்பதை ஏனைய பாடல்களில் வரும் ஒப்புமைச் செய்தி கொண்டு, "தேன் தூங்கு வேங்கட உயர்வரை நன்னாட்டும்பர் இறந்தனராயினும்," என்று, வேண்டியவாறு மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்ளவேண்டி யிருத்தலால், வேங்கடத்திற்கு அப்பால் அருஞ்சுரம் கடத் தற்கு அரியது என்ற பொருளே கொள்ளக்கிடத்தலின், வேங்கடம் அருஞ்சுரமன்று என்பது பெறப்படும். "வியன்

றலை நன்னாட்டு வேங்கடம் கழீஇயினும்," (அகநா., 83) என்பதில் வேங்கடம் இடப்பரப்புடைய நன்னாடாதல் பெறப் படுதலாலும், அதனைக் கழிந்தவிடத்தேதான் அருஞ்சுரம் உண் டெனக் கொள்ளக்கிடத்தலாலும், வேங்கடம் அருஞ்சுரம் அன்றென்பது தெளியப்படும். "பெருவரை அத்தம்," (அகநா., 359) என்பது பெரிய மலைவழியையே குறிக்கு மாதலால் வேங்கடம் அருஞ்சுரம் என்பது பெறப்படாது.

வேங்கடம் என்பது மலைநாடு என்பதில் எவர்க்கும் ஐயப் பாடு இல்லையாகும். "தேங்கமழ் நெடுவரைப் பிறங்கிய வேங்கட வைப்பு," (அகநா., 141) எனவும், "புல்லி தேன் தூங்கு உயர்வரை நன்னாடு," (அகநா., 393) எனவும், "புல்லி காம் புடை நெடுவரை வேங்கடம்," (அகநா., 209) எனவும், "புல்லிய வேங்கட விறல்வரை," (புறநா., 385) எனவும், "இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங் கோட்டு ஓங்கு வெள்ளருவி வேங் கடம்," (அகநா., 213) எனவும் "புல்லி குன்றம்," (அகநா., 295) எனவும், "வேங்கட நெடுவரை," (அகநா., 85) எனவும் வருவனவற்றை நோக்கினால், வேங்கடம் நீண்ட மலைத் தொட ரையே குறிக்கும் என்று கூறுவதற்கில்லை. வேங்கடத்தைக் குறிப்பதாக "நெடுவரை" எனவரும் இடங்களை மட்டும் எடுத்துக்காட்டி, நெடுவரை என்றால் நீண்ட மலைத்தொடர் என்று பொருள்படுமென்று கூறி, அதனால் வேங்கடம் என்பது சங்க காலத்தில் திருப்பதிமலையைக் குறிக்கவில்லை என்றும், மேலைக் கடலிலிருந்து கீழைக் கடல் வரையில் உள்ள நீண்ட தொடரையே குறித்ததாம் என்றும் கூறுவர்.

சங்க இலக்கியத்தில், உள்ளதை உள்ளபடியே கூறும் வழக்கம் உண்டே ஒழியப் பிற்காலத்திற் போல உயர்வு நவிற் சியாகக் கூறும் வழக்கம் இல்லை யென்றும், சங்க இலக் கியத்தில் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு பொருளையே அளந்துணர்த்தும் என்றும் வழிவழிச் செய்தியாகச் சில புல வர்கள் கூறிக்கொண்டுவருவதை, மாறாத உண்மைச் செய் தியாம் என்று துணிந்துகொண்டு, வரை என்பதற்கு நேர் பொருள் கீற்று அல்லது வரியாம் என்றும், மலையை அஃது ஆகு பெயர்ப் பொருளாய் உணர்த்தும்போது வரிபோல் தொடர்ந்துநிற்கும் மலைத் தொடரை உணர்த்துமென்றும், நெடுவரை என்று வரும்போது நீண்டு தொடர்ந்துநிற்கும் மலைத்தொடர்களையே அஃது உணர்த்துமென்றும், சங்க இலக்கியத்தில், வேங்கடம், நெடுவரை என்று குறிக்கப்பெற்

றிருத்தலால், மேலைக் கடலிலிருந்து கீழைக் கடல் வரையில் நீண்டு தொடர்ந்திருக்கும் மலைத்தொடரே வேங்கடமாம் என்றும், திருப்பதிமலை அவ்வாறு நீண்ட மலைத்தொடரா யில்லாது மலைக்குவியலாய் இருத்தலால் திருப்பதிமலையை வேங்கடம் குறிக்காது என்றும் சொற்போர் புரிவர்.

பிற்கால இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் சங்க இலக்கியமே தாயகமாதலால் பிற்கால உயர்வு நவிற்சிக்கும் அதுவே தாயகமாம் என்று கொள்வதே நேரிதாகும். பிற்கால உயர்வு நவிற்சியில், வரையறையின்றி மிகுதிப்படுத்திக் கூறுதல் காணப்படுவது கொண்டு, சங்க இலக்கியத்தில் உயர்வு நவிற்சியே இல்லையெனக் கோடல் பொருந்துவ தின்று. சங்க இலக்கியத்திலும் உயர்வு நவிற்சியாக வருமிடங்கள் பலவற்றைக் காட்டலாம். ஆனல், அதற்கு ஈண்டு இன்றியமையாமை யின்மைதலால், தேவைப்படும்போது அதைக் காண்பாம்.

ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு பொருளையே உணர்த்தும் நெறியை உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பது சங்க இலக்கியம் என்ற கூற்றும் பொருந்திவரவில்லை. வேங்கடத்தை 'நெடுவரை' என்று சங்க இலக்கியம் குறிப்பது உண்மையே யாகும். ஆனல், அதையே, 'உயர்வரை' (அகநா., 393) என்றும், 'விறல்வரை' (புறநா., 385) என்றும், 'குன்றம்' (அகநா., 295) என்றும் அது குறித்திருக்கவும் காண்கிறோம்.

ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு பொருளையே உணர்த்துமென்றும், ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வொரு சொல்லாலேயே உணர்த்தப்படும் என்றும் கொள்வார், அறை என்னும் சொல் அற்றற்றுக் கிடக்கும் பாறையை உணர்த்துமென்றும், பொறை அல்லது பொற்றை என்னும் சொல் சிறுகுன்றை உணர்த்துமென்றும், குன்று என்பது சிறு மலையை உணர்த்துமென்றும், மலை என்பது பெரியமலையை உணர்த்துமென்றும் காட்டுவர். அவர் கூறுவதும் ஓரளவு உண்மையேயாகும்.

இலக்கண மரபினை விழிப்புடன் பின்பற்றுவார், வரை என்பது வரி அல்லது கீற்றை நேர் பொருளாக உணர்த்துமென்றும், ஆகுபெயர்ப் பொருளாகக் கீற்றுக உள்ள மூங்கிற் கணுவை உணர்த்துமென்றும், இருமடியாகுபெயர்ப் பொருளாக அக் கணுவையுடைய மூங்கிலை உணர்த்து மென்றும், மும்மடியாகுபெயர்ப் பொருளாக அம் மூங்கில் வளரும் மலையை உணர்த்து மென்றும் உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பர். எனவே,

வரை என்பது மூங்கில் வளரப்பெற்ற தென்னும் பொருளில் மலையை உணர்த்துமே யன்றி, வரை போல் (கோடுபோல்) நீண்டிருப்ப தென்னும் பொருளில் மலையை உணர்த்திநில் லாது. ஆகுபெய ரிலக்கணத்தில், தொன்று தொட்ட மரபைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற வரையறை பிறழ்ந்து வரலாகாது.

நெடுவரை என்பதிலுள்ள நெடுமை, பெரும்பான்மையாக உயரத்தையே உணர்த்துவதாகும். நெடுங்கழை (நற்., 393), நெடுங்கொடி (அகநா., 196), நெடுந்தேர் (புறநா., 123, 141, 145, 200, 368), நெடுவேல் (திருமு., 46) என்றவற்றில் நெடுமை, உயர்ச்சியை யன்றி நீட்சியை உணர்த்துதற்குச் சிறிதும் இயைபின்மையைக் காண்க. நெடுமை என்பது நீட்சியைக் குறிக்க வரலா மென்றாலும், திட்டமாக நீட்சியைக் குறிக்க வேண்டின் 'நீண்மதில்' (புறநா., 4), என்பதிற்போல 'நீள்' என்ற சொல்லை ஆளுதலே தக்கதாகும். எனவே, 'நெடுவரை' என்பதற்கு மூங்கில் வளரும் உயர்ந்த மலை என்று பொருள் கொள்வதே பொருந்துவதாகும்.

"நெடுங்கோட்டு ...... வேங்கடம்" (அகநா., 213) என்ப தில், 'நெடுங் கோடு' என்பது உயர்ந்த (மலைக்) குவடு என்று பொருள்படுமே யன்றி நீண்ட குவடு என்று பொருள்படாது. 'உயர் வரை' (அகநா., 393) என்றும், 'விறல் வரை' (புறநா., 385) என்றும் வேங்கடம் குறிக்கப்பட்டிருத்தலை நோக்கு மிடத்து, நெடுவரை என்பது நீண்ட மலைத் தொடர் என்றே பொருள்படு மென்று உறுதியாகக் கொள்ள முடியாது. மேலும் அது, 'குன்றம்' (அகநா., 295) என்றும் குறிக்கப் பட்டிருத்தலால், அதனைப் பெரிய மலை என்றே கொள்வதற் கும் இயைபில்லை.

"இனமழை தவழும் ஏற்றரு நெடுங்கோடு." (அகநா., 213) என்றும், 'உயர் வரை' (அகநா., 393) என்றும், 'விறல்வரை' (புறநா., 385) என்றும், "குன்றம்" (அகநா., 295) என்றும், வரும் இவ்வாட்சிகளிலிருந்தே, சிறப்புப் பொருளைக் குறிக்கும் சொற்களை மலை என்னும் பொதுப் பொருளில் வழங்கச் சங்க இலக்கியமும் முற்பட்டிருத்தல் தெளிவாகும். எனவே, வேங் கடம் என்பதை ஒரு மலை என்ற பொதுப் பொருளில் கொள்ள லாமே யொழிய, ஒரு பெரியமலை என்றோ, ஒரு சிறு மலையாகிய குன்று என்றோ, நீண்டதொரு மலைத் தொடர் என்றோ துணிந்து கூறல் இயையாது.

கபிலர் என்பவர் ஈடெடுப்பற்ற ஒரு பெரும் புலவர் என்பதில் எவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இராது. பாரியிடம் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு, அவனிடம் நட்புரிமையொடு பயின்றினி திருந்தவர் அவர். பாரி என்பவன் ஒரு வள்ளல்; பறம்பு மலைக்கு உரிமை பூண்டிருந்தவன். அவனுடைய பறம்பு மலையை, இன்று பிரான் மலை என்று வழங்குகின்றனர். அஃதொரு சிறு மலையாகத்தான் உள்ளது. அது பெருமலையும் அன்று; நீண்டதொரு மலைத்தொடரும் அன்று. ஆனல், கபிலர் அப் பறம்பு மலையை, 'நெடுவரை' (புறநா., 105, 116) எனவும், 'குன்று' (புறநா., 109, 110, 111, 115) எனவும், 'மலை' (புறநா., 109) எனவும் குறித்துள்ளார். 'நெடுவரை' என்றதால் அதனை நீண்ட மலைத்தொடர் என்று கூற முடியுமா?

எனவே, 'நெடுவரை' என்ற ஒருதொடரைமட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, வேங்கடம் என்பது நீண்ட மலைத் தொடராகும் என்று முடிவு செய்தல் பொருந்துமோ என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

ஆனல், வரை என்றே பெரும்பான்மையாக வேங்கடம் குறிக்கப்படுவதால், மூங்கிலொடு பெருந் தொடர்புடையதோ அஃது என்று எண்ண இடமுண்டாகின்றது. "காம்புடை நெடுவரை வேங்கடம்" (புறநா., 385) என்று அது கூறப்பெற்றிருத்தலை நோக்குமிடத்து அது மூங்கிலையுடைய மலை என்பது உறுதியாகின்றது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் வேங்கடம் என்று வழங்கும் வழக்குப் பெற்றிருந்த அஃது, அவர் காலத்திற்குமுன் எவ்வாறு வழக்குப் பெற்றிருந்ததோ என்பதை நாம் அறியோம். வேய் என்பது மூங்கிலையும், கடம் என்பது காட்டையும் உணர்த்தும். மன மொழி மெய்களைக் கடந்து நிற்பது கடவுள் என்பது போலக் கடத்தற்கரிய காடும் மலையும் கடம் எனத் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன் வழக்குப் பெற்றிருந்தனவோ, என்னவோ? கடத்தற்கரிய தென்னும் பொருளில் காட்டையும் அருஞ் சுரத்தையும் கடம் என வழங்குதற்குச் சங்க இலக்கியமே சான்ருக நிற்கும்.

எனவே, வேய் என்னும் ஒரு வகை மூங்கிலை நிரம்பக் கொண்ட, கடத்தற்கரிய காடடர்ந்திலங்கிய காரணத்தால் வேய்ங்கடம் என்று முன்பு வழக்குப் பெற்றிருந்தது தொல்

காப்பியர் காலத்தில் வேங்கடம் என்று மருவி வழங்கப்பெற்ற தோ என்னவோ? வேய் என்பது மூங்கிலில் ஒரு வகையாகும். அத்தகைய மூங்கிலே வளரப்பெற்றிருந்த காரணத்தால் அதனை வேய்ங்கடம் என்று வழங்கியும் இருக்கலாம். பின்னர் அது, வேங்கடம் என்று மருவியும் இருக்கலாம். கடத்தற்கரிய காடடர்ந்த மலை என்பது தெரிந்தும், பொருளீட்டும் எண்ணத் தால் மொழி பெயர் தேயங்களுக்குச் செல்ல விரும்பியவர் வடக்கே அதனைக் கடந்து செல்லத் தயக்கம் கொள்ளார். வேய்ங்கடமாயினும், புல்லி நன்னாடாகவும், விழவுடை விழுச்சீர் பெற்றதாகவும் இலங்கியதால், வேறு வழியே மலையைக் கடந்து வடநாட்டை அடைய விரும்பாமல், வேங்கடத்தின் வழியே அதை அடையவே அவர் விரும்புவது இயற்கைதானே!

இனி, வேங்கை மரங்களை நிரம்பக் கொண்டிருந்த காடாக இருந்ததால் வேங்கடம் என்றும் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் என்று எண்ணவும் இடமுண்டு. வேங்கைக் கடம் என்பதும் வேங்கடம் என்று மருவலாம். "பல்பொறிப் புலிக்கேழுற்ற பூவிடைப் பெருஞ்சினை நரந்த நறும்பூ நாண்மலர் உதிரக் கலை பாய்ந் துகளும் கல்சேர் வேங்கைத் தேங்கமழ் நெடுவரைப் பிறங்கிய வேங்கட வைப்பு," (அகநா., 141) என்பது இவ் வாறு கொள்வதற்குச் சான்றாகும்.

இனி, வடக்கில் உள்ள மொழி பெயர் தேயங்களை அடை தற்கு விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடமே கடத்தற்கினிய காடாக இருந்ததால் அது வெங்கடம் என்ற வழக்கைப் பண்டு பெற் றிருந்து, பின்னர் முதல் நீண்டு வேங்கடம் என வழங்க லாயிற்றோ என்னவோ? "வெம்மை வேண்டல்" (தொல்., உரி; 36) என்பது தொல்காப்பியம். கடந்து செல்வதற்கு விருப்பம் தரும் இனிய காட்டுநாடு வேங்கடம் என்று பெயர் பெறுவ தற்கு உரியதேயாகும்.

இவ்வாறெல்லாம் பெயர்க் காரணம் கூறக் கருதிப் பார்க் கலாம் என்றாலும் இதுதான் உண்மைக் காரணம் என்று துணிந்து கூற முடியாது. எனவே, "மொழிப்பெயர்க் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா" (தொல்., உரி., 96) என்ற தொல்காப் பியர் கூற்றைத் துணையாகக் கொண்டு, வேங்கடம் என்பது அப் பெயர் பெற்றதற்குக் காரணத்தைத் துணிவாகக் கூற முடியாது என்று அமைதி கொள்ளுவதே ஏற்றதாகும். தவறான வழியைக் கூறுவதைவிட, வழி தெரியாது என்று

கூறுவது சாலச் சிறந்த தாதற்போலத் தவறான காரணத்தைக் கூறுவதைவிடக் காரணம் இதுவெனத் துணிந்து கூற முடியாதெனல் சாலச் சிறந்ததேயாகும்.

வேங்கடம் என்பது, இன்று காது குளிரக் கேட்டற்குரிய இனிய பெயராகும். ஏன்? இன்று திருப்பதியே வேங்கடம் என்று வழங்குகின்றது. வடநாட்டாரும் தென்னாட்டாரும் தெய்வ வழிபாட்டால் தம்முள் பூசலும் பிணக்கும் ஒழிந்து ஒன்றுபடுதற்குச் சிறந்த இடமாக இலங்குவது, இன்று திருப்பதியேயாகும். திருமாலுக்கே உரிய திருப்பதியாக இன்று வேங்கடம் விளங்குகின்றதெனினும், தென்னாட்டுச் சைவரும் வைணவரும் சமயவேறுபாடு இல்லாமல் வழிபடுவதற்கு ஒப்புயர்வற்ற பொதுவிடமாக இன்றும் அஃதிலங்குவது இறும்பூது விளைவிப்பதாகும். தொன்றுதொட்டு, வழிவழியே வந்த வழக்காற்றை, இன்று கண்கூடாகக் காணும் காட்சி வலியுறுத்துகின்றது எனலாம். நாடு கடந்து செல்வதற்குரிய பொதுவழியாகவும், சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த வளநாடாகவும் பண்டும் திகழ்ந்திருந்தாலன்றி வழிவழியாக வந்த இப் பண்பாட்டை இன்று திருப்பதியில் நாம் காணமுடியாது. சங்க காலத்தில் உலக நெறிக்கு வேறாகப் பிரித்து ஈடுபடுவதற்கு உரிய அளவில், 'எந்தெய்வம் தந்தெய்வம்' என்ற சமயப் பூசல் தலையெடுக்கவில்லை யாதலால், பின்னர்ச் சிலப்பதிகாரத்தும், அதற்குப் பின் தோன்றிய நூல்களிலும் திருப்பதி பெற்ற சிறப்புப்பாராட்டுச் சங்க இலக்கியத்தில் சமயச் சார்பாகப் பெருமலே ஒழிந்தது. என்றாலும், "மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும் பழகுவ ராதலோ அரிதே," (அகநா., 61) என்ற மாமூலர் வாய்மொழி, சங்க காலத்திலும் திருப்பதியானது தெய்வமணம் கமழும் திருப்பதியாகவே திகழ்ந்த தென்பதற்குச் சான்று பகர்வதாகும்.

பண்டைக்காலத்தில் தெய்வத்தை வழிபடுமுறை இஃது என்பதைத் தொல்காப்பியர், "கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே," (புறத்., 33) என்ற நூற்பாவால் உணர்த்திச்சென்றார். தொல்காப்பியர் உணர்த்திய இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக இலங்குவது திருமுருகாற்றுப் படையாகும். கடவுள் வாழ்த்து அல்லது தெய்வ வழிபாட்டில், கொடிநிலை அல்லது கந்துடைநிலை, கந்தழிநிலை, வள்ளிநிலை

என்ற மூன்று நிலைகளும் முறையாகக் கொள்ளப்படும் என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கணம். கந்து அல்லது பற்றுக்கோட்டைத் துணையாகக்கொண்டு உருவக்காட்சி பெறுதல் கந்துடை நிலையாகும். பல தத்துவக் கருத்துக் களும் ஒருசேர உணர்தலாகிய மதி நலத்தால் மெய்யுணர்வு பெற்று யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திலங்குவதாக இறைக்காட்சி பெறுதல் கந்தழி நிலையாகும். பெறற்கரிய வீட்டின்பத்தை அதனருளால் எய்துதல் வள்ளி நிலையாகும். திருப்பரங் குன்றம், திருச்சீரலைவாய் முதலிய இடங்களில் கோயில் கொண்டிலங்கும் உருவத் திருமேனியைத் துணையாகக் கொண்டு அன்பே சார்பாகத் தாம் நினைந்த வடிவில் உருவக் காட்சி பெறலாம் என்று உணர்த்துகிறார் நக்கீரர், திருமுரு காற்றுப்படையில். அதனோடு நில்லாமல், முருகனுடைய கொடியை நட்டு அக் கொடியிடமாக முருகன் எழுந்தருளி யிருப்பதாக அன்புடன் கொண்டு வழிபாடாற்ற ஆண்டு எழுந்தருளிக் காட்சி நல்குவான் என்பார், "சிறுதினை மல ரொடு விரைஇ மறியறுத்து வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்," (திருமுரு., 218-220) அவன் வந்து உறைவான் என்று அவர் கூறுகிறார். அம்மட்டோடு அமையாமல், காடும், காவும், துருத்தியும், யாறும், குளனும், வேறு பல்வைப்பும், சதுக்கமும், சந்தியும், கடம்பும், மன்றமும், பொதியிலும், கந்துடை நிலையும் அவன் உறைவிடங்களாம் என்று அவர் கூறுகிறார். "ஆண்டாண் டுறைதலும் அறிந்தவாறே," (திருமுரு, 249) என்று அவர் முடிக்கிறார். கோயில்களில் உருவத் திருமேனிகளைப் பற்றுகக் கொண்டு தாம் தம் மனத்தில் வரைந்துகொண்ட வடிவில் காட்சி பெறலாம் என்பதும், ஏனைய இடங்களிலும், அவ்வுருவத் திருமேனி இல்லாதும், தாம் வரைந்துகொண்ட வடிவில் காட்சி பெறலாம் என்பதும் அவர் காட்டும் நெறியாகும். கொடிநிலை அல்லது கந்துடைநிலை வழிபாட்டால் உருவக் காட்சிபெற்ற பின், அவனே மதிபலவுடன் நல்குதலால் கந்தழி நிலைப்பயனை யும், விழுமிய பெறலரும் பரிசிலை அவனே நல்குதலால் வள்ளி நிலைப் பயனையும் அடையலாம் என்று அவர் இறுதியில் உணர்த்துகிறார் (திருமுரு., 287-95). (இதன் விரிவை அன்பு நெறியே தமிழர் நெறி என்ற நூலில் காணலாம்).

தொல்காப்பியர் இலக்கணத்தையும், நக்கீரர் இலக்கி யத்தையும் துணையாகக் கொண்டால், பண்டைக்காலத்துக்

கோயில் நிலையைப்பற்றியும் வழிபாட்டு நிலையைப்பற்றியும் நாம் உணர்வு பெறலாம். கந்துடை நிலையாகக் கோயிலில் உருவத்திருமேனிகள் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தன என்பது உண்மையே. ஆனால், அத்திருமேனிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு சமய வேறுபாடும் சமயப் பூசலும் மேற்கொள்ளப் பெறாத காலமே பண்டைக்காலமாகும். யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திலங்கும் இறைவன் மாயோன், சேயோன் முதலாகப் பெயரும் வடிவமும் வேறுவேறாகப் பெற்றவனாகக் கோயில் வழி பாட்டில் கொள்ளப்பெற்றானென்றாலும், மாயோன் வேறு சேயோன் வேறு என்று பண்டையோர் வேறுபாடு கற்பித்துப் பூசல் விளைவித்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மாயோனை வழிபட்டவர் சேயோனையும் வழிபட்டனர், மாயோனையும் சேயோனையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஓருருவில் வழிபட்டனர் என்பதும் புலனாகின்றது. இதனால், ஓருருவில் மாயோனுக்குரிய சின்னங்களும் சேயோனுக்குரிய சின்னங்களும் கலந்த கலப்பாகக் கோயிலில் உருவத் திருமேனி இருந்ததாகக் கொள்வதற்கில்லை. அவரவர் தத்தம் மனத்தில் வரைந்துகொண்ட வடிவத்தையே கோயிலில் கந்துடை நிலையாக இருந்த திருமேனியில் அன்பர் கண்டு வழிபாடாற்றினர். சுடுமண்ணாலும் சுதையாலும் கோயிலும் திருமேனிகளும் அமைந்திருந்த அக் காலத்தில் ஆண்டாண்டிருந்த கோயில்களில் உருவத் திருமேனிகள் எவ்வாறிலங்கினவோ நாம் அறியோம். பல்லவர் காலத்திலிருந்தே கற்கோயில்களும் கல்லால் திருமேனிகளும் ஏற்பட்டு நிலைத்துநிற்பன வாயின. அவர் காலத்திற்கு முன்பெல்லாம் வழிபடுவார் தம் மனத்தில் வரைந்துகொண்ட காட்சியே ஆண்டாண்டிருந்த உருவத் திருமேனியில் கண்ட காட்சியாகும். அக் காட்சியை, அன்பே துணையாகப் பெற்றவர் மற்றவர்க்குக் கூற, அன்புகொண்டு அதையே சார்பாகக் கொண்டு வழிபாடாற்றி உய்தி பெறலாயினர். இந்த அடிப்படைகளை மனத்தில் கொண்டு பண்டைச் செய்திகளை உணர நாம் முற்படவேண்டும். இன்றேல் நமக்குத் திகைப்பே ஏற்படும்.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைச் சிறப்பிக்கப் புகுந்த நக்கீரர், சீற்றத்தால் மணி மிடற்றோனாகிய சிவபெருமானையும், வலியால் வாலியோனாகிய பலராமனையும், புகழால் கண்ணனையும், முன்னியதை முடிக்கும் ஆற்றலால் முருகனையும் அவன் ஒத்திருப்பவனாகப் பாடியுள்ளதை நோக்கும் போது (புறநா., 56) அக் காலத்தில் சமரச நோக்கிருந்ததே

யொழிய வேறுபாட்டு நோக்கு இருந்ததாகச் சிறிதும் புலப் படவில்லை.

சங்க காலத்திற்கு அண்மையதாகிய சிலப்பதிகார காலத்துச் சமணம் பௌத்தம் போன்ற சமயங்கள் தலைதூக்கிப் பூசலைத் தோற்றுவிக்க முற்பட்ட விடத்தும், அதற்கு இலக்காகாத முதலாழ்வார்கள், சங்க காலத்து அன்புநெறியிலேயே சென்று சமரச மனப்பான்மையோடேயே நிலைத்துநின்று வட வேங்கடத்தில், வேங்கடவன் உருவில் தம் மனத்தில் வரைந்து கொண்ட சமரசக் காட்சியைக் கண்டு பாடுவராயினர். இதனால் தான், "கையதுவேல் நேமி," (இயற்பா., முதல் திருவந்தாதி, 5) எனப் பொய்கையாழ்வாரும், "தாழ்சடையும் நீண் முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும் சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால், சூழும் திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு இரண் டுருவும் ஒன்ராய் இசைந்து," (இயற்பா, மூன்ராந் திருவந்தாதி, 63) எனப் பேயாழ்வாரும் வேங்கடவனைப் பாடலாயினர். இதனால், அவர்கள் காலத்தில் இருந்த உருவத் திருமேனியில், வேலும் நேமியும், சடையும் முடியும், மழுவும் சக்கரமும், அரவும் பொன்னாணும் இருந்தனவாகக் கொள்வது அறியாமை யாகும்.

அன்பு நெறியையே பின்பற்றி வழிபாடாற்றியவர்கள் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும். பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு போதும் பக்குவம் பார்த்தற்கு. திருநாவுக்கரசர் வாய் மொழியில் ஒன்றிரண்டைப் பார்த்தால் மேற் கூறியவற்றின் உண்மை வலியுறும். திருப்பழனத் தேவாரத்தில்,

"மற்றுவைத் தாயங்கொர் மாலொரு பாகம் மகிழ்ந்துடனே
உற்றுவைத் தாயுமை யாளொடுங் கூடும் பரிசெனவே
பற்றிவைத் தாய்பழ னத்தரசே யங்கொர் பாம்பொருகைச்
சுற்றிவைத் தாயடி யேனைக் குறிக்கொண் டருளுவதே."

(அப்பர், 87 : 7)

என்று பாடிய பாடலைத் துணையாகக் கொண்டு திருப்பழனத்தில் உள்ள சிவபெருமான் உருவத் திருமேனியில் மாலும் சிவனும் உமையும் கலந்த வடிவத்தைக் காண முற்பட்டு, அவர் காலத்தில் அவ்வாறுதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று துணிந்து கூறுதல் அறிவுடைமையாகுமா?

"மாலும் கொப்பளித்த பாகர்" (அப்., 24 : 7) என்ற கூற்றைக் கொண்டு திருவதிகை வீரட்டானத்து உருவத் திருமேனியில் மாலொருபாகத்தைத் தேடலாமா?

"மாலொரு பாகமாக மகிழ்ந்த நெய்த் தானனுரே," (அப்., 37 : 7) என்ற கூற்றைக் கொண்டு திருநெய்த்தானத்து உருவத் திருமேனியில் மாலொரு பாகமில்லையே என்று கையறவு கொள்வது பொருந்துமா?

"பையர வசைத்த வல்குற் பனிநிலா எறிக்கும் சென்னி
மையரிக் கண்ணி யாளும் மாலுமோர் பாக மாகிச்
செய்யெரி தில்லை தன்னுட் டிகழ்ந்தசிற் றம்பலத்தே
கையெரி வீசி நின்று கனலெரி யாடு மாறே,"

(அப்., 22 : 4)

என்ற கூற்றைக்கொண்டு, உமை சங்கர மால் வடிவத் திருமேனியாகக் கூத்தப்பிரான் இன்று காணப்படாமையால், பிற்காலத்தில் எவரோ சைவவெறி பிடித்தவர் அவ்வுருவத்தை மாற்றிவிட்டார் என்று முடிவு செய்யலாமா? பிற்காலச் சைவர் மாற்றினுர் என்பதை உண்மையாகக் கொண்டாலும், மாலை நீக்கி உமை சங்கர வடிவத்தைக் கொண்டிருக்கலாமே என்று கேட்டால் பதில் கூறுவதற்கு யாதுளது?

இதனுல், ஆண்டாண்டுள்ள உருவத் திருமேனியில், அன்பர், தம் மனத்தில் வரைந்துகொண்ட வடிவக்காட்சிகளைக் கண்டு பாடி வழிபாடாற்றுதல் தொன்றுதொட்ட தமிழர்தம் அன்பு நெறி என்று உணரவேண்டும்.

வேங்கடமலையில், முதலாழ்வார்கள் காலத்தில் உருவத் திருமேனி எவ்வாறிருந்ததோ அதை நாம் துணிந்து கூறுவதற் கில்லை. ஆனுல், அவர்கள் பாடலைக்கொண்டு சங்கர நாராயணன் உருவில்தான் அஃதிருந்தது என்று முடிவு செய்துவிடக் கூடாது. அவ்வாறு முடிவு செய்தால், அப்பர் தேவாரத்தில் குறிக்கப்பெற்ற இடங்களிலெல்லாம் அவர் குறித்த வகையாக உருவத் திருமேனிகள் ஏன் இல்லை என்று கேட்டால் விழிவிழி என்று விழிக்கத்தான் நேரும்.

இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சமயப் பூசல்களால் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இராமாநுஜரால் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன என்பது வரலாற்றுண்மையே யாகும்.

ஆனல், அவராலேயே வேங்கடம், திருமால் திருப்பதியாகத் திகழலாயிற்று என்று கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தாது. இஃது இவ்வாருக, மூன்ரும் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்தவர்களாகக் கொள்ளப்பெறும் முதலாழ்வார்கள் காலத்தில் திருப்பதியே வேங்கடம் என்று வழங்கலாயிற்று என்பதற்கு அவர்களுடைய பாடல்களே சான்ருகத் திகழும்போது, அஃதன்று வேங்கடம் என்று கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தா தன்ரே! வடக் கெல்லையான மலைத்தொடர் முழுமைக்கும் பெயரான வேங் கடம், முதலாழ்வார் காலத்தில் திருப்பதிக்குப் பெயராய் நிலைத்துவிட்டது என்று கூறுவதற்குத் தக்க சான்று காட்டா மல், வழிபாட்டின் உண்மை யுணர்வு பெருமல் ஏதோ கூறி விட்டால் போதுமா?

சங்ககாலத்திற்கு அண்மையதும், முதலாழ்வார் காலத் திற்கு முற்பட்டதும் ஆயது சிலப்பதிகாரம். அதில் திரு வரங்கப் பெருமான் உருவத் திருமேனியில் காண்பதற்குரிய காட்சியையும், திருவேங்கடவன் உருவத் திருமேனியில் காண் பதற்குரிய காட்சியையும் மாங்காட்டு மறையோன் கோவல னிடம் கூறுகின்ருன். அன்பு நெறியில் நின்று, அன்பரால் ஆற்றுப்படுக்கப்பட்ட மாங்காட்டு மறையோன், அக்காட்சியை மனத்திற் பதித்துக்கொண்டு ஆர்வமுடன் அவ்விடங்களை நாடி வருகிருனதலால், அவனைக் கோவலன், "யாது நும்மூர் ஈங்கென் வரவு," (சிலப்., 11., 32) எனக் கேட்டபோது அவன் தன் மனத்தில் வரைந்துகொண்ட காட்சியை எல்லை யில்லா ஆர்வத்துடன் எடுத்தியம்புகின்ருன். இந்த உண் மையை உணரமாட்டாமல், அண்மையில் இருந்த கோவலன் அறியாத திருவரங்கக் காட்சியை மறையோன் கூறுவது பொருந்துமா றில்லை; வேங்கடத்தை அடைவதற்கு முன்பே மறையோன் அவ்வாறு புனைந்துரைப்பது பொருந்தா தாத லால், வேங்கடத்திற்குச் சிறப்பேற்பட்ட பிற்காலத்தில், வைண வர் எவரோ சிலப்பதிகாரத்தில் செய்த இடைச் செருகலாம் என்று ஆராயாமல் கூறிவிடுவதும் அடாத செயலே யாகும்.

வரலாற்றுண்மை எவ்வாருயினும், பாடல் நயத்தைப் புறக்கணித்தல் தமிழறிவுடையவர்க்குத் தகுதி யாகாது. சங்கப் பாடல்களுள் பெரும்பான்மையானவை ஆசிரியப் பாவால் ஆனவையாகும். ஆனல், அவற்றில் பெரும்பான் மையாக மோனை எதுகை நயம் காணப்படவில்லை. இடைக்

காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் அவை இன்றியமையதனவாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. பத்துப் பாட்டுள் ஒவ்வொன்றும் நீண்ட ஆசிரியப்பாவால் ஆனவை. அவற்றிலேயே எதுகை மோனை நயங்கள் சிறிதளவு கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. அவற்றையடுத்துப் பெருங்காப்பியங்களுள் முதற் காப்பிய மாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் எதுகை மோனை நயங்கள் மிகுதி யாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. பிற்கால இலக்கியங்களில், ஆசிரியப் பாக்களெல்லாம், சிலப்பதிகாரத்தையே பின்பற்றி இணையடிகளில் எதுகை தவறாது வரவும், ஒவ்வோரடியிலும் மோனை தவறாது வரவும், விழிப்புடன் பின்பற்றலாயின. இந்த உண்மையை உள்ளத்திற் பதித்துக்கொண்டு திருவ ரங்கன் காட்சியையும் திருவேங்கடவன் காட்சியையும் காண மாங்காட்டு மறையோன் விழைந்த தன்மையைக் கூறும் அடிகளில் இடைச் செருகலுக்கு இடம் உண்டா என்று புகுந்து பார்த்தால் உண்மை வெட்ட வெளிச்சமாய்விடும். எனவே, அவ்வடிகளை ஈண்டுக் காண்போம் :

" நீல மேகம் நெடும்பொற் குன்றத்துப்
பால் விரிந் தகலாது படிந்தது போல
ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடை யருந்திறற்
பாயற் பள்ளிப் பலர்தொழு தேத்த
விரிதிரைக் காவிரி வியன்பெருந் துருத்தித்
திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்
வீங்குநீர் அருவி வேங்கட மென்னும்
ஓங்குயர் மலையத் துச்சி மீமிசை
விரிகதிர் ஞாயிறுந் திங்களும் விளங்கி
இருமருங் கோங்கிய இடைநிலைத் தானத்து
மின்னுக்கோடி உடுத்து விளங்குவிற் பூண்டு
நன்னிற மேகம் நின்றது போலப்
பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்
தகைபெறுந் தாமரைக் கையி லேந்தி
நலங்கிளர் ஆரம் மார்பிற் பூண்டு
பொலம்பூ வாடையிற் பொலிந்து தோன்றிய
செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்
என்கண் காட்டென் றென்னுளம் கவற்ற
வந்தேன் குடமலை மாங்காட் டுள்ளேன்,"

என்ற அடிகளில் இணையடிகளில் எதுகைநயம் தவறாமல் இருத்தலை நோக்குக. இவ்வடிகளில், வேங்கடத்தில் நெடி

யோன் நின்றவண்ணம், பிற்காலத்தில் இராமாநுஜர் வைண வத்தைச் சிறப்பித்து அதை மிகுதியாகப் பரப்பியதன் பிறகு வைணவ வெறிகொண்ட ஒருவரால் பாடி இடைச் செருகப்பட்டது என்று கூறுவார், வேங்கடம் எனும் பெயர் பண்டைக் காலத்தில் திருப்பதிக்கு உரியதாயிருந்த தன்று என்பதை நாட்டுதற்குக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்ட பெரியார். அவர் கருத்துப்படி,

"திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணம்
என்கண் காட்டென் றென்னுளம் கவற்ற
வந்தேன் குடமலை மாங்காட்டுள்ளேன்,"

என்றுமட்டும்தான் மாங்காட்டு மறையோன் வாய்மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதாம். இந்த மூன்றடிகளில் எதுகை நயம் முற்றிலும் இழக்கப்படுதலையும்,

"செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்
என்கண் காட்டென் றென்னுளம் கவற்ற,"

என்று கிடந்தவாறு இருக்கும்போது, இரண்டா மெழுத்து இனவெதுகையாகவும், மூன்றும் நான்காம் எழுத்துக்கள் ஒன்றிய எதுகையாகவும் அமைந்து, சிறந்த எதுகை நயம் பெறப்படுதலையும் நோக்குவார், வேங்கடத்தில் நெடியோன் நின்ற வண்ணம் கூறும் அடிகளை இடைச்செருகலென ஒரு நாளும் உடன்படவே மாட்டார்.

திருப்பதி வேங்கடமன்று என்பதை நாட்டுவதற்கு இடைச் செருகலென இவ்வடிகளை விலக்கவேண்டும் என்று எளி தாகக் கூறிய அவர், இளங்கோவடிகள் வாய்மொழியாகவே வேனிற் காதையின் முதலிலேயே,

"நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாடு,"

(சிலம்பு, வேனில்: 1—2)

என்று கூறியிருப்பதைக் காணாதது வியப்பாகவே இருக் கிறது. ஈண்டு "நெடியோன் குன்றம்," எனப்பட்டது திருப் பதி மலையே யாகும். நெடியோன் நின்ற வண்ணம் என்ற மாங்காட்டு மறையோன் கூற்றில் காணும் நெடியோன் என்ற ஆட்சி, 'நெடியோன் குன்றம்' என்பதிலும் உள்ளதைக் காணும்போது சிலப்பதிகாரகாலத்தில் திருமால் நெடியோன்

என்று வழங்கப்பட்ட உண்மையையும், திருப்பதி மலை வேங்கடம் எனவும், நெடியோன் குன்றம் எனவும் வழங்கப்பட்ட உண்மையையும் தெளிய உணரலாம்,

எனவே, சிலப்பதிகார கால முதற்கொண்டு திருப்பதி மலையே வேங்கடம் என்ற பெயர் பெற்றுத் திகழ்ந்தது என்பது தேற்றம். இதனால், சங்க காலத்திலும் திருப்பதி மலையே வேங்கடம் என்ற பெயரால் வழங்கியிருக்கவேண்டும் என்று கொள்வது தவறாகாது. திருப்பதி மலைக்குப் பெயராகத் தொன்று தொட்டு வழங்கிய வேங்கடமே, அதன் தொடக்கமாகக் கீழைக் கடலிலிருந்து மேலைக் கடல் வரையில் தொடர்ந்திலங்கும் வடவெல்லையான மலைத் தொடரைக் குறிப்பதாயிற்று எனலாம். எனவே, வடவேங்கடம் என்பது திருப்பதியே, அதுவே ஆகுபெயரால் வடவெல்லையைக் குறிப்பதாயிற்று என்பதே நேரிதாகும். சங்க இலக்கியத்திலும், பிற்கால இலக்கியங்களிலும், வேங்கடம், வளமார்ந்த சோலையும் காடும் பிறவும் உள்ளதாகவே காணப்படுதலால், அதை வேம் என்றும் கடம் என்றும் பிரித்து, வெந்து கரிந்து போன பாழிடம் அல்லது கொடிய பாழிடம் என்று பொருள் படுவதெனக் கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தாதாகும்.

இடைக் காலத்திலும் பிற்காலத்திலும், **வேங்கடம்** என்பதை 'வேம்' எனவும், 'கடம்' எனவும் பிரித்து, முன் பின்னாக மாற்றிக் கடத்தை (கடம் போல்வதாகிய உடம்பை) வேகச் செய்வது (மறுபடியும் வாராமல் வெந்து நீறாகச் செய்வதே) வேங்கடம் என்னும் தலமாம் என்பர். இங்ஙனம் கூறும்போது, கடம் என்பது வடசொல்லாகும். ஒரு தொடரில், நிலைமொழியைத் தமிழ்ச் சொல்லாகவும் வருமொழியை வடசொல்லாகவும் கொள்வதும், முன் பின்னாக மொழி மாற்றிப் பொருள் கூறுவதும் வலிந்து செய்யும் செய்கையேயாகும் என்பது வெளிப்படை.

KUDAL OF THE SANGAM AGE

DR. M. RAJAMANIKKAM
Reader in Tamil

In Tirumurugāṟṟuppaḍai

Tirupparaṅkuṉṟam was to the **west** of Kūḍal, according to Tirumurugāṟṟuppaḍai:

"Māḍamali maṟukiṟ kūḍaṟ Kuḍavayiṉ" (l. 72). But Tirupparaṅkuṉṟam is to the **South-west** of today's Madurai, at a distance of about five miles. In another place (lines 69-76) the above poem describes the fields that were lying between the Sangam kūḍal and Tirupparaṅkuṉṟam. "To the **west** of kūḍal and to the **east** of Tirupparaṅkuṉṟam there are fields with lotus flowers. Bees settle on these flowers to gather honey. As the lotus closes its petals at sunset, the bees remain and rest inside the flower. At sunrise the next morning they come out of the (opening) lotus, and flutter about the sunai flowers of (flowers of the ponds of) Tirupparaṅkuṉṟam". From this we can infer that Paraṅkuṉṟam was to the *west of Kūdal and rather close to it.*

Tiruviḷaiyāḍal Purāṇam asserts that Madurai constructed by a Pāṇḍiyan king had its eastern gate facing Tiruppūvaṇam and its western gate facing Tirupparaṅkuṉṟam. From this it is clear that Kūḍal, the capital city of Pāṇḍiyas was in between Tiruppūvaṇam and Tirupparaṅkuṉṟam.

In Paripāḍal

One passage in Paripāḍal [1] refers to the fact that when the palace drum sounded in Kūḍal, the temple drum sounded in Tirupparaṅkuṉṟam. Since these two sounds could be heard at the same time it is clear that Paraṅkuṉṟam must have been close to Kūdal. A Second passage runs thus:

> "Pāḍal sāṉṟu palpugaḻ muṟṟiya
> Kūḍaloḍu paraṅkuṉṟiṉiḍaik
> Kamaḻnaṟuñ cāndiṉ avaravar tiḷaippa
> Naṉinaṉit tayinum sēyc cēyttu" [2]

Commenting on these lines Parimēlaḻakar says that although the tanks in which ladies bathed using fragrance pastes were very close to Kūḍal and Tirupparaṅkuṉṟam, they could be said to have been far away since the people were very close to each other.

In Kallāḍam

Kāllāḍar who has in his kallāḍam spoken of only a few of the sacred plays of Śiva must have been anterior to Perumpaṟṟappuliyūr

Nambi, who lived in the 13th century A.D. and who has codified into a book the 64 sacred plays of Śiva at Madurai. But he has mentioned in his book the 9th century event of S'iva presenting Cēramān̲, the friend of Sundarar, a Tiruppāsuram through Pāṇapattirar. And so he must have lived after the 9th century and before the 13th.

Kallāḍar mentions in his work more than once that Paraṅkun̲ṟam was very near Kūḍal.

" Karaṅgukal Aruvip *paraṅkun̲ ṟaḍutta*
Pon̲nagark kūḍal sen̲niyam piṟaiyōn̲ " (1)
" Oruparaṅ kun̲ṟam maruviya kūḍal " (54)
" Mun̲ivēṟ kumaran̲ mutan̲ilai vāḷum
Kun̲ṟuḍut tōṅgiya kūḍalam patiyōn̲ (56)
" Parangun̲ ṟuḍutta payaṅkeḷu kūḍal (70)
" Maṇivēṟ kumaran̲ tiruvaḷar kun̲ṟam
Pēraṇi uḍutta perunagark kūḍal " (79)

Hence it cannot be asserted that the Sangam kūḍal was identical with the present Madurai. It seems nearer to truth to say that kūḍal must have been *to the east* of Tirupparaṅkun̲ṟam and *very close* to it.

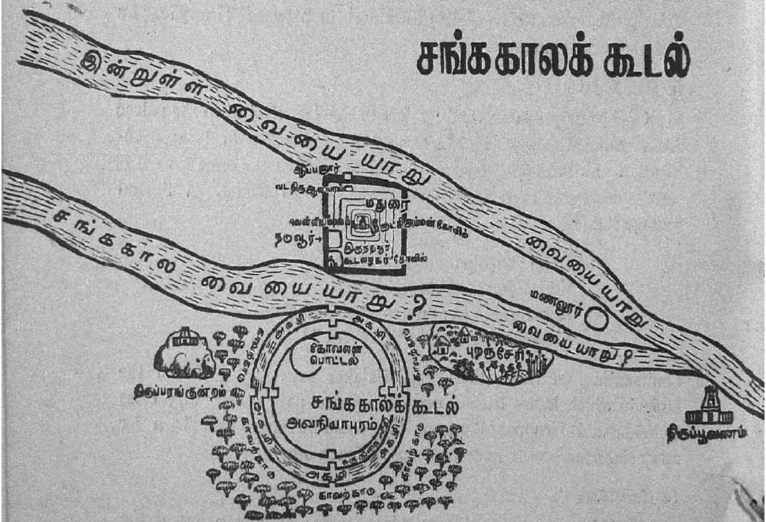

1. Poem 8, ll. 29-35 2. 17, ll. 22-25

Iruntaiyūr

In the present Madurai there is a temple of kūḍal Aḻagar, with his postures. The Sanctum Sanctorum has his **sitting posture,** the next storey of the vimāṉam has his **standing posture** and the third storey his **lying posture.** Just as the place that has his standing posture has been called 'Niṉṟavūr', so this place where the sanctum sanctorum contains Tirumāl's (Viṣṇu's) sitting posture was called " Irunta vūr " or Iruntai, and later came to be known as 'Iruntaiyūr'. This Tirumāl of Iruntaiyūr has been referred to in Paripāḍal:

Vāṉār eḻili maḻaivaḷam nantat
Tēṉār simaiya malaiyiṉ iḻitantu
Nāṉmāḍak kūḍal etirkoḷḷa āṉā
Maruntākun tīnīr malituṟai mēya
Iruntaiyūr amarnta selva ".[3]

These lines speak of the fact that the river coming down from the mountain first *passed by kūḍal* and became sweet and then *passed by Iruntaiyūr*. This means that *kūḍal and Iruntaiyūr were two different places* and therefore the present Madurai which contains Iruntaiyūr within itself is not the same as kūḍal of the Sangam age.

Two of the Sangam poets are called Iruntaiyūr Karuṅkōḻi[4] Mōsiyār and Iruntaiyūr koṟṟam Pulavaṉ". These poets hailed from the place called Iruntaiyūr. If Iruntaiyūr was just a portion of kūḍal, the name of this larger unit must have been mentioned before the smaller unit Iruntaiyūr and their names should have been kūḍal Iruntaiyūr karuṅkōḻi mōsiyar etc., just as we have 'uṟaiyūr-Ēṇiccēri Muḍa Mōsiyār', who lived in the small locality of Ēṇiccēri, which was a portion of the larger unit 'Uṟaiyūr'. As their names do not mention kūḍal, it is safe to conclude that Iruntaiyūr was not a portion of kūḍal. It was a separate place to the north of kūḍal.

From Silappadikāram and its commentaries we learn more about the location of this Iruntaiyūr. The Tuṉba Mālai (a canto in Silappadikāram) says:

" Āyar mudumakaḷ āḍiya sāyalaḷ
Pūvum pukaiyum puṉaisāndum kaṇṇiyum
Nīḍunīr vaiyai neḍumāl aḍiyēttat
Tūvit tuṟaipaḍiyap pōyiṉāḷ". (Lines 2-5)

3. 23, ll. 1-5

4. Karuṅkōḻi, Peruṅkōḻi are two places in the taluk of Madurantakam, Karuṅkōḻi has been changed into 'Karuṅkuḻi'. There was a poetess of the Sangam age, called "Peruṅkōḻi Nāykan makaḷ Nakkaṇṇaiyār".

These lines tell us that Mātari, after the Kuravai dance of shepherdesses was over, went to worship *Neḍumāl who had a temple on the bank of river Vaiyai.* The author of meaning of hard words in Silappadikāram writes: "Vaiyai Neḍumāl - The Sri *Iruntavaḷamuḍaiyār* who is on (the bank of) vaiyai". The commentator, Adiyārkku Nallār adds a detail saying that Neḍumāl was on the bank of vaiyai and that he was also known as *Antaravāṉat-temperumāṉ.*

From these evidences it is clear that Māṭari who was of Madurai went to worship Neḍumāl on the bank of Vaiyai, close to Madurai, that Tirumāl had the two postures of sitting and lying (in the third story of the Vimana). Now, the temple that has Tirumal with these postures is the kūḍalaḷakar temple in today's Madurai.

The river Vaiyai which in the Sangam age went touching kūḍal and Iruntaiyūr of kūḍalaḷagar temple, is today at about a mile's distance from Iruntaiyūr, and two miles distance from Tirupparaṅkuṉram and Paḷaṅkāṉattam. It flows now touching the northern side of the present Madurai. And so Vaiyai might have in course of time changed its course.

Some more places around kūḍal.

Kallāḍam in its 61st verse, mentions some names of places that surrounded kūḍal.

> " Vaḍatiru vāḷa vāitiru naḍuvūr
> Veḷḷi ambalam naḷḷāṟu intirai
> Pañcavaṉ īccaram anjeḷut tamainda
> Seṉṉi māpuram cēraṉ tiruttaḷi
> Kaṉṉiseṅ kōṭṭam kariyōṉ tiruvuṟai
> ....oruparaṅ kuṉṟam
> Sūlkoḷa virunta Kūḍalem Perumāṉ ".

From this passage we come to know that Tiru Ālavāi, Tirunaḍuvūr, Veḷḷiyambalam, Tirunaḷḷāṟu, Kariyōṉ tiruvuṟai, and Paraṅkuṉṟam were places surrounding kūḍal. Some of these spots can be traced even today. Alavāi is, according to the Tēvāram of Sambantar, divided into North Ālavāi and South Alavāi. North Ālavāi is the old temple of Sokkanātar in the North Masi Street, and the South Ālavāi is the temple of S'iva in the South Māsi Street. These two Ālavāi might have formed one unit in those days.

Close to the kūḍalaḷakar temple, there is a temple of S'iva called "Immaiyil naṉmai taruvār kōyil" (the temple of one who showers benefits in this life). It is certainly an ancient temple since its ground

level is lower than the surrounding parts, and since the sculptured figures of the god and goddess on the wall behind the lingam in the sanctum sanctorum bear signs of antiquity. The name of the goddess is 'Naḍuvūr Nāyaki'. The place surrounding this temple was perhaps called Naḍuvūr and Tirunaḍuvūr.

Veḷḷiymbalam is today in the South Cittirai street. The place surrounding this spot may have been a village in those times. Kariyōṉ tiruvuṟai is the Iruntaiyūr with the temple of kūḍalaḻkar. Paraṅkuṉṟam is the Tirupparaṅkuṉṟam which was to the west of Kūḍal of the Sangam age. Of the other places like Naḷḷāṟu mentioned in the poem of Kallāḍar, nothing is known.

Nāṉmāḍakkūḍal

Naccinārkkiṉiyar in his commentary to the 92nd verse of Kalittokai has pointed out that Kūḍal was called Nāṉ-māḍakkūḍal because of the fact that Kūḍal was the meeting place of four towers (maṇṭapas) Tiruvālavāi, Tirunaḷḷāṟu, Tirumuḍangai and Tirunaḍuvūr. And Naccinarkkiṉiyar, in the opinion of scholars, lived after the 14th century A D. The Kūḍal he speaks of is the present Madurai, in which the above-mentioned names are found and which was constructed during the reign of Vijayanagar kings.

Whereas Kallāḍar speaks of these places as surrounding Kūḍal, Naccinārkkiṉiyar speaks of them as converging together into Kūḍal, i. e., belonging to Kūḍal. And so it is clear that the Kūḍal of the Sangam age which had places like Ālavāi, Naḷḷāṟu, Naḍuvūr etc., surrounding it, was *quite different* from the present Kūḍal (Madurai) which contains the above-mentioned spots inside it. And it must have been during the period after Kallāḍar and before Naccinārkkiṉiyar that the present Madurai was taking shape.

Where was the Kūḍal of the Sangam age ?

Near the Madurai-Tirupparaṅkuṉṟam Road there is a small, elevated open space, called Kōvalaṉ Poṭṭal. According to the oral tradition of the people there, this is the spot where Kōvalaṉ was murdered. There is a stone planted as a sign for it. Large burial pots are unearthed there and bones are to be found.

Along the straight line drawn from Tirupparaṅkuṉṟam and Tiruppūvaṇam, at a distance of two miles to the east of Tirupparaṅkuṉṟam and three miles to the south of the present Madurai, there is a place called 'Avaniyāpuram", half-a-mile away from Kōvalaṉ poṭṭal. The portion behind the S'iva temple here is known as

"kōṭṭai vāsal" (the entrance of the fort). The god there is Kalyāṇa-sundarar and the goddess Mīnakshi Ammai.

Tradition says there was an ancient Siva temple; there are traces of the walls surrounding the temple; near the temple there were Brahmin quarters. Opposite to that spot there is a field which is said to have been the temple tank; in fact while digging in the field people have found steps there. At the entrance to the village there are sculptured figures, old and broken up, said to have been dug up from the ground. There is also the temple of Seven virgins. The name of the village goddess is Aṅgāḷammaṉ

There was an old name for the village, Piḷḷaiyār Pāḷaiyam.[5] Avani - the earth. Avaniyāḷ - the goddess of the earth. Avaniyāḷ-puram - the place of the goddess of the earth. Some of the women there are even today named 'Avaniyāḷ'. People say that one of the wives of Tirumalai Nayakkar was known as Avaniyāḷ; and this place was named after her. It was divided into ten portions and gifted to Brahmins.

These two places, Kōvalaṉ Poṭṭal and Avaniyāpuram are two miles distant from Tirupparaṅkuṉṟam to its east. The details pointed out above make us think that Avaniyāpuram and its surroundings must have been the Kūḍal of the Sangam age, and Kōvalaṉ Poṭṭal, a portion of it. Future Archaeological studies must throw more light on this matter.

LIBRARY

5. Among Saivaites, Tiruñānasambandar is known as "Pillāiyar". In Kancheepuram the place where he stayed with other devotees is even today called "Pillaiyār Pāḷaiyam". Likewise Avaniyāpuram may have been known as "Piḷḷaiyār Pāḷaiyam" because of the fact that Ñāṇasambandar along with other devotees stayed in the kudal in the 7th century A.D.

தமிழ் மலையாளிகள் தமிழ் — மேலும் சில குறிப்புகள்

ந. சஞ்சீவி, எம்.ஏ., எம். லிட்.,

தமிழ் விரிவுரையாளர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

1

'மலையாளிகள் தமிழ்' என்ற தலைப்பில் சென்ற இதழில் கொல்லி மலையாளிகள் குலப்பெயர்கள் பற்றி டாக்டர் எர்ன்பில்ஸ் அவர்கள் தமது நூலில் தந்துள்ள குறிப்புகள் பற்றிச் சிந்தித்தோம். இக்கட்டுரையில் மலையாளிகள் தமிழ் பற்றி மேலும் சில குறிப்புகளை ஆராய்வோம். தமிழ் மலையாளிகள் நாவில் தவழும் சொற்களுள் 425-இன் அகர வரிசை வருமாறு:

அஞ்சூர்
அட்டி நாடு
அண்ணன்
அபிஷேகம்
அம்பலன்
அம்மா
அர்ச்சகர்
அரங்க சிவன்
அரங்க சேவகன்
அரங்கத்தப்பன் சுவாமி
அரணை
அரிய கவுண்டன் நாடு
அரியநாச்சி
அரியூர் நாடுகள்
அருச்சுனன்
அருநாட்டு மலை
அலரி
அறப்பளி
அறப்பளீஸ்வரன்
அறுகம் பில்லு
ஆட்டம்
ஆடிப் பதினெட்டு
ஆண்டி
ஆத்தா
ஆத்திநாடு
ஆத்தூர்
ஆதிசிவன்
ஆரங்காட்டப்பன்
ஆலத்தூர் நாடு
ஆலாடி பட்டி
ஆறு நாட்டு மலை
இரணிய ராவந்தன்
இராமன்
இருக்கிறு?
இலட்சுமணன்
(இ)லிங்கம்
இளைய நாச்சி
உரிமைப் பெண்
உருளியன்
ஊத்தங்கரை
ஊர்க்கவுண்டன்
ஊர் மூப்பன்
எடப்புலி நாடு
எமையண்டி குலம்

எருத்து ஆட்டம்
எல்லைக் கறுப்பன்
ஏழுகளா நாச்சி
ஏழுகாரை நாச்சி
ஐயனர்
ஓமலூர்
கங்காணி
கஞ்சி
கஞ்சேரிக் கிராமம்
கட்டிக்கிறது
கடவுள்
கண்டகம்
கண்ணன் குலம்
கண்ணந்தன் குலம்
கணியன்
கந்தசாமி
கம்பளி (கும்பிளி)
கம்பு
காடியூர்
கரிநாள்
கரியன்
கரிராமன்
கருடன்
கரும்பிடாரி
கரை
கல்வராயன் மலை
கலசம்
கலியாணம்
கவுண்டச்சி
கவுண்டர்(ன்)
கள்ளன்
கள்ளா குலம்
கறி
கறுப்பன்
கன்னி அம்மா
காக்கம்பாடி
காஞ்சி மண்டலத்தார்
காஞ்சி மண்டலம்
காஞ்சீபுரம்
காமாட்சி
காரக்காட்டுப் பிடாரி
காரக்காரன்
காரமண்டை
காராளன்
காரிராமன்
காலவி
காளத்திக் கவுண்டன் நாடு
காளி மலை
காளி(யம்மா)
கிக்கிடையன்
கிரிப்பட்டி
கீழ்க்கடைக்குலம்
கீழ் நாட்டான்
கீழ் நாடு
கீழூர்
குங்குமம்
குசுவம்
குசுவம் (கொசுவம்)
குட்டி(ட)க் கவுண்டன்
குட்டி மணியம்
குட்டையன்
குடுமி
குண்டுணி நாடு
குண்டூர்
குண்டூர் நாடு
குதிரை பாஞ்சி
குந்தினி நாடு
குராங்குப்பட்டி
குரு
குருக்கள்
குருப கவுண்டன் நாடு
குலம்
குழம்பு
குறிச்சிடையான்

கூத்தாரி
கூலிக்காரன்
கூறை
கூனைப்பித்தன்
கேக்கரை
கேடகாரநாச்சி
கேரளன்
கேழ்வரகு
கைக்கோளன்
கொங்களாயி
கொண்டை
கொல்லி மலை
கொல்லி மலையாளி
கொலப்பாண்டி
கோங்கன்
கோங்காயி
கோங்கர்லியம்மா
கோங்காலா(ளா)யி
கோசகுளி பொங்கலாயி
கோட்டான்
கோடகாரநாச்சி
கோதை
கோம்பை
கோமணம்
கோவிந்தா - கோவிந்தா -
கோவிந்தா
கோவில்
கோவில் புதூர்
கோனன் குலம்
சக்கிரம்
சகாதேவன்
சங்கு
சடையன்
சடைய கவுண்டன்
சடைய கவுண்டன் நாடு
சடையாண்டி
சாக்கிரத்தி
சாட்டுதல்
சாமை
சாறு வார்
சித்தடையான் குலம்
சித்தம்பலம்
சித்திரை
சித்தூர் நாடு
சித்தேரி
சிவன்
சின்னகல்ராயன்
சின்னண்ணன்
சின்னத் துரைகள்
சின்னப் பயல்
சின்னப் பிடாரி
சின்ன மலையாளி
சீயான்
சீரங்கன்
சீரங்கி
சுப்பிரமணியர்
சுருட்டு
செங்குந்த பட்டி
செந்நாய்
செம்பூரான்
செம்போத்து
செம்போதன்
செமெஞ்சுட்டா
செவ்வரி மலை
செழும்பி
சென்னம்மா
சேத்தகம்
சேத்தடையான் குலம்
சேமரையான்
சேர்வராயன் மலை
சேர்வைக்காரன்
சேர்வை யாடுதல்
சேல் நாடு
சேலூர்

சேனூர் நாடு
சேனூர் நாடு சாக்கிரத்திப் பட்டக்காரன்
சொல்லுடையான்
சோகப்பிடாரி
சோளம்
தட்டி
தம்பி
தம்மட்டம்
தம்மம்பட்டி
தமுக்கு
தர்மர்
தர்ம ராஜா
தர்மராஜா கோவில்
தனிபாலை பொங்கலாயி
தாதன்
தாயாதி காரன் வகுப்பு
தாயே
தாலி
தானுதி
திக்கி
திங்களூர்
திண்ணனூர் நாடு
திருப்புலி நாடு
திருவிச்சி குலம்
திரௌபதி (அம்மா)
திரௌபதை
தினை
தீட்டுக் குடிசை
தீபாவளி
தீர்த்தம்
துக்கன்
தும்பல் கணவாய்
துரும்பு
துரை
துரை கவுண்டன்
தூபம்
தை
தெம்பா நாடு
தென்பற நாடு (தெம்பற நாடு)
தேர்
தேவனூர் நாடு
தேவேந்திரப் பள்ளன்
தொட்டியன்
தோப்பூர் ஆறு
தோம்ப கல்லனூர்
நகுலன்
நடுவண்ணன்
நந்தி
நம்பியாண்டான்
நமஸ்காரம்
நல்லமடி
நல்லையகவுண்டன் நாடு
நலங்கு
நாச்சி
நாச்சியம்மா
நாஞ்சியம்மா
நாட்டான்
நாட்டுக்கட்டு
நாட்டுக் கவுண்டன்
நாட்டுக்குழி எடுகாம்பா
நாடு
நாமக்கல்
நாமம்
நாய்ச்சி
நான்கு நாடு மலையாளிகள்
நாவிதையா
நீவித்தியா
நெல்
பக்கலம்
பங்குனி
பச்சை மலை
பச்சை மலையாளி
பச்சை மலை மூப்பன்

பட்டக்காரன்
பட்டம்
பட்டவன்
பட்டி
பட்டுகுன்னம் பட்டி
பந்தல்
பயிலம் நாடு (பயில் நாடு)
பறையர்
பன்றி
பனிக்கன்காடு பொங்கலாயி
பாட்டன்
பாண்டவர்
பாண்டியன் கல்(லு)
பாப்பான்
பார்கூர் மலை
பார்வதி
பார் வேட்டை
பாராடியம்மா
பாலமலை
பாலமேடு கிராமம்
பிடவன்
பிடாரி(யம்மா)
பிரசாதம்
பிரக்கரை நாடு
பிள்ளையார்
பீமன்
பீரக்கரை நாடு
பீலன் குலம்
பீலாப்பாடி நாடு
புஞ்சை
புடவை
புண்ணாக்கு
புத்
புதுப்பிடாரி
புதூர்
புலி (பிலி)
புளி கலக்கு
புஷ்பவதி
பூக்கலம் சுவாமி
பூச்சம்மா
பூசன் குலம்
பூசாரி
பூதமலை
பூமி
பூஜாரி காளி கவுண்டன்
பூஜை
பெரிய
பெரியகல்ராயன்
பெரிய கவுண்டன்
பெரிய கறுப்பன்
பெரியண்ணன்
பெரிய துரை
பெரிய நாடன்
பெரிய பட்டக்காரன்
பெரிய பயல்
பெரிய பிடாரி
பெரிய பிலி
பெரிய மலையாளி
பெருமாள்
பெருமாள் கோவில்
பெருமை
பேக்காடு பொங்கலாயி
பேய்ச்சி
பேய்ப்பெருமாள்
பேளூர்
பொங்கல்
பொங்கலாயி
பொட்டு
பொல குடிசை
பொலி எருது
பொன்னுயி
போயிருக்கான்
பைத்தூர்
பைத்தூர் நாடு

பைத்தூர் மலை
மகாராசனுயிரு
மங்கலம்
மஞ்சவாடி மலை
மஞ்சரை
மண்ணுப்பிடாரி
மண்மலை காடு
மந்திரம்
மந்திரி
மந்தை
மயிபாடி பொங்கலாயி
மலாக்காரன்
மலா நாயக்கன்
மலுங்கூட்டுப் பிடாரி
மாசி
மாசி மலையன்
மாட்டாயன்
மாட்டுப் பொங்கல்
மாணிக்கன் குலம்
மாமாஞ்சி
மாமை
மார்வசி
மாரியம்மன் (மாரி, மாரியம்மா, மாரியாயி)
மானம்
மீன்
மீன் பூத்துவிட்டது
முகூர்த்தம்
முத்த நாடு
முன் குடுமி
முனி
மூக்காண்டி குலம்
மூலக்காடு பொங்கலாயி
மூப்பன்
மூன்று நாடு
மூன்று நாடு மலையாளிகள்
மூனூர்
மூனூர் மலையாளிகள்
மேல்நாடு
மேலநாச்சி
மேனரிகம்
மொறம்
மோகநாடு
மோர்ப்புளி
ரவிக்கை
ராகி
ராகிக்களி
ராமகுலம்
ராஜா
'ராஜு'
லட்சுமி
வகுப்பு
வசிஷ்ட நதி
வடமன்
வடமி
வண்டையான்
வணக்கம்
வருண பகவான்
வலங்கை
வளப்பூர்
வளப்பூர் நாடு
வளப்பூர் பட்டக்காரன்
வளவாண்டி நாடு
விக்கினேஸ்வரர்
விபூதி
விஷ்ணு
விஷ்ணு பெருமான்
வீட்டுக்காரி
வீட்டுக்குத் தூரம் போயிட்டாங்க
வீட்டுச்சாமி
வீட்டுச்சாமி பூசை
வெள்ளம்
வெள்ளையன்

வெளியே போயிட்டா	வேப்பாடி மலை
வென்னுடு	வேலராயன் பொங்கலாயி
வேட்டக்காரன் சுவாமி	வேலாண்டி சாமி
வேட்டக்காரன்	வேளாளன் (வெள்ளாளன்)
வேடச்சி	வைப்பு
வேடன்	வைகாசி (வையாசி)
வேடி	ஜெருகு மலை
வேணுடு	

இப்பட்டியலை உருவாக்கத் துணை புரிந்த ஏழு சிறந்த நூல்கள் (1-4) சென்னை அரசின் வெளியீடுகளாகிய சேலம், வடவார்க்காடு, தென்னார்க்காடு, திருச்சி மாவட்டப் பல்பொருள் ஆய்வறிக்கைகளும்[2] (5) எட்கார் தர்ஸ்டனின் 'தென்னிந்திய சாதிகளும் குழுக்களும்'[3] (6) சென்னை மாநில ஆட்சித்துறைப் பல்பொருள் ஆய்வு நூலும்[4] (7) டாக்டர் எரன்பில்சின் கொல்லி மலையாளிகளும்[5] ஆகும். அச்சேறிய இந்நூல்களோடு சென்னைப் பல்கலைக்கழக மானிடவியல் துறைப் பணியாளர் திரு. ந. தேவராசன் அவர்கள் 'மானிடவியல்' பற்றிச் சற்றேறக்குறைய 300 பக்கங்களில் எழுதியுள்ள நூலின் கையெழுத்துப் படியில் 'பச்சை மலைத் தமிழர்' பற்றி 34 பக்கங்களில் அமைந்துள்ள பகுதி பெரிதும் பயன்பட்டது. இவற்றுடன் பேராசிரியர் டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார் அவர்கள் 'நன்னனது மலை நாடு' பற்றி எழுதியுள்ள அரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும்[6] நேரில் தெரிவித்த குறிப்புகளும் பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசனார் அவர்கள் வடவார்க்காட்டு மாவட்டத்துச் சவ்வாதுமலை மலையாளிகள் பற்றித் தமது நினைவிலிருந்து கூறிய குறிப்புகளும், யான் இரண்டாண்டுகட்கு முன்பு வாணியம்பாடி சென்றிருந்த போது அவ்வூர் இஸ்லாமியக் கல்லூரி மாணவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட குறிப்புகளும் மேற்கண்ட பட்டியல் படைக்கும் பணியில் உதவியாய் அமைந்தன.

மேற்கண்ட பட்டியலிலுள்ள சொற்கள் மலையாளிகள் தமிழில் உள்ள ஒரு சிறு பகுதியே. இச்சொற்களுள்ளும் சிலவற்றின் உண்மை உருவும் பொருளும் புலனாகவில்லை. ஆயினும் கிடைக்கும் விளக்கங்களைத் துணையாகக் கொண்டு இச்சொற்களின் வகை-வளம் பற்றி ஆராய்தல் மேலும் இத்

துறையில் உண்மைகள் ஒளிர ஒரு தூண்டுகோலாகவேனும் ஆதல் உறுதி.

ஒரு வகையில் மானிடவியல் தாய் பெற்ற மகளே விளக்க மொழியியல் (Descriptive Linguistics). மானிடவியல் ஆராய்ச்சியினின்றும் கிளைத்தெழுந்ததே அமெரிக்க விளக்க மொழியியல் ஆராய்ச்சி.[7] எனவே, உருவகித்துச் சொன்னால் தாயும் மகளும் தாளிதம் செய்தமைத்த சமையலைப் போன்றது மானிடவியல் மொழியியல் (Anthropoligical Linguistics). பயன் செறிந்த இம்மானிடவியல் - மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கு மேலும் சிறந்ததொரு வருங்காலம் வாய்க்கப் போவது திண்ணம்.[8] இக்கட்டுரையில் மானிடவியல் - மொழியியல் கண்கொண்டு சில உண்மைகளைக் காண்போம்.

ஒரு கூட்ட (சமுதாய) மக்கள் வழங்கும் சொற்கள் அக்கூட்டத்தாரின் நாவின் இயக்கம் நெஞ்சின் இயக்கம் ஆகிய இருபேரியக்கங்களையும் எடுத்துரைக்கும் வல்லாண்மை பெற்று விளங்கும் நீர்மையன. இவ்வுண்மைக்கு மேற்கண்ட பட்டியலிலிருந்து சான்றுகள் சில காணும் முயற்சியில் அப்பட்டியலில் உள்ள சொற்களைப் பின் வரும் வகைகளில் அகர வரிசையில் பாகுபடுத்திக் காண்போம்:

I. ஆண் தெய்வப் பெயர்கள் (31)

அரங்க சிவன்
அரங்க சேவகன்
அரங்கத்தப்பன் சுவாமி
அறப்பளீஸ்வரன்
ஆண்டியப்பன்
ஆதி சிவன்
ஆரங்காட்டப்பன்
இராமன்
இலட்சுமணன்
உருளியன்
கந்தசாமி
கறுப்பன்
காரி ராமன்
'கோவிந்தா.......'
சடையன்
சுப்பிரமணியர்
சுவாமி
நம்பி ஆண்டான்
பிள்ளையார்
பூக்கலம் சுவாமி
பெரிய ஆண்டவன்
பெருமாள்
மாசி மலையன்
முனி
வருணபகவான்
விக்கினேஸ்வரர்
விஷ்ணு பெருமாள்
வீட்டுச்சாமி
வேட்டக்காரன் சுவாமி
வேட்டுக்காரன்
வேலாண்டிச் சாமி

II. பெண் தெய்வப் பெயர்கள் (36)

அம்மா
அரிய நாச்சி
இளைய நாச்சி
ஏழுகளா நாச்சி
கரும் பிடாரி
கன்னியம்மா
காமாட்சி
காரக்காட்டுப் பிடாரி
காளி(யம்மா)
கொங்களாயி
கோங்காலியம்மா
கோங்காலா(ளா)யி
கோடகார நாச்சி
கோசகுளி பொங்கலாயி
சின்னப் பிடாரி
சோகப் பிடாரி
தனிப்பாலே பொங்கலாயி
திரௌபதி (தை) (அம்மா)
நாச்சி
நாச்சியம்மா
நாஞ்சியம்மா
பணிக்கன் காடு பொங்கலாயி
பாராடியம்மா
பிடாரியம்மா
புதுப் பிடாரி
பூச்சம்மா
பெரிய பிடாரி
பொங்கலாயி
பேக்காடு பொங்கலாயி
மண்ணுப் பிடாரி
மயிலாடி பொங்கலாயி
மலுங்காட்டுப் பிடாரி
மாரியம்மன் (மாரியம்மா, மாரியாயி)

மூலக்காடு பொங்கலாயி
மேலநாச்சி
வேலராயன் பொங்கலாயி

III. இதிகாச புராணத் தெய்வப் பெயர்கள் (8)

இராமன்
இலட்சுமணன்
அருச்சுனன்
சகாதேவன்
தர்மர் (தர்மராஜா)
திரௌபதி (தை) (அம்மா)
நகுலன்
பீமன்

IV. கிராமத் தெய்வப் பெயர்கள் (24)

அம்மா
அரங்கத்தப்பன் சுவாமி
அரியநாச்சி
ஆரங்காட்டப்பன்
எல்லேக்கறுப்பன்
ஏழுகளா நாச்சி
காளி(யம்மா)
கேடகார நாச்சி
கொங்களாயி
கோங்காலியம்மா
கோங்காலா(ளா)யி
நாஞ்சியம்மா
நாட்டுக்குழி எடுகாம்பா
பாராடியம்மா
பிடாரி(யம்மா)
பூச்சம்மா
பொங்கலாயி
மண்ணுப் பிடாரி
மாரியம்மன் (மாரியம்மா, மாரியாயி)

முனி
மேலநாச்சி
வீட்டுச்சாமி
வேட்டக்காரன் சுவாமி
வேலாண்டிச் சுவாமி

V. ஒரே தெய்வத்தின் வேறு பெயர்கள்

(அ) சிவன் (5)

அரங்கசிவன்
அரங்கத்தப்பன் சுவாமி
அறப்பளீஸ்வரன்
ஆதி சிவன்
ஆரங்காட்டப்பன்

(ஆ) திருமால் (3)

காரிராமன்
கோவிந்தா......
பெருமாள்

(இ) முருகன் (3)

கந்தசாமி
வேட்டக்காரன் சுவாமி
வேலாண்டிச் சாமி

(ஈ) காளி (2)

காளி
நாட்டுக்குழி எடுகாம்பா

(உ) பிடாரி (7)

கரும் பிடாரி
காரக்காட்டுப் பிடாரி
சின்னப் பிடாரி
சோகப் பிடாரி
புதுப் பிடாரி
பெரிய பிடாரி
மலுங்கூட்டுப் பிடாரி

(ஊ) நாச்சி (5)

அரிய நாச்சி
இளைய நாச்சி
ஏழுகாரை நாச்சி
கோடகார நாச்சி
மேல நாச்சி

(எ) பொங்கலாயி (7)

கோசகுளி பொங்கலாயி
மயிலாடி பொங்கலாயி
தனிப்பாலை பொங்கலாயி
மூலக்காடு பொங்கலாயி
பணிக்கன்காடு பொங்கலாயி
பேக்காடு பொங்கலாயி
வேலராயான் பொங்கலாயி

VI. சமயச் சார்புடைய சொற்கள் (19)

அபிஷேகம்
இலிங்கம்
கடவுள்
குரு
கோவில்
தீர்த்தம்
தூபம்
நந்தி
நாமம்
பாண்டியன் கல்(லு)
பிரசாதம்
புத் (நரகம்)
பெருமாள் கோவில்
பெரிய பிலி (ஒரு கோயில் சிற்பம்)
பூசாரி
பூஜை
பொலி எருது (அறப்பளீஸ்வரருக்குச் சைவர் நேர்ந்து விடும் காளை)
மந்திரம்
விபூதி

VII. கதைக் குறிப்புடைய வழக்குகள் (2)

'கோவிந்தா - கோவிந்தா - கோவிந்தா'
'ராஜா'

VIII. நாட்டுப் பெயர்கள் (34)

அட்டி நாடு
அரிய கவுண்டன் நாடு
அரியூர் நாடுகள்
ஆத்தி நாடு
ஆலத்தூர் நாடு
எடப்புலி நாடு
காளத்தி கவுண்டன் நாடு
கீழ் நாடு
குண்டுனி நாடு
குண்டூர் நாடு
குந்தினி நாடு
குருப கவுண்டன் நாடு
சித்தூர் நாடு
சேல நாடு
சேலூர் நாடு
திண்ணனூர் நாடு
திருப்புலி நாடு
தெம்பா நாடு
தென்பற நாடு
தேவனூர் நாடு
நல்லைய கவுண்டன் நாடு
நான்கு நாடு
பயிலம் நாடு
பிரக்கரை நாடு
பீலாப்பாடி நாடு
பைத்தூர் நாடு
மண்மலை நாடு
முத்த நாடு
மூன்று நாடு
மோக நாடு
வளப்பூர் நாடு
வளவாண்டி நாடு
வென்னடு
வேலூறு

IX. ஊர்ப் பெயர்கள் (22)

அஞ்சூர்
ஆத்தூர்
ஆலாடிப்பட்டி
ஊத்தங்கரை
ஓமலூர்
கரடியூர்
காஞ்சிபுரம்
கிரப்பட்டி
கீழூர்
குண்டூர்
குரங்குப்பட்டி
கோவில் புதூர்
செங்குத்த பட்டி
சேலூர்
தம்மபட்டி
தரகுப்பட்டி
திங்களூர்
தோம்ப கல்லனூர்
நாமக்கல்
பட்டுக்குன்னம் பட்டி
மூனூர்
வளப்பூர்

X. மலைப் பெயர்கள் (18)

அறுநாட்டு மலை
ஆறு நாட்டு மலை
கல்வராயன் மலை
காளி மலை
கொல்லி மலை
சவ்வாது மலை
சின்ன மலை
செவ்வரி மலை
சேர்வராயன் மலை

பச்சை மலை
பார்கூர் மலை
பால மலை
பூத மலை
பெரிய மலை
பைத்தூர் மலை
மஞ்சவாடி மலை
வேப்பாடி மலை
ஜெருகு மலை

XI. ஆடவர் பெயர்கள் (50)

அம்பலன்
கட்டையன்[1]
கரியன்
கவுண்டர்(ன்)
கள்ளன்
கறுப்பன்[10]
கீழ் நாட்டான்
குட்டையன்[11]
குறிச்சிடையான்
கூத்தாரி
கூலிக்காரன்
கூனைப்பித்தன்
கேரளன்
கொல்லி மலையாளி
கோங்கன்
சடைய கவுண்டன்
சடையன்
சாக்கிரத்தி
சின்னண்ணன்
சின்னப் பயல்
சின்ன மலையாளி
சின்னவன்[12]
சீரங்கன்
செம்பூரான்
செம்போதன்
சேமரையான்
சொல்லுடையான்
துக்கன்
துரை கவுண்டன்
நடுவண்ணன்
நாவிதையா
நீவிதையா
பச்சை மலையாளி
பச்சை மலை மூப்பன்
பச்சையன்[13]
பட்டவன்
பிடவன்
பூஜாரி காளி கவுண்டன்
பெரியன்[14]
பெரிய கவுண்டன்
பெரிய கறுப்பன்
பெரியண்ணன்
பெரிய நாடன்
பெரிய பயல்
பெரிய மலையாளி
பெரிய மூக்கன்[15]
மலாக்காரன்
மலா நாயக்கன்
மூப்பன்
வண்டையான்

XII. மகளிர் பெயர்கள் (11)

கவுண்டச்சி
கோங்காயி
கோதை
சீரங்கி
செரும்பி
சென்னம்மா
நாச்சி
நாச்சியம்மா
நாய்ச்சி
பிடாரி
மேலநாச்சி

XIII. முறைப் பெயர்கள் (8)

அண்ணன்
அம்மா (=பாட்டி)
ஆத்தா
சின்னண்ணன்
சீயான் (=பாட்டன்)
தம்பி
நடுவண்ணன்
பெரியண்ணன்

XIV. குலப் பெயர்கள் (17)

எமையாண்டி குலம்
கண்ணத்தன் குலம்
கண்ணன் குலம்
கள்ளா குலம்
கீழ்க்கடைக் குலம்
கோனன் குலம்
சித்தடையான் குலம்
சேத்தடையான் குலம்
சொல்லன் குலம்
திருவிச்சி குலம்
தில்லன் குலம்
பீலன் குலம்
பூசன் குலம்
மாடாயான் குலம்
மாணிக்கன் குலம்
மூக்காண்டி குலம்
ராமகுலம்

XV. தொழில் வழி - சாதிப் பெயர்கள் (15)

காராளன்
காரைக்காட்டு வெள்ளாளன்
கூத்தாரி
கூலிக்காரன்
கைக்கோளன்
கொங்கு வெள்ளாளன்
தேவேந்திரப் பள்ளன்
தொட்டியன்
பறையர்
பூசாரி
மலாக்காரன்
மலாநாயக்கன்
வேடச்சி
வேடன்
வேளாளன் (வெள்ளாளன்)

XVI. பட்டப் பெயர்கள் (5)

ஊர்க்கவுண்டன் (= குட்டி மணியம் = கிராமத் தலைவன்)
ஊர் மூப்பன்
கங்காணி (=கிராமத் தலைவனுக்கு உதவியாளன்)
சேலூர் நாடு பட்டக்காரன் (=சாதித் தலைவன்)
வளப்பூர் பட்டக்காரன்

XVII. தானியப் பெயர்கள்(7)

கம்பு
கேழ்வரகு
சாமை
சோளம்
தினை
நெல்
ராகி

XVIII. உணவுப் பெயர்கள் (6)

கஞ்சி
களி
குழம்பு
புளி கலக்கு (= இரசம் வை)
மோர்ப்புளி (=மோர்க் குழம்பு)
ராகிக்களி

XIX. விழாப் பெயர்கள் (7)

ஆடிப்பதினெட்டு
கோகுலாஷ்டமி
சிவராத்திரி
சீராமநவமி
தீபாவளி
பார்வேட்டை
வீட்டுச்சாமி பூசை

XX. விளையாட்டுப் பெயர்கள் (3)

ஆட்டம்
எருத்து ஆட்டம் (=மஞ்சி விரட்டு = மாட்டு விளையாட்டு)
பார் வேட்டை

XXI. பறவைப் பெயர்கள் (2)

கோட்டான்
செம்போத்து

XXII. விலங்குப் பெயர்கள் (2)

செந்நாய்
பன்றி

XXIII. ஊர்வன பெயர்கள் (2)

அரணை
செம்பூரான்

XXIV. நிலவகைப் பெயர்கள் (2)

நஞ்சை
புஞ்சை

XXV. முகத்தலளவைப் பெயர்கள் (3)

கண்டகம் (=50 வெள்ளம்)
மானம் (=சென்னை ½ படி)
வெள்ளம் (=சென்னை 3½ படி)

XXVI. இசைக்கருவிப் பெயர் (1)

தம்பட்டம்

XXVII. நாட்பெயர் (1)

கரிநாள்

XXVIII. பூப்பெயர் (1)

அலரி

XXIX. வடமொழிச் சொற்கள் (27)

அபிஷேகம்
அருச்சுனன்
இரசம்
இராமன்
இலிங்கம்
இலட்சுமணன்
ஈஸ்வரன்
குரு
சகாதேவன்
தர்மர்
தர்மராஜா
திரௌபதி
தேவேந்திரன்
நகுலன்
நமஸ்காரம்
நாமம்
பீமன்
புத்
புஷ்பவதி
மண்டலம்
மந்திரி
ராம...
ராமன்
ராஜா
'ராஜ—'

வருணபகவான்
விஷ்ணு

XXX. இலக்கியச் சொற்கள் (15)

அம்பலன்
ஊர் மூப்பன்
எருத்து ஆட்டம்
கோதை (=பெண்)
சொல்லுடையான் (உண்மையே பேசுபவன்)
திங்களூர்
பச்சைமலை மூப்பன்
பட்டவன் (=இறந்தவன்)
பாண்டியன் (கல்) (=கற்சவப் பெட்டி)
பொல குடிசை (=புலவு குடிசை=வீட்டுக்கு விலக்கானவள் இருக்கும் குடிசை)
மீன் (=நட்சத்திரம்)
மீன் பூத்துவிட்டது (=நட்சத்திரம் தோன்றிவிட்டது)
மூப்பன்
மோர்ப்புளி (= மோர்க் குழம்பு)
வெள்ளம்

XXXI. சிறப்புப்பொருளுடைய சொற்கள் (6)

கட்டிக்கிறது (=விதவையை மணப்பது)
கலியாணம் (=கன்னியை மணப்பது)
நாட்டுக் கட்டு (=நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுதி)
மேனரிகம் (=மாமன்-அத்தை மக்களை மணக்கும் முறை)
வீட்டுச்சாமி (=இறந்தவர் ஆவி)
வீட்டுச்சாமி பூசை (இறந்தவர் ஆவி அல்லது நீத்தார் வழிபாடு)

XXXII. தத்துவச்சொல் (1)

கடவுள்

XXXIII. பேச்சு வழக்குகள் (12)

இருக்கிரு? (=இருக்கிருனு?
கல்லு (=கல்)
குசுவம் (=கொசுவம்)
குதிரை பாஞ்சி (=குதிரை பாய்ந்தி)
கூத்தாரி (=கூத்தாடி)
கோமணம் (=கோவணம்)
பில்லு (=புல்)
பெரிய பிலி (=பெரிய புலி)
மொறம் (=முறம்)
வெளியே போயிட்டா (=வெளியே போய்விட்டார்)
வேட்டக்காரன் (=வேட்டைக் காரன்)
வையாசி (=வைகாசி)

XXXIV. வாழ்த்து (1)

மகராசனுயிரு

குறிப்புகள் :

1. Dr. O. R. Baron Ehrenfels : Traces of a Matriarchal Civilization among the Kollimalaiyalis (1943)

2. F. J. Richards. I.C.S. : Madras District Gazetteer — Salem. (1918), pp. 152-64.

   A.F. Cox : North Arcot District Manual (1895), pp. 211-214
   W. Francis : Gazetteer of the South Arcot District (1906), pp. 106-8.

   Hemingway : Madras District Gazetteer — Trichinopoly (1907), pp. 123-8.

3. Edgar Thurston : Castes and Tribes of Southern India (1909), Vol. IV - pp. 406-36.

4. Manual of the Administration of the Madras Presidency, Vol. III, pp. 402-3.

5. Dr. O. R. Baron Ehrenfels : Traces of a Matriarchal Civilization among the Kollimalaiyalis (1943).

6. Dr. R. P. Sethu Pillai's Commemoration Volume (1961), pp. 243-52.

7. Encyclopaedia Britannica (1960), Vol. 14, p. 165-6.

8. இவ்வகை ஆராய்ச்சியின் பயனை அறிஞர் பலர் அழகுற விளக்கியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு :

   (1) "But the linguist, who is also an anthropologist, is not exclusively concerned with linguistic problems as such. He is interested also in the many inter relations between the language of a people and the other aspects of their culture. Thus, for example, he may study the ways in which the language spoken by a group of people is related to that group's status or social position, the linguistic symbols employed in religious rites and ceremonies and how these differ from ordinary, everyday speech, the ways in which the changing vocabulary of a language reflects the changing culture of the people who speak it, and the processes whereby language is transmitted from one generation to another and how these processes aid in transferring beliefs, ideals, and traditions to

successive generations. In brief, the linguist tries to understand the role of language in human societies and the part it has played in the larger picture of man's unfolding civilizations." — R. L. Beals and Harry Hoijer: An Introduction to Anthropology (1959), p. 14.

மலையாளிகளின் குலப்பெயர்கள் பற்றி :

(2) "Some of these **vaguppus** bear quaint and outlandish names which would afford unlimited scope for a philologist's fancy......" — Salem District Gazetteer (1918), Vol. I, p. 153.

9-15. இப்பெயர்கள் பற்றி எட்கர் தர்ஸ்டன் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார் :

"All have Goundan as their second name, which is universally used in hailing them. The first name is sometimes derived from a Hindu God, and my notes record Mr. Green, Mr. Black, Mr. Little, Mr. Short, Mr. Large, Mr Big nose." — Castes and Tribes of S. India, Vol. IV, p. 410.

ஆராய்ச்சி அறிஞர் எட்கர் தர்ஸ்டன் இவர்கள் பெயரை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்காது தமிழ் வடிவத்திலேயே தந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாய் இருந்திருக்கும்! மேலும், Mr. Stone, Mr. Wood, Mr. Drinkwater - போன்ற ஆங்கிலத் திருப்பெயர்களைத் திருவாளர்கள் கல், கட்டை, குடி தண்ணீர் என்றெல்லாம் மொழி பெயர்க்கும் 'துணிவும்' 'பண்பாடு'ம் நமக்கில்லையே !

தொல்காப்பியத்தில் கிளவியும் சொல்லும்

(M. SUNDARAM, M. A., M. Litt., B. O. L.
Lecturer in Tamil, University Extension Centre, Madurai)

தொல்காப்பியரின் கிளவி, சொல் குறியீடுகள்

தொல்காப்பியர் தம் இலக்கண நூலில் கிளவி, சொல் என்ற இரு குறியீடுகளை (technical terms) வழங்கியுள்ளார். ஆனால் இக்குறியீட்டு வழக்கு ஒரே தன்மையில் (consistent) யாண்டும் அவரால் வழங்கப்பெறவில்லை. இன்றைய மொழியியல் (Linguistics) கண்கொண்டு நோக்கும்போது சில செய்திகள் இவ் வழக்குகளிலிருந்து தெளிவாகின்றன. வேறுபடுத்தி வழங்கு கின்ற தன்மையும், வேறுபாடு இல்லாது வழங்குந் தன்மையும் நூலில் காணப்படுகின்றன. இதனை நாம் முரண் என்று கூறமுடி யாது. ஆனால் குறியீடுகளை வழங்குவதில் தொல்காப்பியர் வரை யறுத்த (rigid) நெறியைப் பின்பற்றவில்லை என்று மட்டும் கூறலாம்.

மொழியியலார் கூறும் முறை

இக்கால மொழியியலார் (Linguists) கிளவிக்கோள் (Morpheme) சொல் (word) ஆகிய இரண்டினையும் வெவ்வேருகக் கணக்கெடுப்பர். அவர்கள் கருத்துப்படி கிளவிக்கோள் என்பது, பொருள் பொதிந்த மிகச் சிறிய ஒரு கூறு ஆகும்.[1] இந்தக் கிளவிக் கோள்கள் ஒன்ருே, பலவோ சேர்ந்து ஒரு சொல்லை உண்டாக்கும். அதாவது ஒரு சொல்லில் ஒரு கிளவிக்கோளோ, பல கிளவிக்கோள் களோ இருக்கும். கிளவிக்கோள், பொருளில் தொடர்புடைய, வருகை முறையால் வரையறையுடைய, ஒன்று அல்லது பல கிளவி களைக் கொண்டிருக்கும். இவ்வாறுள்ள கிளவிகளை 'உறவுக் கிளவிகள்' (Allomorphs) என்பர். இங்கு நாம் கிளவிக்கோள் களையே (Morpheme) தொல்காப்பியரது கிளவியோடு தொடர்பு படுத்தி ஆராய்கிருேம். சொல் என்பதைப் பொறுத்த அளவில் நாம் வேறுபடவில்லை. தொல்காப்பியர் சொல்லை விளக்கவருகை

---

1. 'A morpheme is a smallest meaningful unit'. Vide 'Morphology' (p.1) by Nida.

   'Morphemes are the smallest individually meaningful elements in the utterances of a language'. Hockett: 'A course in Modern Linguistics', p. 123.

யில், 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்கிறார்.[1] இவ்விளக்கம் நாம் மேலே கண்ட கிளவிக்கோள் விளக்கத்தோடு ஒத்திருக்கக் காணலாம். ஆகவே இக்கால மொழியியலாரின் கிளவிக்கோளோடு தொல்காப்பியரது சொல் தொடர்புறுவதைக் காணலாம். தனியாகக் கிளவி என்பதற்கு விளக்கம் தரப்படவில்லை. இவ்விளக்கத்தைக் கொண்டு தொல்காப்பியரது சொல்லும், மொழியியலாரின் கிளவிக்கோளும் ஒன்றே எனத் துணிய முற்படுவோமாயின் சில இடங்களில் இடர்ப்பாடு உண்டாகும்.

தொல்காப்பியர் கிளவி என்பதைச் சில இடங்களில் ஒலிக்கோள் (Phoneme) அளவிலும், சில இடங்களில் கிளவிக்கோள் (Morpheme) முறையிலும், இன்னும் சில இடங்களில் சொல் (word) நிலையிலும் பயன்படுத்துகிறார். இப்பயன்பாடு ஒரு வரையறையைக் காட்டவில்லை.

கிளவி : ஒலிக்கோள் (Phoneme)

"சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே"[2]

என்ற இடத்திலும்,

"வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது"[3]

என்ற இடத்திலும், மிருண்டும் ஒலிக்கோள்களை (Phoneme) கிளவி என்ற குறியீட்டால் அழைக்கிறார்.

கிளவி : கிளவிக்கோள் (Morpheme)

"இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே
ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே
அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவும்
அன்ன என்ப சாரியை மொழியே"[4]

என்ற இடத்திலும்,

"மாரைக் கிளவி"[5]

"ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி"[6]

---

1. தொல். சொல். பெயரி. சூ. 1
2. சூ. 62
3. சூ. 81
4. சூ. 119
5. சூ. 490
6. சூ. 555

" ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி "[1]
" குஎனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி "[2]

என்ற இடங்களிலும் கிளவி என்ற குறியீட்டால் கிளவிக்கோள்களைச் (Morpheme) சுட்டுகிறார்.

கிளவி : சொல் (word)

" பூல்வேல் என்றா ஆலென் கிளவியொடு
ஆமுப் பெயர்க்கும் அம்இடை வருமே "[3]
" வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும் "[4]
" ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி "[5]
" ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்[6]
ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி[7]
இலக்கண மருங்கிற் சொல்[8]லா றல்ல "[9]
" யாதெவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும் "[10]
" யாதென வரூஉம் வினாவின் கிளவி "[11]
" [12]நீயென் கிளவி ஒருமைக் குறித்தே "[12a]
" ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி "[13]

என்ற இடங்களில் கிளவி என்பது சொல்லைச் (word) சுட்டி நிற்கிறது.

---

1. சூ. 557
2. சூ. 559
3. சூ. 375
4. சூ. 377
5. சூ. 487
6. இங்கு கிளவி என்பதற்கு இருவகை விளக்கம் அளிக்கலாம்: ஒன்று, பன்மைக் கிளவிக்கோள் (Plural Morpheme - 'ஒருவர்' என்பதிலுள்ள 'ர்'); மற்றொன்று, word ('ஒருவர்' என்பது).
7. சொற் கிளவி என்பதும் word என்பதனையே குறித்து நிற்றல் காண்க.
8. சொல் என்பதும் ஈண்டு word என்பதனையே குறிக்கிறது.
9. சொல். சூ. 27
10. சொல். சூ. 31
11. சொல். சூ. 32
12. இங்கு நீ என்பது word-ஐயும் குறிக்கும்; கிளவிக்கோளையும் (Morpheme) குறிக்கும்.

12a. சொல். சூ. 189

13. சொல். சூ. 191

இந்தச் சொற்கள் ஒரே கிளவிக்கோளில் (Morpheme) ஆனவை. எனவே இவ்விடத்தில் இச்சொற்கள் எல்லாம் கிளவிக் கோளைச் சுட்டுவதாகவே ஒருவர் எண்ணக்கூடும். ஆனால்

"எல்லாரும் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
எல்லீரும் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்"[1]

என்ற இடத்தில், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கிளவிக்கோள்களால் ஆன சொற்களைக் கிளவி என்பதால் சுட்டுகிறார். இங்கு 'எல்லாரும்' என்பதில் நான்கு கிளவிக்கோள்கள் இருக்கின்றன. அவை: எல்ல் + ஆ + ர் + உம்.

சொல்லும் கிளவியும் ஒன்றே என்றல்

வேறு சில இடங்களில் தெளிவாகவே சொல்லையும் கிளவியை யும் ஒன்றுபடுத்துகின்ற தன்மையைக் காண்கிறோம்.

"இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப"[2]
"தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்"[3]

ஆகிய இடங்களில், சொல்லாகிய கிளவி என்ற பொருளில் வழங்கு கின்றார்.

சொல் : சொல் (word)

ஆனால் சொல் என்கின்ற குறியீட்டைச் சொல்லுக்கே (word) பயன்படுத்துகிறார்.

"னஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ அறிசொல்"[4]
"செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்"[5]
"வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்"[6]
"வினைவேறு படூஉம் பலபொருள் ஒருசொல்"[7]

ஆகிய இவ்விடங்களில் சொல் என்பது சொல்லையே (word) சுட்டி நிற்பதைக் காணலாம்.

---

1. சூ. 649
2. சூ. 644
3. சூ. 512
4. சூ. 488
5. சூ. 511
6. சூ. 529
7. சூ. 536

இலக்கணம் (Definition)

கிளவி என்ற சொல்லும், சொல் என்ற சொல்லும் இலக்கண வகையால் ஒன்றாகும். இரண்டும் தொழிற் பெயர்கள் (Verbal nouns). வேர்ச்சொல்லோடு தொழிற்பெயர்விகுதி சேர்ந்து வருவது தொழிற்பெயர் ஆகும். சில நேரங்களில் வேர்ச்சொல்லே தொழிற்பெயராக நிற்கும். அதனை முதனிலைத் தொழிற்பெயர் என்பர். இங்கு கிளவி என்பது கிள + இ எனப் பிரிக்கப்படும். கிள - பகுதி (Stem), இ - தொழிற்பெயர் விகுதி (Verbal noun suffix); வகரம் உடம்படுமெய் என்பது வெளிப்படை.

சொல் என்பதையும் சொல் + ϕ எனப் பிரிக்கலாம். ϕ ஐ தொழிற்பெயர் விகுதியாகக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது சொல் என்பதே விகுதி பெறாத தொழிற்பெயர் என்று உரைக்க வேண்டும். இவ்வாறு உரைப்பதனால் தொழிற்பெயரில் விகுதிபெறும் தொழிற் பெயர், விகுதிபெறாத் தொழிற்பெயர் என இரண்டு வகையாகக் கொள்ள நேரிடும். அதனைவிட விகுதிகளைக் கூட்டி ஒரே வகையாக அடக்குவது சுருக்கமும், தெளிவும் பொருந்திய ஆராய்ச்சியாக அமையும். இதனாற்றான் ϕ என்பதை நாம் இங்குக் கையாண்டு சொல்லையும் விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயராகவே அடக்குகிறோம்.

இவ்விலக்கண ஒருமைப்பாடு காரணமாகவோ, கிளவிக்குப் பொருள் வரையறையின்மை காரணமாகவோ தொல்காப்பியர் இரண்டையும் ஒன்றாகப் பயன்படுத்தி யிருக்கக் கூடும்.

POINEERS OF ENGLISH WRITING IN INDIA

THE CAVALLY TELUGU FAMILY

N. VENKATA RAO, M.A.

After the attainment of Independence in India, the subject of English writing by Indians is attracting the academic world. Last year Prof. K. R. Srinivasa Iyengar of the Andhra University has brought out a work entitled "Indian writing in English" and from that we learn that Ramamohan Roy of Bengal is the first English writer in India.[1]

But the credit of first writing English among Indians goes to the Cavally Telugu family.

The three members of the family:

1. Cavally Venkata Ramaswamy (1765—1840)
2. Cavally Venkata Lakshmaiah (1766—1840)
3. Cavally Venkata Boriah (1776—1803)

are the poineers of English writing in India. Of these three, the last named is the first English prose writer of eminence, and the first is the first among the Indian writers of English verse. All the three are connected with the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland from its inception in 1784. A.D. Boriah's contribution, a lengthy dissertation on Jains appeared in 1801 A.D. of Asiatic Society's journal, while Ramaswamy and Lakshmaiah were members of that august body till 1840 A.D. Four printed English works of Ramaswamy are available and they range from 1825—1833. Besides these, there are many unprinted English papers relating to History and Literature by Boriah and Ramaswamy and are now available only in India office Library, London.

Though Venkata Lakshmaiah has not written any work in English, he is the founder of the Madras Literary Society and

1. Ramamohan although he could be named as the first of the Indian masters of English prose. p. 32.

Rammohan Roy mastered the English language p. 35.

the Madras Journal of Literature and Science from 1820 A.D. and encouraged English writing. Though he is younger to Ramaswamy he is highly esteemed for his English scholarship.

All the three brothers came into prominence during the time of Col. Collin Mackenzie (1753—1821) the then Surveyor General of India, and the father of the well known historical Collections entitled "Mackenzie manuscripts" with which every student of South Indian History is familiar.

A brief description of the life and works of Boriah and Ramaswamy is attempted here, with a view to bring to the notice of the scholars that the First English writers in India, are the Telugu people, and that Boriah is the first great master of English prose, as his English work preceeds the first English publication of Ramamohan Roy "The Precepts of Jesus" (1820) by 17 years as Boriah died in 1803.

The particulars of Cavelley Venkata Lakshmaiah's life are available in the Life of Mackenzie. Therefore a note is only given here.*

I

CAVELLY VENKATA LAKSHMAIAH—(1766—1840)

"Cavelly Venkata Lakshmaiah, a brahmin of Madras was for many years at the Head of the Native Establishment formed by Colonel Mackenzie for the collection and elucidation of manuscripts and antiquities illustrating the early or actual condition of Dekhan. He accompanied Colonel Mackenzie to Calcutta and after that officer's death, assisted for some time in compiling a Catalogue of the collections until ill health obliged him to return to Madras. He was a very respectable English Scholar, well versed in the principle languages of South India, and deeply imbued with that of antiquarian love which animated his master's researches.

---

* Proceedings of the 17th Annual Meeting of the Royal Asiastic Society of Great Britain and Ireland held on 9th May 1840. Presided by Rt. Hon, C. W. Williams Wynn M. P. President in the Chair.

After his return to Madras and the recovery of his health Cavelly Venkata resumed his literary pursuits and made several communications to this society. He was also mainly instrumental in founding a Native Literary Society at Madras and was president of it at his death. Although instances of a command of the English language did occur at Madras amongst the contemporaries of Cavally Venkata, yet the acquirement was then rare, and was effected under great disadvantages. It was much rarer however, first to be applied, as it was by him to literary research."

Venkata Lakshmaiah was not only a member but a corresponding member of the Royal Asiatic Society. There are only two in number.

1. General Allard
2. Cavelly Venkata Lakshmaiah

The members of the Society in those days are very distinguished persons not only in literary field but in other fields also.

1. Ranjit Singh of Punjab
2. Mahamud Sultan of Turkey.
3. Kalikrishna Bahadur, Calcutta, Bengal.
4. Radhakanta Deo Calcutta, Bengal.

the author of Sabda Kalpadruma, the well known Sanskrit Lexicon.

II

CAVELLY VENKATA BORIAH—(1776—1803)*

"This poet was born in A.D. 1776 at Ellore, a fortified town in the northern sircars; he was of a respectable tribe of bramins, being the son of Cavelly Venkata Soobayah who was lineally descended from a branch of the Arvela Niyogi bramins who were hereditary ministers, and ambassadors of the Vijayanagar sovereigns. Cavelly Venkata Boriah was educated at a private

* This is an extract from the Biographical sketches of Deccan Poets by his brother Venkata Ramaswamy, printed in 1829. *(Infra)*

school at Ellore, until ten years of age, when he left it, and began to study Sanscrit poetry, and possessed such a quick genius that in the course of five or six months he was enabled to make verses himself which were much admired for their elegance. As his elder brothers held situations of confidence and trust in the Hon'ble Company's service, Boriah was determined to qualify himself for such appointments, and consequently began to study the Persian language very intently, as also the Hidoostanee, and had for a tutor the venerable Khasi or Jagerdar of the village of Cotture, which is situated two miles east of Ellore; he soon perfected himself in those languages.

When about fourteen years of age, he went to a school kept by a Mr. Morgan, at Masulipatam, after leaving which he was so fortunate as to experience the patronage and friendship of Colonel Pearce who commanded a battalion of Native Infantry at Ellore. During his leisure hours, he read Telugu poety and grammar, and particularly the works of the celebrated Attalure Papiah. Boriah was apprenticed in the office of the military paymaster at Masulipatam, and in a short time, got well acquainted with the whole details of the office, and was deputed several times to pay the detachments at Ongole, Mangala, Condapelly, &c. He was at eighteen years of age, employed by Mr. Dent, as a writer at Madavopalam, but being re-called by his old employer, he returned to Masulipatam where he was engaged as a head-writer at the request of his eldest brother Narainappa, head translator to Lieutenant Mackenzie of the Engineers, afterwards Surveyor-General of India, who was then surveying the Nizam's dominions.

This officer in a letter to Sir Alexander Johnstone makes honorable mention of the subject of this biography, as will be seen from the following extracts of the letter in question:

"The connection then formed with one person, a native, and a bramin (the lamented C. V. Boriah, then almost a youth of the quickest genius and disposition, possessing that conciliatory turn of mind, that soon reconciled all sects and all tribes to the course of enquiry followed in his surveys) was the first step of my introduction into the portal of Indian knowledge: devoid of any knowledge of the languages myself,

I owe to the happy genius of this individual the encouragement, and the means of obtaining what I had so long sought. On the reduction of Seringapatam, not one of our people could translate from the Canarese alone; at present we have translations made not only from the modern characters, but the more obscure, I had almost said obsolete characters of the Sassanums (or inscriptions) in Canarese and Tamul; besides what have been made from the Sanscrit, of which in my first years in India, I could scarcely obtain any information. From the moment the talents of the lamented Boriah were applied, a new avenue to Hindoo knowledge was opened; and though I was deprived of him at an early age, his example and instructions were so happily followed up by his brethren and disciples that an establishment was gradually formed, by which the whole of our provinces might be analysed on the method thus fortuitously began, and successfully followed."

Boriah was deputed by his master to collect information useful for the office, and the sagacity and diligence he displayed to collect materials, and in making researches, obtained the unqualified approbation of his employer, and the result of his labours was such as materially to promote the interest of the Honorable Company. The service was very arduous for Boriah had to traverse dreary woods, and lofty mountains about Srisale. While on his survey, Colonel Mackenzie was appointed Engineer to the expedition against Manilla, and Boriah was obliged to return to his home; while on the way from Hyderabad to Madras, he kept a correct journal, and wrote some poems in Sanscrit and Telugu, he likewise collected a great many literary materials to elucidate the history of India. While at Ellore, he displayed his skill in mechanism, and knowledge in the arts and sciences, and obtained the admiration of his townsfolks who highly esteemed him on account of his sweet temper and unimpeachable character. When his employer returned to the peninsula from the expedition, Boriah accompanied him to the survey, they had been formerly employed upon.

In the year 1798, Boriah accompanied his master in the campaign against Tippo Sultan, and kept a poetical journal of the route till he reached Gadewal, a petty zemindary in the Nizam's dominions. It happened once that his employer's

official papers were plundered by marauders of that zemindary, and Boriah was deputed to recover it ; in endeavouring to do this, he was confined in prison and denied food by the zemindar, and very harshly treated at first, but owing to his conciliatory behaviour, and some affecting poetry that he composed, he was able to soften the obdurate heart of that chieftain, so that he not only regained his master's property, but received besides some presents on his own account ; after this he joined Colonel Mackenzie whom he accompanied to Seringapatam ; he was present at the storming and capture of that fortress, and described all the incidents attending it in animated versification the planting of the British colours on the ramparts was excellently described. Boriah was well rewarded by his master for this performance.

Colonel Mackenzie was, shortly after the fall of Tippoo Sultan, appointed as Superintendent of the Mysore survey; and Boriah attended his master to Chittledroog by the route of Bangalore, Nijagall, and Sira. He was eminently useful in making arrangements to procure useful information connected with the service, so as to promote considerably the interest of the Hon'ble Company, and procure for his employer an extensive body of literary materials to elucidate the history of the southern peninsula. When the Maharatta chief Doondea was captured at Harihar by the detachment under Sir Arthur Wellesly, in 1800, Boriah wrote a poem on that occasion ; after this the poet composed a piece of a hundred stanzas on a prophet which brought that holy man's name into increased celebrity. Another work was also written by Boriah, intitled "Sreranga Raja Charitu," containing the genealogy of the Srirangapatam sovereigns from the foundation of Umattore, giving a description of the ancient ruins of the former city where the Yadava princes ruled, and became powerful. When the army broke up from before Seringapatam, he marched about with detachments through different parts of the ceded districts and Mysore dominions, and was highly noticed by General Campbell, Colonel Munro, and other officers of distinction, as well as by the Mysore Dewan. By the directions of his master, Boriah acquired perfect knowledge of mathematics, geometry, astronomy, geography, and other sciences, both according to the European and Hindu

methods, and his memory was so tenacious that he soon acquired a proficiency in different native languages. He could draw very neatly, and constructed maps that were excessively admired by his master.

He discovered various ancient coins, and made facsimiles of inscriptions in different obsolete characters. When he decyphered the Hala Kanada characters, inscribed on a Tablet found at Dodare, which is now deposited in the museum of the Asiatic Society, his master was highly gratified, and put his name on it.

Colonel Mackenzie having been ordered by the Government of Fort St. George to return to Madras on public business, Boriah accompanied him in 1801, and was employed two years at that presidency, in translating books, and valuable manuscripts and documents; in the twenty-sixth year of his age, Boriah was unfortunately attacked by apoplexy which terminated in his premature death in 1803. His master ordered a monument to be erected to his memory, with a suitable inscription on the seashore, which is still standing. At the age of twelve years he had married the younger sister of Venkatachellum, zemindar Kasemicota district, and left issue an only daughter; and died universally regretted on account of his public and private virtues."

The following are some of the English Contributions of Boriah, that are available.

ACCOUNT OF THE JAINS

Collected from a Priest of this sect

at Mudgeri

Translated by Cavelly Boria Brahmen

FOR

MAJOR C. MACKENZIE

[2] This article is printed first in the journal of the Royal Asiatic Society for Great Britain and Ireland Vol. 9. and reprinted

1. It is curious that this article by Boriah is quoted in the recent research works on Jainism, as an article written by Col. Mackenzie.

2. By the courtesy of the Theosophical Society Library Adyar.

in the Asiatic Researches Vol. IX. 1809. It occupies 43 pages from P. 244 to 287 (Demy octavo).

Beginning

" In former times, the Jains being without a Guru or spiritual Director, to guide them in a good course of life, Vardhamana Tirthankara was in carnate in this terrestial world; and reformed or corrected their errors! and made laws, purposely designed for this sect; he took upon himself the office of the Guru of the Jains. At this time there existed five sects viz. 1. Sauchya. 2. Saugata, 3. Charvaka, 4. Yoga, 5. Mimamsa."

Some passages

"This Guru composed several books on the laws, customs, and ceremonies and regulations of the Jain religion from his profound knowledge for the use and benefit of mankind."

"The son of this Guru who was called Bharata Chakravarthi conquered the terrestial world, with all its islands; and ruled for a considerable time, as chief sovereign above all other inferior princes."

"As the Jains profess, not to put faith in oral testimony, and only believe in what is perceptable to their own organs of sense therefore they do not believe that God is in the Heavens above; because no one ever saw him."

The above passages are given to acquaint the readers with the English style of Boriah.

This article contains, a historical and legendary account of Śravana Belligola. An English translation of the inscription in the time of Bukkarayar dated SS 1290, 1368 A.D. relating to the disputes between Jains and Vaishnavas is given on p. 270.

The Extracts from Col. Mackenzie's Journal are also printed in the same journal. It is Col. Mackenzie and Boriah that first investigated the Jain sculpture in Amareswaram. (Guntur Dt.) Mackenzie writes.

" I found Boriah ready to receive me attended by some Brahmins; who that the people here were rather surprised and alarmed at the approach of the Europeans and Sepahis until he assured them that our object was merely to view the lately

discovered ruins. (p. 274). The fragment of sculptures are also given in this article"

For want of space, the whole article is not printed here. That the matter contained in the articles regarding Jains, is the most authentic, as can be seen from the remarks of H. T. Colebrooke, the eminent Indologist.

"What Major Mackenzie has communicated comes from a most authentic source"

Since all the religious works relating to Jains are written in Jain Prakrit, Boriah must have been a good scholar in Prakrit also; perhaps the first Prakrit scholar with English knowledge in the Telugu country.

Among the unpublished English Papers of C. V. Boriah, we find the following from the manuscripts translation and Reports, in Wilsons Catalogue, p. 500.

Page 500 : Vol. III. (No. 31) Boriah's Historical Collections of Mysore.

Vol. IX (No. 1) Paper submitted by C. V. Boriah

Page 559 : Unbound Translations.

Account of Sri Rangapatam and the Mysore country by C. V. Boriah.

III

C. V. RAMASWAMI AND HIS WORKS—1765—1840

The particulars of the life of Ramaswami are not available and therefore his works are described here.

1. Viśvaguṇādarśa in English.

This well known work of Araśāṇipala Venkatadhvarin[1] who lived in the first half of the seventeenth century has the unique distinction of being translated into English in 1825 A.D.

Cāvali Venkata Ramaswami, one of the pundits attached to Mackenzie Manuscripts at Calcutta translated the whole of

1. See Indian Culture Vol. IV. No. 2. PP 225—234 (March 1940) Article by Sri E. V. V. Raghavacharya, M.A. entitled Venkatadhvarin-His date and works.

Viśvaguṇādarśam in English, and the work was printed in that year at Calcutta.

The English translation of Viśvaguṇādarsa is not known to scholars and therefore I propose to give a detailed account of the same. This book is of Magazine size ($\frac{1}{8}$ crown) and contains 153 pages. There is an appendix to the work, which consists of two parts.

1. The first eighteen pages, there is an English translation of the Telugu historical work.

Ekaśilanagara Vrittantamu or the history of Orangal. (Modern Warangal in Telingana—Andhra Pradesh)

2. From page 19 to 35, there is an account of the Vaishnavas in English. This is closely printed and traces the history of the Alwars, Ramanuja, and the Vadagalai and Tengalai sects in a detailed manner. This is the first work in English relating to Visistadwaita religion (1825).

3. The last page contains a list of subscribers who have donated for the printing of the work.

Of the 92 subscribers, only 9 Indian names appear, the most famous of them being Raja Rammohan Roy. The other names are 1. Bholanath Mitter 2. Dwaraknath Tagore 3. Govindoo Naik 4. Ladlymohan Tagore 5. Nursing Chandar Roy 6. Omacharan Banerjee 7. Prasanna Coomar Tagore 8. Sitchunder Doss Baboo.

From the above, it is clear that the Tagore family are great patrons of Sanskrit learning. The name of the press in which it is printed is not known but it is presumed that this work is printed in Fort William Press at Calcutta. The printing is also of old type as in the text e.g. the letter 's' is printed as 'f'

I give below the inner title page, as it is, from the work.

VISWAGUNADARSANA

OR

MIRROR OF MUNDANE QUALITIES

TRANSLATED FROM THE SANSKRIT

OF

VENKATACHARI

INTO

ENGLISH

WITH

APPENDIX AND EXPLANATORY NOTES

BY

CAVALI VENKATA RAMASWAMI PANDIT

CALCUTTA

1825.

The work is dedicated to the Hon. Macnaghten Kt. Senior Judge of the Supreme Court of Judicature at Fort William.

The dedicatory note is reproduced here.

DEDICATION

To the Hon'ble Sir Francis Workman Macnaghten Kt. Senior Judge of the Supreme Court of Judicature Fort William.

My Lord,

I avail myself of the permission your lordship has condescended to give me, to dedicate to you my translation of the Viswaguna darsana, at a most interesting period: for while I acknowledge the justice of Providence which permits you to retire to your native land, and reap the honors due to you after so long and glorious a career in the legal administration of these distant realms, I must, in common with all my countrymen, lament the circumstance that deprises us of the presence of the one of the most upright impartial, learned and conscientious Judges that ever adorned the seat of Justice.

The blessings of the British Government have, my Lord, become doubly evident to the native population when its laws have been dispensed with such a discriminating hand as that

of your Lordship. We have seen, my Lord justice tempered by mercy: we have seen the dignity of human nature asserted by the administration of equal laws on all the classes of inhabitants: but above all my Lord, we have seen the conflicting interpretations, which the reading of the commentators have wrested from our ancient laws most judiciously and unequivocally reconsiled, and none need look for any further proof how the ARCANA have been unravelled than by persuing your recent admirable work entitled "Considerations on the Hindu Law".

This gratuitious publication, my Lord, has astonished the Hindu public and if possible, endeared your Lordship the more to their grateful minds: for who that is not destitute of every moral virtue can behold your labours and be unconvinced that even during the short respite allowed you from your avocations, you have employed in the interval for the benefit of the Hindu population and cleared an intricate path for your successors, with such an able and discerning hand?

The Natives of India, of every description My Lord, regard you as the Sun of Justice: and we shall long deplore the absence of the glorious luminary whose genial influence we felt, and whom we have gazed with such fervant delight—that has left us adorn another and more fortunate hemisphere but your transcendent reputation, my Lord, nothing can deprive us of and like the essence of the "Rose of the East" it will long continue to shed its perfume over our native land, and leave a lasting impression on our minds that death alone can obliterate. Having this feeling with all my countrymen, my Lord, I consign my translation to your notice begging to assure your Lordship, that the many favours you have from time to time heaped upon me, shall while I have life, draw forth the genuine tribute of gratitude, from the heart of one, who is with the greatest respect.

My Lord

Your Lordship's most obedient and humble servant

CAVALI VENKATA RAMASWAMI PANDIT,

Calcutta, February 14, 1825.

PREFACE

The poem viswaguna Darsana was composed in the Sanskrit language by Venkatachari, an inhabitant of Arisanifala. Agrahara, which is situated between the rivers Baha and Payaswini in the province of Tundira Mandalam, otherwise called Kanchimandalam: this bard was of illustrious descent, for his father Raghunaddichet[1] was a Priest and author of several religious works of high repute among the natives of his province; his relation Appaya dichit was also highly renowned for his poetic powers, and composed the Kuvalayanandam (Delight of Lotus) Prabodhachandrodaya[2] (Rising Moon of genius) and several other works, which are much admired throught the Southern Peninsula for their beauty and elegance. He added to the lustre of his talents by the most exemplary conduct and piety; for he performed several considerable sacrifices and established for himself a high character as a philosopher in the ancient Colleges of Kanchi, Srirangum, Kumbhaghonam Madharjunam Madira and other places:—besides the before mentioned celebrated personages, the author of this book had a maternal uncle named Tatachari, who was the priest to the Vejayanagar Rajahs and used to visit them every day by travelling post from Kanchi: during his absence, his chaste and affectionate wife was in the habit of standing at the gate of their dwelling waiting the arrival of her husband. One unfortunate day when she was at her usual station, some wicked unfeeling wretches assembled around her and invented a tale that her husband had met with some accident and was killed; the affectionate on hearing this false intelligence fell in a swoon and expired.

At the usual hour, Tatachari arrived, and beholding the fate of his wife and immediately died of grief: so this amiable couple in one day met an untimely fate. Tatachari was much regretted by all the classes of the inhabitants, for, enclusive of his preeminent erudition, he was a most affable and benevolent individual, bestowing large sums of money or the indigent especially for marriage ceremonies.

---

1. The modern spelling is 'Dikshit'.
2. This is wrong. The author of Prabodhacandrodayam is Krishnamisra.

Venkatachari the author of Viswaguna Darsana obtained the name of Venkatadhwari from the many sacrifices he performed; he was well versed in History of Philosophy and Logic and like his father Raghunada Dichit, he amused himself in the composition of elegant Sanskrit poetry, and produced the present work which is highly celebrated thorought the Southern Peninsula. The work is composed partly in prose and partly in verse and much ingennuity is shewn in the management of the polemic arguments of the two Gandharvas, one of them a Panegyrist, and the other a calumiantor on every subject; this gives our poet an opportunity to display his knowledge in Indian theology, history, geography and Logic. The poetry of the original is rich and sublime; and the language of prose copious and elegantly combined forming on the whole a delightful mental treat to the Natives of the South, who peruse the work for instruction and amusement.

There are but few copies of Viswaguna Darsana to be met with in the north of India at present, but the merits of the work will no doubt cause it to be multiplied in course of time; the encouragement being given to the oriental literature, by the liberal inhabitants of this metropolis, and the advantages resulting from the Printing Establishment introduced lately in this country will no doubt shortly cause this excellent work to be brought into general notice to the edification of the native population. Some of the descendents of Venkatachari are still living but none of them have inherited the genius or talents of their forefathers, whose works have added much to the Sanscrit Language, and will in all possibility be as perpectual as that dialect.

EXTRACTS FROM THE TEXT

Translation of first sloka.

1. May the sweetest dropping honey, which the milk falling from the tip of the divine sunk into the months of the twice double faced infant on the naval of Murari flowing from the agitated and amusing lotus in the hands of Rama, who is reclining on the bosom of the prosperous lily eyed god support thee

ప్ర. శ్రీరాజీవాక్ష వక్షఃస్థల నిలయ రమాహస్త వాస్తవ్యలీల
లీలాబ్జా న్నిష్పతన్తీ మధురమధు ఝరీనాభి పద్మేమురారేః ।

అస్తోకం లోకమాత్రా ద్వియుగ ముఖ శిరోరావనే ష్వర్ప్యమాణం
శంఖ పాంతేన దివ్యం పయ ఇతి విబుధైశ్శంక్య మానాపునాతు ||

2. Description of 'Parthasaradhi'[1] Temple at Triplicane, Madras.

శా. ఏషా కైరవిణీ విశల్యకరణీ దోషాశుగార్తాత్మనాం
ఏతత్ రోధసి పార్థసారథి రితి ఖ్యాతస్సమిందేహరిః ।
యత్పాదాంబుజ చుంబినాం సురపతేః కోటీర గారుత్మత
స్తోమానాం తులసీదళ ప్రకరతో నో వేద భేదం జనః ||

This Kairavani is a pool which is a Visalyakarani medicine to cure the wounds of the sins of arrows, on its bank, Parthasaradhi was reputed like Hari, there is no difference to be perceived between the leaves of the Tulasi and emaralds on the crown of Indra that touches and kisses the lotus feet of God.

The above passages are enough to show the nature of translation, which is complete. In the foot notes Ramaswami gives some interesting particulars.

P. 1. Kanchi one of the seven celebrated cities mentioned by Hindu poets: it is about forty miles west of Madras on the road to Seringapatam; in the temples of Vishnu and Eswar at that place there are numerous ancient inscriptions on stone: this jaghire was ceded to the Hon'ble Company by the Nawab of Arcot.

2. Every festival is performed according to the system of Agama in the grand temples of the Dravida Country from the boarders of Tellingas as far as Cape Comerin.

24. see Dr. Care's Ramayana Vol. i. iii Rajatapithapuram.

54. Literally silver seated city, legend of this holy place apply this same to it but it is commonly called Udipi in the district of Kundapore on the western coast of Canara country where commonly the Tulva language is spoken by all excepting the votaries of krishna who are the sect of Madhwas chiefly resides

---

1. Tirwallikkeni (Triplicane) and Parthasaradhi Temple are well known to Telugu poets during the 18th and 19th Centuries and a note about it is appended to this article for the information of Andhra as well as non-Andhra scholars, omitted for want of space.

there; state of that coast is clearly exhibited in the map of Canara surveyed under the directions of the late Col Mackenzie.

'OM'

58. One of the names of Vishnu see Mr. Colebrooks fanciful vocabulary named Amarakosa.

3. It is a well known fact that Venkatadhavarin refers to Huns (white race) i.e. the Englishmen at Madras while describing Tiruvallikkeni (Triplicane) in the following passage.

కృశానుః.

గ. అస్తు తథాపి పరికలితగుణ ప్రవీణహూణ ప్రాయ హేయజన నిబిడనగర విశేష సన్నికర్ష ఏవాత్రమహాన్ దోషః దుర్లభాఖలు హూణేభ్యః కుత్సిత తమాలోకే.

వృ. హూణాః కరుణా హీనాస్తృణవత్ బ్రాహ్మణగణం నగణయంతి తేషాం
దోషాః పారేవాచాం యేనాచరంతి శౌచమపి

గ. పునస్సనిర్వేదం విధిముద్దిశ్య

వృ. శౌచత్యాగిషు హూణకాదిషుధనం శిష్టేషుచక్లిష్టతాం
దుర్మేధస్సుధరాధి పత్యమతులం, దక్షేషు భిక్షాటనమ్
లావణ్యం లలనా సుదుష్కులభవా స్వగ్ర్యాసు నీరూపతాం
కష్టం సృష్టవతాత్వయాహత విధే కిన్నామలబ్ధం ఫలమ్.

గ. ఆవేహి త్వమే తేష్వపిగుణ గ్రాహిత్వమ్.

వృ. పసహ్యనహరంత్యమీ పరధనౌఘు మన్యాయతో
వదంతి నమృషావచో విరచయంతి వస్త్వద్భుతమ్
యథావిధి కృతాగసాం విదధతి స్వయం దండనమ్
గుణానవగుణాకరేష్వపి గృహాణహూణేష్వమూన్.

The English translation for the above runs thus :—

P. 77. Kriśānu replies it is a great defect, in the vicinity of the city the base people who are like the Hūnās are crowded.

78. There is nothing meaner than the Huns in this world, who disregard the Brahmins and count them as a bit of grass, their villany is inexpressible at the end of the tongue. Again pensively said to Providence "Riches are bestowed on impure Hunas and advisibly on the good, regality on the impudent

kings, beggary on the meritorious people, beauty on the females of lowest classes, ugliness on the noble; ah! creator thou hast made such difficulty what fruit hast thou gained by it?" Viswāvasu said then shouldest experience its virtue.

They would not unjustly extort the property of others and never speak false, and invents the curious articles and inflict punishment on the convicts, by law observe this virtue of the mischievous Hunas.

In foot notes he explains the above passage as follows:

P. 77 u. Parthasaradhi, literally the charioteer of Pardha whose name is Krishna, it is one of the appilations of ten of Arjuna, he is the second brother of Yudhistira see Mahabharat.

This deity is well known to all in Chennapatnam at terapalkdeni which is between St. Thomas and the black town.

P. 78 w. *The Hunas were barbarians probably the Huns of Europe bands of which bent their course Eastwards and devastated the plains of India at a remote period.*

The English translator Ramaswami is quite aware of the fact, that this passage refers to the Englishmen at Madras. But he purposely avoids the word "English" as he speaks very highly of the benefits of the British Rule, and as they are then the rulers of the land; he praised them to the skies; this can be seen from the dedication given before. Moreover this is in English and any English man, who comes accross such a passage, considers this as sedition.

However this particular passage in Viswagunadarsa refers *only to the English men at Madras.* Padma Bhushana Dr. Raghavan writes:—

"This work, Viswagunadarsa has some bearings on Madras city when it comes to describe Triplicane and the Parthasarathi Temple there speaks *also of the Englishmen* who have settled in Triplicane"

[Vide article entitled "Madras and Sanskrit Literature." Journal of Oriental Research Madras. Vol. XXVII. Page 115.]

TELUGU TRANSLATIONS

In this connection, it may be noted that Viśvaguṇādarśa was not translated into Telugu at the time of the English translation.

The following are the Telugu versions :

1. Visvagunadarsamu. Tirumala Bukkapattanam China Tatacharya. Printed 1876 Madras. Vivekakaḷānidhi Press.

This is in champu form and dedicated to Vadlamannati Venkatadhvari, who bears the same name as the Sanskrit author.

2. - do - Satyavolu Kamerwara Rayakavi, Printed Kakinada 1914.
3. - do - Prose Version. - do - - do - 1899.
4. - do - Panchangam Devaraja Perumallayya Madras 1914 Ananda Press.

This is an excellent edition. The original is printed in Telugu characters. The word for word meaning and the Tatparya of each sloka and prose passage are given. This is also in champu form.

5. Visvagunadarsam. Dwivedi Venkata Krishna Sastry of Venkata Ramakrishna kavulu of Pithapuram Court. 1917. Printed at Andhra Patrica Press.

2. *Biographical sketches of Dekkan poets.*

This is the second work of Venkata Ramaswami in English. This is printed in Calcutta in 1829, and the following is the title page of the work.

BIOGRAPHICAL SKETCHES

OF

DEKKAN POETS

being

MEMOIRS OF THE LIVES

OF

Several eminent bards both ancient and modern who have flourished in different Provinces of the Indian Peninsula.

Compiled from authentic documents

by

CAVELLY VENKATA RAMASWAMIE

Late head translator and Pundit in the literary and Antiquarian Department

CALCUTTA

1829.

This work contains memoirs of 108 poets relating to Sanskrit, Telugu, Tamil, and Marati. It contains an introduction in which the history of poetical art in India is traced. It is dedicated to the Right Honorable Lord William Bentinck, the then Governor General of India. The work was reprinted in 1888 by Ms. Higginbothams.

As even this second edition has also became rare, I am herewith appending all the particulars relating to the above.

A perusal of the introduction will reveal the fact, that the author Venkataramaswami is not only a master of English prose, but also a critic acquained with principles of western criticism beginning with Aristotle.

BIOGRAPHICAL SKETCHES

OF

DECCAN POETS,

being

MEMOIRS OF THE LIVES

of several

EMINENT BARDS,

BOTH ANCIENT & MODERN,

who have flourished

in

DIFFERENT PROVINCES,

of the

INDIAN PENINSULA,

Compiled from authentic documents,

by

CAVELLY VENKATA RAMASWAMIE,

Late Head Translator and Pundit in the
Literary and Antiquarian Department.
CALCUTTA :- 1829.

MADRAS:
HIGGINBOTHAM & Co.
By Appointment in India to his Royal
Highness the Prince of Wales.
1888.

MADRAS:
PRINTED BY HIGGINBOTHAM & Co., 1/164, 2/164 & 165,
Mount Road.

PUBLISHERS' PREFACE

—: o :—

At the suggestion of several Oriental scholars and some Hindu friends, we reprint this little book from the Calcutta edition of 1829. That edition has been long out of print and the work itself is scarcely met with any where. There being no more recent publication on this subject, we deem it undesirable that the author's labors should be lost to the world. The book is interesting in its way and contains brief biographical sketches of one hundred and forty-nine Deccan Poets.

H. & CO.

September, 1888.

The dedication and the preface of the work are given below
Dedication

TO

THE RIGHT HON'BLE

LORD WILLIAM C. BENTINCK,

G. C. B. & G. C. H.

Governor General, &c., &c., &c.

MY LORD,

In dedicating the following pages to your Lordship, I am actuated by sentiments, that I have not the power to express; for, having my Lord, been a witness to those Public and Private virtues, which included in their extensive range, the encouragement of Hindu Literature, during your Lordship's Government

of Madras; I, as well as the rest of my countrymen, am impressed with grateful feelings, that will endure as long as the term of my life. The materials to compile the biographical sketches, now committed to your Lordship's protection and patronage, were collected during my arduous official duties in different provinces, under my late lamented master Colonel Colin Mackenzie, Surveyor General of India, whose literary labors in the Indian field were first encouraged under your Lordship's enlightened Government; and I deem it, my Lord, the happiest circumstances of my life, that by being allowed to dedicate my humble work to your Lordship, I have an opportunity of publicly subscribing myself, with the utmost deference and respect.

My Lord,

Your Lordship's

Most obedient humble Servant,

CAVELLY VENKATA RAMASWAMIE.

PREFACE

According to Aristotle all poetry consists in imitation, and if we allow the remarks of Hermogenes to be true, that whatever is delightful to the senses produces the beautiful, we could not pitch on a spot of the world more abundant in natural objects to excite poetic effusions, than the peninsula of India, where the face of nature is furnished with features that strike the imagination with scenes, the most sublime, imposing, and delightful, so as to raise all human powers of fancy to an elevation that exalts them to the very sublime, and beautiful; there have consequently been several very eminent bards, who have flourished at different periods in India. According to Hindu accounts, the ancient legislator Manu, Bhrugu, and other sages have ordained "Sapta Anga" or seven appendages requisite in the courts of all legal Monarchs; namely, Doctors, Poets, Panegyrists, Singers, Jesters, Moralists, and Historians; the first, to investigate the laws, the second, to write the genealogy, martial deeds and other actions, and qualities of sovereigns, to promulgate the same to different quarters of the world; the third, to chant and laud; the fourth to amuse the

king by their jokes, and fifth, to utter wise maxims and saws; sixth, to furnish precedents; and seventh, to record transactions, and expound the histories of celebrated dynasties. The above seven officers will cause a sovereign to rule his country with justice and renown.

The Hindus affirm, that poetry is innate and not to be acquired; and according to their astrologers, mankind obtain this art by a fortunate influence of the planets Jupiter and Venus.

The ancient kings of the north of India were very great patsons of poetry, although in that remote age poems were constructed with much less care and art than suceeding years; but the numerous poets that latterly crowded the courts of various monarchs, have caused these effusions to be less esteemed, notwithstanding their merits, by patrons who expected panegyrics as a matter of course. Many centuries ago the princes of the lunar race, such as Purura and others, followed this maxim, and were imitated by their successors who kept up their dignity and fame, till the original solar and lunar races became extinct in the person of Nanda, whose downfall is exhibited in a dramatic work called Mudra-Rakshasa, *or seal and signet of Rakshasa, a minister of Chandra Gupta; the effusions of poets may from this date be said to be dedicated to mercenary purposes and not to those exalted themes that distinguished them in days more ancient.

According to records Vekramaditya, who was the lord of an era, employed at his court nine poets, who were styled "Nava Ratna" or "The ninegems". This monarch likewise founded colleges for students, and encouraged literary men in order to perpetuate his fame. Although many poems must have been written to illustrate his actions, yet few have been handed down to posterity, except the Vikrama Charitra; but a number of grants that have been discovered by antiquarians, testify the king's liberality to bards, who were no doubt celebrated for their talents at one time, although their works are now lost.

Bhoja Raja, sovereign of Dharapore, had for his chief poet the noted Kalidas, together with other excellent bards, who

*See its translation by Dr. Wilson.

wrote works that are still made use of in schools and colleges. This monarch was a great patron of literature, and many learned men flocked to his court from different provinces, attracted by his patronage and munificence. It has been asserted that Bhoja Raja used to pay one lac of money for every syllable of a verse that was written on him, and this verse is cited as a proof:

"Laksham Laksham Punor Laksham Janudagdha Kaviswar.

Pay one lac, another lac, one lac more to Janudagdha the poet."

The sum of one lac for every syllable is such an instance of liberality, as can no-where be found recorded in history, and is too extravagant to deserve credit; but the learned have explained the matter by asserting that the lacs that were given by Bhoja Raja, to the poets, were lacs *shells*, as a considerable part of the revenue of his kingdom was paid in *shells*. It is also averred that any one on beholding the countenance of the above-named monach, immediately obtained the gift of poetry; the true meaning or which probably is, that the king was so great an encourager of learning that his patronage brought to light the merits of various authors, who would otherwise have remained neglected.

The three most celebrated poets at Bhoja's court were Kalidas, Dandi, and Bhava Bhuti, and there existed great rivalry between them; it is said, that one day the goddess Saraswati, to whom Kalidas had several times performed sacrifices, became manifest in the form of a beautiful young woman, and paraded the high street, playing with a ball before the three poets, who were sitting together. Dandi said, "this ball appears of three distinct hues; when struck by her rosy hand it appears red, when parallel with her eyes it is blue, and brown when struck down to the ground. "Bhava Bhuti said" she beats it so because it resembles her breast; the blue lily in her ears falls at her feet, dreading a like fate, as it resembles her eyes. "Kalidas said, "that being aware of the intention of the ball to kiss her lips, she frequently beats it down."

The goddess at this moment vanished from their presence, and created a shop at another end of the street where she sat down in the shape of a betel leaf seller; the three above named

poets went to the shop; the goddess gave some lime to Bhava Bhuti, an arecanut to Dandi, and betel leaf to Kalidas; when Dandi asked of her the reason of this partiality, the goddess replied, that the merits of the poets were not equal; she then took them to the back part of the shop and shewed them three heaps, which were emblems of their merits. Kalida's was the largest, Dandi's was the second, and Bhava Bhuti's the smallest; it is said, that after this event the three poets became firm friends without entertaining any rivalry or envy towards each other. The successors of Bhoja Raja were warlike princes, and patronized various kinds of poetry according to their taste.

The arts and sciences were introduced into Deccan from the north of India at a very early period, and Sanscrit poetry, consequently fiourished in various provinces, and course of time, poetry in the vernacular tongues was cultivated, in different districts of the Telugu and Karnata countries, and subsequently in Dravida, Maharatta, Guzerat, and other provinces, the numerous poems in this dialect gave occasion to a Sanscrit verse which says, "the poems in the language of the gods are like the wild cows (very rare,) and only to be found in forests and mountains, while those in the vernacular dialects are like hogs to be found at every door." Several works in the learned language have been brought to light by the labors of learned Europeans, such as Sir William Jones, Mr. Colebroke, Drs. Taylor and Wilson. Before the birth of Sankarachari there were many works published by the heterodoxical sects of Jainas, Budhas, Charvakas and others. Except the Amara Cosha, and other dictionaries their works are not held in estimation by the Hindus, as the Jainas are the avowed despisers of the Vedas. Although Sanscrit is a dead language, it was made use of by various poets at the court of kings, and to write down public records, and in deeds of gift, or grants of land to brahmins. In the Telugu province Trinetra Pallava caused the Sanscrit language to fiourish, when he had established the brahmins in his extensive dominions, and this example was afterwards followed by the princes of the Kakati race, whose metropolis was Orungole, they recorded grants and other deeds of gifts in the Sanscrit language. Ganapati Deva Roya, and his son Pratapa Rudra, made very numerous grants, in which their genealogy is frequently introduced,

Harihara Roya, who was the founder of the city of Vidyanagar, and its first sovereign cleared all the dense woods about the banks of the Tunga Bhadra, and Kistna rivers, divided the land into Districts, and built villages, towns and colleges for students, and other public institutions; in all public records and instruments, the above-named sovereign never used the vernacular tongue in the various deeds of gifts he made, which were inscribed on stone and copper in the Deva Nagari character.

Under the Mysore princes the Sanscrit language was well cultivated, and several excellent poems were written under the successive sovereigns of that dynasty.

The Andhra or Telugu language is a dialect of the Sanscrit, and is very ancient, for a grammar of it was written by Brihaspati. Kanva, who lived in the reign of Dushyanta, king of Pratisthana puri or Prayaga likewise compiled a copious grammar of this language, which is said to have been taught by Skanda, son of Siva, according to Sanhadrikhonda, a part of the Skanda Puran.

Raja Rajnarendra, son of Vishu Vardhan, was a prime patron of the Telugu language. About the A. S. 2028, a bramin named Annaparya ALIAS Nannaya Bhat wrote a Telugu grammar, and he was encouraged by the above-named monarch to translate the Bharat into Telugu: three books were written by him, and fifteen completed by Tikkana Somayaji, a bramin of Patur. Since this time the Telugu language was particularly cultivated, and numerous dramas and epic poems were written by noted poets. Krishna Deva Roy was also a great patron of this dialect. He retained at this court eight celebrated bards, whom he collectively styled Ashta Diggajas, which being interpreted, means the eight elephants, alluding to the eight elephants, which according to Hindu mythology support the earth. The names of five of these poets were Allasani Peddana, Mukku Timmana, Tenali Ramalinga, Dhurjati, Pingala-Surana, Bhattu-Murti, Ayala Raja Rama Bhadra. These poets were the authors of numerous works of all descriptions of poetry, from lyric odes to epic poems. The *fifth* mentioned individual was an inhabitant of the village called Bhattu Palli; he became tutor to several inferior bards, who afterwards dispersed themselves to attend the courts of petty paligars and officers of districts, such as Kalyanadurga, Royadurg,

Gutti, Guraam Konda, Kandanole, &c., and became panegyrists. They were less esteemed for their poetic powers, than the great masters who preceded them, but they were styled Bhatta-Rajas, and their origin is fully laid down in a paper, communicated by the late Colonel Mackenzie, and published in the Asiatic Annual Register for the year 1804.

The Niyogi bramins who held official appointments, as ministers, ambassadors, and village accountants liberally patronized the poets and many individuals of talent were maintained by them.

Although the Maharatta language was spoken many ages ago and is a dialect of the Sanskrit, it was never brought to a standard till the time of Gnaneswar Namadeo, and Sopanadeo, who compiled dictionaries and vocabularies of that tongue, but still no grammar was in existence until a long time afterwards. A bramin named Anuntadeva Bhat undertook the task and composed a philological trealise, which is frequently referred to; the work is entiled "Sarva Sastra-Upayogi," and possesses considerable merit. The Maharatta princes and chiefs were principally of a warlike character, and no great encouragers of learning or poetry; there were consequently very few poets produced in that country, and their talents were principally confined to the praises of deities and similar subjects.

The materials to compile the present biographical sketches were collected by me, while I followed in an official capacity through different provinces of the peninsula, my late lamented master Col. Colin Mackenzie, Surveyor-General of India; the unhappy demise of that meritorious officer has for ever destroyed the prospect which I had been led sanguinely to hope would be realized, but I cannot retrace in my memory the various scenes we passed through, during our arduous labours, without feeling those sensations, which it is impossible for me to express and which will never pass away from my mind.

The manner in which I have executed the task I had undertaken, I leave an enlightened public to judge, well knowing they will not expect well-turned periods, or elegance of diction from the pen of a native. Some typographical errors will be found in the work, which my harassed state of mind has prevented me correcting, and I implore the indulgence of the Public towards a native, who has endeavoured to merit approbation.

THE AUTHOR.

For the information of Scholars, I append below an alphabetical list of the authors treated in the above work.

Sanskrit

1. Akshobhya Dekshut.
2. Anam Bhatt.
3. Appaya Dikshit.
4. Aya Dikshit.
5. Bhaskarachari.
6. Bhattoji Dikshit.
7. Eleswara Upadhyaya.
8. Gajapaty Pratapa Rudra.
9. Ganika Ananda.
10. Jagannath Pandit.
11. Kadamba
12. Kalyanamalla.
13. Keladi Basavappa Naick.
14. Kshiraswami.
15. Lakshmanakavi.
16. Lakshminarayanappa.
17. Nagoji Bhatt.
18. Paddi Bhatt.
19. Potaih.
20. Purushottama.
21. Ramanujachari.
22. Sakalya Malla.
23. Salivahana.
24. Sankarachari.
25. Sarnadhara.
26. Sitikant.
27. Somanath Bhatt.
28. Tatachari.
29. Varadacharya.
30. Varahamihira.
31. Vidyanat.
32. Vidyaranya or Madhava Bhatt.
33. Vedantachari.
34. Venkatachari.
35. Uragappa Dandanatha.
36. Yellaya.

Telugu

1. Abbanakavi.
2. Adharvanacharya.
3. Allasani Peddana.
4. Andhra Kalidasa.
5. Arnayachari.
6. Appakavi.
7. Ayala Bhaskara.
8. Badabanala Bhatt.
9. Balasaraswati.
10. Bandena (Bandena).
11. Bappanakavi.
12. Basavakavi.
13. Bhattumurti.
14. Bhaskara.
15. Bhimakavi.
16. Bhyravakavi.
17. Cavelley Venkata Boriah.
18. Chakrapa.
19. Chinna Veerana.
20. Gangadhara.
21. Ghantaih.
22. Govinda kavi.
23. Jagannadh.
24. Krishna Royalu.
25. Lakshmana kavi.
26. Lakshmana kavi the 2nd.
27. Lingakavi.
28. Lingaraja.
29. Lingaya.
30. Lokabandhava.
31. Madhavaroya.
32. Mallana.

Telugu—contd.

33. Mallaya.
34. Manchanamatya.
35. Muddu Ranga Chokkanath.
36. Mohanangi.
37. Molli.
38. Nannaya Bhatt.
39. Potaraju.
40. Ramabhadra.
41. Srinath.
42. Surana.
43. Tekkana Somayagi.
44. Tenali Ramalinga.
45. Timmana.
46. Timmayasetti.
47. Venkatapati Raya

Tamil

1. Adhikanan.
2. Agastyar.
3. Appar.
4. Avvayar.
5. Gnanasambadar.
6. Kapilar.
7. Manikyavasa.
8. Murega.
9. Satkara.
10. Sundarer.
11. Tiruvalluvar.
12. Uppaga.
13. Valley.

Marati

1. Chokamela.
2. Dawagi Pant.
3. Gnanoba.
4. Gorakumbher.
5. Hemandapant.
6. Monoparto.
7. Namadeo.
8. Ramadoss Swami.
9. Sridhara Swami.
10. To. R. Subbarow.
11. Tukkoba.
12. Yakhanda Swami.

APPENDIX

The *Jotispati Plant*, is called *Swarnalata* in Sanscrit Dictionaries, and flourishes in the monsoon, its fruit is red, and of a small size, grows in bunches, and when ripe bursts, and rather bitter to the taste; this shrub never blossoms, but during the rainy season, and may be found in many parts of the peninsula, and thrives excellently in the Mysore country. There is a treatise called *Jotispati Kalpa*, in which is given the method to extract the oil from the seeds, which is either to lay them on the blade of a sword and expose them to the rays of the sun in the months of April and May; or by the action of heat in a retort; this oil is said to be fit for culinary purposes, and to possess the excellent quality of clearing the head and brightening the genius. At the courts and colleges of Mysore, Tanjore, Kanchi, Benares, &c., a great many pundits make use of this oil to remove dullness from their pupils.

IV

The and third a fourth works of this author are not available in India and I give the particulars of them from British Museum Library Telugu Catalogue.

3. Moolika Sankalitamu, or mingling of herbs a work on Medicine, translated from Telugu to English by Cavelly Venkata Ramaswamy Brahmin with the names of various medicines in Tamil.

PP ii 90 Madras 1835.

4. Saraswati Bai. సూపశాస్త్ర otherwise called Supa sastra or the modern Culinary Receipts of the Hindus compiled in Telugu by Saraswati Bai.

Translated into English by C. V. Ramaswamy Pandit.

P. iii 90 i
Church Mission Press, Madras.
1836.

Besides the above, there are manuscripts of English translations made by C. V. Ramaswami, in the records of India office Library London. According to Wilsons Catalogue of Mackenzie Manuscripts we find in the Manuscript translations and reports the following.

Vol. I. Page 500 No. 33. Account of Pulicat enquired by C. V. RAMASWAMY

C. V. Ramaswami is a member of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland till 1840. Vol. 6. Page 4.

V

ENGLISH VERSE

C. V. Ramaswamy is probably the first writer of English verse in India. In his "Biographical sketches of Deccan Poets" already referred to, while writing about the Telugu poet Bhattumurti, he presented to us, the first specimen of English verse written by Indians. He has rendered some passages from "Vasu Charitra"* the magnum opus of Bhattumurti into English verse. The English passages are given below, and are extracted from the above work, (1829) beginning with a small note about Bhattumurti.

---

* *Vasucharitra is one of the most celebrated poems in Telugu. It has* the rare distinction of being translated into Sanskrit and also into Tamil. The Sanskrit version is by Kalahasti kavi, a disciple of the famous Appaya Dikshita. (The Sanskrit version is unprinted. See Tanjore Catalogue Vol. VII Kavyas No. 4146—47). The Tamil version by Ambalattadumayyan is printed in the Madras Government Oriental Manuscripts Library Series. (For information about Kalahasti kavi, please refer to "The Southern School in Telugu Literature" by the present writer.)

BHATTU MURTI

This poet was born in a village called Bhattu Palle, in the district of Pulivendala, in the Ceded Districts, he was a distinguished orator, and possessed a critical knowledge of the Sanskrit and Telugu dialects. As the poets of his time were greatly patronized by the sovereigns of various provinces, Bhattu Murti chiefly confined his labours to versification in the vernacular tongue, and the harmony of his numbers were so much admired that he obtained a great many scholars, whom he made proficients in prosody. He, in course of time, proceeded to the court of Kristna Roya, who admiring his talents, retained him as one of his eight celebrated bards; during the life time of this monarch, he composed an epic poem entitled "Narasa Bhupaliyam," or the history of Narasa Bhupal, which was a work of great labour, and much admired by his contemporaries, and by posterity. After the death of Kristna Royaloo, he wrote another epic poem called "Vasoo Charitra," the subject of which is the loves and nuptials of king Vasoo, and the beautiful nymph Gerekanica; the work was dedicated to king Terumala, and the invocation of the poem commences in the following manner :—

"The earth-born Seta viewed with grace replete
Her beauteous form reflected near her feet.
By brilliant gems, that each with various shade
And plastic pow'r, a graceful maid portray'd;
She, Rama's consort and betrothed wife
Conceiv'd, a new creation sprung to life,
Touch'd by the dust of her lord's potent foot;
Till he remov'd the goddess 'anxious doubt.
When in the nuptial rites, and holy band,
He grasp'd her jewels in his heav'nly hand—
May Seta's husband blessings e'er bestow
On Terumala Roya's royal brow,
With moon-like face from which each science gleams,
With ruby lips replete with Sacch 'rine streams,
From which the boon of latent wishes flow,
And which rich fruits effectually bestow;
With nectar-vased breasts as pure as truth,
Abundant source of wealth and blooming youth,
With arms like tendtils that in shadowy bow'rs,

Is deck'd in beauty of unfading flow'rs;
Sri was produced when Rama efforts tried,
In Janaka's lacteous lacteous ocean wide;
He, Heri's self while fiercely bending low,
Bent the tough string to Iswar's mountain bow,
May that bright goddess choicest blessings bring
To Terumala Roya, peerless king.
The Sister arts that yield harmonious sound,
In music and in Poesy are found,
The dulcet component of tunes and verse,
Each with her charms th' enraptur'd soul immerse,
And whirl'd in cercling eddies round and clear,
Like Sarasati's fragrant breasts appear;
May he who can (of lawful love the tests)
Grasp with his paims those luscious budding breasts,
And in love's despot mark them as his own,
By no ignoble puncture plainly shown
May that Divinity his pow'rs select
And Terumala mighty king protect.
The alphabet that like a rosary seems
By her lute's molody soon melt in streams
And all around reflect fair Vani's face
As God Supreme pervading time and space
May she the gift of Eloquence confer
On Terumala king wiehout compeer.
Arria when with jealous rage possessed
To her great consort his reproach addressed
Well! Well! Thou faithless to my marriage bed
Mandakini, thou keepest on thy head.
Whilst I alas! am dwindl'd half away
The God prostrating then began to pray
T' appease her ire by humbly bending low
But Gunga waxing wrath did clamorous grow
Tills Sumbhu tied his hair, this pretext sage
The goddess silenced and restrained her sage
May that great Being in a bounteous show'r
On Terumala all his mercies pour.
On either side with fragrant braided hair.
Like dusky clouds that float in ambient air
With ornamental symbols on each side

Of full-blown shining in their beauties pride
With flaming eyes that dart their splendors clear,
And snake-ring pendants that adorn each ear,
With necklaces whose light illumes each land,
And graceful Camalas in either hand,
With robes of divers hues aad powder rare
Of Rutti's lord, a drug beyond compare
Thus deck'd the mountain born half of her lord
Does in each essence to her mate accord,
May she bestow on Terumala Roy,
Victorious battle and triumphant joy.
While he with mighty tusks resistless strook,
The mountain huge Ragutasara shook
Then graceful Gowri with unconscious start,
Embrac'd Sri Kuntha to her throbbing heart,
While Gunga gushing o'er great Siva's brow
In falling streams is dash'd on earth below;
The mountain-born is pleased with feats now done
By her own elephantine faced son,
To that prescient God, whose name I take
With holy awe obeisance I make.

The following lines are taken from the second book of the same poem, and are supposed to be spoken by Manjuvani when she was deputed by her mistress Gerekanica to Vasoo Rajah.

Oh ruler of the world, thy presence bright
Fills each expanding heart with true delight
And joy; as when propitious fortune pours
Unmeasured treasures down in golden show'rs
Or when the moon in plenitude array'd
Shoots her bright splendors through the midnight (s) shade
Friend of the world! Oh pow'rful deity!
The effulgence of the penetrating eye
Dispels the darkness and the gloom profound
Whose sable mantle covers us around
The graceful presence this auspicious day
Oh king of kings, exiles each, care away!
With every keen desire and wish possessed
Fill'd to satiety we stand confessed,

Oh sov'reign of the earth ; thy heav'nly tread
Approaching doth with potent blessings shed
On mortals immortality and grace,
And makes our wisdom match th' ethereal race
Pre-eminent in good thy virtue pours
Like fruitful autumn its prolific stores :
Whilst we our homage pay we gain thess thrifts
The rural goddess sheds her choicest gifts
Exuberant to me and to my friends; with joy
In plenty we our happy hours employ,
who can the grateful voice sufficient raise
Receive the boon and give eternal praise?

The foregoing poem of the Vasso Charitra was much admired by the contemporaries of Bhattu Murti, and became a model for after poets who composed in the Telugu language. Bhattu Murti was highly rewarded by Terumala Roya for this and other works that he composed at the command of that monarch, so that he passed his days in peace and happiness until his death, which happened at his residence in the sixtieth year of his age.

Note :

[All the above extracts are printed as they are from the originals and they are not edited critically with notes and ammendations. Therefore, the original spelling is maintained thorought.

This is the first time that this subject is brought to the notice of the scholars, both in and outside India.

N. Venkata Rao.

ద్వితీయాంకమున పాండవులను యుద్ధోన్ముఖులనుగా రెచ్చగొట్టియు తృతీయాంకమున రాయబారారంభమున శ్రీ కృష్ణుం డుదాసీనునివలె 'మామా, సత్యవతీపౌత్రా, ధార్తరాష్ట్రులకును పాండవులకు సంధి గావించి...నిన్ను యాచించుటకై పాండవదూతనై నీ యొద్దకు వచ్చితిని. తమ్మునికొడుకులు సగపాలిమ్మనిరి' అని యతి సామోపాయమున నతి సరసముగా ప్రారంభించి 'కీర్తి నిల్పుకొనుమయ్యా, పాండురాజాగ్రజా!' అని ముఖస్తుతిచేసి 'పాండవులట్టి వార లీగతి నతిదీనులై యడుగంగా నీక నేటికి సంశయింపగ్' అని సమరోద్దేశములేని వానివలెను, పాండవ పక్షపాత హీనునివలెను రాయబారోపన్యాసమును ప్రారంభించినాడు. ఇప్పట్టున నాయన చూపెడు నాత్మనిగ్రహము కపటనాటకమును శ్రీకృష్ణుని మాయలమారితనమును చక్కగ ప్రదర్శించెడిది. భేదోపాయముచే కౌరవవీరులలో కలహము గల్గించుటకు వ్యంగ్యపు మాటలాడుచు, కర్ణదుర్యోధనాదులకు మాత్సర్యమును, భీష్మ విదురాశ్వత్థామాదులను వశ్యము చేసికొనుటకు ప్రసరించు వాక్కులును, మొత్తముమీద నుదాసీనభావమును గనుబఱచుచు, నాయన బహు విచిత్రముగ కపటనాటకము నభినయించెడువాడు. కర్ణాశ్వత్థామల కలహమునకు లోన సంతోషించుచు, గురుపుత్రునకు సమర నిరుత్సాహమును పురిగొల్పుచు, సంధి చెడగొట్టుటకై 'సేవాధర్మము సూతధర్మ'మను పద్యమును చదువు నపుడు శాస్త్రిగారు చేసెడి యభినయచాతుర్యమెంతయో స్తవనీయముగ నుండెడిది. ఇంక కర్ణుని కౌరవులను నుండి విడదీయుపట్ల కేవలము కర్ణశ్రేయోభిలాషివలె నీయన నటించెను. అభిమన్యు మరణ సందర్భమున నీయన యోగిజన సహజమగు నౌదాసీన్యమును గనుబఱచియు, సైంధవ వధకై నర్జును బురికొల్పుటకై వీరవిషాద భావములను రమణీయముగ ప్రదర్శించెను. ఈయన గొప్పపాటకుండై యుండియుంగూడ నాటకరంగమునకుం దగినంత వఱకే తన సంగీతపాండిత్యము నుపయోగించుచు, నభినయ సంభాషణ రీతులం దౌచిత్యమును మేర మీరనీయకుండెను. ఇట్లనేక విధముల శ్రీకృష్ణుని మాయాస్వభావాభినయ ప్రదర్శనమున శాస్త్రిగారు తన సహజ ప్రతిభను జూపి, తన్నాటక

కర్తలగు తిరుపతి వేంకటేశ్వరకవుల హృదయములనుగూడ మెప్పించెడి వారు. పాండవనాటకములలో శ్రీకృష్ణవేషమును గోవిందశాస్త్రి, ముంజులూరి కృష్ణారావు, బెల్లంకొండ సుబ్బారావు, డి. వి. సుబ్బారావు, బండా కనకలింగేశ్వరరావు గారలు ధరించెడువారు. కాని వీరిలో మొదటి యిద్దరు మాత్రమే శ్రీకృష్ణస్వభావమును నిరుపమానముగ నభినయింపగల్గెడివారు. వీరిద్దరిలో నొక్కొక్కరు కొన్ని కొన్ని విషయములలో రెండవ వారి నతిశయించెడివారు.

గోవిందశాస్త్రిగారు సారంగధరుఁడు మొదలైన పాత్రలను గూడ బహురమణీయముగ నభినయింపఁగల్గెడివారు.

కృష్ణారావుగారు నియోగి బ్రాహ్మణవంశీయులై మెట్రిక్లేషను వఱకు విద్య నభ్యసించి, బందరు నివాసియై, యీవెన లక్ష్మణస్వామిగారి నటనా చాతుర్యముచే నాకర్షింపఁబడి, తన జీవితమునంతయు నాటకము

ముంజులూరి కృష్ణారావు

లాడుటకై ధారవోసిన స్వార్థత్యాగియైన నాట్యయోగి. ఈయన చామనచాయతో సాధారణమైన యొడ్డుపొడవు గలిగిన శరీరముతో, సన్నని మీసముతో నొప్పియుండెడి వాఁడు. వీరు డ్రాయింగుపాధ్యాయవృత్తిలో నుండెడి వారని యీమంచర్ల గోపాలరావుగా రాంధ్ర పత్రిక 1958-59 విలంబ సంవత్సరాది సంచికలో వ్రాసిరి, కాని యది పొరపాటు. వీరు మధ్య రకపు కుటుంబములోని వారై, తిండి గుడ్డలకు లోపము లేని సిరిసంపదలు గలిగి, యే యుద్యోగమును నాశింపక, నటననుగూడ నొక వృత్తిగా గ్రహింపక, కేవలము కళాభిలాషతో, నాటక కళాసేవచేసి, పెండ్లిపేరంటములను, నుద్యోగమును త్యాగము చేసి, నాటక కళారాధనకై తన జీవన సర్వస్వము ధారవోసి, యానందముతో చివరకు దారిద్ర్యమును గూడ ననుభవించిన నాట్యతపస్వి.

ఈయన బందరులో 'రాయల్ థియేట'రను నాటక సమాజమున ముఖ్యపాత్రల నభినయించుచు నాట్యాచార్యుఁడుగ వన్నె కెక్కెను. ఈతఁడు నటవర్గమును జేరఁదీసి వారిని చక్కఁగ ప్రోత్సహించి, కలుపుగోలుతన

ముతో నిండు హంగున నాటకము లాడగల సమర్థుఁడు. వివిధనటులకు వివిధనాటక పాత్రధారణములను నిర్ణయించుటకును, నాటక దుస్తులను గూర్చుట, రంగులు వేయుట మొదలైన వానియందుఁగూడ నీయన బహు నేర్పరి. తామాడు, వివిధ నాటకములలోని ప్రతిపాత్ర పాఠ్యము గూడ కృష్ణరావుగారికి క్షుణ్ణముగా నోటికి వచ్చెడిది. ఆయన కట్టి ధారణ శక్తి యుండెడిది. ఇందుచే నాటక ప్రతిపాత్రను విమర్శక దృష్టితో పరిశీలింపఁగలిగిన యవకాశము గలిగెడిది యీయనకు.

కృష్ణారావుగారు మొదట రాయల్ థియేటరులో ప్రహ్లాదనాటకమున హిరణ్యాకశిపుని వేషమును, వేణీసంహారమున నశ్వత్థామభూమికను, రసపుత్ర విజయమున దుర్గాదాసు వేషమును, గయోపాఖ్యాన పాండవ నాటకములలో శ్రీకృష్ణ వేషమును, ప్రతాపరుద్రీయమున యుగంధర పిచ్చివాని వేషములను ధరించి నిరుపమానముగ నభినయప్రతిభను ప్రకటించెడి వాఁడు. వయసు మీరిన తర్వాత నీయన ఏలూరున మోతే నారాయణరావుగారి నాటక సమాజములో మృచ్ఛకటికనాటకమున శర్విలకుని వేషమును ధరించుటయే కాక, యే నాటకమున నే పాత్రనైనను కడుదక్షతతో నిర్వహింపగలడని రూఢము చేసిరి. ఈయన యశ్వత్థామ పాత్ర కొక్కమారును ఠాకూరు దుర్గాదాసు పాత్రకొక్కకొక్కమారును పోటి నాటక ప్రదర్శనముల పరీక్షలలో సువర్ణపతక పారితోషికములను పొందిరి.

వీరు రసపుత్ర విజయనాటకమున దుర్గాదాసు పాత్రము నతి నైపుణ్యముతో నభినయించిరి. దుర్గాదాసు వేషము వేసికొనుటలో నొక మొగిగ తీర్చిదిద్దికొనిన యాహార్య విశేషముచే నీయన పూర్తిగ మొగిస్వరూపమునొంది, రాజపుత్రుల పరాక్రమాతిశయమును ప్రకటించుటయు, హిందూరాజ్యములలో నైకమత్యము గూర్చుటయందును, తురుష్క రాజ్యదుష్ప్రవర్తనముల కసహ్యించుకొనుచు, రాజనీతి చాతుర్యమును గనఁబరచుచు బహు సమర్థతతో నభినయించిరి. ప్రథమాంకమున దొంగలదండు నెదిరించుటకై చూపిన కరవాల చాలనముగూడ రమ

ణీయముగ నుండెను. అశ్వత్థామ పాత్రను వీరభినయించి యతని వీర ప్రతాపోజ్వల బ్రహ్మతేజమును ప్రకటించి యతిరథునిగ ప్రదర్శించి చూపిరి. ఈ సందర్భమున కరుణరసమునుగూడ చక్కగ కృష్ణారావుగా రొప్పించిరి.

కృష్ణారావుగారి నాటకాభినయ విశేషమందలి రహస్యమేమి యని ప్రశ్న. నాటకమునంతయు చదివి జీర్ణించుకొని, పాత్రల శీలమును విమర్శపూర్వకముగ పూర్తిగ నర్థము చేసికొని, చతుర్విధాభినయముల ననూనాతిరిక్తముగ పరస్పరాశ్రయముతో, నౌచిత్యవివేచనతో కృష్ణారావుగారు నటించెడివారు. ఆత్మోత్కర్ష లేకుండ, రచనయందలి సారమును, పాత్ర శీలమును సన్నివేశమున కుచితమైన రీతిగ నీతఁడు భావప్రకటమును చేసెడివాఁడు. విద్యావంతులైన రసజ్ఞులకు మాత్రము వీరిలో సాత్వికాభినయ ముత్కృష్టముగాఁ గనుపించెడిది. ఈ విషయమున నీయన బళ్లారి రాఘవాచార్యులగారి కెంత మాత్రము తీసి పోవుడు వాఁడు గాఁడు. వారివలె కృష్ణారావుగారు విశేష విద్యావంతుఁడు గాక పోయినను, విదేశముల కేగి యభినయము నలవరచుకొనఁ జాలకపోయినను, నటుఁడుగా మాత్రము వారితో సమానమైన శక్తి సామర్థ్య నైపుణ్యములు గల వాఁడే యని నిస్సందేహముగఁ జెప్పవచ్చును. కాని వీరిద్ద ఱేనాటకములోఁగాని యొకచే పాత్రను ధరించినట్లు గనఁబడదు, కాన నా పోలిక లోకమునకు స్పష్టముగఁ దెలియక పోవచ్చును. వీరిద్ద రొకనాటకములో కలసి యభినయించినపుడు రాఘవగారే కృష్ణరావుగారి యభినయ నైపుణ్యమున కాశ్చర్యపడి మెచ్చుకొనిరి. మఱియు పద్యము నర్థమగునట్లు, భావప్రకటనముతో రసవంతముగా మితమైన రాగముతోఁ జదివి హాయిని గొల్చెడివారు కృష్ణారావుగారు. ఇఁక వారి సంభాషణవైఖరి తద్రసానుగుణముగ గంభీరముగను, సహజముగనుండి యాకర్షించెడిది ప్రేక్షకుల నందరినిఁగూడ. ఇది వీరి వాచకాభినయ మందలి రహస్యము. పద్యమునుగాని వచనమునుగాని చక్కని యుదాత్తానుదాత్త స్వరితములతో, కాకువులతో (intonation) స్ఫుటమైన వాక్కుతో నీతఁడు వెలువరించెడివాఁడు. కాని తన సంగీత జ్ఞానమును ప్రదర్శించుటకై యీయన

రాగాలాపన మెప్పుడు చేయఁడు. అసలాయనకు సంగీత జ్ఞానము స్వల్పము. కాని పద్యపఠనమున నీయన రాఘవాచార్యులగారిని తప్పక మించి పోయెడువారు. ఏలన నాచార్యులవారికి రాగధోరణియే లేదు కాన. ఇఁక వీరి యాంగికాభినయమున మానవ సహజములైన హస్తవిన్యాసములను గంభీరముగ చేసెడివారు. అందుచే కృష్ణారావుగారి యాంగికాభినయము బహు శోభస్కరముగా నుండెడిది. ప్రతాపరుద్రీయమందలి పిచ్చివాని పాత్ర నభినయించు నపుఁడు, సహజమైన పిచ్చినిఁ గన పర్చగలైడివాఁడు.

వీరి యాహార్యమును గూర్చి యెంత చెప్పినను తఱుగదు. పాత్ర యే యే సన్నివేశములలో నెట్లుండుట యుచితమో చక్కఁగ పర్యాలోచించి యీయన తదనుగుణమైన యాహార్యమును గూర్చుకొనెడివారు. ఈ యాహార్యమునకుఁ దగినట్లుగ నితఁడు వాచిక సాత్వికాంగికాభినయములను పూర్తిగ మార్చివేయు నేర్పును గలవాఁడు. ఇందుల కుదాహరణముగా ప్రతాపరుద్రీయములో మంత్రి యుగంధరపాత్ర, పిచ్చివాఁడు గావలసి వచ్చు సన్నివేశము ముఖ్యమైనది. కృష్ణారావుగా రొక్కరే యీ రెండు భాగములను బహుసమర్థతతో నిర్వహించెడువారు. ఈ పాత్రధారు లొక్కరు గారేమో యను భ్రాంతి, చతుర్విధాభినయములందుఁ గూడ ప్రత్యేకమైన విశిష్టతతో వీరిచే ప్రదర్శింపఁబడుటచేఁ గలైడిది. నాటకమున నాహార్య విశేషముచేతనే కదా పాత్రలకు వివిధ రూపములు సిద్ధింపఁజేసి, నాటకమునకు రూపకమను పేరు గల్గింపఁ జేయునది. ఇట్టి యాహార్యమున చక్కని యౌచిత్యముగూడ పాటింపఁబడినచో నాటకము సగము రక్తి గట్టినట్లే యగును. యుగంధర్ వేషమును సమర్థుఁడగు లౌకికోద్యోగివలె కూర్చుకొనెడివాఁడు కృష్ణారావుగారు. వారి ప్రవేశముతో, 'బాల, జనార్దన! 'ఏల చొరంగ నిచ్చితివో యీ తురకణ మన సీమలోనికి' అని చదువుటలోనే యొక విశేషగాంభీర్యమును ప్రదర్శించెడివారు. వారి 'పోజులు' నుదాత్త భావప్రకటనయు తానన్యసామాన్యములు. తర్వాత పిచ్చివాని వేషము నభినయించుట కేవలము నటనయే కాన నిది నాటకములో నాటకమువలె నుండెడిది. కేవలము

పిచ్చివానివలెఁ గనఁబడుటకై, పిచ్చివాని వేషమునకై తాను ప్రత్యేకముగ తయారు చేసికొనెడి యాహార్యవిశేషములు నొక చినిగిన గోని గుడ్డతోఁ గూర్పఁబడిన యొక యంగీ, దానికిఁదోఁడు చింపిరి తాటాకు బుట్ట యొకటి, రెండుమూఁడెముకలను దానికిఁ దగిలించి బహువికారమును, విపరీతమునగు పిచ్చివేషము నాయన గల్పించుకొనియెడు వారు. దీనితో వాని వైఖరియే పూర్తిగ మారిపోయెడిది. దీనికిఁదోఁడు ముఖవికారము, నాంగికచేష్టలు, కంఠస్వరము నన్నియు యథావిధిగా నొక్కమారుగా మారిపోయి, తెరవెనుక నుండియే 'ఢిల్లీ సుల్తాను పట్టూకు పోతా, రంగణ్ణి రాముణ్ణి గోరీ కట్టిస్తా' నను పిచ్చికేకలతో క్రమముగా రంగముపై ప్రత్యక్షముకాఁగనే, పిల్లలును, గుండె నిబ్బరము లేని స్త్రీ పురుషులు గూడ భయముతో నులికిపడెడివారు. ఈచిద్విలాసము డా. గోవిందరాజుల సుబ్బారావుగా రెంత యనుకరింపఁ జూనిననుగూడ కృత్రిమముగాఁ గనబడెడిదే, కాని నైజముగా గోచరించెడిది కాదు. నాటకకర్త యుద్దేశించిన యర్థముకంటె విశేషమైన యర్థములు, భావములును కృష్ణారావుగారి వాచకవిధానమందు భావజ్ఞులైన సామాజికులకు స్ఫురింపఁగలవు. ఖుస్రూప్రవర్తనమును గ్రహించి, దానికిఁ దగిన ప్రతిక్రియను బోధించుటకును, 'తాటికాయ' పాటలోఁ గనపఱచిన వాచికవిధానములు వీరి నటనావైదుష్యమునకు గీటురాళ్లు. శ్మశానములో వంటచేసికొనుచుండఁగా వినఁబడిన యావులింతల ఫలితముగా నీయన చేసిన యభినయవిశేషమును, సుల్తాను వెనుక నున్న ప్రతాపునితో నీయన తెలియపఱచిన నిగూఢాభినయాలింగ నావలోక నాద్యశేషచమత్కారములు కృష్ణారావుగారి ప్రౌఢాభినయ ప్రావీణ్యమును జాటును. ఈ సందర్భమందలి గద్యపద్యవాచికాభినయము నంత హృదయరంజకముగను, గంభీరముగను ప్రదర్శించిన యేనటుఁడును లేడు. 'పాతాళంబందున గాని' అను పద్యమును వారు పాడు రీతి యెంతయో హృదయంగమముగా నుండెడిది. ఇట్టి వీరి యభినయ విశేషములచే ప్రతాపరుద్రీయ పాండవోద్యోగ విజయ నాటకములకజరామరణములు చేకూరినవి. వీరి వేషము, నభినయము, సంగవికార

ప్రదర్శనము, పిచ్చి చూపులు, వికార కంఠధ్వని మొదలైనవి చూచి ప్రేక్షకులాశ్చర్య పడుటయే కాక, పండితులు, ధీరచిత్తులు, రసజ్ఞులు, విమర్శకులు తన్నాటక కర్తయునైన వేదం వేంకటరాయశాస్త్రిగారే నెల్లూరిలో తన పర్యవేక్షణమున వేయు సరస్వతి రంగస్వామి అయ్యంగారి యుగంధర పిచ్చివారల వేషములను గూడ మించిపోయినవని యంగీకరించి ముగ్ధులై, విగళిత వేద్యాంతరత్వమును బొంది, తాను రచించిన నాటకము నాఁడు కదా సార్థకమైనదని, మెచ్చుకొని గర్వపడెడివాఁడు. వీరివలననే యీ నాటక మాంధ్ర దేశమున నజరామరత్వమునుఁ బొందినదని చెప్పవలయును.

ఇట్టి కళాకౌశలమును కృష్ణారావుగారి కుపదేశించిన గురువెవరు? ఏ కళాశాలలో నీ కళ నభ్యసించినారు? అని విచారించినచో సమాధాన మేమి? ప్రకృత్యారాధనమే వీరి గురూపదేశము. ఔచిత్య పరిపాలన బుద్ధియే వీరి నాట్యకళాశాల. ఇట్టి నిరుపమాన కౌశలమే రసపుత్ర విజయ నాటక ప్రదర్శనమున, ఠాకూరు దుర్గాదాసు పాత్ర నభినయించు టలో గూడ నాయన వ్యక్తము చేసెడివాఁడు. వీరితో పోటీగా ఇండియ డ్రామెటిక్ కంపెనీ (బందరు) లో డి. వి. సుబ్బారావుగారును, బుట్టయపేట కంపెనీ (బందరు)లో వెంపటి వెంకటేశ్వర్లుగారును నటించి వీరితో సాటిరాక పోయిరి.

ఇఁక పాండవోద్యోగ విజయనాటకములలో శ్రీకృష్ణ పాత్రాభి నయములో వారు ప్రదర్శించెడి రాజకీయ నటనాదక్షత, రాజకీయ వేత్తకుఁ గూడ నసాధ్య మనిపించెడిది. అట్టి నటనతో వందలాది పద్యము లను సరసగంభీర భావప్రకటనతో రసవంతముగా పాడఁగలిగి సామాన్య జనుల సంతోషపెట్టఁ గల సామర్థ్యము వీరికి మఱియొక శక్తి. పాండవో ద్యోగ నాటకములో ప్రథమాంకమున దుర్యోధనార్జునులు శ్రీకృష్ణ సాహాయ్యము గోరి వచ్చిన రంగమునందే శ్రీకృష్ణుని రాజకీయ తంత్రమును జక్కఁగ, చమత్కారముగ నటించి, యీ బాలగోపాలముయొక్క మెప్పును జూరఁగొనెడివారు కృష్ణారావుగారు. అందు ముఖ్యముగా

పరుండిన శ్రీకృష్ణుఁడు కాళ్లదగ్గర నున్న నర్జునుని ముందుగ పల్కరించి, తర్వాత కన్నెత్తి చూచి తలవద్ద నున్న దుర్యోధనుని నాదరించుచు, 'ముందుగ వచ్చి తీవు మునుముందుగ నర్జును నేను జూచితిఁ' అను పద్యము నాయన చదువుచు బహుచమత్కారముగ నటించెడివాఁడు. 'ఆయుధమ్ముఁ ధరింప నని కగ్గముగా నొక పట్ల నూరకే.'యను పద్యమును పాడి, యభినయించునప్పు డొక విశిష్టతను కృష్ణారావుగారు ప్రదర్శించెడి వారు. తర్వాత పాండవుల యొద్దనుండి దూతగా పోవుచు నొక్కొక్క పాండవేయుని భావములను పరీక్షించుచు, ద్రౌపదీ ధర్మరాజుల యుద్దే శములను గుర్తించుచు, నెవరికిఁ దగిన సమాధానమువారి కిచ్చుచు, భీముని కోపోద్రిక్తునిఁజేసి మరల సమాధాన పఱచుట మొదలైన విషయము లతోఁగూడిన యీ సన్నివేశమును కృష్ణారావుగారు ప్రదర్శించెడు వైఖరి యితరు లనుకరింపనైన జాలరనిన నెంత మాత్ర మతిశయోక్తిగాఁ జాలదు. ఆరంగమున ముఖ్యముగా 'ఉ॥ ఐనను బోయిరావలయు హాస్తిన కచ్చటి సంధిమాట యెట్లైనను' అను పద్యమును, 'గీ॥ నిదురపో చుంటివో, లేక బెదరిపల్కు, చుంటివో' అను పద్యమును కృష్ణారావు గారు చదువునపు డొక విధమైన గాంభీర్య చమత్కారములను ప్రద ర్శించెడివారు. పిమ్మట రాయబార రంగ మొక రమణీయ భావ ప్రదర్శనశాల. వివిధ పాత్రల భావములకుఁ దగినరీతిగ నయమున భయమున, చతురుపాయప్రయోగములతో, నుదాత్త చమత్కారము లతో నా కొలువుకూటమును రణరంగముగ శ్రీకృష్ణారావు మార్చి వేసెడివాఁడు. ఈ సందర్భమున 'శా॥ సేవాధర్మము సూతధర్మమును రాసీభూతమై యొప్ప' అను పద్యమును చదువుటలోఁ దమ చాక చక్యమంతయు కృష్ణారావుగారు చూపెడువాఁడు. తర్వాత 'ఉ॥ చెల్లియొ చెల్లకో' 'అలుగుటయే యెఱుంగని,' 'జెండాపై కపి రాజు' 'సంతోషంబున సంధిసేయుదురె' అను నాల్గుపద్యములను చదువుచు నాయన నటించువైఖరి నిరుపమానము, ననన్యసామాన్య మనియే చెప్పవలయును. ఈ నాటకమునకు రక్తికట్టుట యిక్కడే. తిరుపతి వెంకట కవులు రచించిన యీ పద్యములకు కృష్ణారావుగారు ప్రాణ

ప్రతిష్ఠ చేసెడి వారనియే చెప్పవలయును. వీరి నటనచే సామాజికులు 'తిమ్మి యనఁ దిమ్మి యగు, బ్రమ్మి యనఁగ బ్రమ్మియే యగు' నన్నట్లు వశ్యులై పోయెడివారు. ఇఁక కర్ణునిఁ జీలఁదీయఁ జేయు ప్రయత్న రంగము చిన్నదైనను, కర్ణుని మనోవ్యాపారముపై నాటలాడి, కృష్ణుని మాయమర్మము లన్నియు నుపయోగించెడు నపుడు శ్రీ కృష్ణారావుగారి నటనాశక్తి తత్సందర్భానుగుణముగ నూతనోత్తేజముతో రాణించెడిది. ఈ రంగమున 'ఏసతి వహ్నిలోన జనియించెను జన్నమొనర్చువేళ' యను పద్యమును బహు చమత్కారముగా నభినయక్రమముతోఁ జదువుచు 'నిన్నాసతి పెండ్లియాడఁ గల దారవ భర్తగ సూర్యనందనా!' అను భాగమును తా నొక రహస్యమును వినిపించువానివలె కర్ణుని చెవి దగ్గరకుఁజేరి చెప్పెడివా రాయన. ఇన్ని మెలకువలతోఁ గూడి యుండెడి దాయన నటన చాతురి.

ఇంతకంటె గొప్ప ప్రావీణ్యము పాండవ విజయమున ప్రదర్శింపఁ బడెడిది కృష్ణారావుగారిచే. భీష్ముని చక్రముతో సంహరింపఁ బోవు శ్రీకృష్ణుని యాథార్థ్యమును నటించుటలోఁగల యుద్రేకము ప్రళయ తాండవమువలె గోచరించి, క్రమక్రముగా శాంతించి, యర్జునుని ప్రోత్స హించుటలో కృష్ణారావుగారు చూపెడు చాకచక్యమును, భావ నటనావై విధ్యమందలి నైపుణ్య మితరనటుల కందరాని ప్రమాణపండు. వీరి నటనలో నుక్తి చమత్కారమునకు యుక్తిచమత్కారము తోడుపడును. 'వృద్ధుండౌ నల జామదగ్న్యుఁడను కొంటే నీఁ'డను పద్యమును మహాక్రోధ భయానక స్ఫూర్తితోఁ జదువుచు, భీష్మునిపై నురకఁ బోవు నటనలో నాయన ప్రళయ భీకర రూపమును ద్యోతకము చేసెడివారు. కృష్ణారావుగారు వాచకమును నిర్వహించుటలోఁ గూడ నొక విధమైన యుదాత్తత (majesty) ప్రదర్శింపఁబడెడిది. 'ఫల్గునా, గీతార్థ గ్రహణంబన సామాన్యంబు గాదు.' అను వచనభాగము నుదాత్తా నుదాత్త స్వరితములతో (intonation) నొక్కులతో, కాకువులతో నతిరమణీయముగా, నర్థవంతముగా, నుచ్చరించెడువారు. తర్వాత 'నొచ్చితి నీవు చాలఁ గడునొచ్చెఁ దురంగము, లేను మిక్కిలిఁ, నొచ్చితి' అను

పద్యమును చదువుటలోఁ బ్రశాంతుఁడగుటను బ్రకటించి, చివఱకు, నిరుత్సాహపడిన యర్జునుని సమాధాన పఱచుటకై 'గంగానందను బాణపాతముల కాఁగన్ లేక చక్రంబు కేలం గైకొంటి' అను పద్యమును చదువుటలో కృష్ణారావుగారు చూపెడి కపట నటన, జగన్నాటక సూత్రధారుని నటనలనే పోలి యుండును. పిమ్మట తృతీయాంకమున నభిమన్యునికై యర్జునుఁడు శోకించు ఘట్టమున శ్రీకృష్ణుఁడు సమయోచిత జ్ఞానమును జూపు విధము కృష్ణారావుగారి నటన ప్రజ్ఞ నెంతయేనియు ప్రదర్శించెడివి. ఈ సందర్భమున స్వగతవాక్యములను కృష్ణారావుగారుచ్చరించు వైఖరి యెంతయేనియు ప్రశంసనీయములుగా నుండెడివి. ఇఁక పంచమాంకమున నొక చమత్కారము, ధర్మజునిచే నసత్యమాడించు రంగము గలదు. 'అనృతములాడఁ గూడ దనునంత వివేకము లేక కాదు'. అను పద్యము నభినయముతోఁ జదువు వైఖరి యెంతయో మోదము గూర్చెడిది ప్రేక్షకులకు. తర్వాత షష్ఠాంకమున ధర్మజార్జునుల కలహమున అన్నను నరకుటకై పోవు నర్జునుని వారించు శ్రీకృష్ణుఁడు పల్కెడు 'పార్థా! ధర్మజునిఁజూచి కర్ణుఁ డనుకొంటివా యేమి?'-అన్న 'జగత్ప్రసిద్ధుఁడు' అను పద్యమును చదువుచు నభినయించు రీతియు, తదుపరి, నాత్మహత్యఁగావింపఁబోవు నర్జునునితో, 'విజయా!...కర్ణు నెదిరించుటకు జంకుచుంటివా?' యనువాక్యములను, చిట్టచివరకు రణభూమిని త్యజించి పోఁబోవు ధర్మజునితో 'నిర్బంధముచేత నే నేఁటి కీ పయనమును మానుము. ఈ తప్పులన్నియు నావిగాఁదలంచి దయాంతఃకరణంబున నన్నుఁ జూడుము. నీకివే పదివేల వందనములు' అను మాటలను, శ్రీ కృష్ణారావుగారు బహు రసవంతముగా పల్కి నటించెడివారు. కడకు భీమ దుర్యోధనుల గదాయుద్ధరంగమున, బలరామునితో శ్రీకృష్ణుఁడాడు వగ్గునుమాటలగు, 'అన్నయ్యా! నా మీఁద లేని యపవాదము మోపిన నే నేమందును......అయి దూర్జిచ్చినఁ బాండవులకుఁజాలు నని, నే బ్రతిమాలితినో లేదో......' మఱియు, 'అన్నయ్యా! ఏమిది వెఱ్ఱికోపము.? ఆ దెబ్బ తొడలమీఁదఁ దగిలెనో, నడుముపైఁ దగిలెనో చూడకుండ కోపించెద వేల?' 'సహోదరా! ఇందు దుర్యశ

మేమున్నది? మేనత్త కొడుకుల కుపకారము చేసె నందురు' మొదలైన వచనభాగములను శ్రీ కృష్ణారావు బహురసవంతముగా, కాకువులతో పల్కుచు నభినయించి సామాజికుల మెప్పను జూరగొనెడివాఁడు. ఇట్లు కృష్ణ పాత్రాభినయమును యథాతథముగ రంగస్థలమున నటించి కృష్ణారావు గారు తన పేరునుగూడ సార్థకపఱచుకొనెడివాఁ డనిపించెడిది. పాండవోద్యోగవిజయములలో వీరి నటనాకౌశల మిట్టిది. అనేక పట్టణములలో నీ నాటకములు వీరిచే ప్రదర్శింపఁ బడినవి. ఈ సందర్భమున షేక్స్పియరు విషాద నాటకములలో నాయకపాత్రల నభినయించి, యా కవికి నాతని నాటకములకు నజరామరణములను గూర్చిన 'గారిక్' మహానటునిగూర్చి యాతని సమాధిపై లిఖింపఁబడిన యీ క్రింది పంక్తులు, శ్రీ ముంజులూరి కృష్ణారావుగారికిఁ గూడ వారు నటించిన నాటకములపట్ల సమన్వయింప నగునని నా దృఢ విశ్వాసము.

"To paint fair Nature, by divine Command,
Her magic pencil in his glowing hand,
A Shakespeare rose; then, to expand his fame,
Wide over this breathing world, A Garrick came.
Though sunk in death the forms the poet drew,
The actor's genius bade them breath anew;
Though like the bard himself, in night they lay,
Immortal Garrick called them back to-day:
And till eternity with power sublime
Shall mark the mortal hour of Hoary time,
Shakespeare and Garrick like twin—stars shall shine."

ఈయన జీవితములో నెంత మితభాషియు, నిరాడంబర జీవియో, నాటకము లాడుటలో నంత కార్యశూరుఁడు.

కృష్ణారావుగారు 1925 సం. వఱకు బందరులోనే యుండి నాటకములు వేయుచుండిరి. తర్వాత నేలూరునకుఁబోయి మోతే నారాయణ రావుగారి సీతారామాంజనేయ నాటక సమాజమునఁజేరి మృచ్ఛకటిక నాటకములో శర్విలకుఁడు మొదలైన చిల్లరపాత్రల నితఁ డభినయించెడివాఁడు. అందులోఁ గూడ నీయన చాలనేర్పు, శిల్పమును ప్రదర్శించెడి

వాఁడు. అప్పటికి కృష్ణారావుగారి వయసు సుమారు 60 సంవత్సరములు మాత్రమే యుండినను, జీవితములోఁ దగిన యుత్సాహము, శరీరపోషణ లేమిచే కష్టములపాలై యకాలవార్ధక్య లక్షణములను జెందిరి. తోటి వృత్తి నటులు వేలలాదిగా ధనమును గణింపఁగ నీయన పరమదరిద్రుఁడై యుండెడివాఁడు. ఈ దినములలోనే బండా కనకలింగేశ్వరరావుగారు నెలకొల్పిన నాటక పాఠశాలలో వీరు నాటకాభినయ బోధకులుగా స్వీకరింపఁబడుటచే వీరి యుపదేశలాభము కొందఱకుఁ గలిగినది. తర్వాత కొలఁది కాలముననే నికృష్టదశలో వీరు గతించిరి. వీరికి భార్యాపుత్రాదులు లేరు. వీరి శిలావిగ్రహము నేలూరులో నెలకొల్పవలెనని కొందఱు ప్రయత్నించిరి, కాని యది కార్యరూపము తాల్పలేదు.

మాధవపెద్ది వెంకట్రామయ్య తెనాలిలోని 'రామవిలాస సభ'లో నాట్యశిక్షను బొంది ప్రతాపరుద్రీయనాటకములో వల్లీఖాన్ పాత్రను వహించెడువాఁడు. తర్వాత రోషనారనాటకములో శివాజిపాత్రను
మాధవపెద్ది పాండవోద్యోగ విజయములలో దుర్యోధనుఁడును,
వెంకట్రామయ్య బొబ్బిలి యుద్ధములో రంగారావుగ నభినయించి మంచి నటుఁడుగ పేరును సంపాదించినాఁడు. ఇతఁడు విశేష విద్యావంతుఁడు గాఁడు, గాని చక్కని క్రమశిక్షణవలన గోవిందరాజుల సుబ్బారావు, స్థానం నరసింహారావుగార్లతోఁ బాటు సమర్థతతో నభినయింపఁగలవాఁడు. ఈయన మంచి విగ్రహము గల్గి నాటకమున నాయక పాత్ర ధరించుటకుఁ దగినట్లుఁగా నుండెడివాఁడు. పద్యమును గాని గద్యమును గాని గంభీరముగ, రసవాహకముగ, సుస్పష్టముగ నితఁడు చదువుచు, దానికిఁ దగిన సాత్త్వికభావమునుగూడ వెనువెంటనే నిర్వహించెడువాఁడు. వీరు పద్యములను విశేషరాగముతో పాడరు గాని హృదయరంజకముగను గాంభీర్యముతోడను చదువుదురు. వీరి వాచకనైపుణ్య మెక్కువ యాకర్షణీయముగ నుండును. నిండైన వీరి విగ్రహమునకుఁదగిన ట్లాహార్య విధానముగూడ సరసముగను నౌచిత్యముతో నొప్పినట్లుగ నమర్చుకొనుటచే వీరి వేషమెంతయో యకర్షణీయముగ నుఁడెడిది. హావభావ వ్యక్తీకరణము గద్యపద్యవాచక క్రమమున కనుగుణముగా నుండి రక్తి

కట్టించును వీరి యభినయము. వీరు స్వాభిమానమును దర్జాయును సూచించు ప్రకృతి గలవారైనను, యడవల్లి సూర్యనారాయణరీతిగ డాంబిక ప్రకృతిగల వారు మాత్రము గారు.

శివాజివేషమును వీరు రవివర్మ చిత్రమునందు వలె నమర్చుకొనెడివారు. శివాజి పరమ పవిత్ర శీలమును, ధీరోదాత్తగుణమును వీరు బహునిపుణముగ నభినయింపఁ గలిగిరి. రోషనార యుద్ధమున వ్రాలి పోయినపు డామెయందలి తాత్కాలిక ప్రేమను బహుగంభీరముగ ధీరలక్షణయుతముగ ప్రకటించిరి. ఇఁక దుర్యోధన వేషములో దుర్యోధనుని దర్పమును, స్వోత్కర్షయు, నాత్మాభిమానమును వీరు వాచకములోను చేష్టలలోను చక్కఁగ ప్రతిబింపఁజేసెడివారు. పాండవ విజయ నాటకములో దుర్యోధనుఁడు హ్రదమునుండి గదతో వెలువడి వచ్చు ఘట్టమున వీరి రూపమును, దర్పమును గాంభీర్యమును చక్కఁగ సందర్భోచితముగ రాజరాజు స్వభావమును ప్రతి పాదించెడిది. కాని వీరెంత నిండు విగ్రహముగలవారై యాకర్షణీయముగ గానుపించినను, శరీరోర్ధ్వ భాగమును వస్త్రశూన్యముగఁ జేసికొని రంగస్థలము మీఁదకు వచ్చుట యెంత మాత్ర ముచితముగ లేదు. యుద్ధభూమినుండి పారిపోయి హ్రదములో దాగుకొనిన దుర్యోధనుఁడు శరీర కవచ ధారుఁడై యుండునే కాని యన్యరీతిగ నుండఁడు గదా. అట్టి స్థితిలో వెంకట్రామయ్య దుర్యోధనుఁడు శరీరాచ్ఛాదనము లేకుండ రంగస్థలము పైఁగనుపడుట యెంతయు నౌచిత్యదూరముగ నుండకమానదు. బందరు రాయల్ థియేటరువారు వేయు పాండవోద్యోగ విజయములందుఁగాని, గుంటూరు సెకండు కంపెనీవారు వేయు పాండవనాటకములందుఁగాని దుర్యోధన పాత్రధారి, మాధవపెద్ది వెంకట్రామయ్య దుర్యోధన వేషముతో మాత్రము సాటిరానంత విశిష్టత గణించుకొనినది. వెంకట్రామయ్యగారితో బెల్లంకొండ సుబ్బారావు, అద్దంకి శ్రీరామమూర్తి మొదలైనవారు శ్రీ కృష్ణధర్మరాజాదుల పాత్రలం ధరించిరి. ముంజులూరి కృష్ణారావు, పింగళి లక్ష్మీకాంతాదులు వేయు బందరులోనే వారు పాండవనాటకములు వేయుట గొప్పసాహసమే కాక, నగుపాటే యైనను, దుర్యోధపాత్రతో వెంకట్రామయ్య యా న్యూనతను

తీసివేసెను. బొబ్బిలియుద్ధ నాటకములో వీరు రంగారావుపాత్రను ధరించి, యీ విధముగనే గంభీరోదాత్తతలతో బహునైపుణ్యముతో నభినయింతురు. వీరి వేషములను జూచి యెంతకాలమైనను, స్మృతి పథమునుండి మఱపురాని యంత శాశ్వతముద్రను సామాజికుల మనస్సులపై వేయగల్గిన విశిష్టత గలిగియుండును.

గోవిందరాజుల సుబ్బారావు

గోవిందరాజుల సుబ్బారావుగారు వైద్యములో యల్.యం.యస్. (L.M.S.) పాసయి, వైద్యవృత్తిలో నుండి, తెనాలి రామవిలాస సభలో 'పాదుక'లో లక్ష్మణుఁడుగను, ప్రతాపరుద్రీయములో యుగంధరుఁడుగను, కన్యాశుల్కములో గిరీయముగ నభినయించెడివారు. నిండైన విగ్రహము, విశాలముఖము, చురుకైన నేత్రములు, బలసిన కపోలములు గలిగి నాటకములలో ప్రధాన పాత్రధారణకుఁ దగిన యవయవ సౌభాగ్యమును వీరు పుష్కలముగ గలిగియుండిరి. విద్యావివేకములతోఁబాటు నాటకాభివివేశమును సంపాదించి, యీ కళ కలంకారములను వీరు తీర్చి దిద్దినారు. వీ రభినయమున నభినవ యుగంధరులని పేరుగాంచిరి. ఈయన యుగంధరమంత్రి వేషమున తిలకు మహాశయుఁడు ధరించు శిరోవేష్టనమును వహించుటచే మహారాష్ట్ర రాజ్యాంగవేత్తగాఁ గనఁబడును. తెల్లని యంగరకాయు, నుత్తరీయమును, పట్టాకత్తియు ధరించి, గంభీర గమనమును, లోఁతు చూపులును గొప్ప రాజకీయవేత్త యాకారము దెచ్చెను. సుబ్బారావుగారి నాటక సభాప్రవేశమును, ప్రవర్తనయు చాల గంభీరముగను, నిండుగ నుండును. లోని తన కలఁతపాటు బైటి కుబుకనీయ లేదు. ఎన్నియో యాలోచనలు కడుపులోఁ బెట్టుకొని నిండుకుండవలె నీయన నటించెను. యథార్థమునకీ యుపద్రవసమయమున యుగంధరమంత్రి మంత్రగోపనమును, యుపాయదక్షత, తొట్రుపాటిలేని గాంభీర్యము చూపవలెను కదా! ఈవిషయములో సుబ్బారావుగారు బహునైపుణ్యముతో నభినయించిరి. యుగంధరుఁడు తన తమ్ముని జూచి 'ఏలఁ జొరంగ సిచ్చితివో యాతుర కన్ మన సీమలోనికిన్' అను పద్యమును సుబ్బారావుగారు విషాదాత్మకముగ జనార్దనుని చూచీ చూడకుండు నట్లుగ చదివిరి. అంతఃపురకాంత

లను సమాశ్వాసపఱచి, యుగంధరుఁడు 'నేను లేనప్పుడు కదా వీరు పట్టినారు, నే నెట్లు లేక పోదునో చూచెద గాక' అను సుబ్బారావుగారి వాక్యములు నిరుపమానమగు నటనాచాకచక్యముతోఁబాటు భావిప్రయత్న సూచకముగ నొప్పెడివి. వీరి పిచ్చివాని యభినయ మొక వేదాంతి ప్రవర్తనమువలె నున్నది, కాని పిచ్చివాని చేష్టలవలె లేవు. పిచ్చి నభినయించుటలో ముంజులూరి కృష్ణారావుగారు వీరి నతిశయింపఁగ, మంత్రి యభినయములో వీరె కృష్ణారావుగారి నతిశయించిరి. కృష్ణారావు, నగరాజారావుగార్లవలె వీరుగూడ గొప్ప సంగీతజ్ఞానముతోఁ జక్కఁగ పాడగలవారు కాకపోయినను, గద్య పద్యవాచకములను బహురస వాహకముగను గంభీరముగను నిర్వహించి, రక్తి కట్టించి సామాజికుల నానందపెట్టఁగలరు.

సుబ్బారావుగారి గిరీశం వేషములో నభినయము సంస్తవనీయముగ నున్నను పాత్రసౌష్టవము మాత్రము కొంత చెడినది. ఏలన, జవాబు దారిలేక పలుగాకితనము పోకు, డాంబికము గల గిరీశము బ్రహ్మచారి గాన వయస్సు సుమా రిరువది, యిరువదియైదు సం॥ల మధ్యమై యుండును గాని యంతకంటె పెద్దవాఁడుగ నుండరాదు. సుబ్బారావుగారు గిరీశం వేషములో బిడ్డల తండ్రియైన యుద్యోగివలెఁ గనఁబడెను, కాన వేషములోఁ గొంత యనౌచిత్య మేర్పడెను. వీరి మొదటి రంగ ప్రవేశము, చేతి బెత్తము మాడించుకొనుచు, సిగరెట్టు నుసి దులుపుకొనుచు 'శీఘ్రంగా యిక్కణ్ణించి బిశాణా యెత్తివేయడమే బుద్ధికి లక్షణం' అని యాలోచించుచు, సమీపించిన వైఖరి, యిప్పుడే యింగ్లాడునుండి స్టీమరు దిగివచ్చిన తెలుఁగు దొర మాదిరి కనఁబడెను. పిమ్మట వెంకటేశమును జూచి 'యేమోయి, మై డియర్ షేక్స్పియర్! మొహం వేళ్లాడేశావ్' అని పలుకరించుట కొంత వాత్సల్యౌదార్యములను ప్రకటించుచు చిత్రము, రామణీయకమును జూపెను. ఒంటరిగా నున్న బుచ్చమ్మ నుద్దేశించి 'నీదు మోము బ్రైటుటా, మూను లైటుటా, నైటుటా, టాటాటా' అని మొదలైన ప్రణయావేశాలాపములు బహువిచిత్రములుగ నుండెను. రాజకీయ ప్రహారాల నుప

దేసించునపుడు తన విశాల విజ్ఞానమును, వెంకటేశమునకు విద్యాప్రదానము చేయవలెనను కృత్రిమాభిమానమును జక్కఁగ ప్రదర్శించెను. ఈవిధముగ సుబ్బారావుగారు గిరీశము గడుగ్గాయతనమును, మోసమును, డాంబికమును, మేకపోతు గాంభీర్యమును, పోకిరి వేషములను జక్కఁగ, హృదయరంజకముగ నభినయ పూర్వక వ్యాఖ్యానమును చేసి సామాజికుల మెప్పును బడసిరి.

దేవరకొండ వెంకట సుబ్బారావు

డి. వి. సుబ్బారావుగారు బందరులోఁ బుట్టి, యచటనే పెరిగి, నాట్యకళ నభ్యసించినారు. ఈయన ప్రారంభవిద్యను మాత్రము గణించి, పద్య గద్యముల నర్థజ్ఞానముతో మనోహరముగ పాడి యభినయింపఁగలవాఁడు. చిన్నప్పు డీయన రూపాకారములు లలిత సుందరముగా నుండుటచే స్త్రీ పాత్రలను ధరించి యానందింపఁ జేసెడివాఁడు. కాని వయస్సు ముదిరినప్పటినుండి రూపాకారములు గూడ మారుటచే పురుషపాత్రలనే యితఁడు వేయుచుండెను. వయః పరిణామ ఫలితముగా రూపాకారములతోఁ బాటు వీని కంఠ మాధుర్యము గూడ మారిపోయి కొంచెము కఱకుపారినది. ప్రకృతి సిద్ధముగా నితఁడు సరళమైన స్వభావముగలవాఁడు. ఈయన మొదటినుండి చివరవఱకు బందరులో నిండియన్ డ్రామెటిన్ కంపెనీలో నాటకములాడుచు, ప్రతి నాటకమునందును ప్రధాన పురుషపాత్రను ధరించెడివాఁడు. స్త్రీ వేషములను ధరించు కాలములో నీతఁడు కృష్ణలీల నాటకములో యశోదపాత్రను ధరించెడివాఁడు. తర్వాత పురుషపాత్రలను ధరింప నారంభించినపుడు గయోపాఖ్యానములో నర్జునుని పాత్రను గ్రహించి యెంతయో మనోహరముగ పాడఁగలిగి యభినయించెడివాఁడు. తర్వాత క్రమముగా నలుఁడు, హరిశ్చంద్రుఁడు, దుష్టబుద్ధి, పఠాణి, దుర్గాదాసు, పాండవోద్యోగ విజయములలో శ్రీకృష్ణుఁడు మొదలైన పెద్దపెద్ద పాత్రలను ధరించి గొప్ప నటుఁడనని బందరులో పేరు గాంచెను. ఆంధ్రదేశములో హరి ప్రసాదరావు, కృష్ణారావు మొదలగు పెద్దపెద్ద నటులు ధరించు వేషములన్నియు వేసి యీయన వారి తర్వాత నైనను చెప్పుకొనఁ దగినంత పేరు ప్రతిష్ఠ

లను సంపాదింప లేక పోలేదు. వీరు కంఠమాధుర్యముతో పద్యము లను పాడ గలవారే కాని, ప్రతిపద్యమందలి ప్రతిపదమును నొక్కి నొక్కి చదివి యొక విధమైన వికారమును గలిగించెడివారు. ఇందుచే వీరి గద్య పద్యవాచక మొక విధమైన కృత్రిమముగా నుండెడిదే కాని, స్వభావ సిద్ధముగా, సరళముగాఁ గనుపించెడిది కాదు. నటుఁడు రాజుగ గాని, మంత్రిగ గాని, సైనికుఁడుగ గాని, యోగిగ గాని యభినయించి రసావేశముతో గద్య పద్యవాచకమును సాగించు నపుఁడా యా పాత్రల కుచితమైన ధోరణిలో, నా యా పాత్రల సహజ ప్రకృతితో సంభాషించి నట్లుగ వాచికాభినయము నిర్వహింపవలయునే కాని, ప్రయత్న పూర్వకముగ నా యా వాచిక విధానమును దెచ్చిపెట్టుకొనినచో, నది పామరుల మెప్పు పొందఁ గలిగినను, పండిత విమర్శకులకు మాత్రము కృత్రిమముగా గోచరించి, సంతృప్తిని గలుగఁ జేయఁజాలదు. సామాజికులకు రసావేశము గలిగి విగళిత వేదాంతరత్వమును సిద్ధింపఁజేయవలె ననిన, నటుని గద్య పద్యవాచకము సహజమైన రసావేశపూర్వకముగా నుండవలయునే కాని కృత్రిమముగ నుండరాదు. అట్టి నటు లాంధ్రులలో హరి ప్రసాద రావు, ఈవెని లక్ష్మణస్వామి, నగరాజారావు, గోవిందరాజుల సుబ్బారావు, ముంజులూరి కృష్ణారావు మొదలైన కొందరు మాత్రమే. ఆ కోవకు డి. వి. సుబ్బారావుగారు చేరరు.

విమర్శకపండితుల కుండు గాఢ కళాదృష్టి సామాజికులగు జన సామాన్యమున కుండదు. కాన జనసామాన్యమును గూడ సంతృప్తిపఱచ వలసిన బాధ్యత నటుల కుండును. మన దేశమున నాటక కళాపోషణము చాల వఱకు ప్రేక్షకులగు జనసామాన్యము మీఁద నాధారపడి యున్నది. కాన వారి యభిరుచులను గూడ మన్నింపవలసిన బాధ్యత నటుల కుండక తప్పదు, కళాదృష్టి మాట యెట్లున్నను. మఱియు నటులందఱు గాఢమైన కళాదృష్టితో పుట్టి పెరుగఁ జాలరు. కళాభిమాన మున్నంత మాత్రమున తీవ్ర కళాభినివేశము, నభిరుచియు వారందఱ కుండఁ జాలదు. అందుచే నట్టి వారు జనసామాన్యమును సంతృప్తి పఱచి, వారి యాదరాభిమానముల వలన వచ్చు తాత్కాలిక కీర్తి ప్రతిష్ఠల నాశించు నటులే యనేక మంది

యుందురు. అట్టి వారిలోఁ గొందఱుత్తమ నటులుగూడ నుందురు. వారు నవనవోన్మేషశాలురగు ప్రతిభావంతులు గాక, యభ్యాసప్రయత్నముల వలన రాణించువారు. అట్టి వారిలోఁ జేరినవారు డి. వి. సుబ్బారావు గారు. ఉత్తమనటులు జనసామాన్యాభిరుచిని లక్ష్యము చేయక, వారిలో కళాభివృద్ధిని రేకెత్తించుటకై, వారి యభిరుచులను సంస్కరించి యాదర్శ ప్రాయముగ నభినయింతురు. జనసామాన్యము యొక్క మెప్పు నభిలషించి యభినయించువారు సుబ్బారావు గారు. ఇంత మాత్రముచే వీరి యభినయ మధమమైనదని యెంత మాత్రము భావింపరాదు. అది యుత్తమమైనది మాత్రము కాదు. మధ్యతరగతికిఁ జెందినది.

సుబ్బారావు గారి యన్ని వేషములలో హరిశ్చంద్ర పాత్రధారణము మిన్నగా నుండును. ఈ వేషమునకై గుంటూరు పోటిపరీక్షలో వీరికి సువర్ణపతక బహుమానము లభించినది. అప్పటికి గుంటూరిలోని హరి ప్రసాదరావుగారీ నాటక పోటిలో పాల్గొనలేదో, పాల్గొనినను వార్ధక్యముచే చక్కగ నిర్వహింప లేక పోయిరో తెలియదు. సుబ్బారావుగారు నాటక పాత్ర పాఠ్యమును రసవంతముగ, నర్థవంతముగ చక్కని వాచకముతో నభినయింపఁగలరు. ఇందులకు సందేహము లేదు. కాని హరి ప్రసాదరావు, నగరాజారావు, రాఘవాచారి, ముంజులూరి కృష్ణారావు మొదలైన నటులు పాఠ్యమునకు విశేష వ్యాఖ్యానములు చేయుచు, విశిష్టార్థములను స్ఫురింపఁ జేయుచు నభినయించి తమ ప్రత్యేకతను స్థాపించుకొందురు. అట్లయ్యు సుబ్బారావు గారు గూడఁ గొన్ని కొన్ని సందర్భములలో పాఠ్యమునకు విశేషార్థమును గూర్ప లేక పోయినను, బహురసవంతముగ పాడి యభినయింతురు. కాని వానితోఁ బాటు కొన్ని యసందర్భములైన లోపములను గూడ వారు చేయుచుందురు. అందుచే వారిలోఁ గొన్ని లోపములు ప్రకటిత మగును. విశ్వామిత్రునకు హరిశ్చంద్రుఁడు తన సర్వ రాజ్య ప్రదానము చేయుచు 'దేవబ్రాహ్మణ మాన్యముల్' అను పద్యమును సుబ్బారావుగారు పాడి యభినయించు విధానము మహోజ్జ్వలముగా నుండి, యుదారస్వభావమును ప్రకటించి సామాజికుల నెంతేనియు ముగ్ధులను జేయును.

'హృదయమున దుఃఖ మింతేని కుదుట పడదు' అను పద్యమును వీరు పాడుచు, నప్పటి హృదయారాట స్వరూపమును ప్రకటించిన యభినయ విధాన మెంతయో మెచ్చదగి నిరుపమానముగ నుండెడిది. వివిధావస్థలను ప్రతిపాదించుచు హరిశ్చంద్రుని యాహార్యవైఖరిని సుబ్బారావు చక్కగ నిరూపించినారు. ఇఁక ఖేతాళునితో పోరాడఁ బోవునపుడు జెట్టీవాని కుస్తీపట్టు విధానమును సూచించుట, కాశీ విశ్వేశ్వర దేవాల దర్శన సందర్భమున క్రైస్తవ మహమ్మదీయులవలె మోకాళ్లపై నాని పార్థనలు చేయుట, కాలకౌశికునకు తన సతీసుతుల నమ్మగ, వాని వెంటఁబోవు వారినిఁగాంచి తల బాదుకొని మూర్ఛిలుట మొదలైనవి పామరత్వము, సంప్రదాయ వైరుధ్యము, గాంభీర్యరాహిత్యము మొదలగు ననౌచిత్యముల పాలు చేసినవి సుబ్బారావుగారి హరిశ్చంద్ర పాత్ర పోషణపూర్వకాభినయ విధానము. వీరి పఠాను వేషము నాటక కర్త భావానుగుణముగ నున్నను, రోషభరణ స్ఫురణము నేత్రముల నుండి బాగుగ వెలువడ కుండెను. విగ్రహమునఁ గూడ గాంభీర్యలోపము గనుపడెను. ఇఁక సుబ్బారావుగారు దుష్టబుద్ధిని క్రోధలోభమాత్సర్య పూరితుఁడైన యలౌకికునిగా వ్యాఖ్యానించి యభినయించిరి. యథార్థమునకు దుష్టబుద్ధి మంత్రిగాన బైటకు మంచివానివలె నటించి, లోపలి కుచ్ఛితమును వ్యంగ్యముగఁ జూపవలయును. ఇందుచే సుబ్బారావుగారు రాజతంత్రజ్ఞుని స్వభావానుకరణమును జక్కగ నభ్యసించినట్లు లేదు. దుష్టబుద్ధి ప్రయత్నము లన్నియు నిష్ఫలములైనప్పుడు వీరు ప్రేమ, లోభము, స్వశక్తి, కోరికలకుఁ గల వైషమ్యమును జక్కగ ప్రదర్శించిరి, కాని చివరకు నిరుత్సాహియై, యుపాయహీనుఁడైన పిచ్చి వానివలె నటించి, దుష్టబుద్ధిని భావోన్మాదునిగ వ్యాఖ్యానించుట మాత్రము సుబ్బారావుగారి యౌచిత్య లోపమును దెలుపును. ఈ దుష్ట బుద్ధి వేషమును వెమరుమూడి శేషగిరి రావుగారు చమత్కారముగ నభినయించిరి. మంత్రి దుష్టాలోచనలు చక్కగ నవ్వులతో గుప్త మొనర్చి, భ్రూభంగములవలననే స్ఫురింపఁజేయుచు, సందర్భానుసారముగ రస వదభినయ మొనర్చి సర్వజనాహ్లాద మొనర్చిరి శేషగిరిరావుగారు.

ఇందుచే సుబ్బారావుగారి దుష్టబుద్ధి వేషము శేషగిరిరావుగారి దుష్ట బుద్ధి వేషముతో సరిరాక పోయినది. అట్లే సుబ్బారావుగారు నల హరిశ్చంద్ర పాత్రధారణమున హరి ప్రసాదరావుగారి వేషముల తోడను, పఠాని వేషమున నగరాజారావు, ఈవని లక్ష్మణస్వామి, రాఘవా చార్యుల గార్లతోఁ గాని, దుర్గాదాస శ్రీకృష్ణ వేషధారణములందు ముంజులూరి కృష్ణరావుగారితోఁడను సరిరాక పోవుటచే, వీరు వారితో సమాన శక్తిగల నటులని భావించుటకు వీలులేదు. దీనికిఁ దోడు వీరి ఇండియన్ డ్రామెటిక్ కంపెనీలో సుబ్బారావుగారితో సమానమైన శక్తి గల్గి చెప్పుకొనఁదగిన నటులితరు లెవ్వరుగూడ లేకపోవుటచే నాటకములు విశేష శోభావహముగ నుండెడివి గావు.

వెంపటి వెంకటేశ్వర్లుగారు ఈవెన లక్ష్మణస్వామిగారి శిష్యులైౖ నేషనల్ థియేటరను పేరుగల బుట్టయ్యపేట కంపెనీలో నాటక సాధన చేసినారు. వీరు కూడా విశేష విద్యావంతులుగాక ప్లీడరు గుమాస్తా పని చేసెడివారు. వీరికి రాజవేష ములు వేయుటకుఁ దగిన విగ్రహమున్నది కాని, యది దగినంత సుందర మైనది కాదు. ప్రయత్న పూర్వక కావ్యార్థ జ్ఞానము గలదు కాని, వీరికి నాటక సంప్రదాయ పాండిత్యములు విశేషము లేవు. సంగీతశాస్త్ర జ్ఞానము వీరికిఁ గొంత యున్నది కాని, మనోహరమైన రాగవిన్యాసము చేయు నేర్పు లేదు. అభినయపు టూహాలు గలవు కాని, వీరికి వానిని ప్రదర్శించు నైపుణ్యము లోపించెను. ఇందుచే నీయన తన శక్తి సామర్థ్య ములను పూర్తిగా నెఱిఁగి, యందని ద్రాక్షపండ్ల కాశింపక, బహువివేక ముతో తనకున్న సాధన సంపత్తితో, బహుసుంభనముగ నభినయించి మాట దక్కించుకొను నేర్పుగలవాఁడు. ఈ విధముగ నటించి చిత్రనళీయ నాటక పోటి పరీక్షలలో వీరు నలపాత్రకు బంగారుపతక పారితోషికమును బడయఁగలిగిరి. ఇందులకైనను హరి ప్రసాదరావుగారు పోటి చేయక పోయి యుండవచ్చును. రసపుత్ర విజయనాటక పోటి పరీక్షలో వీరు దుర్గాదాసు పాత్ర నభినయించి, ముంజులూరి కృష్ణారావుగారితో సమా నముగా లేక, డి. వి. సుబ్బారావుగారివలెనే పరాజయ మొందిరి. ఈవెని

వెంపటి వెంకటేశ్వర్లు

లక్ష్మణస్వామిగారి మరణానంతరము వీరు పీష్వా నారాయణరావు వధ నాటకమున షుమేరుసింగు పాత్రను ధరించి, లక్ష్మణస్వామిగారివలె నంత శ్రేష్ఠముగాఁ గాకపోయినను గంభీరముగ నటించి ఖ్యాతి దక్కించిరి. ప్రతాపరుద్రీయ నాటకములో వీరు విద్యానాథపాత్రను ధరించి బహు స్వభావసిద్ధముగను, చాకచక్యముతోఁడను, నైపుణ్యముతోఁడ నభిన యించి ప్రేక్షకుల మెప్పును బడసిరి. మొత్తముమీఁద వీరు మధ్యమ తరగతి నటులే కాని యుత్తమ తరగతి నటులనఁబడరు.

గూడపాటి నరసింహారావు నాయుఁడని యీయన యసలుపేరు. వీరు బందరులో రామమోహన్ థియేటరులో నాట్యసాధన చేసి యందులో

గురజ నాయుఁడు

రణప్రతాపను నాటకములో మానసింగు పాత్రమును ధరించి చాల చక్కఁగ నభినయించెడివారు. సేవాధర్మము నకు దేశాభిమానమునకు మధ్య మానసింగు మానసమునఁ గల్గిన విరోధ పూర్వక సంక్షోభమును వీరెంతయో నైపుణ్యముతో ప్రదర్శించెడివారు. బెజవాడలో మైలవరం కంపెని స్థాపింపఁబడినపుడు వీ రా కంపెనిలోఁ జేరి, సావిత్రినాటకమున యముని వేషమును, సంపూర్ణ రామాయణమున దశ రథుని పాత్రమును, ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణమున భీమునిభూమికను, ధరించి గొప్ప పేరును సంపాదించిరి. మైలవరంకంపెనీకి పెద్ద పేరు వచ్చుటకు కారకులైన గొప్పనటులలో వీ రొకరు. లక్ష్మణస్వామిగారివలె నితర పాత్రలు సంభాషించు సందర్భమున, తత్పర్యవసానముగ కథా వ్యాపార మునఁ దా నొందు చిత్తవృత్తులను ప్రకటించుచు, వీరు మూకాభినయము నెక్కువగ చేయుచుండెడివారు. ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణ సందర్భమున నా కథాపరిణామము నుద్దీపింపఁ జేయుటకై వీరి మూకాభినయము విశేష ముగ రక్తి కట్టెడిది. వీరి దశరథ వేషము నగరాజారావుగారి వృద్ధరాజాభి నయము ముందర నిలువఁదగినదికాదు. వీరి యముని వేషము మాత్రము బహు సంస్తవనీయముగ నుండెడిది. సత్యవంతుని ప్రాణములను హరించుపట్ల యముఁడు భయంకరుఁడుగఁ గనుపించినను, సావిత్రి పతివ్రతా ప్రభావమున తన కాఠిన్యము మాయమగు రీతిని ప్రకటించుచు, నాయుఁడు గారు తన యుగ్రావలోకన జ్వాలలక్రింద సుప్రసన్న మందస్మిత రేఖలను

గూడ గనుపఱచుచుఁ దన దాక్షిణ్యమును గూడ బహునిపుణముగ ప్రదర్శింపఁ గలిగిరి. ఇట్లు వీరు ద్వివిధ భావముల నొక్క మారభిన యించు నేర్పు గల్గి సామాజికుల మెప్పును బడయు చుండిరి.

మైలవరంవారి కంపెనీలో విదుర వేషధారి దైతా గోపాలముగారు బహుసమర్థుఁడు. ఈయన చక్కని పాటగాఁడు, మృదుల స్వభావుఁడు.

దైతా గోపాలము

విదురుని నీతి, ధర్మబుద్ధి, భగవద్భక్తి, రాజ్యతంత్ర కుశలత నితఁడు ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణ నాటకములో చక్కగ ప్రదర్శించినాఁడు. ఈతఁడు పాడు భక్తినిర్వేద భావ భరితమగు 'ఈ జగదీశుని మాయలను వర్ణింపఁగ నెవ్వారి తరం బగును' అను కీర్తన సామాజికులలో గొప్ప చలనము గల్గించి మనోహరముగ నాకర్షించెడిది. గాన మాధుర్యమువలన నేమి, భావ వ్యక్తీకరణము వలన నేమి, యభినయ చాకచక్యమువలన నేమి వీరు గల్గించు భక్త్యావేశము నే యితర నటుఁడును గల్గించెడు వాఁడు గాఁడు.

పంచాంగం రామానుజాచారి బందరులో 'బాలభరతసంఘ' మను నాటక సమాజములో మొదట సాధన చేసినారు. సుందరమైన

పంచాంగం రామానుజాచారి

విగ్రహము గల వాఁడగుటచే నీయన నాటకములలో నాయక నాయికా పాత్రలను రెంటిని ధరించుట కర్హతఁ గల్గి, నాటకార్థమును జక్కగా గ్రహించి, గద్య పద్యార్థములను వివేచనతో విన్పింపఁగల శక్తి గల్గిన వారైరి. దీనికిఁదోడు శాస్త్రీయ సంగీతమందుఁగూడఁ జక్కని ప్రవేశముండుటచే వీరి నాట్యార్హత యినుమడించినది. వీరు పతివ్రతలగు దమయంతి, సీత, రుక్మిణి పాత్రలనే కాక, చిత్రాంగి, కైక, సత్యభామ, చింతామణి, కమల, మోహిని మొదలైన వగలాడి స్త్రీ పాత్రలను, నలుఁడు, రాముఁడు, కృష్ణుఁడు మొదలైన ధీరోదాత్త నాయక వేషములను గూడ ధరించిరి. క్రమముగా వీరు ఏలూరులోని మోతే వారి సీతారామాంజనేయ నాటకసమాజములోఁ జేరి దమ నాటక కళను ప్రకాశింపఁ జేసిరి. వీరి చతుర్విధాభినయములు సరసముగను, మనోహరముగ నుండి పండిత పామరుల కాహ్లాదము గలిగించు చుండెను.

కాని వీరెంత సాహితీ పరులైనను, సంగీత విద్వాంసులైనను, భరతశాస్త్ర ప్రవీణులైనను, నీరి దమయంతి వేషము ముప్పిడి జగ్గరాజు గారి వేషముతోఁగాని, వీరి నలుని వేషము హరి ప్రసాదరావుగారి భూమికతోఁగాని, సత్యభామ వేషమున స్థానం నరసింహారావుగారితోఁగాని, కృష్ణ వేషమున ముంజులూరి కృష్ణరావుగారితోఁగాని, చింతామణి వేషమున జగన్నాయకులుగారితోఁగాని యెన్నడు వీరు పోలఁజాలరు. మఱియు పైనటులు వీరియంత సంగీత సాహిత్య విద్వాంసులు కాకపోయినను వీరి ననేకవిధముల మించిరి. కాన కవనము, శాస్త్రజ్ఞానమును కళాకార్యమును నిర్వహింప లేవు కాని, జన్మతః కళాదృష్టికల ప్రతిభావంతుని కివి మెఱుఁగు పెట్టును. సుప్రసిద్ధ సంగీత విద్వాంసులైన హరి నాగభూషణం గారు బి. ఏ. ప్లీడరు, సంస్కృతాంధ్రాంగ్ల భాషలలో విద్వత్కవియై యుండియు నాటక రంగస్థలమున పాత్రధారణము వహించియు వన్నె కెక్కలేక పోయిరి.

కొందఱు నటులేదో యొకపాత్రను ప్రత్యేకాభిమానముతో నిరుపమానముగ నటించి విశేషకీర్తిని గణింతురు. వారు ప్రత్యేకముగ నా పాత్రధారణకు పేరును సంపాదింతురు. అట్టి వారిలో రామదాసు నాటకములో కబీరుపాత్రను ధరించు పర్వతరెడ్డి రామచంద్రారెడ్డిగారు, ఘంటసాల రాధాకృష్ణయ్యగారును ముఖ్యులు. రామచంద్రారెడ్డిగారు

అల్లూరి రామచంద్రారెడ్డి

నెల్లూరున కిరువది మైళ్ల దూరములో నున్న అల్లూరి యందలి 'కృష్ణ విలాససభ' నాటక సమాజమును స్థాపించి, యందులో నాటకాలు ప్రదర్శించుచుండిరి. కబీరుపాత్రకుఁ దగిన దేహసౌష్ఠవమును, నాధ్యాత్మిక గేయ మాధుర్యమును, నడవడియు, హిందీ భాషా సౌలభ్యము, నుచితాభినయము వీరి యందు ప్రశంసార్హములుగ నున్నవి. వీరి ప్రథమ ప్రవేశమందలి హిందీపాటలు కథ కడ్డుపాటు గల్గించినను, నితరనటులను సామాజికులను గూడ భక్తి పరవశులనుగాఁ జేయును. రామదాసు ప్రథమ పర్యాయము కబీరును గలిసికొనినపుడు నమస్కారము చేయఁగ, రామచంద్రారెడ్డిగారి కబీరు తిరిగి రామదాసునకు వందనమొనర్చి, శిష్యుని మహిమాశక్తులను గురువు

గ్రహించి గౌరవించి నట్లభినయించి, కబీరుని వినయ సహృదయములను ప్రకటించుట రామచంద్రారెడ్డిగారి వివేకము చాటినది. రామదాసునకు భక్తి నుద్బోధించుట కంటె, తానీషాకు హిందూదేవతల మహిమలను, భక్తుల ప్రభావమును దెలియచేసి, హైందవ మతముపై నభిమానము గల్గించుటయే కబీరు సంకల్పమను భావమును మాత్రము రామచంద్రారెడ్డిగారు గౌరవింపక పోయిరి. ఆ భావమును బెంగుళూరు నందలి కబీరు వేషమును ధరించిన బి. ఎ. రాఘవాచారి ప్రకటించి విద్యావంతుల మనముల నలరించెను.

ఘంటసాల రాధాకృష్ణయ్య నెల్లూరు సుగుణ విలాస సభలో వేషములు వేయుచు కబీరు పాత్రధారణమున బహునైపుణ్యమును జూపెను.

ఘంటసాల రాధాకృష్ణయ్య ఈతఁడు సుందరుఁడైన యువకుఁడు, మృదు మధుర మనోహరమైన రాగాలాపనము చేయఁగలవాఁడు. ఈతని చూపులు భక్తి తన్మయతను, దీక్షను దెలుపును. ఇతని కబీరు వేషము పాశ్చాత్త్యుల ప్రాచీన మహాత్ముల బొమ్మలను బోలి యుండును. వీని యభినయవైఖరి యోగుల యుదాసీన భావమును ప్రకటించును. ఇతఁడు మొదట భద్రాద్రిరాము సన్నిధికిఁ జేరునపుడు మహాభక్తి పారవశ్యమును జక్కఁగ ప్రదర్శించెను. ఇతఁడనేక విషయములలో సిద్ధయోగి లక్షణములతో సమాయకత్వమును భక్తిని జూపెను. మొత్తముమీఁద వీరి కబీ రభినయము రెడ్డిగారి యభినయమునే పోలినది.

నేలనూతల రామకృష్ణయ్య నెల్లూరులో నాంధ్రసభకుఁ జెంది నారదుఁడు, భరతుఁడు వేషములను వేయుదురు. ఈయన నారద వేషము

నేలనూతల రామకృష్ణయ్య గాత్రమునను, నృత్య గీతములందు నుదాత్తముగను మనోహరముగ నుండి యనేక నారద వేషధారులను మించఁగల తెలివితేటలతోడను, చాకచక్యముతోడ నుండును. ఈ సమాజమునకే చెందిన రాయప్రోలు సుబ్రహ్మణ్యంగారు హిరణ్యకశిపుని వేషమును పూర్వాచార మర్యాదలతో నభినయించువారైనను సరసముగ నుండును. శ్రీ కృష్ణతులాభారములో కృష్ణుని వేషమునుగూడ వీరు ముద్దుగా నభినయింతురు.

యనమండ్ర శీనయ్యగారు గుంటూరు సెకండు కంపెనీలో వేషములు వేయుదురు. ఆజానుబాహువులు, నిండైన విగ్రహము విశాల వక్షము సుందరమైన ముఖముతో వీరు చక్కగ పాడఁగల్గి, యభినయింపఁగల సామర్థ్యముతో నొప్పెడివారు. మఱియు సుకుమారమైన మనస్సును, మంచి మర్యాదలు, గంభీరోదార గుణములు గలవారు వీరు. నాటకాభినయ ముద్రలు, దృక్ప్రసారములు, పోజులు చక్కగ ప్రదర్శించు నైపుణ్యముగూడఁగలవారీయన. ఇతఁడు కర్ణుని పాత్రము నభినవకర్ణుఁడో యనునట్లు ధైర్యసాహసాత్మవిశ్వాస, సహకారాది సుగుణముల ప్రదర్శించుచు నటించెడివాఁడు. కర్ణుని నిష్కాపట్యమును, మనశ్శుద్ధియు, పౌరుషమును, క్షాత్రగుణము, నుదార భావమును జక్కగ నభినయించి, పూర్వము కర్ణునిపాత్ర ధరించిన వారిలోఁ గనఁబడని యనేక విశేషగుణములతో నటించి వీరు సామాజికుల మన్ననకు పాత్రులైరి. వీరి నలవేషముగూడ స్తుతిపాత్రముగనే యుండెడిది.

యనమండ్ర శీనయ్య

సీతాపతిగారు గూడ గుంటూరు కంపెనీలో నశ్వత్థామ పాత్రను వహించి, యశ్వత్థామ జీవిత రహస్యములను జక్కగ గుర్తించి సంస్తవనీయముగ నభినయించెడివారు. అశ్వత్థామ యందలి యౌగిక భక్తి లక్షణములను, బ్రహ్మతేజముతోఁ గూడిన యస్త్రవిద్యాబల పూర్వక సమరసామర్థ్యమును సమన్వయపఱచి వీరు నిరుపమానముగ నటించెడివారు. అశ్వత్థామ పాత్రను ధరించిన పెడన రామయ్యయు, ముంజులూరి కృష్ణారావు గార్లు నతనిని వీరప్రతాపోజ్వల బ్రహ్మతేజమును, బాహుబలపరాక్రమమునుగల మహారథుఁడగు భయంకర సైన్యాధ్యక్షునిగా ప్రదర్శించుట యుచితమే యైనను, నతనిలోని యౌగిక లక్షణముల విడువరానివి. పాత్ర యాంతరంగిక ధర్మమును గూడ వెలువరించినఁగాని పాత్రసాయూజ్య మేర్పడదు.

పత్రి సీతాపతి

వెదురుమూడి శేషగిరిరావుగారు కాకినాడలో సింగితం అబ్బాయి గారు స్థాపించిన నాటక సమాజములో వేషములు వేయువారు. మధ్య

బ్రాహ్మణులైన వీరు తెలుఁగు హిందీభాషలలో కవులై యనేక నాటకాలు వ్రాసి యందులో ప్రధానపాత్రలను ధరించెడివారు. 1900-1906 మధ్యకాలములో నాంధ్రదేశము నాలుగు చెరగుల తిరిగి వీరు తన యభినయ వైదుష్యమును చాటినారు. వీరి యభినయములో విద్యావంతు లభినందింపఁగల శాస్త్రీయ పద్ధతులును, విమర్శకులు మెచ్చుకొనఁ దగిన వివేకౌచిత్య విలసిత మార్గములును గల్గి, సరసమనోహరముగను గంభీరముగనుండి వేషమును రక్తికట్టించుదురు.

ఆడురుమూడి శేషగిరిరావు

రామారావుగారు రాజమహేంద్రవరము 'ఎమచూర్సు' కంపెనీలో శ్రీపాద కామేశ్వరరావుగారి శిక్షణక్రింద మెలఁగి వేషధారణమునందు నభినయమునందు గాంభీర్యము నొప్పించి పేరు గణించిరి. నలవేషమును వీరు బహునూతన మార్గముల నవలంబించి రసవంతముగా నభినయించెడివారు. దమయంతి వస్త్రమును నలుఁడు చించుకొని పోవునపుడు వీరొక వింతగా రభినయించెడివారని యొక ప్రతీతి కలదు, కాని వీరికి దైవికముగా నున్న దంతవికార లోపముచే వాచిక వైపరీత్యము వాటిల్లి, యభినయము రసాభాసముగ గనుపించెడిది.

అంకరాజు రామారావు

రామాయణం సర్వేశ్వరశాస్త్రిగారు విజయనగర మహారాజులుంగారి 'శ్రీ విజయరామ డ్రమెటిక్ ఏకాడమీ'లో నాటకములు వేసెడివారు. ఈ సద్బ్రాహ్మణుఁడు, స్ఫురద్రూపి, నిష్కపటి, నిరాడంబరమైన సాధువు, నిగర్వి, గౌరవనీయమైన కుటుంబములోనివాఁడు, కొంత విద్యా సంస్కారముగలవాఁడును. కొంత భక్తి వైరాగ్యము లతని నిత్యజీవనములోఁ గానుపించును. ఈయన నియమవంతమైన సత్ప్రవర్తనముగల తేజస్వి. ఇతఁడు కుదుమట్టమైన విగ్రహము గలవాఁడు. బళ్లారి రాఘవాచారి, నాగరాజారావు, ముంజులూరి కృష్ణారావు మొదలైన యభినయ వైదుష్యము గల నటులవలె నీయన తాను ధరించు పాత్ర స్వభావమును, కథా సందర్భములను లోఁతుగ పరిశీలించి యభినయించువాఁడు. ఈయన హరిశ్చంద్రుని వేషము వేయుచు నా నాటకమునకే చక్కని యపూర్వ భావవ్యాఖ్యాన మొసఁగి,

రామాయణం సర్వేశ్వరశాస్త్రి

దానికిఁ దగిన రీతి నభినయించెను. శాస్త్రిగారీకథ కొక దివ్యమైన యాధ్యాత్మికాంతరార్థమును గల్పించుకొనిరి. మోక్షలబ్ధికై మానవుఁడు ధనదార పుత్రాత్మకంబైన యీషణత్రయమును సంపూర్ణముగ నశింపఁ జేయవలయును గాన, హరిశ్చంద్రుఁడు తన ధనమంతయు కౌశికున కర్పించుట చేతను, చంద్రమతీ లోహితాస్యుల నమ్ముకొనుటయే కాక, పుత్ర కళేబరమునకై శ్మశానసుంకమును నిర్బంధముగ వసూలు చేసి, భార్యను వధించుటకుఁగూడఁదన హృదయమును రాయి చేసికొనెను. ఈ రీతిగ ధనదారాపుత్రుల రూపమున కర్మబంధాలఁగావించు నీషణత్రయముల జయించుటచే, సుఖదుఃఖ సమన్వయముచే హరిశ్చంద్రుని సత్యతపస్సు మోక్షదాయకమైనదని భావించి, శాస్త్రిగారు తదనుకూలముగ ప్రతిసన్నివేశమునందు నిర్ద్వంద్వ యోగసమాధిని, నరిషడ్వర్గమును నీషణత్రయమును జయించు సాధనవైఖరిని ప్రదర్శించిరి. ఈ స్వతంత్ర వ్యాఖ్యానమును వీరు రమ్యముగ నభినయించి చూపిరి. వీరు రామదాసు వేషమునఁగూడ జనరంజకముగ, సుందరముగ, గౌరవనీయముగ నటించిరి. రామదాసు కారాగారమందలి వీరి నడతలు వైరాగ్యమును, సాధుత్వమును, సంస్కారమును ప్రదర్శించెను. ఇందు వీరు స్వతంత్రముగను, సరసముగ నటించి సామాజికులఁ దనియించిరి. ఈయన యాడంబరము గందరగోళము లేక నిగ్రహముతో యుక్తాయుక్త వివేచనతో కథాంశములను జాగ్రత్తతో విచారించి సందర్భోచితముగా నభినయించు సమర్థుఁడు. కాని వీరు విజయనగరమును విడిచి రాక కూపస్థమండూకముగ నుండుటచే నాట్యాభివృద్ధి చేసికొను నవకాశము లేక యుండిరి.

శెట్టి లక్ష్మీనరసింహం

వీరినే శెట్టిమాష్టరని కూడ జను లనెడివారు. వీరు విశాఖపట్నమందలి 'జగన్మిత్ర సమాజము'న 1901-1904 ప్రాంతమందు ప్రాధాన్యము వహించి సమాజమును నిర్వహించెడివారు. వీరు కాలమునకుఁదగిన నాటకములను వ్రాయఁగల కవులు మాత్రమే కాక, వివిధ రసములలో ప్రధానపాత్రలను గ్రహించి నిరుపమానముగ నభినయింపఁగల శక్తి సామర్థ్యములు గలవారు. వీరు మరచి

నటన కుండవలసిన శరీర సౌకర్యము, రాగధోరణియు, పద్యపఠన నైపుణ్యము, నభినయ కౌశల్యము మొదలైన వన్నియు చక్కఁగ గల వారు. నటుల నందఱినిఁ గూడఁగట్టుకొని సమాజమును నడిపించు శక్తి వీరి కున్నది. వీరికి సహాయముగా మారేపల్లి రామచంద్రశాస్త్రిగా రుండెడివారు.

మారేపల్లి రామచంద్ర శాస్త్రి

శాస్త్రిగారు మూఁడుభాషలలో చక్కని వైదుష్యము గలిగి, మంచి నాటకముల వ్రాయునేర్పుండి, వానిలో ప్రధాన పాత్రలను ధరించి నిరుపమానముగ నటించెడి వారు. వీరికిఁ గూడ నటులకు చక్కని శిక్షణ నొసంగఁ గల నేర్పుండెడిది. శెట్టి మాష్టరుగారు, హరి ప్రసాదరావు, సూర్య నారాయణాదులవలె శృంగారమును ముద్దుగ నభినయింప గల్గెడి వారు. వీరు పాదుకాపట్టాభిషేకమున శ్రీరాముని పాత్రను ధరించి యెంతో ప్రశంసనీయముగ నభినయించెడివారు. శాస్త్రిగారి యర్జున వేషముగూడ రమణీయముగ నుండెడిది. నాటకములలోఁ జూపు కత్తి సాములోఁగూఁడ శాస్త్రిగారు చక్కని నేర్పు సంపాదించిరి.

నాటకములు రసప్రధానములనియు, రసానందమును గలుగఁ జేయుటయే నాటక పరమార్థమను ముఖ్యవిషయమును గ్రహింపఁజాలక,

ఇతర నటులు

రసప్రతిపాదన సాధనములగు చతుర్విధాభినయములలో నొకటి మాత్రమే యగు వాచికాభినయమునకుఁ జెందిన సంగీతమున కెక్కువ ప్రాధాన్యమిచ్చి, దానిచేఁ దన నటనా సామర్థ్యమును పామరులలో గణుతింపఁజేయు నటులు కొందఱు కలరు. కేవలము సంగీతముతో నాటకసామాజికులను మెప్పించువారిలో బందరు రాయల్ థియేటరునకుఁ జెందిన బుఱ్ఱా రాఘవాచార్యులు ముఖ్యుఁడు. పొట్టిగనుండి యీయన గయోపాఖ్యాన పాండవ నాటకములలో నర్జునుఁడు మొదలైన వేషముల వేసి, బాలగాంధర్వవలె నతి మనోహరముగ 'నిరాఘాట గాంధర్వగీతికా గాత్ర సామ్రాజ్యమున వీనుల కుప్పొంగఁ' జేయువారు. కాని యితఁడు శబ్దార్థజ్ఞాన శూన్యుఁడు. తా నభినయించెడిపట్టుల గుణాభిజ్ఞతగాని, యర్థముగాని యెఱుఁగక,

'టీ జని తేన్ని ఏ రేప నుపదిష్ట మహీయ గవాయి, గాన విద్యాజిత పేరు సాహెబు.' ఇంతకంటె వీరినిగూర్చి చెప్ప నవసరము లేదు.

సంగీతముతో సామాజికుల మెప్పింపఁగల మరియొక నటుఁడు కపిలవాయి రామనాథశాస్త్రి. శబ్దార్థ జ్ఞానమున నితఁడు బుఱ్ఱా రాఘవాచార్యుల కంటె మేలైనను, గాన ప్రావీణ్యమున నాయనకంటె నితడు బహువిధముల తక్కువ. ఈతఁడు 'మైలవరం బాలభారతీ సమాజము'లో నారదుఁడు, సత్యవంతుఁడు, కృష్ణుఁడు మొదలైన వేషములను వేయుచు యడవల్లి సూర్యనారాయణతోఁబాటు నటించు చుండెను. ఈయనకు బహుదుర్బల శరీరముండుటచే వేషములో నిండుగూడ లేక పోయెడిది. ఈ లోపమును దన గానప్రభావముచే తీర్చెడివాఁడు. నాటక రంగస్థలమున, మధురమైన కంఠముతో, మనోహరమైర రాగధోరణితో సామాజికులకు హాయిని గల్పించి యితఁడు ప్రజామోదమును పొందెడి వాఁడు. ఇటువంటి నటులకు పాత్రధారణము గౌణమును, సంగీతము ప్రధానమగుటచే, వీరునటులలో, జేర్పఁదగిన వారా, కాదా, యనిపించును.

కొంత సంగీతప్రభావముచేత, మఱికొంత వేషగౌరవముచేత, నింక కొంత యభినయముచేతఁ గొంతవఱకు సంతృప్తికరముగ పరవాలేదని పించుకొనిన నటులలో అద్దంకి శ్రీరామమూర్తిగారొకరు. వీరు కూడ బెజవాడలో మైలవరం నాటక సమాజములో వేషములు వేసెడివారు. వీరు హరిశ్చంద్రుఁడు, కణ్వుఁడు ధర్మరాజు, నారదుఁడు మొదలగు పాత్ర ధారణమును సరసముగ చేయుదురు. నటునకుఁదగిన విగ్రహపుష్టిగల్గి, ఖంగుమను కంఠముతో రాగాలాపనము, నుచితమగు నభినయము చేయ గల వారీయన. ఈ తరగతి నటులలోనికిఁజెందినవారే మద్దాలి శేషగిరి రావు, జొన్నవిత్తుల శేషగిరిరావు మొదలైనవారు.

నాటకములలో హాస్యరసముగూడఁ జక్కఁగ శోభించును. కాని యీ రసమును పోషించి రక్తి కట్టింపఁగల నటులు ప్రత్యేకమైన శక్తి వ్యక్తిత్వము గల్గి యుండవలయును. ఇది సంగీతమువలనఁ గాని, గంభీరోదాత్తాభినయము వలనఁగాని ప్రతిపాదింపఁ బడదు. నాటకములలో విదూషకునిపాత్ర వలన హాస్యరస ముద

హాస్య నటులు

యించునని యభిప్రాయమున్నను నా హాస్య మభినందనీయమైనది కాదు. తెలుఁగున చింతామణి ప్రతాపరుద్రీయము, మొదలైన కొన్ని నాటకములోఁ జక్కని హాస్యమున్నట్లే, సంస్కృతమున మృచ్ఛకటిక రత్నావళీ ప్రబోధచంద్రోదయ నాటకములలో మంచి హాస్యమున్నది. మృచ్ఛకటిక నాటకములో విదూషకుడఁగు మైత్రేయుని వలనఁ గంటె శకారునివలన మంచి హాస్యము పుట్టును. ఆ శకారుని వేషమును కొచ్చెర్లకోట రంగారావుగారు చక్కఁగ నభినయించువారు. తెలుఁగు తురకభాషల మిశ్రము నుపయోగించుటచే ప్రతాపరుద్రీయము, రామదాసు, రసపుత్రవిజయము మొదలైన నాటకములలో చక్కని హాస్యము పుట్టును. రామదాసు నాటకములో రంగారావుగారు తానేషా వేషమును వేసి శోభింపఁజేసిరి. చింతామణి నాటకములో సుబ్బిశెట్టి పాత్రగూఁడ హాస్య రసప్రధానమైనదే. ఈ వేషమును పాతూరి సుబ్బారావు, కుందా పిచ్చయ్య, వేమూరి పరబ్రహ్మమను వారలు రమణీయముగ నభినయించెడివారు. కృత్తివెంటి సుబ్బారావుగారు యౌవనమున రాజసింహాది నాయకపాత్రలను ధరించు వారైనను, వయసు మీరిన తర్వాత హాస్యరసపాత్రలను గ్రహించి రక్తి కట్టించెడివారు. ప్రతాపరుద్రీయమునందలి హాస్యరస పాత్రమగు పేరిగాని వేషమును పెద్దిభొట్ల వెంకటచలపతిగారు తెనాలి రామవిలాససభలో చక్కఁగ నభినయించి పేరుపొందినారు. హాస్య రసమును పోషించు పాత్రలు సామాన్యముగా సులభముగ దొరకరు. హాస్యమును పోషించుట యొక ప్రతిభ యని యంగీకరింపక తప్పదు. కాన హాస్యనటులకుఁగూఁడ నా గౌరవము దక్కును. బెంగుళూరు ఎమెచూరు కంపెనీలో 'కైలాస'మను నతఁడు హాస్యమును బహు నేర్పుతో నభినయించువాఁడు.

ఇప్పటివలెఁ గాక పూర్వకాలమున నాటకములందు స్త్రీలుగాక పురుషులు మాత్రమే స్త్రీ పాత్రల ధరించుచుండిరి. రాజామాత్య దేవతాది పురుషపాత్రలను ధరించి మెప్పించుట యొక ప్రజ్ఞయే యని యంగీకరింపక తప్పదు. కాని యన్ని విషయములందు నాద్యంతము పురుషజాతినుండి భేదించు స్త్రీ జాతికిఁ జెందిన పలువిధములైన స్త్రీ పాత్ర

లను ధరించుటలో పురుషులకు విశేష ప్రజ్ఞ యుండవలెననుటలో నెవరును సందేహింపరు. ఇట్టి ప్రజ్ఞను ప్రకటించుటకే టంగుటూరి ప్రకాశంగారు, కోపల్లి హనుమంతరావుగారు, కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావుగారు మొదలైన విశేష విద్యావంతులైన రాజకీయవేత్తలుగూడ నాటకములలో స్త్రీ పాత్రధారణము చేయుటలో నుత్సాహమును జూపి దమ కళాభిమానమును దెలిపికొనిరి. కాని యీ కాలములోనే స్త్రీ వేషమును నిరుపమానముగ వేసి, సామాజికుల కందఱకు నా వేషధారి స్త్రీయే కాని పురుషుఁ డెంత

ముప్పిడి జగ్గరాజు

మాత్రము గాఁజాలడను నభిప్రాయమును గల్గించి, యైశ్వర్యానందములను గొల్పినవాఁడు ముప్పిడి జగ్గరాజుగారు. వీరు రాజమహేంద్రవరములో ధరణీప్రగడ సూరయ్యగారు స్థాపించిన 'మానేపల్లి కంపెనీ' యను నామాంతరముగల 'నేషనల్ థియేటరు'లో అంబడిపూడి కోటయ్యగారి ప్రక్క నాయిక పాత్రమును ధరించెడివారు. వీరు కొంతకాలము కాకినాడ నాటక సమాజములోను, విశాఖపట్నం సమాజములో పార్షి రామారావుగారి ప్రక్కను గూడ నటించినారు. ఈయన పలుచని పద్మినీజాతి కోమలరూపమున నాటక రంగస్థలమున శోభింపఁజేసి యందముగ నటించువాఁడు. మృదుమధుర సంగీతముతో నితఁడు మలయమారుతము వలె చెవులకు హాయిని గల్గించెడివాఁడు. ఈయన యభినయ మెంతయో యాకర్షించి యానంద పెట్టెడిది. ఇతఁడు దమయంతి, చంద్రమతి మొదలైన సాధువనితల సద్వర్తనములను, మహాపతివ్రతల చర్యలను, నుత్తమ స్త్రీ గుణములను, వారిలో వివిధ రసముల నొప్పఁజేయు రూపమర్యాదలను చక్కగ నభినయింపఁగలవాఁడు. ఆగర్భశ్రీమంతులగు నంతఃపురస్త్రీల సుకుమార సరసభావమర్యాదల నెంతయో సుందరముగ నితఁడు ముఖముద్రలచే నభినయించువాఁడు. స్త్రీ స్వభావ సౌందర్యమును సుకుమారముగ మాటల మృదుత్వమందును, పాటల మాధుర్యమందు, నడక పొందిక యందును, చేష్టల లాలిత్యమందును రమణీయముగ ప్రదర్శింపఁగలవాఁడు. స్త్రీ కంఠమార్దవము, చీరకట్టు సొగసు, ముఖలావణ్యము, గంభీరాచితోదాత్తతలతోఁగూడిన వీరి వేష మనూర్యం

పశ్యల రీతిని ప్రదర్శించు నైపుణ్య మీతని కుండుటచే నొక్క లోపము గూడ లేకుండ సర్వాంగ సుందరముగ నుండెడిది యీయన నాయికా పాత్రధారణము. ఆ కాలమున పతివ్రతయైన రాజస్త్రీ వేషము నింత మనోహరముగ ధరింపఁ గల్గినవారు లేరు. చింతామణి, మధురవాణి మొదలైన సామాన్య స్త్రీల వేషమును ధరించి మెప్పించుట యంత కష్టముగాదు. సత్యభామ, చిత్రాంగి మొదలైన గర్వపోతులగు రాజస్త్రీల ననుకరించుటగూడ విశేషకష్టముగాదు. కాని పరమసాధ్వులు పతివ్రతలునగు రాజస్త్రీల హావభావ విలాసముల ననుకరించి, సామాజికుల సంతృప్తిపఱచుట బహుదుర్లభమని యంగీకరింపక తప్పదు. ఏలన నట్టిస్త్రీలు సామాన్యముగ మన దృష్టికి గోచరము గారు. మనోదృష్టికి మాత్రమే వారు గోచరింపఁదగినవారు. కాన వారి రూపహావభావ విలాసములను భావించి యౌచిత్య పరిపాలనతో ననుకరించుటలోనే కళాకారుల ప్రజ్ఞ యిమిడియున్నది. అట్టిప్రజ్ఞావంతుఁడు ముప్పిడి జగ్గరాజుగారు. ధీరోదాత్తనాయకులైన నల హరిశ్చంద్రాది పాత్రధారణమున హరి ప్రసాదరావు గారెట్టి ప్రసిద్ధనటుఁడో, మహాపతివ్రతలైన దమయంతీ చంద్రమత్యాది రాజవనితల పాత్రధారణమున ముప్పిడి జగ్గరాజు గారంత ప్రఖ్యాత నటుఁడు.

స్థానం నరసింహారావు

నరసింహారావు తెనాలిలో రామవిలాస సభలో నాట్యాభ్యాసము చేసి యామినీపూర్ణతిలక, వీరాబాయి, చిత్రాంగి, లీలావతి, యశోద, మోహిని, అనసూయ, మల్లమదేవి, సత్యభామ, సంయుక్త, రోషనార, చంద్రమతి, మధురవాణి మొదలైన వివిధావస్థలను వివిధశీలములను, ప్రతిపాదించు పలువిధములైన స్త్రీ పాత్రలను ధరించి ప్రేక్షకుల కమందానందమును గొల్పుదురు. వీరు విశేష విద్యావంతులు గాక పోయినను దాను ధరించు పాత్రల కనుగుణముగ వేషధారణ మొనర్చి, యౌచిత్య విజ్ఞానముతో హావ భావ విలాసముల వెలార్చి మనోహరముగ నభినయింపఁగలరు. వీరు పలుచని శరీరముతో నొప్పుచు, నాధునిక నవనాగరికతతోడను లావణ్యముతోడ కులుకుచు నొయ్యారముగా నా యా వేషములకు

నా యా సందర్భములలోఁ దగినట్లుగా చాకచక్యముతో నభినయించుచు రంగస్థలముపైకి సాక్షాత్కరించి, స్త్రీలనుగూడ హావభావవిలాసములలోఁ జక్కదిద్దునట్లు తన యభినయముచే ప్రబోధించుచు, శ్రోత్రవారికి కేవలము స్త్రీయే నటించుచుండెనను భ్రాంతిని గల్గించెడివారు. వీరు దమయంతి, చంద్రమతి మొదలైన సాధు పతివ్రతపాత్రల కంటె చిత్రాంగి, సత్యభామ, మధురవాణి మొదలైన జాణల వేషముల నభినయించుటలో నెక్కువ నైపుణ్యమును జూపుదురు. వీరు వస్త్రభూషణాద్యలంకారములతోఁ జేయు చిత్రీకరణ నైపుణ్యమువలన నెంతయో మనోహరముగను, గుంభనముగను వేషమును గూర్చుకొందురు. వీరి నీటైన నిలుకడలు, నొయ్యారమైన నడకలు, మనోహరమైన నవ్వులు, హృదయరంజకములైన చూపులు, ప్రేక్షకులను ముగ్ధులను జేయకమానవు. వీనికిఁ దోడు పలురకములైన చీరకట్టుల సొగసులును, రమణీయములైన రవికలు, స్టాబులును సామాజికులలోని నవనాగరికులైన సొగసుగాండ్రగు స్త్రీలనే యాకర్షించెడివి. పై వానికి జతపడి తన మనోహర స్త్రీ కంఠమృదుస్వరము పాత్రావస్థకుండు భావములకుఁదగిన కాకుస్వరాది భేదములతో నెంతయో చిన్నెలుగూర్చుచుండును. ఇఁక వీరు పద్యములను బహుశ్రావ్యముగాఁ బాడుచు, రసవంతములైన పద్యములను మఱింత మనోహరముగా శోభింపఁజేయుదురు. ఇట్టి పరికరములతో, సాధన సంపత్తితో నరసింహారావుగారి స్త్రీ పాత్రాభినయము సామాజికులనందరి నా బాలగోపాలము, స్త్రీ పురుషులను, పండిత పామరులను రసోన్ముఖులను జేసి, యానంద పరవశులను జేయుటలో నాశ్చర్యమేమియు లేదు. ఈ కళాప్రావీణ్యమునకు సాధనము మెరుగు పెట్టినను నది జన్మైకలభ్యమనియే విశ్వసింపవలె. నరసింహారావుగారు స్త్రీ ప్రపంచములో సౌందర్య మెక్కడెక్కడ నే యే విధముల నున్నదో దానిని ప్రకృతిలో నుండి కాని, బొమ్మలనుండి కాని గ్రహించి, దానిని తన కళాప్రదర్శనమున కుపయోగించుకొనెడివారు. అట్లే గాన మాధుర్యమును గూడ గ్రామఫోను రికార్డుల వలనను, పాట కచేరీలనుండియు మఱి యితరోపాయములనుండియు పరిగ్రహించి తన కళాకార్యమునకు వినియోగించు

కొని వీరు సఫల మనోరథులైనారు. ఇటీవల వీరు 'పద్మశ్రీ' బిరుదును గూడ పాలకవర్గముచే పొందిరి.

నరసింహారావుగారి సత్యభామ వేషము చాల చెప్పుకొనఁదగినదిగా నుండును. సత్యభామ గడుసుదనము, గర్వము, ప్రణయమాధుర్యమంతయు శ్రీ కృష్ణతులాభారనాటకములో ప్రకటింపఁబడఁగా దాని నంతయు వీరు దన యభినయములో ప్రతిబింబింపఁ జేయుదురు. వీరి ప్రఖ్యాతి వహించిన మఱియొక వేషము రోషనార. ఇది చారిత్రాత్మకమైన పాత్ర. ఈమె షాజహాను చక్రవర్తికి రసపుత్రస్త్రీయందు జనించి, పదునెనిమిది విద్యల నెఱింగి, యుద్ధనిపుణమైన సౌందర్యరాశి. విద్యావిశేషముచే రసావేశ శూరగుణముల నిగ్రహము గలిగి, యన్నింట నౌచిత్యమెఱిగి యీమె వివేకముతో సంచరింపఁ గల హిందూ మహమ్మదీయ గుణ సంపర్కతేజముల మిశ్రరూపమునుఁ జూపెడు ప్రౌఢాంగన. కాని యీమె యాషాబివంటిది మాత్రము కాదు. ఆషాబి ముగ్ధ, మహమ్మదీయ రక్తముండుటచే స్వాతంత్ర్యాభిలాషతో వీర రసము ప్రదర్శించిన బాలిక. నరసింహారావుగారి వేషవిధాన మభిజాత్యమును ప్రకటించుచు, పలుకుల పెంపును, చూపుల సొబగుతో, నాంగికాభినయ విలాసము కొంత ప్రాచీన సంప్రదాయ సమ్మతముగను, కొంత నవ్యలక్షణోపేతముగ నుండి, సామాజికులను వెనువెంటనే యాకర్షించి, రోషనార నిష్కలంక ప్రేమ తత్త్వమును ప్రత్యక్షము చేయును. చిత్రాంగివేషములో నరసింహారావుగారు తన యభినయ వ్యాఖ్యాన నైపుణ్యమూలమున నామెను నవ్య భావప్రపంచమునకుఁ జెందిన ప్రేమానుబద్ధ చేతస్కయగు నుదాత్తకామినీ స్వరూపముగ చిత్రించి, ప్రేక్షకుల యాదరాభిమానములను జూరగొనినారు.

వీరికి కీర్తిని గణించిపెట్టిన యింకొక పాత్రధారణ కన్యాశుల్కనాటకములోని మధురవాణి. ఈగణిక వేషమున నవనాగరికాహార్యమును ప్రత్యక్షము చేయుచు నరసింహారావుగారు, విశ్వమోహనకరముగా నెలలేని విలాసమును ప్రకటించు నవ్వులు చింతామణినాటకములోఁగూడ ప్రదర్శింపఁబడియుండవు. వీరి మల్లమ్మాదేవి పాత్రకూడ కరుణరస స్ఫోరకముగను గంభీరముగ నుండును. మొత్తముమీఁద వీరు పతివ్రతా శీలమును ప్రతిపాదించు పాత్రలకంటె, తదితర స్త్రీ భూమి కాధారణమున నిరుపమానులని యే చెప్పవలయును.

సుబ్బారావుగారు సంగీత విద్వాంసులగు పారుపల్లి రామకృష్ణయ్య గారి సోదరులగుటచే శాస్త్ర సంగీతమందు చక్కని ప్రవేశముగలవారై,

పారుపల్లి సుబ్బారావు

శరీర సౌందర్యముగూడ గల్గి యుండుటచే స్త్రీపాత్రాభినయములో రాణించినారు. వీరు మొదట బందరు 'బాలభారత సంఘము'లో రసపుత్రవిజయ నాటకమున 'విమల' పాత్రను ధరించి తన యభినయ నైపుణ్యమును ప్రదర్శించి ప్రజల నానందింపఁజేసిరి. కొంతకాలము మద్రాసు 'సుగుణ విలాస సభ'లోఁ గూడ వీరు నటించి చివరకు బెజవాడ 'బాలభారతీ సమాజ' మను మైలవరము రాజావారి కంపెనీలో ప్రధాన స్త్రీ వేషములను వేయు చుండిరి. ముఖ్యముగా వీరు పానుగంటి వారి రాధాకృష్ణ నాటకములో రాధపాత్రను నిరుపమానముగ నటించి కీర్తి కెక్కిరి. వీరి యభినయ మాద్యంతము సరసముగను, మనోహరముగ నుండును. ఉదాత్తనాయికా పాత్ర తత్త్వమును ప్రదర్శించుటలో వీరి దేహసౌందర్యము, మంద యానము, నవ్యనాగరికాహార్యములు, నగిషీముస్తాబులు, నవ్వులు కన్నుల పండువుగా నుండును. పాతివ్రత్య ప్రభావము నుదాత్తతను ప్రకటించుటలో ముప్పిడి జగ్గరాజుగారి తర్వాత వీరినే పేర్కొనవలసి యుండును. సుబ్బారావుగారు సావిత్రి వేషమునఁగూడ పాతివ్రత్య లక్షణముల చక్కగ నొప్పించుచు, తన పతివ్రతా ప్రభావమెఱుఁగని దానివలె యమాయికముగ ప్రవర్తించుచు నటించిరి. నిస్సంకల్పకమగు భర్తృపాదానుగమనమును, స్త్రీ సహజమైన ప్రణయ దౌర్బల్యము నీయన యసమాన నైపుణ్యముతో ప్రదర్శించిరి. వీరి లీలావతి వేషము గూడ బహుస్తవనీయముగ నుండెను. ఈయన సాధు పాతివ్రత్య నిరూపణమున నిరుపమానుఁ డని చెప్పవచ్చును.

సంజీవరావుగారు మొదట బందరులో డి వి. సుబ్బారావు గారితోఁబాటుగ నభినయము ప్రారంభించినారు. ఈయన మోహిని, చిత్రాంగి మొదలైన శృంగారనాయిక పాత్రల కెక్కువఁ దగినవాఁడు.

ఉప్పులూరి సంజీవరావు:

ఈతని నడకలు, చేష్టలును స్త్రీజనతుల్యములుగా నుండి, పాట సన్నని కంఠముతో లలిత మనోరముగా నుండుటచే బెజవాడలో మైలవరం రాజావారి 'బాలభారత సమాజము'లో

నాయిక పాత్ర కెక్కువ వీరు ప్రాముఖ్యము వహించిరి. యడవల్లి సూర్యనారాయణరావు ప్రక్క నీయన శకుంతల, సావిత్రిపాత్రలను ధరించి గొప్ప నటుఁడుగా పేరుపొందెను. ఈతఁడు శృంగార కరుణముల నొప్పించుటలో నిరుపమాన నటుఁడని చెప్పవచ్చును. కాని సాధు పతివ్రత పాత్రలగు సావిత్రి, దమయంతి, చంద్రమతి మొదలగు వాని నభినయించుటలో మాత్ర మీయన జగ్గరాజు, పారుపల్లి సుబ్బారావుగార్లొప్పించు నుదారలక్షణములతో రక్తి కట్టింపఁ జాలఁడు. మైలవరము కంపెనీకి పేరు దెచ్చిన నటులలో యడవల్లి సూర్యనారాయణ, గురజనాయుడులతోఁబాటు సంజీవరావుగూడ నొకఁడు.

కందాడ శ్రీనివాసాచారి

కె. శ్రీనివాసాచార్యులుగారు నెల్లూరిలో నగరాజారావుగారి ప్రక్క ఆసాబి, విషయ మొదలైన నాయిక పాత్రలను ధరించి గొప్ప నటుఁడుగా పేరొందెను. ఈయన గానము లలిత మనోహరముగా నుండి పాట కచ్చేరీలకుఁ దగినట్లు శాస్త్రసమ్మతముగా నుండును. ఈతఁడు పాత్రోచితముగ నాహార్య మేర్పర్చుకొని యౌచిత్యముతో యభినయింపఁ గల నైపుణ్యముగలవాఁడు.

మఱికొందరు స్త్రీపాత్ర ధారులు :

బెంగుళూరు 'ఎమెచ్యూరు' కంపెనీలో కె. ఎస్. వాసుదేవరావు రోషనారా, ఆసాబీ వేషములను బళ్లారి రాఘవాచార్యులగారి ప్రక్కన చాలచక్కగ నభినయించెడివాఁడు. వీరు రామదాసు నాటకములో గోపనభార్య పాత్రనుగూడ నటించిరి. నెల్లూరిలో జి. రామచంద్రరావు గూడ శకుంతల మొదలగు స్త్రీ పాత్రలను జక్కగ నభినయింపఁగలఁడు. కాకినాడలో దేవినేని జగన్నాయకులు చింతామణి పాత్రాభినయమున పోటీపరీక్షలో సువర్ణ పతక పారితోషికమును గెలుపొందెను. బందరులో ఇందుపల్లి గోవిందరావుగూడ చింతామణి పాత్రను సరసముగా నభినయించెడివాఁడు. కృత్తివెంటి శంభురావు బందరులో విమలపాత్రకు పోటీ పరీక్షా సువర్ణ పతక పారితోషికమును పొందెను. మఱియు లక్కరాజు విజయ గోపాలరావు,కడియాల రత్నం, సుసర్ల రామచంద్రరావు ఆరణి సత్యనారాయణ, మొదలైన వారుగూడ స్త్రీ పాత్ర ధారణమున పేరు చెందినారు.

అనుబంధము

I నటుల వివిధపాత్రధారణము

I హరి ప్రసాదరావు :- (1) నలుడు. (2) దుష్యంతుడు (3) హరిశ్చంద్రుడు (4) చంద్రహాసుడు. (5) సారంగధరుడు (6) దుర్యోధనుడు (వేణీసంహారములో). (7) సుదేవుడు.

II యడవల్లి సూర్యనారాయణ :- (1) నలుడు ( ) దుష్యంతుడు (3) సత్యవంతుడు (4) దుర్యోధనుడు (ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణములో) (5) కృష్ణుడు (శ్రీ కృష్ణతులాభారములో). (6) రామదాసు. (7) రాముడు (8) సారంగధరుడు (9) అర్జునుడు (గయోపాఖ్యానములో).

III కందాడై శ్రీనివాసన్ :- (1) నలుడు (2) దుష్యంతుడు (3) హరిశ్చంద్రుడు (4) ప్రతాపుడు (5) అనిరుద్ధుడు (6) శ్రీనివాసుడు (7) హిరణ్యకశిపుడు (8) తానిషా (8) యముడు (10) రామదాసు (11) రంగారాయుడు,

IV నెల్లూరు నగరాజారావు :- (1) నలుడు (2) పఠాను (3) హిరణ్యకశిపుడు (4) దశరథుడు (5) దుష్టబుద్ధి (6) యుగంధరుడు (7) పాపారాయుడు (8) కంసుడు.

V తాడిపత్రి రాఘవాచారి :- (1) పఠాను (2) హిరణ్యకశిపుడు (3) బాహుకుడు (4) దశరథుడు (5) యముడు (6) దుష్టబుద్ధి (7) రాజరాజ నరేంద్రుడు (8) శివాజి (9) రామదాసు (10) చాణక్యుడు.

VI ఈవెన లక్ష్మణస్వామి :- (1) షమేరుసింగు (2) పఠాను (3) శివాజి (4) రాణాప్రతాప్ (5) యుగంధురుడు.

VII ముంజులూరి కృష్ణారావు : (1) కృష్ణుడు (పాం. నా.) (2) దుర్గాదాసు (3) యుగంధరుడు (4) అశ్వత్థామ (5) శర్విలకుడు (6) చాణక్యుడు (7) హిరణ్యకశిపుడు (8) బిల్వమంగలుడు.

VII గోవిందరాజుల సుబ్బారావు :- (1) గిరీశం (2) యుగంధరుడు (3) లక్ష్మణుడు (పాదుక).

IX మాధవపెద్ది వెంకట్రామయ్య :- (1) శివాజీ (2) దుర్యోధనుడు (పాం. నా.) (3) రంగారాయుడు (4) వల్లీఖాన్.

X గురజనాయుడు :- (1) మానసింగు (2) యముడు (3) భీముడు (4) దశరధుడు.

XI డి. వి. సుబ్బారావు :-(1) నలుడు (2) హరిశ్చంద్రుడు (3) పఠాన్ (4) దుష్టబుద్ధి 5) దుర్గాదాసు (6) కృష్ణుడు (పాం. నా.) (7) అర్జునుడు (గయోపాఖ్యానంలో) (8) యశోద.

XII మల్లాది గోవిందశాస్త్రి :-(1) కృష్ణుడు (పాం. నా.) (2) సారంగధరుడు.

XIII వెంపటి వెంకటేశ్వర్లు :- (1) నలుడు (2) విద్యానాధుడు (3) దుర్గాదాసు (4) షమేరుసింగు.

XIV వేదురుముండి శేషగిరిరావు :- (1) దుష్టబుద్ధి (2) శివాజి (3) పీష్వా నారాయణరావు.

XV కొచ్చెర్లకోట రంగారావు :- (1) తానిషా (2) శకారుడు. (3) హిరణ్యాక్షుడు.

XVI రామాయణం సర్వేశ్వరశాస్త్రి : (1) హరిశ్చంద్రుడు (2) రామదాసు (3) విద్యానాధుడు.

XVII అద్దంకి శ్రీరామమూర్తి :- (1) హరిశ్చంద్రుడు (2) కణ్వుడు (3) నారదుడు (4) ధర్మరాజు (పాం. నా.)

XVIII ఎనమండ్ర శీనయ్య :- (1) నలుడు (2) కర్ణుడు.

XIX పింగళి లక్ష్మీకాంతం :- (1) ధర్మరాజు (పాం. నా.) (2) రాజసింహుడు (3) రాక్షసమంత్రి (4) విద్యానాధుడు (5) బాహుకుడు.

XX ముప్పిడి జగ్గరాజు :- (1) దమయంతి (2) చంద్రమతి (3) చంద్రకాంత.

XXI ఉప్పలూరి సంజీవరావు :- (1) సావిత్రి (2) శకుంతల (3) దమయంతి (4) చంద్రమతి (5) చిత్రాంగి (6) మోహిని (7) సత్యభామ

XXII స్థానం నరసింహారావు :- (1) సత్యభామ (2) మధురవాణి (3) రోషనార (4) చిత్రాంగి (5) మల్లమాదేవి (6) మోహిని (7) చంద్రమతి

XXIII పారుపల్లి సుబ్బారావు :- (1) రాధ (2) సావిత్రి (3) విమల (4) రుక్మిణి (5) లీలావతి.

XXIV కె. ఎస్. వాసుదేవరావు :- (1) రోషనార (2) అహాబి (3) రామదాసు భార్య.

XXV కె. శ్రీనివాసాచారి :- (1) అహాబి (2) విషయ.

II పాత్రలు వివిధనటుల వేషములు

I నలుడు :- (1) హరి ప్రసాదరావు (2) ఎడవల్లి సూర్యనారాయణ (3) ఎనమంద్ర శీనయ్య (4) నెల్లూరి నగరాజారావు (5) డి. వి. సుబ్బారావు (6) వెంపటి వెంకటేశ్వర్లు (7) అంకరాజు రామారావు (8) అంబడిపూడి కోటయ్య (9) వంగల ఆంజనేయులు (10) మద్దాలి శేషగిరిరావు (11) లింగమూర్తి (12) కిందాడై శ్రీనివాసన్ (13) పంచాంగం రామానుజాచారి.

II దుష్యంతుఁడు :- (1) కందాడై శ్రీనివాసన్ (2) హరి ప్రసాదరావు (3) ఎడవల్లి సూర్యనారాయణ (4) జొన్నవిత్తుల శేషగిరిరావు (5) బొమ్మకంటి కృష్ణమూర్తి.

III హరిశ్చంద్రుడు :- (1) హరి ప్రసాదరావు ( ) అద్దంకి శ్రీరామమూర్తి (3) డి. వి. సుబ్బారావు (4) బ్రహ్మజోస్యల సుబ్బారావు (5) మాగంటి సుబ్బారావు. (6) అంబడిపూడి కోటయ్య (7) అంకరాజు రామారావు (8) కందాడై శ్రీనివాసన్ (9) రామాయణం సర్వేశ్వరశాస్త్రి

IV సారంగధరుడు :- (1) హరి ప్రసాదరావు (2) యడవల్లి సూర్యనారాయణ (3) మల్లాది గోవిందశాస్త్రి.

V పఠాను :- (1) ఈవెన లక్ష్మణస్వామి (2) నగరాజారావు (3) తాటిపత్రి రాఘవాచారి (4) డి. వి. సుబ్బారావు (5) సింగరాజు నాగభూషణరావు (బాపట్ల)

VI యుగంధరుడు :- (1) గోవిందరాజుల సుబ్బారావు (2) ముంజులూరి కృష్ణారావు (3) నాగరాజారావు (4) సరస్వతి రంగస్వామి అయ్యంగారు (5) సింగరాజు నాగభూషణం (బాపట్ల) (6) కల్లూరి సుందరరామయ్య (రాజమహేంద్రవరం)

VII హిరణ్యకశిపుడు :- (1) నగరాజారావు (2) రాఘవాచారి (3) కందాడై శ్రీనివాసన్ (4) ముంజులూరి కృష్ణారావు (5) అనాసపురపు గోపాలరావు (6) రాయప్రోలు సుబ్రహ్మణ్యం.

VIII రామదాసు :- (1) రాఘవాచారి (2) అల్లూరి రామిరెడ్డి (3) రామాయణం సర్వేశ్వరశాస్త్రి (4) యడవల్లి సూర్యనారాయణ. (5) సి. యస్. ఆర్. ఆంజనేయులు.

IX కబీరు :- (1) పర్వతిరెడ్డి రామచంద్రా రెడ్డి (2) ఘంటసాల రాధాకృష్ణయ్య (3) బి. ఎ. రాఘవాచారి (బెంగుళూరు)

X కృష్ణుడు (పాం. నా.) :- (1) మల్లాది గోవిందశాస్త్రి (2) ముంజులూరి కృష్ణారావు (3) డి. వి. సుబ్బారావు (4) బెల్లంకొండ సుబ్బారావు (5) బండా కనకలింగేశ్వరరావు.

XI కృష్ణుడు (తులాభారం) :- (1) యడవల్లి సూర్యనారాయణ (2) రాయప్రోలు సుబ్రహ్మణ్యం (3) పంచాగం రామానుజాచారి.

XII నారదుడు :- (1) నేలనూతుల రామకృష్ణయ్య (నెల్లూరి) (2) అద్దంకి శ్రీరామమూర్తి (3) కపిలవాయి రామనాథశాస్త్రి.

XIII రంగారావు :- (1) కందాడై శ్రీనివాసన్ (2) మాధవపెద్ది వెంకట్రామయ్య (3) బొమ్మకంటి కృష్ణమూర్తి (కాకినాడ).

XIV అశ్వత్థామ :- (1) పెడన రామయ్య (2) పత్రి సీతాపతి (3) ముంజులూరి కృష్ణారావు.

XV దుష్టబుద్ధి :- (1) రాఘవాచారి (2) నగరాజారావు (3) డి. వి. సుబ్బారావు (4) వెదురుమూడి కృష్ణారావు.

XVI శివాజి :- (1) రాఘవాచారి (2) మాధవపెద్ది వెంకట్రామయ్య (3) వెదురుమూడి శేషగిరిరావు (4) ఈవెన లక్ష్మణస్వామి.

XVII దమయంతి :- (1) ముప్పిడి జగ్గరాజు (2 ఉప్పలూరి సంజీవరావు (3) కోపల్లి హనుమంతరావు (4) జోస్యుల శేషయ్య.

XVIII చంద్రమతి :- (1) ముప్పిడి జగ్గరాజు (2) ఉప్పటూరి సంజీవరావు (3) స్థానం నరసింహారావు (3) కోపల్లి హనుమంతరావు.

XIX శకుంతల :- (1) ఉప్పలూరి సంజీవరావు (2) జి. రామచంద్రయ్య (3) సరస్వతి రంగస్వామి () కోపల్లి హనుమంతరావు.

XX సావిత్రి :- (1) ఉప్పలూరి సంజీవరావు (2) పారుపల్లి సుబ్బారావు

XXI ఆషాబి :- (1) కె. శ్రీనివాసాచారి (2) కె. ఎస్. వాసుదేవరావు. (3) పి. నారాయణ (బాపట్ల)

XXII రోషనార :- (1) స్థానం నరసింహారావు (2) do

XXIII విమల :- (1) పారుపల్లి సుబ్బారావు (2) కృత్తివెంటి శంభురావు.

XXIV చింతామణి :-దేవినేని జగన్నాయకులు (2) ఇందుపల్లి గోవిందరావు

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY

MADRAS

॥ ಶ್ರೀ ॥

ತೊಲ್ ಕಾಪ್ಪಿಯಮ್

ಎೞುತ್ತತಿಕಾರಮ್ (ವರ್ಣಾಧಿಕಾರವು)

ನೂನ್ ಮರಪು (ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪ್ರಕರಣ)

೧. ಎೞುತ್ತೆನಪ್ಪಡುಪ
ಅಕರ ಮುತಲ್ ನಕರ ಇಱುವಾಯ್
ಮುಪ್ಪಹ್ತೆನ್ಪ
ಚಾರ್‌ನ್ತು ವರಲ್ ಮರಪಿನ್ ಮೂನ್‌ಱಲಙ್ಕಟೈಯೇ೧ ॥

[ಎೞುತ್ತು=ವರ್ಣ; ಎನಪ್ಪಡುಪ=ಎನ್ನಲ್ ಪಡುವುದು; ಅಕರ ಮುತಲ್=ಅಕಾರ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು; ನಕರ ಇಱುವಾಯ್=ನಕಾರದ ಕೊನೆಗೆ; ಮುಪ್ಪಹ್ತೆನ್ಪ=ಮೂವತ್ತೆನ್ನುವರು. ಚಾರ್‌ನ್ತು ವರಲ್ ಮರಪಿನ್ ಮೂನ್‌ಱು ಅಲಙ್ಕಟೈಯೇ=(ಬೇರೆ) ವರ್ಣವನ್ನು ಆಸರೆಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬರುವ ಮೂರು ಅಲ್ಲದಿರುವಾಗ]

ಅಕಾರ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡು ನಕಾರದ ವರೆಗೆ ವರ್ಣಗಳೆನ್ನಲ್ಪಡುವುವು ಮೂವತ್ತು ಎನ್ನುವರು. (ಬೇರೆ) ವರ್ಣವನ್ನು ಆಸರೆಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಬರುವಂಥ ಮೂರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ.

---

೧. ಒಂದನೆಯ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಗಳ (ವರ್ಕ್ಕ) ಬಗೆಯನ್ನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಒಂದನೆಯ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಣಗಳು :—

ಅ	ಐ	ಞ್	ಯ್
ಆ	ಒ	ಟ್	ರ್
ಇ	ಓ	ಣ್	ಲ್
ಈ	ಔ	ತ್	ವ್
ಉ		ನ್	ೞ್
ಊ	ಕ್	ಪ್	ಳ್
ಎ	ಙ್	ಮ್	ಱ್
ಏ	ಚ್		ನ್

ವಿ. ಸೂ. :—ಮೂಲದ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಮಿಳಿನ ವರ್ಣಮಾಲೆಯನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ವರ್ಗ ತೃತೀಯ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕ್ಷರಗಳ ಉಪಯೋಗ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ದಂತ್ಯದ ನಕಾರವಲ್ಲದೆ ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ನಕಾರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿರಿ.

ಚಾರ್‌ಪೆೞುತ್ತುಕ್ಕಳ್[೨]

೨. ಅವ್ವೈತಾಮ್

ಕುಱ್‌ಱಿಯಲಿಕರಮ್ ಕುಱ್‌ಱಿಯಲುಕರಮ್

ಆಯ್‌ತಮ್ ಎನ್‌ಱ

ಮುಪ್ಪಾಱ್‌ಪುಳ್ಳಿಯುಮ್ ಎೞುತ್ತೋರನ್ನ ॥

[ಅವ್ವೈತಾಮ್ = ಆ ಮೂರು ; ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ (ಕುಱು + ಇಯಲ್) ಇಕರಮ್ = ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಇಕಾರ, ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕರಮ್ = ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕಾರ ; ಆಯ್‌ತಮ್ = ಆಯ್ದಮ್ ; ಎನ್‌ಱ = ಎಂಬ ; ಮುಪ್ಪಾಱ್ (ಮೂನ್‌ಱು + ಪಾಲ್) ಪುಳ್ಳಿಯುಮ್ = ಮೂರು ಬಗೆಯ ಚುಕ್ಕೆಗಳು ; ಎೞುತ್ತೋರನ್ನ = (ಇವು ಮೂರು) ವರ್ಣಗಳಂತೆ ಇರುವುವು]

ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಇಕಾರ, ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಆಯ್ದಮ್ ಎಂಬ ಮೂರೂ ವರ್ಣಗಳಂತಿರುವುವು.

೩. ಅವಱ್‌ಱುಳ್

ಅ ಇ ಉ ಎ ಒ ಎನ್ನುಮ್

ಅಪ್ಪಾಲ್ ಐನ್ದುಮ್

ಓರಳಪು ಇಚೈಕ್ಕುಂಕುಱ್‌ಱೆೞುತ್ತೆನ್ಪ[೩] ॥

---

೨. ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಇಕಾರ ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕಾರ ಆಯ್ತಮ್ (ஃ) ಎಂಬ ಮೂರನ್ನು 'ಚಾರ್ಪೆೞುತ್ತುಕ್ಕಳ್' ಎನ್ನುವರು. ಹಾಗೆಂದರೆ ಇವು ಬೇರೊಂದರ ಮೇಲೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಂಥವು ಎಂದರ್ಥ. ಇಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡಧ್ವನಿಮಾ (phoneme) ದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಿವರಣೆಯನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಸಹಜವಾದ ಉಚ್ಚಾರವನ್ನು ತೊಲ್‌ಕಾಪ್ಪಿಯವರು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸಿದ ತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಒಂದು ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕಾರ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಶಬ್ದಗಳ ಕೊನೆಯ ಉಚ್ಚಾರದಲ್ಲಿ ಉಂಟು. ಅದು 'ಉ' ವಿಗಿಂತ ಉ-ತನದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಅದರ ಸ್ಥಾನಿಯಾಗಿದೆ:—

ಕನ್‌ಱು (ಕಱು), ಪಟ್‌ಟು (ಪಟ್ಟೆ), ಚುಕ್‌ಕು (ಶುಂಠಿ) ಇತ್ಯಾದಿ.

ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕಾರಾಂತ್ಯಪದಗಳಿಗೆ ಯಕಾರಾದಿಯಾದ ಶಬ್ದ ಪರವಾದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಇಕಾರವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಉದಾ :—ಕನ್‌ಱಿಯಾತ್ (ಕನ್‌ಱು + ಯಾತ್), ಚುಕ್‌ಕಿಯಾತ್ (ಚುಕ್‌ಕು + ಯಾತ್).

ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಇಕಾರದಲ್ಲಿ 'ಇ-ತನ' ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ.

ಆಯ್ತಮ್ (ஃ) ಎಂಬುದು ಪಃಱು (ಓಡ, ದೋಣಿ), ಅஃತು (ಅದು), ಇஃತು (ಇದು), ಎஃತು (ಏಕು) ಎಂಬೆಡೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವರು.

೩. ಇಲ್ಲಿ ಹ್ರಸ್ವವರ್ಣಕ್ಕೆ 'ಕುಱ್‌ಱೆೞುತ್ತು' ಎಂಬ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದ ಎಷ್ಟು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿದೆ, [ಕುಱು + ಎೞುತ್ತು = ಪುಟ್ಟವರ್ಣ.]

[ಅವಱ್ಱುಳ್ = ಅವುಗಳೊಳಗೆ; ಅ, ಇ, ಉ, ಎ, ಒ ಎನ್ನುಮ್ = ಅ, ಇ, ಉ, ಎ, ಒ ಎಂಬ; ಅಪ್ಪಾಲ್ (ಅ + ಪಾಲ್) = ಆ ವಿಭಾಗದ; ಐನ್ದುಮ್ = ಐದೂ; ಓರಳಪು (ಓರ್ + ಅಳಪು) = ಒಂದು ಮಾತ್ರೆ; ಇಚ್ಚೈಕ್ಕುಜ್ = ಉಲಿಯುವ; ಕುಱ್ಱೆಟುತ್ತು ಎನ್ಪ = ಕುಱ್ಱೆಟುತ್ತು (ಹ್ರಸ್ವವರ್ಣ) ಎನ್ನುವರು.]

ಅವುಗಳೊಳಗೆ ಒಂದು ಮಾತ್ರೆಯಾಗಿ ಉಲಿಯುವ ಅ, ಇ, ಉ, ಎ, ಒ ಎಂಬಂಥ ಐದನ್ನು ಕುಱ್ಱೆಟುತ್ತು (ಹ್ರಸ್ವವರ್ಣ) ಎನ್ನುವರು.

೪. ಆ ಈ ಊ ಏ ಐ ಓ ಔ ಎನ್ನುಮ್
ಅಪ್ಪಾಲ್ ಏೞುಮ್
ಈರಳಪು ಇಚ್ಚೈಕ್ಕುಮ್ ನೆಟ್ಟೆೞುತ್ತೆನ್ಪ ॥

[ಆ, ಈ, ಊ, ಏ, ಐ, ಓ, ಔ ಎನ್ನುಮ್ = ಆ, ಈ, ಊ, ಏ, ಐ, ಓ, ಔ ಎಂಬ; ಅಪ್ಪಾಲ್ = ವಿಭಾಗದ; ಏೞುಮ್ = ಏಳೂ; ಈರಳಪು = ಎರಡುಮಾತ್ರೆ; ಇಚ್ಚೈಕ್ಕುಮ್ = ಉಲಿಯುವ; ನೆಟ್ಟೆೞುತ್ತು ಎನ್ಪ = ನೆಟ್ಟೆೞುತ್ತು (ನಿಡಿದು ಎೞುತ್ತು) ದೀರ್ಘವರ್ಣ ಎನ್ನುವರು.]

ಎರಡು ಮಾತ್ರೆಗಳಾಗಿ ಉಲಿಯುವ ಆ, ಈ, ಊ, ಏ, ಐ, ಓ, ಔ ಎಂಬಂಥ ಏಳನ್ನು ನೆಟ್ಟೆೞುತ್ತು (ದೀರ್ಘವರ್ಣ) ಎನ್ನುವರು.[೪]

೫. ಮೂವಳಪು ಇಚ್ಚೈತ್ತಲ್ ಓರೆೞುತ್ತಿನ್ಱೇ ॥

[ಮೂವಳಪು = ಮೂರು ಮಾತ್ರೆ; ಇಚ್ಚೈತ್ತಲ್ = ಉಲಿಯುವುದು; ಓರ್ ಎೞುತ್ತು ಇನ್ಱೇ = ಒಂದು ವರ್ಣ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.]

ಕೇಶಿರಾಜ ಮೊದಲಾದ ಕನ್ನಡವೈಯಾಕರಣರು ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡವರ್ಣಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಒಂದಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಕಾರದಿಂದ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಸ್ವರಗಳೆಂದರು. ಅವಲ್ಲಿ ಆದಿಯ 'ಪತ್ತಕ್ಕರಮುಂ ಸಮಾನ ಮೆನಿಸುಗುಂ ಎರಡವಱೊಳ್ ಸವರ್ಣಂ' ಎಂದರು. (ಅವರು ಹೇಳುವ ಹತ್ತು :— ಅ ಆ, ಇ ಈ, ಉ ಊ, ಋ ೠ, ಌ ೡ; ಇವಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ನಾಲ್ಕು ದ್ರಾವಿಡಕ್ಕೆ ಸಹಜವಲ್ಲದವು.) ಮುಂದಿನ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ (೮) ಕೇಶಿರಾಜ ಎ ಏ ಒ ಓ ಎಂಬ ಸವರ್ಣಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಇರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ.

ತೊಲ್‌ಕಾಪ್ಪಿಯರಂತೆ ಕೇಶಿರಾಜನೂ ಮಾತ್ರೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಎತ್ತುತ್ತಾನೆ, ಹ್ರಸ್ವಮಂದೇಕ ಮಾತ್ರಕಂ ದೀರ್ಘಮುಭಯಮಾತ್ರಂ ತ್ರಿಮಾತ್ರಕಂ ಪ್ಲುತಮಕ್ಕುಂ'' (೧೦).

೪. ಐ, ಔ ಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಹ್ರಸ್ವಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳ ಅಳವು ಎರಡು ಮಾತ್ರೆಗಳಿರುವುದರಿಂದ, ಗುಣ ಸಾಮ್ಯದಿಂದ ಅವನ್ನು ನೆಟ್ಟೆೞುತ್ತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆದಂತಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣರು ಏ, ಐ, ಓ, ಔ ಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣರನ್ನನುಸರಿಸಿ ಸಂಧ್ಯಕ್ಷರ ಗಳೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮೂರು ಮಾತ್ರೆಗಳಾಗಿ ಉಲಿಯುವಂಥ ಒಂದು ವರ್ಣ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ.[೫]

೬. ನೀಟ್ಟಿಮ್ ವೇಣ್ಟಿನ್ ಅವ್ವಳಪುಟ್ಟೈಯ
ಕೂಟ್ಟಿ ಎಝೂಉತಲ್ ಎನ್ಮನಾರ್ ಪುಲವರ್ ॥

[ನೀಟ್ಟಿಮ್ ವೇಣ್ಟಿನ್ = ಮತ್ತೂ ನೀಳವಾಗಿಸಬೇಕಾದರೆ; ಅವ್ ಅಳಪುಟ್ಟೈಯ = ಆ ಅಳವು (ಮಾತ್ರೆ)ಯ; ಕೂಟ್ಟಿ = ಸೇರಿಸಿ; ಎಝೂಉತಲ್ = ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು; ಎನ್ಮನಾರ್ = ಎಂಬರ್; ಪುಲವರ್ = ಪಂಡಿತರು.]

ವರ್ಣವನ್ನು ಮತ್ತೂ ನೀಳವಾಗಿಸ ಬೇಕಾದರೆ, ಆ ಅಳವಿನ ಹ್ರಸ್ವವರ್ಣ ಅಥವಾ ವರ್ಣಗಳನ್ನು ದೀರ್ಘವರ್ಣದ ಮುಂದೆ ಸೇರಿಸಿ ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ಎಂಬರು ಪಂಡಿತರು.[೬]

೭. ಕಣ್ಣಿಮ್ಮೈ ನೊಟಿಯೆನ ಅವ್ವೇ ಮಾತ್ತಿರೈ
ನುಣ್ಣಿತಿನ್ ಉಣರ್ನ್ದೋರ್ ಕಣ್ಟವಾರೇ ॥

[ಕಣ್ ಇಮ್ಮೈ = ಕಣ್ಣಿವೆ; ನೊಟಿಯೆನ = ಬೆರಳ ಚಿಟುಕು (ನೆಟ್ಟಿ); ಅವ್ವೇ = ಅವೆರಡೇ; ಮಾತ್ತಿರೈ = ಮಾತ್ರೆ; ನುಣ್ಣಿತಿನ್ = ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ; ಉಣರ್ನ್ದೋರ್ = ಅರಿತವರು; ಕಣ್ಟವಾರೇ = ಕಂಡುದು.]

ಮಾತ್ರೆ ಎಂಬುದು ಕಣ್ಣೆವೆಯಿಕ್ಕುವ ಅಥವಾ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಚಿಟುಕು ಹೊಡೆಯುವ ಕಾಲ ಎಂಬುದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅರಿತವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.[೭]

೮. ಔಕಾರ ಇಱುವಾಯ್ಪ್
ಪನ್ನೀರೆಟುತ್ತುಮ್ ಉಯಿರೆನ ಮೊಝಿಪ.

[ಔಕಾರ ಇಱುವಾಯ್ = ಔಕಾರದಿಂದ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ; ಪನ್ನೀರೆಟುತ್ತುಮ್ = ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಣಗಳೂ; ಉಯಿರೆನ = ಉಯಿರ್ (ಸ್ವರ) ಎಂಬುದಾಗಿ; ಮೊಝಿಪ = ಹೇಳುವರು.]

---

೫. ಕೇಶಿರಾಜನಾದರೆ 'ತ್ರಿಮಾತ್ರಕಂ ಪ್ಲುತಮುಕ್ಕುಂ' (೧೦) ಎಂದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೂರುಮಾತ್ರೆಗಳುಳ್ಳ ವರ್ಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ 'ಭೋ' ಎಂಬ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ.

೬. ಇದೇ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ 'ಎಝೂ ಉತಲ್' ಎಂಬಲ್ಲಿ 'ಝೂ' ಎಂಬ ದೀರ್ಘವರ್ಣದ ಮುಂದೆ ಹ್ರಸ್ವ 'ಉ' ಬಂದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿರಿ. ಆ ಅ, ಊ ಉ ಇತ್ಯಾದಿ ಜತೆಗಳು ಬರುವುವು.

೭. ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣರು ಎರಡು ವ್ಯಂಜನವನ್ನು ಅಥವಾ ಒಂದು ಹ್ರಸ್ವವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಕಾಲವನ್ನು ಮಾತ್ರೆಯೆಂಬರು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರೆಯ ಅವಧಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ನಿರ್ವಚಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಅಕಾರದಿಂದ ಔಕಾರದ ವರೆಗಿನ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಣಗಳು ಉಯಿರ್ (ಸ್ವರ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಡುವುವು.[೮]

೯. ನಕಾರ ಇಱುವಾಯ್ ಪ್

ಪತಿನೆಣ್ ಎೞುತ್ತುಮ್ ಮೆಯ್ಯೆನ ಮೊೞಿಪ ॥

[ನಕಾರ ಇಱುವಾಯ್ = ನಕಾರದಿಂದ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ; ಪತಿನೆಣ್ ಎೞುತ್ತುಮ್ = ಹದಿನೆಣ್ಟು ವರ್ಣಗಳೂ ; ಮೆಯ್ಯೆನ = ಮೆಯ್ (ವ್ಯಂಜನ) ಎಂಬುದಾಗಿ ; ಮೊೞಿಪ = ಹೇಳುವರು.]

ಕಕಾರದಿಂದ ನಕಾರದ ವರೆಗಿನ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಣಗಳು ಮೆಯ್ (ವ್ಯಂಜನ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಡುವುವು.[೯]

೧೦. ಮೆಯ್ಯೋಟಿಯ್ಯೆಯಿನುಮ್ ಉಯಿರಿಯಲ್ ತಿರಿಯಾ ॥

[ಮೆಯ್ಯೋಟು ಇಯ್ಯೆಯಿನುಮ್ = ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರೂ ; ಉಯಿರ್ ಇಯಲ್ = ಸ್ವರದ ಸಹಜಗುಣ ; ತಿರಿಯಾ = ತಿರುಗದು, ವ್ಯತ್ಯಾಸಹೊಂದದು.]

ಸ್ವರವು ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರೂ, ಅದರ ಸಹಜಗುಣ ಬೇರೆಯಾಗದು.

ಉದಾ:—ಕ, ಚ, ಟ ಇತ್ಯಾದಿಗೆ ಅಕಾರದ ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ಮಾತ್ರೆ.

೧೧. ಮೆಯ್ಯಿನ್ ಅಳವೇ ಅರೈಯೆನ ಮೊೞಿಪ ॥

[ಮೆಯ್ಯಿನ್ = ವ್ಯಂಜನದ ; ಅಳವೇ = ಅಳವು ; ಅರೈಯೆನ = ಅರೆ ಮಾತ್ರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ; ಮೊೞಿಪ = ಎಂಬರು.]

ವ್ಯಂಜನದ ಅಳವು ಅರ್ಧ ಮಾತ್ರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವರು.[೧೧]

---

೮. ಅ, ಆ, ಇ, ಈ, ಉ, ಊ, ಎ, ಏ, ಐ, ಒ, ಓ, ಔ — ಇವು ಹನ್ನೆರಡು ಸ್ವರಗಳು. ಇವಕ್ಕೆ ತಮಿಳು ವೈಯಾಕರಣರು ಉಯಿರ್ ಎಂದರೆ ಉಸಿರು ಎಂಬ ಪರಿಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಿರುವುದು ಎಷ್ಟು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಏ, ಐ, ಓ ಮತ್ತು ಔ—ಇವುಗಳನ್ನು ಸಂಧ್ಯಕ್ಷರಗಳಾಗಿ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ; ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಗಳು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಎಂದಿರುವರು.

೯. ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಗತೃತೀಯ ಮತ್ತು ಮಹಾಪ್ರಾಣಗಳ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು 'ಮೆಯ್' ಎಂದರೆ ಒಡಲು, ಶರೀರ ಎಂಬರ್ಥವುಳ್ಳ ದೇಶ್ಯಶಬ್ದದಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವುದು ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿದೆ.

೧೧. ಕ್, ಚ್, ಟ್, ತ್, ಪ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಅರ್ಧಮಾತ್ರೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎಣಿಕೆ.

೧೨. ಅವ್ವಿಯಲ್ ನಿಲ್ೈಯುಮೇನ್ೈ ಮೂನ್‌ಱೇ ॥

[ಅವ+ಇಯಲ್=ಆ ಸ್ವಭಾವ ; ನಿಲ್ೈಯುಮ್=ನಿಂತಿರುವುದು ; ಏನ್ೈ=ಬೇರೆ, ಮತ್ತೆ ; ಮೂನ್‌ಱೇ=ಮೂರೇ.]

ಮತ್ತೆ ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಇಕಾರ, ಕುಱ್‌ಱಿಯಲ್ ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಆಯ್ದಮ್ ಎಂಬ ಮೂರಕ್ಕೆ ಆ ಸ್ವಭಾವ ಅಂದರೆ ಅರ್ಧಮಾತ್ರೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ಸ್ವಭಾವ ಉಂಟು.

೧೩. ಅರೈಯಳವು ಕುಱುಕಲ್ ಮಕರಮುಟೈತ್ತೇ
ಇಚ್ೈಯಿಟನರುಕುಮ್ ತೆರಿಯುಙ್ಕಾಲ್ೈ ॥

[ಅರೈ ಅಳವು = ಅರ್ಧ ಮಾತ್ರೆ ; ಕುಱುಕಲ್ = ಕಡಮೆಯಾದೀತು ; ಮಕರಮ್ ಉಟೈತ್ತೇ = ಮಕಾರ ಸಮೇತ ; ಇಚ್ೈಯಿಟನ್ ಅರುಕುಮ್ = ಬೇರೊಂದು ವ್ಯಂಜನದ ತರುವಾಯ ; ತೆರಿಯುಙ್‌ಕಾಲ್ೈ=ತಿಳಿದು (ಆರಯ್ದು) ನೋಡಿದಲ್ಲಿ.]

ಆರಯ್ದು ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಮಕಾರವು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವ್ಯಂಜನಗಳ ತರುವಾಯ ಬಂದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅರ್ಧಮಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲು ಮಾತ್ರೆಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದು.[೧೩]

೧೪. ಉಟ್ಪೆಱು ಪುಳ್ಳಿಯುರುವಾಕುಮ್ಮೇ ॥

[ಉಟ್ಪೆಱು (ಉಳ್+ಪೆಱು)=ಒಳಗೆ ಹಚ್ಚಿರುವ ; ಪುಳ್ಳಿ=ಚುಕ್ಕೆ ; ಉರುವಾಕುಂ ಏ= ರೂಪಾಗುವುದು ಕೇಳಯ್ಯಾ.]

ಆ ಮಕಾರದ ರೂಪ ம எಂಬುದಾಗಿ ಒಳಗೆ ಚುಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿರುವಂಥಾದ್ದು ಆಗಿರುವುದಯ್ಯಾ.

೧೫. ಮೆಯ್ಯಿನಿಯಱ್‌ಕೈ ಪುಳ್ಳಿಯೊಟು ನಿಲ್ೈಯಲ್ ॥

[ಮೆಯ್ಯಿನ್ ಇಯಱ್‌ಕೈ = ವ್ಯಂಜನದ ಸ್ವಭಾವ ; ಪುಳ್ಳಿಯೊಟು=ಚುಕ್ಕೆಯೊಡನೆ ; ನಿಲ್ೈಯಲ್=ಇರುವುದು.]

ವ್ಯಂಜನ ಸ್ವಭಾವತಃ ಚುಕ್ಕೆಯೊಡನೆ ಇರುವುದು.[೧೫]

---

೧೩. ಪೋನ್‌ಮ್ (ಪೋಲ್), ಮರುಣ್‌ಮ್ (ಮರುಳ್) ಇತ್ಯಾದಿ ಎಡೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಮ್'—ಇದರ ಅಳವು $\frac{1}{4}$ ಮಾತ್ರೆ.

೧೫. ವ್ಯಂಜನಗಳ ರೂಪ க் (ಕ್), ச் (ಚ್) ಇತ್ಯಾದಿ.

೧೬. ಎಕರ ಒಕರತ್ತಿಯಱ್‌ಕೈಯುಮ್ ಅಱ್‌ಱೇ ॥

[ಎಕರ ಒಕರತ್ = ಎಕಾರ ಒಕಾರಗಳ; ಇಯಱ್‌ಕೈಯುಮ್ = ಸ್ವಭಾವವೂ; ಅಱ್‌ ಱೇ = ಅಷ್ಟೇ, ಹಾಗೆಯೇ.]

ಹ್ರಸ್ವ ಎ ಒ ವರ್ಣಗಳ ಸ್ವಭಾವವೂ ಹಾಗೆಯೇ, ಅಂದರೆ ಅವನ್ನು ಚುಕ್ಕೆಯೊಡನೆ ಬರೆಯುವರು.[೧೬]

೧೭. ಪುಳ್ಳಿಯಿಲ್ಲಾವೆಲ್ಲಾಮೆಯ್ಯು
ಮುರುವುರುವಾಕಿಯಕರಮೋಟುಯಿತ್ತ್ರಲು
ಮೇನ್ನೈಯುಯಿರೋಟುರುವು ತಿರಿನ್ತುಯಿತ್ತ್ರಲು
ಮಾಯೀರಿಯಲವ್ವುಯಿತ್ತ್ರಲಾಱೇ ॥

[ಪುಳ್ಳಿಯಿಲ್ಲಾ = ಚುಕ್ಕೆಯಿಲ್ಲದ; ಎಲ್ಲಾಮೆಯ್ಯುಮ್ = ಎಲ್ಲ ವ್ಯಂಜನಗಳು; ಉರುವುರು ವಾಕಿ = (ಚುಕ್ಕೆಯಿಲ್ಲದ) ರೂಪುರೂಪಾಗಿ; ಅಕರಮೋಟು ಉಯಿತ್ತ್ರಲುಮ್ = ಅಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಸೇರುವಂದು ಹೊರಬರುವುದು; ಏನ್ನೈ ಉಯಿರೋಟು = ಬೇರೆ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಸೇರುವಲ್ಲಿ; ಉರುವು ತಿರಿನ್ತು ಉಯಿರ್ತಲುಮ್ = ರೂಪು ಬೇರಾಗಿ ಹೊರಬರುವುದು; ಆ ಈರ್ ಇಯಲ್ = ಆ ಎರಡು ಸ್ವಭಾವಗಳೊಡನೆ; ಉಯಿತ್ತ್ರ ಲಾಱೇ = ಹೊರಡಿಸುವ ದಾರಿ.]

ಎಲ್ಲ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಚುಕ್ಕೆಯಿಲ್ಲದ ರೂಪುವೆತ್ತುಬಂದಲ್ಲಿ ಅವು ಅಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದ ರೂಪನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವುವು; ಅವುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಸ್ವರಗಳು ಸೇರಿದಲ್ಲಿ, ಅವು ಬೇರೆ ರೂಪಿನಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುವು. ವ್ಯಂಜನಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಸ್ವಭಾವಗಳು.

೧೮. ಮೆಯ್ಯಿನ್ ವಟಿಯತುಯಿರ್ತೋನ್ಱು ನಿಲೈಯೇ ॥

[ಮೆಯ್ಯಿನ್‌ವಟಿಯತು = ವ್ಯಂಜನದ ಬಳಿಕವೇ; ಉಯಿರ್‌ತೋನ್ಱು ನಿಲೈಯೇ = ಸ್ವರವು ಬರುವುದು ನೆಲೆಯಾಗಿದೆ, ಅಂದರೆ ಕ್ರಮ.]

ವ್ಯಂಜನದ ಹಿಂದೆಯೇ ಸ್ವರ ಬರುವುದು ಕ್ರಮ.[೧೮]

---

೧೬. எ (ಎ), ஒ (ಒ). ತೊಲ್‌ಕಾಪ್ಪಿಯರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹ್ರಸ್ವವನ್ನು ಚುಕ್ಕೆಯಿಂದ ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

೧೮. ಉದಾ :—ಕ (ಕ್ + ಅ), ಕಿ (ಕ್ + ಇ), ಕು (ಕ್ + ಉ). ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕಾರರು ಇಂಥ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ.

೧೯. ವಲ್ಲಿಟುತ್ತೆನ್‌ಪ ಕ ಚ ಟ ತ ಪ ಱ ॥

ಕ, ಚ, ಟ, ತ, ಪ ಮತ್ತು ಱ ಇವನ್ನು ವಲ್ಲಿಟುತ್ತು (ಪರುಷವರ್ಣ) ಎಂಬರು.

೨೦. ಮೆಲ್ಲೆಟುತ್ತೆನ್‌ಪ ಙ ಞ ಣ ನ ಮ ನ ॥

ಙ, ಞ, ಣ, ನ, ಮ ಮತ್ತು ನ ಇವನ್ನು ಮೆಲ್ಲೆಟುತ್ತು ಎಂಬರು.[೨೦]

೨೧. ಇಟೈಯೆಟುತ್ತೆನ್‌ಪ ಯ ರ ಲ ವ ೞ ಳ ॥

ಯ, ರ, ಲ, ವ, ೞ ಮತ್ತು ಳ ಇವನ್ನು ಇಡೈ ಎಟುತ್ತು ಎಂಬರು.[೨೧] (ಸ್ವರಕ್ಕೂ ವ್ಯಂಜನಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯಾಗಿರುವುವು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.)

೨೨. ಅಮ್ಮೂವಾಱುಮ್ ವೞಂಕಿಯನ್ ಮರುಙ್ಕಿನ್
ಮೆಯ್ಮ್ಮಯಙ್ಕುಟನಿಲೈ ತೆರಿಯುಙ್ಕಾಲೈ ॥

[ಅಮ್ಮೂವಾಱುಮ್ = ಆ ಮೂರು ಆರು, ಎಂದರೆ ಹದಿನೆಂಟು ವ್ಯಂಜನಗಳು; ವೞಂಕಿಯನ್ ಮರುಙ್ಕಿನ್ = ಬಳಕೆಯಾಗಿ ಬರುವೆಡೆ; ಮೆಯ್ಮ್ಮಯನ್ = ಒಂದು ವ್ಯಂಜನ ಬೇರೊಂದರೊಡನೆ ಸೇರುವುದನ್ನು; ಉಟನಿಲೈ = ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಸೇರುವುದನ್ನು; ತೆರಿಯುಙ್ಕಾಲೈ = ಆರಯ್ದು ನೋಡುವಲ್ಲಿ.]

ಆರಯ್ದು ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಆ ಹದಿನೆಂಟು ವ್ಯಂಜನಗಳು ಒಂದು ಬೇರೊಂದರೊಡನೆ ಸೇರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಸೇರುವುದನ್ನು ಬಳಕೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲಿನ ಸೇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಮೆಯ್ಮ್ಮಯಕ್ಕಮ್ ಎಂದೂ ಎರಡನೆಯದನ್ನು ಉಟೈನಿಲೈ ಮಯಕ್ಕಮ್ ಎಂದೂ ಕರೆಯುವರು.

೨೩. ಟ ಱ ಲ ಳ ವೆನ್ನುಮ್ ಪುಳ್ಳಿ ಮುನ್ನರ್‌ಕ್
ಕ ಚ ಪ ವೆನ್ನುಮ್ಮೂವೆಟುತ್ತುರಿಯ ॥

---

೨೦. ಇವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅನುನಾಸಿಕಗಳೆನ್ನುವರು.

೨೧. ಇವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವರ್ಗೀಯಾಕ್ಷರಗಳೆನ್ನುವರು.

[ಟ ಱ ಲ ಳ ಎನ್ನುಮ್ ಪುಳ್ಳಿ ಮುನ್ನರ್‌ಕ್ = ಟ್, ಱ್, ಲ್, ಳ್ ಎಂಬ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದಕ್ಕೆ ; ಕ ಚ ಪ ಎನ್ನುಮ್ ಮೂವೆೞುತ್ತು ಉಱುಮೆ = ಕ, ಚ, ಪ ಎಂಬ ಮೂರು ವರ್ಣಗಳು ಸೇರುವುವು.]

ಟ್, ಱ್, ಲ್, ಳ್ ಎಂಬ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದೆ ಕ, ಚ, ಪ ಎಂಬ ಮೂರು ವರ್ಣಗಳು ಸೇರುವುವು.[೨೩]

೨೪. ಅವಱ್ಱುಳ್

ಲ ಳ ಃ ಕಾನ್ ಮುನ್ನರ್ ಯ ವ ವುನ್ ತೋನ್‌ಱುಮ್ ॥

[ಅವಱ್ಱುಳ್ = ಅವುಗಳಲ್ಲಿ; ಲ ಳ ಃ ಕಾನ್ ಮುನ್ನರ್ = ಲ ಕಾರ ಳ ಕಾರಗಳ ಮುಂದೆ ; ಯ, ವ ವುನ್ ತೋನ್‌ಱುಮ್ = ಯ, ವ ವರ್ಣಗಳು ತೋರುವುವು.]

ಆ ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ, ಲ ಕಾರ ಳ ಕಾರಗಳ ಮುಂದೆ ಯ, ವ ವರ್ಣಗಳು ಬರುವುವು.[೨೪]

೨೫. ಙ ಞ ಣ ನ ಮ ನ ವೆನುಮ್ ಪುಳ್ಳಿ ಮುನ್ನಂ

ತತ್ತಮಿಚ್ಚೈಕಳೊತ್ತನ ನಿಲೈಯೇ ॥

[ಙ, ಞ, ಣ, ನ, ಮ, ನ ಎಂಬ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದೆ ತತ್ತಮ್ ಇಚ್ಚೈಕಳ್ = ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವರ್ಗೀಯ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಆಯಾ ವರ್ಗವ್ಯಂಜನಗಳು (ಒತ್ತನ ನಿಲೈಯೇ = ಪೊರ್ದುಗೆಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುವು.)]

ಙ, ಞ, ಣ, ನ, ಮ, ನ ಎಂಬ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದೆ ಆಯಾ ವರ್ಗವ್ಯಂಜನಗಳು ಹೊಂದಿ ನಿಲ್ಲುವುವು.[೨೫]

---

೨೩. ಕಟ್‌ಕ ; ಕಟ್‌ಚಿ ; ಕಟ್‌ಪ ;
ಕಱ್‌ಕ ; ಮುಱುಕಱ್‌ಚಿ ; ಕಱ್‌ಪ ;
ಚೆಲ್‌ಕ ; ವಲ್‌ಚಿ ; ಚೆಲ್‌ಪ.
ಕೊಳ್‌ಕ : ನೀಳ್‌ಚಿನೈ ; ಕೊಳ್‌ಪ.

೨೪. ಕೊಲ್‌ಯಾನೈ, ಚೆಲ್‌ವವ್
ವೆಳ್‌ಯಾಱು, ಕಳ್‌ವನ್

೨೫. ಕಙ್ಕನ್ ; ಕಞ್ಚನ್ ; ಕಣ್ಟನ್ ; ಕನ್ತನ್ ; ಕಮ್ಪನ್ ; ಕನ್‌ಱು.

௨௬. ಅವಱ್ಱುಳ್
ಣ ನ ಃ ಕಾನ್ ಮುನ್ನರ್ಕ್
ಕ ಚ ಞ ಪ ಮ ಯ ವ ವ್ವೇೞುಮುರಿಯ ॥

[ಅವಱ್ಱುಳ್ = ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ; ಣ ನ ಃ ಕಾನ್ = ಣ ಕಾರ ನ ಕಾರಗಳ ; ಮುನ್ನರ್ಕ್ = ಮುಂದಕ್ಕೆ ; ಕ, ಚ, ಞ, ಪ, ಮ, ಯ, ವ ಎಂಬ ; ಏೞುಮ್ ಉರಿಯ = ಏಳು ವರ್ಣಗಳು ಸೇರುವುವು.]

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಣ ಕಾರ ನ ಕಾರಗಳ ಮುಂದೆ ಕ, ಚ, ಞ, ಪ, ಮ, ಯ, ವ ಎಂಬ ಏಳು ವರ್ಣಗಳು ಸೇರುವುವು.[௨௬]

௨௭. ಞ ನ ಮ ವ ವೆನ್ನುಮ್ ಪುಳ್ಳಿ ಮುನ್ನರ್
ಯ ಃ ಕ್ಕಾ ನಿಱ್ಱಲ್ ಮೆಯ್ಪೆಱ್ಱನ್ಱೇ ॥

ಞ, ನ, ಮ, ವ ಎಂಬ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದೆ ಯ ಕಾರವು ಬರುವುದು.[௨௭]

௨௮. ಮ ಃ ಕಾನ್ ಪುಳ್ಳಿಮುನ್ ವವ್ವುನ್ ತೋನ್ಱುಮ್ ॥

ಮ ಕಾರ ವ್ಯಂಜನದ ಮುಂದೆ ವ ಕಾರವು ಬರುವುದುಂಟು.[௨௮]

௨௯. ಯ ರ ೞ ವೆನ್ನುಮ್ ಪುಳ್ಳಿ ಮುನ್ನರ್
ಮುತಲಾಕೆೞುತ್ತು ಙಕರವೊಟು ತೋನ್ಱುಮ್ ॥

[ಯ ರ ೞ ಎನ್ನುಮ್ = ಯ, ರ, ೞ ಎಂಬ ; ಪುಳ್ಳಿ ಮುನ್ನರ್ = ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದೆ ; ಮುತಲಾಕ ಎೞುತ್ತು = ಶಬ್ದಗಳ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದಾದ ವರ್ಣಗಳು (ಕ, ಚ, ತ, ಪ, ಞ, ನ, ಮ, ಯ, ವ ಎಂಬ ಒಂಬತ್ತು); ಙಕರವೊಟು = ಙಕಾರವು ಕೂಡ ; ತೋನ್ಱುಮ್ = ತೋರುವುದು.]

---

௨௬. ಎಣ್ಕು ; ವೆಣ್ಚಾನ್ತು ; ವೆಣ್ಞಾನ್ ; ಪಣ್ಪು ;
ವೆಣ್ಮೈ ; ಮಣ್ಯಾಱು ; ಎಣ್ವಟ್ಟು.
ಪುನ್ಕು ; ಪುನ್ಚೆಯ್ ; ಎನ್ಞಾಣ್ ; ಅನ್ಪು ;
ವನ್ಮೈ ; ಇನ್ಯಾೞ್ ; ಪುನ್ವರಕು.

௨௭. ಉರಿಞ್ಯಾತು ; ಪೊರುನ್ಯಾತು ; ತಿರುಮ್ಯಾತು ; ತೆವ್ಯಾತು.

௨௮. ನಿಲಮ್ ವಲಿತು.

ಯ, ರ, ೞ ಎಂಬ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮುಂದೆ ಶಬ್ದಗಳ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದಾದ ಕ, ಚ, ತ, ಪ, ಙ, ನ, ಮ, ಯ, ವ ಮತ್ತು ಙಕಾರ ಕೂಡ ತೋರುವುದುಂಟು.[29]

೩೦. ಮೆಯ್ನ್ನಿಲೈ ಚುಟ್ಟಿನೆಲ್ಲಾವೆೞುತ್ತುನ್
ತಮ್ಮುಱ್ಱಾಮ್ ವರೂಉಮ್ ರ ೞ ವ ಲ ಙ್ಕಟೈಯೇ ॥

[ಮೆಯ್ನ್ನಿಲೈ ಚುಟ್ಟಿನ್ = ವ್ಯಂಜನಗಳ ನಿಲಮೆಯ ಕುರಿತಾಗಿ; ಎಲ್ಲಾ ಎೞುತ್ತುನ್ = ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಂಜನಗಳೂ; ತಮ್ಮುನ್ ತಾಮ್ = ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತಾವೇ; ವರೂ ಉಮ್ = ಬರುವುವು; ರ ೞ ಅಲಙ್ಕಟೈಯೇ = ರ, ೞ ಅಲ್ಲದಿರುವಾಗ.]

ವ್ಯಂಜನಗಳ ವರ್ತನೆಯ ಕುರಿತು ಹೀಗೆ — ರ, ೞ ಇವೆರಡನ್ನು ಹೊರತು, ಎಲ್ಲ ವ್ಯಂಜನಗಳೂ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತಾವೇ ಬರುವುವು.[30]

೩೧. ಅ ಇ ಉ ಅಮ್ಮೂನ್ಱುಞ್ಚುಟ್ಟು

[ಅ ಇ ಉ ಅಮ್ಮೂನ್ಱುಮ್ = ಅ, ಇ, ಉ ಎಂಬ ಮೂರೂ; ಚುಟ್ಟು = ಸುಟ್ಟು ತೋರಿಸುವವು.]

ಅ, ಇ, ಉ ಎಂಬ ಮೂರು ಬೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಲುಪಯೋಗವಾಗುವುವು.[31]

೩೨. ಆ ಏ ಓ ಅಮ್ಮೂನ್ಱುಮ್ ವಿನಾ ॥

[ಆ ಏ ಓ ಅಮ್ಮೂನ್ಱುಮ್ = ಆ, ಏ, ಓ ಎಂಬ ಮೂರೂ, ವಿನಾ = ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕಂಗಳು.]

ಆ, ಏ, ಓ ಎಂಬ ಮೂರೂ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕಂಗಳು.[32]

---

೨೯. ಆಯ್ಙ್ಙು, ಆರ್ಙ್ಙು, ಆೞ್ಙ್ಙು.
ವೇಯ್ಙ್ಙನಮ್, ವೇರ್ಙ್ಙನಮ್ ಇತ್ಯಾದಿ.

೩೦. ಕಾಕ್ಕೈ; ಎಙ್ಙನಮ್; ಪಚ್ಚೈ ಇತ್ಯಾದಿ.

೩೧. ಅವನ್, ಇವನ್, ಉವನ್.

೩೨. ಉಣ್ಕಾ, ಉಣ್ಕೇ, ಉಣ್ಕೋ.

ವಿ ಸೂ. : ಇಳಂಪೂರಣರ್ ಮತ್ತು ನಚ್ಚಿನಾರ್ಕ್ಕಿನಿಯರ್ ಈ ಪಟ್ಟಿಗೆ 'ಯಾ' ವನ್ನು ಸೇರಿಸುವರು. ಇದನ್ನು ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯನಾರ್ ಸೇರಿಸಿರಲಾರರು.

೩೩. ಅಳಪಿಱನ್ ತುಯಿರ್ತ್ತಲುನೊಱ್ಱುಚ್ಚೈ ನೀಟಲುಮ್
ಉಳವೆನ ಮೊೞಿಪ ವಿಚ್ಚೈಯೊಟು ಚಿವಣಿಯ
ನರಮ್ಪಿನ್ ಮಱೈಯವೆನ್ಮನಾರ್ ಪುಲವರ್ ॥

[ಅಳಪು ಇಱನ್ತು = ಮಾತ್ರೆಮೀರಿ ; ಉಯಿರ್ತ್ತಲುಮ್ = ಉಲಿಯುವುದು ; ಒಱ್ಱು = ವ್ಯಂಜನ ; ಇಚ್ಚೈನೀಟಲುಮ್ = ಉಲಿನೀಳವಾಗುವಲ್ಲಿ ; ಉಳವೆನ ಮೊೞಿಪ = ಉಂಟೆಂದು ಹೇಳುವರು ; ಇಚ್ಚೈಯೊಟು = ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ; ಚಿವಣಿಯ = ಕೂಡಿರುವ ; ನರಮ್ಪಿನ್ ಮಱೈಯ = ಯಾೞ್ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ; ಎನ್ಮನಾರ್ ಪುಲವರ್ = ಪಂಡಿತರು ಹೇಳುವರು.]

ಸ್ವರಗಳ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳ ಅಳವನ್ನು (ಮಾತ್ರೆಯನ್ನು) ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ (ಯಾೞ್ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ) ದೀರ್ಘವಾಗಿಸಬಹುದೆಂಬುದಾಗಿ ಪಂಡಿತರು ಹೇಳುವರು.[೩೩]

ನೂನ್ಮರಪು (ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪ್ರಕರಣ) ಮುಗಿದುದು.

---

೩೩. ವ್ಯಂಜನವನ್ನು ಹನ್ನೊಂದು ಮಾತ್ರೆಯಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸ್ವರವನ್ನು ಹನ್ನೆರಡು ಮಾತ್ರೆಯಷ್ಟಕ್ಕೂ ಎಳೆಯಬಹುದಾಗಿ ಸಂಗೀತಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಅಭಿಮತವುಂಟು.

SABDAMANI DARPANAM

OF

KESIRAJA

English Translation

by

A. Shanker Kedilaya, M.A., B.T.,
Lecturer in Kannada,
University of Madras.

PREFACE

Śabdamaṇidarpaṇa (The Jewel Mirror of Grammar) is a systematic and comprehensive work on Old Kannada Grammar by the celebrated grammarian, Kēśirāja. The author who is also known as Kēśava lived about 1260 A.D. Natural enough he describes the grammar of Kannada language of his period in his work. It throws light on the old Kannada language and literature also.

About Kēśirāja, we come to know from the work itself that he belongs to the Jaina sect. He is the son of Mallikārjuna, the author of Sūktisudhārṇava, and the daughter's son of the poet, Sumanōbāṇa, the teacher of the Yadavas.

We come to know from the verses at the end of Śabdamaṇidarpaṇa that Kēśirāja has also written the works, Cōḻapālaka Carite, Śrī citra māle, Prabōdha candra, Subhadrāharaṇa and Kirāta. But none of these is traced.

So far there have been three works dealing with Kannada grammar before the period of Śabdamaṇidarpaṇa. They are (1) Kavirājamārga of Nripatunga (814–877 A.D.), (2) Śabdasmriti and (3) Bhāṣābhūṣaṇa, the last two by Nāgavarma-II (c. 1145 A.D.). In Kavirājamārga, only some aspects of grammar have been touched upon. In Śabdasmriti the treatment is very brief. In Bhāṣābhūṣaṇa the Sūtras are in Sanskrit with examples in Kannada. There is still another grammatical work of a much later date than Kēśirāja. This is the Śabdānuśāsana (1604 A.D.) of Bhaṭṭākalanka. This work is entirely in Sanskrit, Kannada being found only in examples and quotations. In none of the four grammatical works mentioned above, the Kannada grammar is so ably and elaborately dealt with as in the Śabdamaṇidarpaṇa of Kēśirāja. That a knowledge of Śabdamaṇidarpaṇa is quite essential for a study of old Kannada language, needs no emphasis.

This work is written in sutra form, the meaning of which is elaborated in a gloss by the author himself with suitable examples.

The Sūtra is in Kannada verse composed in *Kanda*[1] metre and the gloss is in old Kannada prose. The examples given are from the works of the famous poets preceding the author. Kēśirāja himself mentions some of the poets whom he has quoted. They are Gajaga, Guṇanandi, Manasija, Asaga, Candrabhaṭṭa, Guṇavarma, Śrī Vijaya, Honna, Hampa and Sujanōttamsa.

Śabdamṇidarpaṇa has undergone several editions. The earliest edition is by J. Garret in 1868 A.D. It is also edited by Rev. F. Kittel in 1872. Subsequently it was revised and re-edited in 1899 and again in 1920. In 1920 a fresh edition of Śabdamaṇidarpaṇa has been published by the Karṇāṭaka Sāhitya Pariṣat, Bangalore. The Madras University also has published in 1939 a valuable edition of S'abdamaṇidarpaṇa having the commentary of Lingaṇārādhya, with a very useful and elaborate introduction. The usefulness of the work is further enhanced by adding a number of appendices at the end. In 1959 Professor D. L. Narasimhācār has published this work revising still further making use of two more manuscripts. His edition bears the stamp of great acumen, erudition and industry. Rev. F. Kittel has also published in 1903, 'A Grammar of the Kannada Language in English', which is chiefly based on Kēśirāja's S'abdamaṇidarpaṇa. But, still, one not knowing Kannada, cannot have a fnll idea of Śabdamaṇidarpaṇa by a mere study of Kittel's Grammar. To facilitate access to Kēśirāja's original work to non-Kannada students of linguistics and others engaged in comparative work of Dravidian languages, the English Translation of the work is presented here.

In this work each Sūtra of the grammar is given in English transliteration and this is followed by a free translation of the Sūtra. The gloss of each Sūtra by the author, seen in the original, is not again translated in full. Only the new points mentioned in the gloss are given after the translation of the Sūtra. The examples also are given in transliterations. Wherever mere words

1. In a stanza in *Kanda* metre there are four lines, the first and third of which have three *gaṇas* (groups) of four *mātras* each. The second and fourth lines of the stanza have five *gaṇas* (groups) of four *mātras* each. The *prāsa* also is observed in this kind of composition. (see F. N. No. 2 and 7 in the text for the descriptions of *prāsa* and *mātra*).

are given as examples their meanings have been shown in brackets.

There are altogether nine chapters in Śabdamaṇidarpaṇa, comprising of 321 Sūtras. The first ten verses preceding the first chapter serve as a brief introduction to the work. The nine chapters of the work are: (1) Sandhi (Euphonic junction of letters), (2) Nāma (Nominal bases), (3) Samāsa (Compound bases), (4) Taddhita (Secondary nominal bases formed by means of suffixes from Nouns and Verbs), (5) Ākhyāta (Verbal themes with personal terminations), (6) Dhātu (Verbal roots), (7) Apabhramśa (Words corrupted from Sanskrit), (8) Avyaya (Indeclinables) and (9) Prayōga sāra (Meanings of some uncommon words). With a personal note and an account of the peculiarities of Kannada language, the author concludes his work in the last five verses.

TRANSLITERATION CHART

KANNADA

Vowels

ಅ	ಆ	ಇ	ಈ	ಉ	ಊ	ಋ	ೠ	ಌ	ೡ
a	*ā*	*i*	*ī*	*u*	*ū*	*ṛi*	*ṛī*	*ḻṛi*	*ḻṛī*
ಎ	ಏ	ಐ	ಒ	ಓ	ಔ	ಂ	ಃ	×	
e	*ē*	*ai*	*o*	*ō*	*au*	*ṁ*	*ḥ*	*h̤*	

Consonants

ಕ್	ಖ್	ಗ್	ಘ್	ಙ್	
k	*kh*	*g*	*gh*	*ṅ*	
ಚ್	ಛ್	ಜ್	ಝ್	ಞ್	
c	*ch*	*j*	*jh*	*ñ*	
ಟ್	ಠ್	ಡ್	ಢ್	ಣ್	
ṭ	*ṭh*	*ḍ*	*ḍh*	*ṇ*	
ತ್	ಥ್	ದ್	ಧ್	ನ್	
t	*th*	*d*	*dh*	*n*	
ಪ್	ಫ್	ಬ್	ಭ್	ಮ್	
p	*ph*	*b*	*bh*	*m*	
ಯ್	ರ್	ಱ್	ಲ್	ವ್	ಶ್
y	*r*	*ṟ*	*l*	*v*	*ś*
ಷ್	ಸ್	ಹ್	ಳ್	ೞ್	
ṣ	*s*	*h*	*ḷ*	*ḻ*	

SABDAMANIDARPANAM

The Jewel Mirror of Grammar

PREFACE

1. *śrī vāgdēvige śabdadi-*
navāvindriyada viṣayamam śrōtradoḷu-
dbhāvipa nirmaḷamūrtigi-
ḷavandyege śāstramukhadoḷavanatanappen.

I bow down in the beginning of this work to the goddess of Speech, the one with pure form, and worthy of obeisance by the world, and the one who presents through the ear, the external knowledge of the different five sensory organs.

2. *kavi sumanōbāṇana yā-*
davakaṭakācāryaneseva[1] dauhitranenān-
kavi kēśavanen yōgi-
pravara cidānanda mallikārjuna sutanen.

I am the poet, Keśava, the son of Mallikārjuna, the great yogin with the bliss of knowledge and the daughter's son of the poet, Sumanōbāna, the teacher of the Yādavas.

3. *guṇamamare śabdamaṇidar-*
paṇanāmavanittu neṟeye karṇāṭaka la-
kṣaṇaśabdaśāstramam lā-
kṣaṇikarpēḷendu besase bagevuge pēḻden.

---

1. "It is not clear what is meant by the term Kaṭakōpādhyāya. The word may mean a metropolis, an army or camp, or a bracelet of gold. It is not likely that the expression is used in the sense of a teacher in the army or a teacher adorned with bracelets of gold. It apparently means a teacher in the royal capital or metropolis; but this does not give us an idea of the nature of the post. Whatever may be the exact signification of the term, there is no doubt that the office denoted by it was one highly honoured and held in great respect, as there appears to have been only one such appointment in the whole kingdom." (Page 9 of the Introduction to Nagavarma's Kāvyāvalōkanam edited by R. Narasimhacar, M.A.).

I wrote this work as I was asked by the *lakṣaṇikas* (grammarians) to compose a descriptive Kannada grammar under the caption of Śabdamaṇidarpaṇa (Jewel Mirror of Grammar), keeping an eye on quality.

4. *avadharipudu vibudhar dō-*
ṣavidaṟoḷēnanumuḷḷoḍam priyadimti-
rduvudu guṇayuktamum dō-
ṣavidūramumāge mecci kaikoḷvudidam.

This is presented for the consideration of the scholars with a request to them that corrections may be kindly made if there are any mistakes. In case this is free from mistakes, and is of good quality, it may be kindly accepted.

5. *gajagana guṇanandiya mana*
sijanasagana candrabhaṭṭa guṇavarma śrī
vijayara honnana hampana
sujanōttamsana sumārgamidaṟoḷe lakṣam.

The work is illustrated with quotations from the poets, Gajaga, Guṇanandi, Manasija, Asaga, Candrabhaṭṭa, Guṇavarma, Śrīvijaya, Honna, Hampa and Sujanōttamsa.

Note :— Besides these, there are in this work, examples from many other well-known poets also.

6. *prāsacchandōnvaya vi-*
nyāsadinantintu śabdamirkum vritti-
vyāsam tadvyākulamen-
da sūtrakkartha vritti vartise bareden.

The order of the words will not be the same as in prose. The words sometimes are placed differently as required by *prāsa*[2], *chandas* (metre) and *anvaya* (order). This will make the comprehension of the meaning difficult. Hence I wrote an explanatory gloss to each *sūtra* (rule).

---

2. *Prāsa* is a kind of obligatory alliteration in which the second letter of every line in a stanza is the same consonant.

7. *janamangīkaripudu ne-*
ṭṭane sambandhābhidhēya śakyānuṣṭhā-
na nijēṣṭa siddhigaḷ nela-
si ninda kāraṇade śabdamaṇidarpaṇamam.

In this Jewel Mirror of Grammar are seen the essential qualities of a good work viz. relationship (i.e. (1) relation between themes and suffixes, (2) relation between definables and definitions, (3) relation between substantives and adjectives, (4) relation between subjects, objects and predicates), meaning, the means to achieve the subject, and the results. Hence the learned will accept this work.

Commencement of Grammar

8. *kramadinde sandhi namam*
samāsamā taddhitam podaḷdākhyātam
pramudita dhāthumapabhram-
śamavyayam sandhi śabdhamaṇidarpaṇadoḷ.

There are eight divisions (chapters) in the Jewel Mirror of Grammar. They are (1) Sandhi (Euphonic junction of letters), (2) Nāma (Nominal bases), (3) Samāsa (Compound bases), (4) Taddhita (secondary nominal bases formed by means of suffixes from Nouns and Verbs), (5) Ākhyāta (Verbal themes with personal terminations), (6) Dhātu (Verbal roots), (7) Apabhramśa (Words corrupted from Sanskrit) and (8) Avyayam (Indeclinables).

9. *anukūla pavananim jī-*
vaniṣṭadim nābhimūladoḷ kahaḷeya pañ-
ginavol śabdadravyam
janiyisugum śvētamadaṟa kāryam śabdam.

The substance of sound, white in colour, originates at the root of the navel, like a trumpet, by the wish of the individual soul, through suitable (vital) air. Its result is sound (śabda).

10. *vyākaraṇadinde padamā*
vyākaraṇada padadinarthamarthade tatvā-
lōkam tatvālōkadi-
nākānkṣipa muktiyakkumade budharge phalam.

Through grammar words originate, through the words of that grammar meaning (originates), through meaning the knowledge of reality and through the knowledge of reality the desired final beatitude. This final beatitude is the fruit for the learned.

I CHAPTER

SANDHI

---

1. *aksarasaṁjna prakaraṇam*

FIRST SECTION: On Letters.

Sūtra *1.* *ārayе tacchāstravyava-*
hārajnānārthamāge pēḷalpaḍegum
dhīrarinakṣara samjñā-
kāram vyākaraṇādādiyoḷ pariviḍīyim.

The alphabet is told in the beginning of grammar as its knowledge is necessary for a knowledge of the science of words.

2. *akkaramum varṇaṁumen-*
dakkum śuddhākṣarakke nāmambarepam-
bokkuccarisalbāradu-
vakkaramaltavu ghanasvanādi dhvanigaḷ.

Akṣara and varṇa are the two synonyms for 'Letter'. Those that cannot be pronounced or written are not letters eg. thunder.

3. *vyavaharipuveraḍu rūpin-*
davakkaram śrāvaṇam svanaikākāram-
vividhākāram lipibhē-
davrittiyim cākṣuṣam purātanamatadim.

Letter has got sound and form. When it is heard, it is called as *śrāvaṇa* (of the ear), When the letter is seen in its different forms it is known as *cakṣuṣa* (of the eye). This is the opinion of the ancestors.

1. THE ALPHABET

4. *varṇangaḷa pāṭhakrama-*
marṇavavrita dhātriyoḷ prasiddham nijadim
varṇangaḷakārādyā-
pūrṇateyam paḍevuvā ḷakārambaregam.

The order of the letters is well-known. The letters are from *a* (ಅ) to *ḷa* (ಳ). They are :—

ಅ	ಆ	ಇ	ಈ	ಉ	ಊ	ಋ	ೠ	ಌ	ೡ
a	*ā,*	*i*	*ī,*	*u*	*ū,*	*ṛi*	*ṛī,*	*lṛi*	*lṛī,*

ಏ	ಐ	ಓ	ಔ
ē	*ai*	*ō*	*au ;*

ಕ್	ಖ್	ಗ್	ಘ್	ಙ್
k	*kh,*	*g*	*gh,*	*ṅ ;*
ಚ್	ಛ್	ಜ್	ಝ್	ಞ್
c	*ch,*	*j*	*jh,*	*ñ ;*
ಟ್	ಠ್	ಡ್	ಢ್	ಣ್
ṭ	*ṭh,*	*ḍ*	*ḍh,*	*ṇ ;*
ತ್	ಥ್	ದ್	ಧ್	ನ್
t	*th,*	*d*	*dh,*	*n ;*
ಪ್	ಫ್	ಬ್	ಭ್	ಮ್
p	*ph,*	*b*	*bh,*	*m ;*

ಯ್	ರ್	ಲ್	ವ್
y	*r*	*l*	*v*

ಶ್	ಷ್	ಸ್	ಹ್	ಳ್
ś	*ṣ*	*s*	*h*	*ḷ*

5. *kuḷada niyamadoḷendum*
kṣaḷakke lākṣara vikalpamilla vikalpaṃ
kṣaḷanalladilla samskṛita-
doḷā lakārakke pēḷdenadaṛim kṣaḷanam.

In a poetical composition where *kuḷa*[3] is employed *kṣaḷa*[4] has not the option of being used as la. In a poetical composition where la is employed as *prāsa*, *kṣaḷa* should not be used even optionally. There is no option for la of Sanskrit except in the exigency of a *kṣaḷa*. Hence I told about the *kṣaḷa* here.[5]

---

2. THE VOWELS

6. *taṛadinakāram modalā-*
giṛe padinālkum svaraṅgaḷādiya patta-
kkaramum samānamenisugu-
meraḍeraḍavaṛoḷ savarṇamentōdidoḍam.

There are fourteen vowels beginning with a. The first ten letters are monophthongs (samānam), of which each pair is of the same class (a homogen), whether they are in the regular order or inverse order.

---

3. The ḷa letter inherent in the Kannada alphabet is known as *kuḷa.*

4. The la letter of Sanskrit words when being loaned into Kannāda, sometimes changes into ḷa according to the rule, *laḷayōrabhēdaḥa* - that there is no distinction between la and *ḷa*. This ḷa is known as *kṣaḷa.*

5. The meaning of the Sūtra is not quite easy of comprehension. But, on a study of the sūtra and the examples, it can be made out that in a staza where *kuḷa* is employed as *prāsa*, the ḷa of *kṣaḷa* should be employed.

Example :—

kiḷiṛe hayangaḷ garjise
jaḷada nibhangaḷ gajangaḷa ... ... || 1 ||

Again, in a stanza where la (of Kannada) is employed as prāsa letter the la of *kṣaḷa* or kṣaḷa itself should not be used.

Example of this wrong use :—

ōlagadoḷorme naṭanara
palaka cūḍamaṇidyutipluta caraṇam ... ... || 2 ||

The fourteen vowels :—

a ā, i ī, u ū, ṛi ṛī, lṛi lṛī, ē ai, ō au.

The monophthongs :—

a ā, i ī, u ū, ṛi ṛī, lṛi lṛī.

Regular order. Those ten letters get the symbol of homogens even if they are in regular order as in a ā ; i ī etc.

Inverse order. They get the symbol of homogens even if they are in inverse order as in ā a ; ī i etc.

7. *kramadim hrasvakkam hra-*
svamodave dīrghakke dīrghamodave tagulgum
samasandā yugaḷangaḷo-
ḷamaḷinamāgelliyum savarṇa vidhānam.

When among the doubles, a short vowel is followed by short vowel and long vowel followed by long vowel, the homogeny takes place.

Examples :—

Short vowels *a a, i i, u u, ṛ i ṛ i, l ṛ i l ṛ i.*

Long vowels *ā ā, ī ī, ū ū, ṛ ī ṛ ī, l r ī l ṛ ī.*

8. *savaniside ē o ō em-*
bivu kannaḍadoḷsvabhāvadindoḷavu sava-
rṇavumappuvu varṇānkam
savarṇasamjñeyoḷamodavugum vyākritiyoḷ.

The vowels e ē, o ō are inherent in Kannada. They are homogens also. They are technically called as *varṇa* in grammar.

Note :— The pair of letters e ē, o ō are not only used as particles to express doubt and emphasis, but are also found to be inherent in Kannada. For *savarṇa* (homogen) pair e and ē, we can simply say e *varṇa*.

Examples :—

ele (leaf), *elavam* (the silk-cotton tree);
ēri (a raised bank), *ētam* (a picotta);
okkal (a tenant), *oregal* (a touch-stone);
ōtam (reading), *ōrage* (equality).

"*ettungōlum birayige*
cittabhavam . . . . ." ‖ 3 ‖

"*edaṟidaranaṭṭi mōduva*
paḍiyaṟagaṭṭigegaḷa . . ." ‖ 4 ‖

"*ēḷidamgeyyalimīgaḷ* . . . ." ‖ 5 ‖

"*ētaṟa mātō bhūtaḷadoḷ*" ‖ 6 ‖

"*ēḻum besanamum narapālanuḷige*" ‖ 7 ‖

"*ottaramottidante beṟagāge kripādigaḷotte* . . ." ‖ 8 ‖

"*ōsarisida javanikeyoḍa-*
nōsarisidanalte kantu . . . ." ‖ 9 ‖

9. *vidita samānangaḷa pū-*
rvadakkaram hrasvamadaṟa paradakkaraman-
tadu dīrghamavarṇam pin-
gidā svaram nāmiyendu pēḻalpaḍegum.

The preceding letters of the monophthongs are short and the following letters are long. The vowels except a and ā are called "Benders" (*nāmis*).[6]

6. *Nāmi* means 'bending', as, according to Boethlingk and Roth's Dictionary, the Nami vowels bend or change a Dental into a Cerebral. The author does not make use of the word again. (S'abdamaṇidarpaṇa p. 20 by F. Kittel re-edited in 1920. Mangalore edition).

Note :— Among the ten monophthongs, the earlier letters are short ones. They are —

a, i, u, ṛi, ḷṛi ; *e, o* also belong to this class.

The succeeding letters are long ones. They are —

ā, ī, ū, ṛī, lṛī ; *ē, ō* also belong to this class.

The twelve vowels except a and *ā* are called "Benders." They are —

i, ī ; *u, ū* ; *ṛi, ṛī* ; *lṛi, lṛī* ; *ē, ai* ; *ō* and *au.*

avarṇavādakkeḍeyāgadoḷpin-
davarṇikāmar guṇavriddhidhāmar
divākarar vyākriti nāmigaḷ vōl
divakke pannīrvare mukhyarādar ॥ 10 ॥

10. kramade guru dīrghamēkā-
ramukhya sandhyksarangaḷavu nijadim hra-
svamadēkamātrakam dī-
rghamubhayamātram trimātrakam plutamakkum.

The diphthongs like ē are by their nature *guru* and long. *Hrasva* (short letter) has single *mātra.*[7] *Dīrgha* (long letter) has double *mātra. Pluta* has got three mātras.

Note :— There are inherent in Kannada diphthongs like ēkāra which are guru, long and having *gūdhasandhi.* These letters are ē, ai, ō and au.

" *varasandhyakṣaradantire*
guru dīrgham gūḍhasandhiyene tōḷ nālkum
karamesedirkum padmō-
darange cakrāsi śankha śārṅa samētam ॥ 11 ॥

---

7. *Mātra* or a prosodical instant is the time taken to pronounce a short vowel or two consonants. In prosody a short vowel is called *laghu*, a long vowel *guru*. A vowel when lengthened in pronunciation becomes *trimatraka* or *pluta*.

Mātra is the time taken to pronounce two consonants or one short vowel. This is called *hrasva* and *laghu*. If a consonant with a vowel is of one *mātra*, it is *hrasva*. If it is of two *mātras*, it is *dīrgha* ; If it is of three *mātras*, it is pluta.

Examples :— For short, long and pluta —

"Bhu bbhū bhūū endu pūrayisidudu śankham" ॥ 12 ॥

"ku kkū kūū endu kōḷi kūgiduvāgaḷ" ॥ 13 ॥

11. Bindumanusvāram tā
nendakkum sonne muttuvōl vrittateyim
sandirpudantadaḍakil-
vondire maṇigoppuvōl visargamenikkum.

The cipher is called *bindu* and *anusvāra*. It is circular in shape like a pearl. If two such ciphers are arranged vertically one over the other just like the ornament, *maṇigoppu*, that synbol is called visarga.

Note :— As *bindu*, resembling a pearl, is circular like a cipher, it is called *śūnya*. This word, corrupted in Kannada, became *sonne*. As it is like a *bindu* (drop), it is called *bindu*. The shape of *bindu* ॥ o ॥

When the two ciphers are arranged vertically one over another, like the ornament, *maṇigoppu*, it is called *visarga*. Visarga has also the name of *visarjanīya*. The shape of visarga ॥ ः ॥.

Examples :—

For **Bindu**— *andōḷam* (ಅಂದೋಳಂ), *anduge* (ಅಂದುಗೆ), *ambike* (ಅಂಬಿಕೆ).

"berci peḷpaḷisi bundam......" ॥ 14 ॥
("ಬೆರ್ಚಿ ಪೆಳ್ಪಳಿಸಿ ಬಂದಂ......") 14

"...phalguṇanalli sandeyamaṇam tānilla." ॥ 15 ॥
("...ಫಲ್ಗುಣನಲ್ಲಿ ಸಂದೆಯಃಮಣಂ ತಾನಿಲ್ಲ") 15

For **Visarga**— *ah sandeyamilla meccidem."*
("ಅಃ ಸಂದೆಯಮಿಲ್ಲ ಮೆಚ್ಚಿದೆಂ").

12. ***svaraparadoḷirpa teṟadin-***
duru mukhyōccaraṇakke barada katadim
parikise binduvisargam
svarangamum vyanjanangamum tavembar.

As bindu and visarga take their positions next to a *svara* (vowel) and as they by themselves cannot be pronounced, they are called dependents on *svara* (vowel) and dependents on *vyanjana* (consonant).

Note:— As they take their positions next to a *svara* they become dependents on svaras (*svarāngas*). As they cannot be pronounced independently, the *bindu* and *visarga* are both *svarāngas* and vyanjanāngas.

---

3. THE CONSONANTS

13. *prakaṭatara vyañjanasam-*
jñe kakāradinā ḷakāra paryantam pan-
caka pancakangaḷim pan-
cakamakkum vargamantyavarṇamavargam

The consonants are from *ka* to *ḷa*. The earlier twentyfive consonants, grouped into five classes each having five letters are the classified consonants (*vargam*). The last nine consonants are called the unclassified (*avargam*).

Note :— The letters from *ka* to *ḷa*, are called consonants. They are :—

k	*kh*	*g*	*gh*	*ṅ*	*c*	*ch*	*j*	*jh*	*ñ*
ṭ	*ṭh*	*ḍ*	*ḍh*	*ṇ*	*t*	*th*	*d*	*dh*	*n*
p	*ph*	*b*	*bh*	*m*	*y*	*r*	*l*	*v*	*ś*
ṣ	*s*	*h*	*ḷ*						

From *ka* to *ma* the letters are grouped in fives and these classified groups are five in number. The last nine letters *y r l v ś ṣ s h* and *ḷ* which come after the classified letters are called the unclassified letters (*avargam*).

14. *Vargadvitīyavarṇam*
vargacaturthākṣaram mahāprāṇamavam
mārgavidar sankhyeyoḷam
bhōrgarevanukritiyoḷam prayōgisutirpar.

The second and fourth letters of each *varga* are the aspirates. They are used by the wise in numbers and imitative words.

Note :—Example - For number - *irccхāsiram* (two thousands); *eṇchāsiram* (eight thousands); *nūrcchāsiram* (hundred thousands); *padineṇchāsiram* (eighteen thousands).

"......*lōhavakkareya jātyaśvangaḷircchāsiram.*" ‖ 16 ‖

For imitative words — *khaṇilane, khaḻilane, chammane, dhummane, jhulummane, paṭhillane, ḍhammane, thoppane, dhaṇammane, phoṭṭane, ghaḻilane, jhallane, duḍhummane, dhaḷammane, bhōrane* and the like. The above words mean 'with the sound of *khaṇil, khaḻil, cham* etc.' respectively.

15. *oḷavu mahāprāṇangaḷ*
viḷasatkarṇāṭa bhāṣeyoḷ kelavu nijō-
jjvaḷamāgi vargadantyan-
gaḷanaṟiyanunāsikākhyeyam taḷedirkum.

The aspirates are also found used naturally in some Kannada words. The fifth letter of each classified group of consonants is called as nasal.

Note :—Examples of Kannada words wherein some aspirates are found naturally :—

For the second letter of the classified consonant— *vakkhāṇam* (Tbh. of Sk. vyākhyāna? meaning explanation)[8] *dekhkhaṇam, dekhkhāḷam* (grandeur); *pakhkhāḷam* Tbh. of *prakṣāla* (washing); *akhkhaḍam, akhkhanḍam* (?); *khopparam* (koppara? meaning a boiler); *khāṇam* (khāna meaning food, fodder); *khārige* (Tbh. of khātike meaning moat or ditch); *challi māḍidam, challa*

---

8. The word meanings given here are as in Kittel's dictionary. Some of the words are not found occurring anywhere in literature and their meanings could not be given with certainty. Question marks are put in such cases.

madidam (?); *charpisidam, chappisidam* (?); *ekkachāyam* (Tbh. of ēkacchāya ? meaning quite dark) — *ṭhāvu* (a place); *ṭhāṇam* (tbh. of tāna meaning the key-note in music); *ṭhakkisidam, ṭhekkisidam* (he cheated); *ṭhāṇisitu* (fr. ṭhāṇam ?) — *thaṭṭu* (an army); *thāpane* (Tbh. of sthāpana ?); *sutthaṇe, sutthaṇeyam, satthaṇe* (?); *matthavaṭṭige* (?); *kathāya, katthāyam* (cf. kathyaya meaning row ?); *phaḷeyakāram* (?); *pheḷāvugam* (?); *pheḷi* (?); *aphaḷiyam, apphaḷiyam* (?).

For the fourth letter of the classified consonants —

ghaḻiyam (arrangement); *ghāḻige, ghārige* (gārige ? meaning a flat circular cake made of wheaten flour and *jaggery,* and fried in ghee or oil); *ghōḻige* (a mare); *ghāsam* (food); *ghāsi* (harass); *ghāsaram* (?)—*jhaḷam* (heat); *jhaḷakam* (light); *jhallaḻi jhallari* (a sort of drum or cymbal); *jhaḻisitu* (?); *jhāḷisitu* (set aside); *jhaḷapisitu* (brandished as a sword); *jhalli* (tassels): *jhanke* (*janke* ? meaning chiding)—*ḍhonkaṇi* (a spear): *dhenkaṇi* (the flag-staff on the bastion of a fort); *aḍhāḷam, ḍhāḷam* (a tall banner); *vēḍheyam* (enclosure); *ḍhenke* (large double drum); *ḍhokkaram* (thumping); — *dhaḻam* (an imitative sound); *dhāḷi* (*dāḷi* ? meaning reaping); *dhāri* (holding); *dhavaḷam, dhavaḍam* (white), *dhani* (?);—*bhangāram* (gold); *bhanḍāram* (treasury); *bharikai* (the feeding arm: the trunk of an elephant); *bhalleyam* (a javeline); *bhāvan* (a sister's husband).

The aspiration is optional for the words *kambha* (pillar) and *bhāse* (language).

The nasals are *ṅ* *ñ* *ṇ* *n* and *m*. Their usage —

biṅkambettesevañceya
saṅkuḷamum toṇḍugeḍeva śukasārikeyam
soṅki balavandu tiḍuva
teṅkaṇa gāḷiyumidēm manangoḷisidudō. ‖ 17 ‖

16. anunāsikamum ya va la ma-
nanunāsikamum dalembarā sanskritaśa-
bdaniyukta lakārada nele-
ge nindu sariyāgi salvudam kṣaḷanembar.

The letters *y*, *v* and *l*[9] are called nasals as well as non-nasals. The letter *ḷ* which stands as a substitute for the *la* occurring in Sanskrit words is called the *kṣaḷa*.

Examples for *nasal y* — *mēyisidan* (grazed); *nōyisidan* (hurt); *mayaṇam* (wax); *nayaṇam* (?); *māyam* (wonderful power).

Examples for *nasal v* — *sēvam* (Tbh. of śēva? meaning a snake); *sōve* (name of a plant); *sāve* (a kind of grain); *jāvam* (a period of three hours); *māvan* (mother's brother or father-in-law); *māvantan* (elephant-driver); *kōvaṇam* (Tbh. of kanpeena meaning loin-cloth); *kāvaṇam* (a pandal); *sēvage* (vermicelli).

Examples for *nasal l* — *kollaṇige* (?); *allaṇige* (performance, play); *hallaṇam* (saddle); *illaṇam* (soot).

Examples for non-*nasal y* — *bayake* (desire); *biyadan* (hunter); *biyaḷam* (Tbh. of vyāla meaning a snake); *dayakāran* (a man who shows pity); *dāyigan* (kinsman); *vāyam* (deceit); *bayal* (an open space).

Examples for non-*nasal v* — *kavaḷam* (morsel); *havaḷam* (coral); *tivaḷi* (three folds of skin): *tavakam*, *avakam* (anxiety).

Examples for non-*nasal l* — *hālige* (?); *halasigan* (a man who deals in medicinal leaves); *halage* (plank); *nelakala* (miser).

Examples for *kṣaḷa* used in place of sanskrit *la* — jalam = *jaḷam* (water); tilam = *tiḷam* (sesamum); phalam = *phaḷam* (fruit); balam = *baḷam* (strength); khalam = *khaḷam* (rogue); kamalam = *kamaḷam* (lotus).

17. *samasandirda* × ೱ *muma-*
ೲ *mumondida binduvum visargamumenda-* ||
kkumiveyde yōgavāham
kramadim kapa yugaḷamivaṟoḷanubandhangaḷ.

---

9. The author has written these consonants along with the vowel a in Kannada as ಯ (*ya*) ವ (*va*) and ಲ (*la*), according to usage.

The *bindu*, *visarga*, × ಕ (*jihvāmūlīya*) and °°ಪ (*upadhmānīya*) are called the *yōgavāha* letters. The *jihvāmūlīya* stands before '*ka*' and the *upadhmānīya* before '*pa*'.

Note: The '*ka*' of *jihvāmūlīya* is to facilitate pronunciation. If this '*ka*' is deleted, the remaining letter looks like a pasumbe (a long bag that has opening in the midst and is thrown over the shoulder so as to form two divisions). The form of the letter along with '*ka*' is ‖ × ಕ ‖.

The '*pa*' of *upadhmānīya* is also for helping pronunciation. The *upadhmānīya* is in form like the pair of breasts of a young girl. The form of the letter along with '*pa*' is ‖ °°ಪ ‖.

The *sonne* (cipher) is circular in shape like the circling of a *kaivāra* (a pair of compasses) Its form is ‖ o ‖.

If two such ciphers are arranged one above the other it is called *visarga*. Its shape is ‖ ಃ ‖. These four are the *yōgavāha* letters.

The Kannada Consonants *ṟ*, *ḻ*, *ḷ*, (of *kuḷa*).

18. ati pīḍanadim rēphā-
śritamāda ṟakāramum samantu ḍakārā-
śritamāda ṟaḻanumangī-
kritapada latvakke sanēma sallada kuḷannm.

If '*r*' is pronounced with more force '*ṟ*' originates. '*ḍ*' pronounced with more force results in '*ḻ*'. '*l*' pronounced with more force gives rise to '*ḷ*' of Kannada, known as *kuḷa*. This *kuḷa*, as we have already seen, cannot be used as prāsa with '*l*'.

19. ivu varṇāvrittige sa-
lvuvu sandum prāsadeḍege sallavu yamaka
vyvahritigāgavu dēśī-
yavenipuvā hrasvamenisidā e o sahitam

These letters (*r ṟ*, *ḍ ḻ*, and *l ḷ* of *kuḷa*) are used in the *alankāra* known as *varṇāvritti* (alliteration of letters). But they

should not be used for the purpose of *prasa.* These are not also used in connection with the *alankāra* known as *yamaka* (repetition of an entire word). These four letters along with the short letters e and o are indigenous to the language.

Note :— The letter *r* is cerebral. *ṟ*[10] is *ēkasthāni* with *r* (Two consonants produced in, or by the same organs are termed *ēkasthāni*). *ḍ* also is cerebral. '*ḷ*' is *ēkasthāni* with '*ḍ*'. '*l*' is dental. The '*ḷ*' of *kuḷa* is *ēkasthāni* with it.

[*more* (hum) — *moṟe* (roar) ;
mare (a kind of deer) — *maṟe* (concealment)].

[*kōḍi* (the outlet of a tank) — *kōḻi* (a fowl) ;
kaḍal (sea) — *kaḻal* (buttermilk)].

[*mole* (breast) — *moḷe* (bud) ;
kale (stain) — *kaḷe* (remove)].

Example :— For *varṇāvritti* of *r* and *ṟ* —

*su**r**agiṟidoṟagida birudara*
*ka**r**uḷam koṟekoṟedu maruḷiruḷ timbeḍeyoḷ* ‖ 18 ‖

(In the above the *prāsa* letters are printed in thick type, the *varṇāvritti* letters are shown with a dot over them).

Example :-- For *varṇāvritti* of *ḍ* and *ḻ* —

*ka**ḷ**ale nuḍidaḻale baggisi*
*gha**ḷ**ilane naḍeyendu jaḍidu sārathiyam.* ‖ 19 ‖

(In the above the thick letters are the prasa letters. The letters with a dot over them are all *ēkasthāni* letters and hence permissible for *varṇāvritti*).

Example :— For *varṇāvritti* of *l* and *ḷ* (of *kuḷa*) —

"...*desegaḷa* -
naḷurdusiroḷ keḷardu miḷirdu taḷardattāgaḷ" ‖ 25 ‖

---

10. Some of these pairs given as *ēkasthāni* in this work are not treated as such now. It may be noted in this connection that *l* and *ḷ* are not really ēkasthāni. *l* is dental whereas *ḷ* is cerebral.

Example :— For the wrong use of *r* and *ṟ* as *prāsa* —

"dhuradoḷ paṟimaṟiyāḍuva
teṟadinduṟadiṟidanemba niyamam dūṣyam" ‖ 21 ‖

(In the above *r* and *ṟ* do not form a good *prāsa,* though admissible for *varṇāvritti*)

Example :— For the wrong use of *ḍ* and *ḻ* as prasa —

" kōḍadiṟidindrarādar
nāḻigeyoḷ viraremba niyamam dūṣyam." ‖ 22 ‖

(In the above *ḍ* and *ḻ* cannot form a good prāsa).

Example for the wrong use of *l* and *ḷ* (of kuḷa) as prāsa—

neladoḷ pagepuge phaṇiyavo
loḷapokkaḷaṟisidanemba niyamam dūṣyam. ‖ 23 ‖

(In the above *l* and *ḷ* (of kuḷa) should not have been put together for *prāsa*).

The above *ēkasthāni* letters (*i.e. r* and *ṟ, ḍ* and *ḻ, l* and *ḷ* (of kuḷa) should not be used for *yamaka* as in—

" kareyam neravam vaṃśam
kaṟeyam pottappudendu sangaramukhadoḷ." ‖ 24 ‖

As the repetition of the letter is faulty and as one cannot substitute *kareyam pottappudu* for *kaṟeyam pottappudu* without having detriment to the meaning, *yamaka* cannot be had here.

Similarly the pairs *ḍ ḻ* and *l ḷ* (of kuḷa) cannot be used for *yamaka.*

Example for *ḻ* which has come as *ādēśa* for *ḍ*

kāḍukiccu—kāḷkiccu (forest fire) ;
kōḍu kuṭṭu—kōḷkuttu (dash the horns) ;
niḍukarisidan—nīḷkarisidan ((he) lengthened) ;
biḍukonḍan—biḷkonḍan ((he) took leave to go) ;
nāḍa kaḍe—nāḷkaḍe (the out-skirts of the country) ;
seḍupaṭṭan—seḷpaṭṭan ((he) was united) ;

nīraḍike—nīraḻke (thirst);
eraḍumūru—eraḻmūru (two or three);
māḍuvan—māḻpan ((he) will do);
nōḍuvan—nōḻpan ((he) will see);
bēḍuvan—bēḻpan ((he) will beg);
begaḍuvan—begaḻpan ((he) is astonished).
similarly *paḻke* (place of lying down)

" *taḻkaisidanemballi taḍakayyam māḍidanembartham* "

nāḍi = *nāḻi* (period of twenty-four minutes); *nāḍikā* = *nāḻige* (= *ghaḻige*)

esaḍige = *esaḻge* (to the crab?) when it means the flower petal, the *ḷ* of *esaḷ* is *kuḷa*;

kivuḍu kēḷvan = *kivuḷkēḷvan* (he does not hear).

20. *dāḍimamā kūṣmāṇḍam*
gauḍam guḍamaḍasi poḍeva jhagaḍe viḍangam
kūḍe kuḷanēḍakamumaṟi
rūḍhiya kuḷanendu ṟaḷadapabhraṁśateyoḷ.

The *ḍ* letter in the sanskrit words *dāḍima, kūṣmāṇḍa, gauḍa, guḍa, jhagaḍe, viḍanga* and *ēḍaka* change into *ḷ* when those words take their *tadbhava* forms (derived forms) in *Kannada.* This *ḷ* in the above words is a further corruption of *l.*

21. *kritimārgadoḷuṇṭu ṭakā-*
ra takāra ṭhakāra rēphadeḍegam bahuḷa
sthitiyim kṣaḷakamapabhram
śateyoḷ sukavīndrarinde ṟaḷadādēśam

Sanskrit *ṭ, t, ṭh, r* and *ḷ* (of *kṣaḷa*) change into *ḻ* in *tadbhavas.*

Note: Examples for *ṭ* changing to *ḻ*:—

ghaṭike > *gaḻige* (a period of 24 minutes);
ghōṭike > *gōḻige* (horse);
dhāṭi > *dāḻi* (attack);
lāṭa > *lāḷa* (name of a country);

lāṭabhāṣegam>*tāl̤abāsegam* (man who speaks the language of the lāṭas);

ghōṭārūḍham>*gōlāyilam* (horse-rider);

kukkuṭam>*kōl̤i* (fowl).

t>*l̤*	*pratihastam*	>*pal̤ihattam*
	pratipāduke	>*pal̤ivāvuage.*
ṭh>*l̤*	*maṭhike*	>*mal̤ige.*
	pīṭhike	>*pīl̤ige.*
r>*l̤*	*krūram*	>*kūl̤.*
	jhallari	>*jhallal̤i.*
ḷ (of *kṣaḷa*)>*ḻ*	*tāḷam*	>*tāl̤.*
	puḷina	>*pul̤il* (sandy bank).
	kaḷamam	>*kal̤ave.*
	argaḷam	>*agul̤i.*
	manyāḷi	>*mannal̤i.*
	aḷikābaddham>*aḷigevaddam.*	

22. *sphaṭikam pēṭike vīṭike*
ghuṭike varāṭam podaḷda raghaṭe kuḷam tam
sphuṭashitam sphōṭakalam-
paṭaśabdayugam ṟaḷakke neṟe sandēham.

Letter *ṭa* is changed into *ḷa* in the words, *sphaṭika, pēṭike, vīṭike, ghuṭike, varāṭa, raghaṭe, sphuṭa, sphōṭaka* and *lampaṭa,* when they are *tadbhavas i.e.* words corrupted from Sanskrit.

Note: In *tadbhava* state their forms are *paḷika, pēḷige, viḷige, guḷige, varāḷa, ragaḷe, puḷa, hōḷige* and *lambaḷa* respectively.

23. *ēkadvitricatuhpan-*
cākalitārthangaḷāgi ṟaḻanoḷavu nisa-
rgākritiyindavanādima-
hākavi kritidriṣṭamam nirākuḷamusirven.

A list of words with the letter *ḻ* are given below. The meanings of these words vary from a single meaning to as many as five. These words are from the works of the great poets of early times.

The words with a single meaning :—

1. *agaḻte*—digging.[11]
2. *aguḻdan*[12]—lost one's balance in water.
3. *adavaḻal*—compassion.
4. *avagaḻiyam*—impetuous action.
5. *asakaḻidan*—surpassed.
6. *aḻkame*—digestion.
7. *aḻkartan*—loved.
8. *aḻke*—weeping.
9. *aḻti*—love.
10. *āḻāḻigam*—garland.
11. *āḻdan*—drowned.
12. *ī sūḻ*—current year.
13. *īḻdan*—pulled.
14. *umbaḻi*—the rent-free grant of a plot of ground.
15. *uḻiku*, uḻivu, *kaḻivu*—remaining, saving (as life) and ending respectively.
16. *uḻigan*—bird of omen.
17. *uḻugidan*—loved.
18. *uḻugu*—love.
19. *uḻke*—ploughing.
20. *eḻavidan*—rubbed out (stroked gently).
21. *ēḻ*—seven.
22. *oḻku*—to flow.
23. *kaccaḻi*-honorary arm-ring.
24. *kaḻakaḻisidan*(*arkam*)-(sun) glittered.
25. *kaḻakuḻam* —displacement.
26. *kaḻale* — a small thorny branch.
27. *kaḻile*—tender shoot growing from the root of a bamboo bush.
28. *kaḻkane*—suddenly.
29. *kaḻtale*—darkness.
30. *kaḻte*—ass.
31. *kimuḻcidan* — made into pieces.
32. *kimuḻduḻidan* — trampled [to pieces.
33. *kiḻgidan*—dwarf.
34. *kiḻtan*—rooted out.
35. *kuḻam*—a plough share.
36. *kuḻi*—pit.
37. *kūḻan*—stupid man.
38. *keḻavan*—old man.
39. *kēḻi*—row, (in *kēḷi*, in the meaning of sport, it is *kṣaḷa*).
40. *koḻal*—flute. (in *koḷal* meaning 'to take' it is *kuḷa*).

---

11. The meanings of the words are given by the author in Kannada in Śabdamaṇidarpaṇa. Here, only the English translation of the meaning is given.

12. The final *n* given in this transliteration is written with an anusvara (ං) while in Kannada and is pronounced as (*m*). According to grammar it is the suffix 'an' and hence the reason for transliterating it as (*n*).

41. *konkul*—armpit.

42. *khalilene, khalilane, chalilene, ghalilene, phalilene, ghulimene, ghulummane, dhalammene* and such other imitative words with aspirated letters have always the *la* in them.

43. *galagalane*—quickly.

44. *galapan*—prattler.

45. *gulam*–horse's or elephant's trappings.

46. "*guluggulu galagalayenutam* pariva parivonal sogayisugum" These and such other imitative words with unaspirated words are used both as *la* and *la* (*rala* and *kula*).

47. *gelasu*—bulbous root. [*lane.*

48. *gōlittan*, lamented ; *galaga-*

49. *cakkali* a thing flattened through pressure.

50. *cāl*—the dragon's head.

51. *jaguldan*—slipped.

52. *jālige*—a kind of cloth.

53. *jirkolvai*—syringe.

54. *tallala*—fear.

55. *talatalagudi, taltalagudi*—imitative sounds used in boiling liquids. [*dudu.*"

56. "*talatalane nēsarmoodi-*

57. *talal*—dry fruit.

58. *tali*—In the meaning of a big tree, it is *rala*. In the meaning of an inn, it is *kula*, "*taliya kūlidirol pantārave*".

59. *tale*—In the meaning of umbrella it is *rala*. In the verbal meaning of 'hold' it is *kula*. It is also *kula* meaning 'tether' used in tying cattle.

60. *talgidan* (he was) depres-

61. *tippul*—feather. [sed.

62. *tuppul*—down of birds.

63. *turukal*—that is faded or withered.

64. *tegaldan*— (he) rebuked.

65. *tēl*—scorpion.

66. *tolalvudu, tolakal*—the act of turning, wandering.

67. *toltuli*—the state of being perfectly trodden down.

68. *danduliga*—a man upon whom a fine is imposed.

69. *daladula*—great pillage.

70. *daldali*—a fetter.

71. *negal*—crocodile.

72. *nelalene*, "*nelkaneye muridudu*". These also are imitative words.

73. *palagam*—dried leaf.

74. *paladu*—that is worn out.

75. *palapalane, palpalane*—with the repeated sound of *pala*.

76. *palapu*—a black colour applied to grey hair.

77. *palayige*—flag.

78. *palu*—forest.

79. *palke talkaisu*—to embrace

80. *palti*—cotton. [closely.

81. *pali*—manner.

82. *pāl*—desolated place.

83. *puccali*—ruin.

84. *pulu*—insect.

85. *pulgi*—rice boiled with any kind of pulse, salted or sweetened with jaggery or sugar.

86. *pe̲laku*—quarrel.
87. *pe̲lavan*—lame man.
88. *pēl̲dan*—told.
89. *pokkul̲*—navel.
90. *pogal̲te*—praise.
91. *pompul̲i*—increase.
92. *pol̲aku*—form.
93. *pol̲al*—city.
94. *pol̲taḍe*—morning.
95. *pōl̲al*-the hollow of a tree.
96. *pōl̲*—slice.
97. *bal̲iyan*—obedient man.
98. *bal̲iyam, bal̲ikam, bal̲ikkam, bal̲ike, bal̲ikke*—all these mean 'afterwards'.
99. *bal̲aldan.* — (he) dropped down. [by another.
100. *bal̲ival̲i*—a gift followed
101. *bāsul̲*—a mark caused by a blow or stroke.
102. *bāl̲uka.* — vegetables that have been split, dried and thus preserved.
103. *bāl̲*—it is *ṟaḷa* in the meaning of 'live' and it is *kuḷa* in the meaning of knife or sickle as in *nāvidavāḷ* (razor). *kūrvāḷ* (a sharp knife) and *haraguvāḷ* (the iron used to do work with regard to corn).
104. *bāl̲te*—use.
105. *bil̲al*—a pendent root.
106. *bil̲ke*—a kind of tree.
107. *bembal̲i* — coming at the ack.
108. *bel̲al*—a kind of tree.
109. *bōl̲ataram*-a kind of vegetable.
110. *bōl̲*—bow.
111. *bōl̲e*—a kind of arrow.
112. *manmal̲i*-abnormal death.
113. *mal̲aldudu, mal̲amal̲isittu*-eyes became dim.
114. *mal̲e*—rain.
115. *mal̲ti*—a kind of tree.
116. *mul̲tugam*—a kind of tree.
117. *mol̲akāl*—knee.
118. *mol̲a*—elbow, cubit.
119. *mol̲agu* — musical instru- [ment.
120. *sul̲i*—whirlpool.
121. *sūl̲āytan*—herald.
122. *sūl̲*—time.
123. *hal̲gi*-The putting of full-grown fruits into smoke for preservation.
124. *hāl̲mane hāl̲an*-a dog that lives on stolen things.
125. *hil̲idudu*—it is *ṟaḷā* in the meaning of squeezing juice and is *kuḷa* in the of 'broke apart'.

Words with two meanings

126. *aggal̲ike*—*1.* a bolt or bar for fastening a door, *2.* a certain implement.
127. *al̲ipan*-*1.* one who is destrying, *2.* one who has destroyed.
128. *al̲i*—*1.* the liquid that sticks to the measure of the seller. *2.* to perish. In the meaning of bee it *kṣaḷa*.
129. *al̲dan*—*1.* one, dipped in water *2.* one who is perished.
130. *al̲didan*—*1.* one who is dead, *2,* one who is faded.

131. *āḻi—1.* deceit, *2.* disgrace.

132. *ikkuḻ—1.* change of the nature of a disease? *2.* forceps.

133. *iḻidan—1.* one who has become lean. *2.* one who has descended.

134. *eḻaldan-1.* one who is suspended. *2.* one who has become weary.

135. *eḻe—1.* thread. 2. to pull. It is *kuḷa* in the meaning of ' earth '.

136. *eḻdan — 1.* one who has lifted up. *2.* one woken from sleep.

137. *eḻbisidan—1.* one who has woken another. *2.* one who has lifted up. [let.

138. *kaḻal–1.* buttermilk. *2.* ank-

139. *kaḻaldan—1.* one who is emaciated. *2.* one who is disappointed ?

140. *kottaḻi–1.* a flock of crows. *2.* assemblage, as of fishermen.

141. *gaḻiyisidan—1.* one who has caused the getting of a thing. *2.* one who got the thing.

142. *gaḻe—1.* churning stick. *2.* the bamboo of *kollaṭigas* on which they tumble.

143. *tuḻidan — 1.* one who is emaciated. *2.* one who is separated.

144. *tuḻidan—1.* one who has trampled. *2.* one who has harassed.

145. *tuḻil—1.* obeisance. *2.* heroism.

146. *tuḻil sandan — 1.* a hero, *2.* one of the fifth class i.e. a servant.

147. *toḻaldan—1.* one who is bewildered. *2.* one who has wandered.

148. *toḻtu—1.* a servant man. *2.* a servant-woman.

149. *daḻam—1.* army containing infantry, cavalry, elephants and chariots. *2.* a common troop.

150. *nāḻam-1.* a water-channel. (tube), *2. kalpu* (?). It is *kṣaḷa* when it means the same as sanskrit *nāḷa* (tube). (duct.)

151. *negaḻte-1.* renown, *2.* con-

152. *neḻal—1.* shade as of umbrella. *2.* a reflection.

153. *paḻaham—1.* a screen for hunting purposes. *2.* a war-drum.

154. *paḻke-1.* lying. *2.* bedroom. (the place of lying down).

155. *poḻe—1.* road. *2.* river.

156. *baḻdan—1.* lived. *2.* began to live prosperously.

157. *baḻdunkidan-1.* (he) lived. *2.* (he) escaped with life.

158. *bīḻ—1.* waste. *2.* to fall.

159. *mallaḻi—1.* bodily agitation. *2.* wandering about.

160. *muḻgidan — 1.* (he) fell *2.* (he) made obeisance.

161. *mūḻi—1.* earless woman. *2.* spout of a water-jar.

162. *suḻidan — 1.* (he) moved about. *2.* (he) came round.

Words with three meanings.

163. *aḻidan–1.* (he) died. (*2*) (he was) spoiled. *3.* (he) spoiled.

164. *eḻcattan–1.* (he) woke from sleep. *2.* (he) became healthy. *3.* (he) became vigilant.

165. *eḻtu—1.* bull, *2.* ox, *3* the string or cord of the warp of the texture of a cot.

166. *eḻdan–1.* (he) rose. *2.* (he) woke from sleep. *3.* (he) was obtained.

167. *kaḻal*—also the meaning of 'thinness' in addition to the meanings given in item No. 138.

168. *kaḻidan — 1.* (he) died. *2.* (he) went very far. *3.* (he) went excessive.

169. *koḻetudu—1.* wore out as cloth. *2.* rotted as fruit. *3.* disappointed.

170. *tāḻ—1.* the palmyra tree. *2.* bolt of a door. *3.* stalk of corn, flowers etc.

171. *neḻal*–also the meaning of 'kind of tree' in addition to the meanings in No. 152.

172. *poḻtu—1.* time. *2.* time for bringing forth young. *3.* sun.

173. *biḻdudu–1.* spoiled. *2.* died. *3.* slipped from the hand.

174. *bōḻam—1.* death. *2.* man with a shaved head. *3.* a kind of medicine.

175. *moḻagu — 1.* thunder. *2.* name of a tree. *3.* sound of certain musical instruments.

176. *suḷi–1.* lazy person. *2.* tender, still folded leaf of a plant. *3.* moving about. It is *kṣaḷa* in the meaning of the god Iśvara.

Words with four meanings.

177. *uḻidudu—1.* left. *2.* lived. *3.* gained. *4.* it is also used in the particle *peraḻuḻi*. It is *kuḷa* in the meanings of chisel, lurking place of a thief and a hunter's hut. *uḻi* also means 'quit'.

178. *kīl–1.* inferior gold. 2. bit of a bridle. *3.* a mean man. *3.* state of being low.

179. *paḻi—1.* a kind of cloth. *2.* rebuke. *3.* driving (beating) dogs. *4.* bar of metal.

180. *suḻi*—also the meaning of 'whirlpool' in addition to the meanings given in No. 176.

Words with five meanings.

181. *baḻi—1.* road. *2.* lineage. 3. to smear. 4. place of the throat next to the artery called *pingale*. *5.* the particle meaning. 'after', 'afterwards'

All these words are seen in usages. There is no doubt left with regard to their meanings.

24. *piriyar salipar daḍḍa-*
kkarada ṟaḷakkaide rēpheverasida daḍḍa-
kkaramam ṟaḻanāgadanu-
ccarisalkāgirda teṟadinantadu śuddham.

In *prasa*, long consonants with *r* are sometimes used along with long consonants with *ḷ*. This usage is correct though the *r* with double consonant cannot be pronounced as *ḻ*.

Usage—"*baḻdudu baḷḷavāḍi neṟe nam-*
birddudāruhatam jinēndranan-
tirdda mahānubhāvar . . . ." ‖ 25 ‖

"*curccida vōl bisilaḷure ki-*
muḻcida taḷirante nondu, guṇanandi . . . ." ‖ 26 ‖

"*orkkuḍite nīrge paṟi pa-*
ṭṭerkkeya paṇṇeleya muṟige dēsigaram dē-
varkkaḷgoḍeyara māḷpire
nīḷkarisade nimma dorege bōḻeyaroḷarē" ‖ 27 ‖

25. *jhaḷakam jhaḷipisidan jon-*
guḷi bombuḷiyāḷamāḷamante ṭhamāḷam
vaḷige negaḻdonduḷi jan-
guḷi puttaḷi gōḷi phēḷi ṟaḻa sandēham.

It is doubtful whether the *ḷ* in the following words is *kuḷa* or *ṟaḻa*. The letter is to be determined on seeing the usages. All examples given here go to prove that they are all *kuḷa*.

The words :— *jhaḷakam* (light).

jhaḷipisidan ((he) shook, as a sword).

jonguḷi (fainting) ; *bombuḷi* (a small drum).

āḷamāḷam (< Sk ālavāla ? meaning basin for water round the root of a tree). *ṭhamāḷam* (mischievous) ;

vaḷige (mouthful of food) ; *onduḷi* (. . . ? . . .).

janguḷi (mass). *puttaḷi* (puppet) ;

gōḷi (a kind of herb) and *phēḷi* (, . . ? . . .).

26. *iḷidaḷiyanēḷidam sū-*
kuḷiyōkuḷi kaḷaṟu peḷaṟu maṟukuḷiyaḷian
kuḷiyan māḷige jāḷige
taḷigeyoḷirbaḷasu baḷasigan moḷe tāḷam.

Further list of words wherein *ḷa* (of *kuḷa*) is emṕloyed is given here. The words are—

iḷidaḷiyan (. . . ? . . .) ; *ēḷidam* (contempt).

sūkuḷi (. . . ? . . .) ; *ōkuḷi* (red liquid which is sprinkled upon persons at *hōḷi* feast).

kaḷaṟu (to importune) ?) ; *peḷaṟu* (to tremble).

maṟukuḷi (forgetful man) ; *aḷiyan* (son-in-law).

kuḷiyan (. . . ? . . .) ; *māḷige* (upstair house).

jāḷige (net) ; *taḷigeyoḷirbaḷasu* (*taḷige*-a metal plate turned up at the rim).

baḷasigan (. . . ? . . .) ; *moḷe* (to germinate).

tāḷam (. . . ? . . .).

27. *āḷisidan pēḷisidan*
kēḷan jūdāḷiyaḷile kaḷavaḷamā me-
ymēḷam māḷam tāḷige
yīḻigeyiṟukuḷiyivādiyāgaṟi kuḷanam.

The above list of words with *ḷa* (of kuḷa) is continued. They are :—

āḷiisidan (caused to get) ; *pēḷisidan* (. . . ? . . .)

kēḷan (companion ?) ; *jūdāḷi* (gamester)

aḷile (a kind of tree furnishing ink-nuts) ; *kaḷavaḷam* (perplexity)

meymēḷam (body-union) ; *māḷam* (loft ?)

tāḷige (palate) ; *īḷige* (curved instrument for cutting grass).

iṟukuḷi (goring bull) etc.

28. *beraleraloral koral sara-*
laral paral maralumante naralum mungai-
saralum lāntamivam grā-
myaraṟiyaduccavisuvar kuḷāntabhrameyim.

The words *beral*, (finger) *eral*, (breeze) *oral* (mortar), *koral* (neck), *saral* (arrow), *aral* (flower), *paral* (stone), *maral* (flower), naral (to groan) and mungaisaral (plain wire-bracelet round the fore-arm.) end in *l*. People ignorant of this, pronounce them wrongly as ending in *ḷ*. (kuḷa). The above *ḷ* ending words should not be confused as ending in *ḷ*.

29. maralaraleralembivaṟan-
tarāḷarēphakke latvamum dorekoḷgum
piridum malaralarelaren-
dorevudu kritiyoḷ vikalpavidhiyindamivam.

The medial *r* in the words *maral*, *aral* and *eral* becomes optionally *l*. Thus through interchange of *l* and *r*, the words are also pronounced as *malar*, *alar* and *elar*.

Note: The *ṛ* of *maral* also changes to *ṇ*, thus becoming *maṇal*.

5. Words construed by the letters, and peculiarities of some letters.

30. koralum jihvāmūlamu-
muramum tālugeyumōṣṭhamum nāsikeyum
śiramum dantamumenda-
kkaramudayipa tāṇamāduvi pēḻdeṇṭum.

The throat, the root of the tongue, the chest, the palate or the roof of the mouth, the lips, the nose, the head and the teeth are the eight places or organs where the letters originate.

Note: The *varṇāvriitti* (repetition of letters in metrical compositions) may be resorted to among these, having known *ēkasthāni letters* (letters originating in the same place).

31. kavigaḷ svaradim vargadi-
navargadim yōgavāhadim dēśiyoḷu-
dbhavamappa varṇadim pan-
cavidham tānendu tiḷipuvar śuddhageyam.

All letters are divided into five kinds, viz. vowels, classified letters, unclassified letters, *yōgavāha* letters (dependent letters) and *dēśiya* letters (letters indigenous to the language).

> 32. *taradindam padinālkum*
> *svaramirpattaidu varṇamavu vargam ta-*
> *tparadombattumavargam*
> *paribhāvise yōgavāhamavu nālke valam.*

There are fourteen vowels, twentyfive classified letters, nine unclassified letters and four dependent letters in the alphabet. Thus, the total letters come to fiftytwo.

> 33. *tiḷi dēśiyamumaidam*
> *kaḷe nīm ṛi lṛi varṇa śa ṣa visarga* × ೱ ೲ
> *kṣaḷanam nālvattēḷā-*
> *ytaḷe śuddhageyaccagannaḍakkī kramadim.*

There are five *dēśiya letters* in Kannada (the five letters peculiar to Kannada). These five along with the previously mentioned fiftytwo come to fifty-seven letters. Out of these letters, the ten letters, *ṛi, lṛi, ś, ṣ,* ಃ, × ೱ, ೲ and *ḷ* (*kṣaḷa*) are not in Kannada. So when these ten are deducted we get fortyseven letters which are in pure Kannada.

> 34. *tanu vādyam nālage vā*
> *dana daṇḍam kartrivātmanavana manōvri-*
> *ttinimittamāgi śabdam*
> *janiyisugum dhavaḷavarṇamakṣararūpam.*

The body is the musical instrument, the tongue is the plectrum, the individual soul is the performer; on account of the operation of his mind, sound (*śabda*) originates which is of a white colour and has the form of letters,

---

(Continued)

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിലെ ഭാഷ

ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ

ശ്രീചിത്രോദയമഞ്ജരീഭാഷാഗ്രന്ഥാവലിയിലെ 8-ാം നമ്പറായി തിരുവനന്തപുരം ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥാലയത്തിൽനിന്ന കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രികൾ 1936 ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ് ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം (ഗദ്യം). വലിയകൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ ഒരൊററഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രസാധനമാകയാൽ ധാരാളം തെററുകൾ ഇതിലുണ്ട്. തന്മൂലം ഭാഷാപഠനത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും വർണ്ണമാററങ്ങളെയും പദസഞ്ചയത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഭാഗത്ത്, കുറെ കരുതലുണ്ടായിരിക്കണം. നമുക്ക കിട്ടിയ പ്രാചീനകൃതികളിൽ മിക്കതും, ഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും ശരി, ഒററമാതൃകകളിൽനിന്ന പകർത്തിയെടുത്തവയാകയാൽ ഈ വിഷമം എല്ലായിടത്തുമുണ്ട്. മലയാളഭാഷയ്ക്കു പണ്ട് 'തമിഴ്' എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുള്ള എല്ലാ എഴുത്തുകാരും, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൻെറ ആദ്യം രാമപ്പണിക്കർ, 'തമിഴായിക്കൊണ്ടുറിയിക്കിൻേറൻ' എന്ന പറയുന്നതായി പ്രസ്താവിക്കുക പതിവാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലെ ഏതാനും പദങ്ങൾ വിട്ടുപോയ ഒരു ഭാഗത്തിലാണ് ഈ തമിഴ്പ്രസ്താവന വരുന്നതു്. 'അതിനെ ഞാനും '''' അറിയാമകൊണ്ടു തമിഴ്ഭാഷയായി ച്ചൊല്ലിൻറിതു എന്തിനോടൊക്കമെങ്കിൽ പക്ഷിരാജാവു ശ്രീഗരുഡനും .... പാററാൾ പറക്കിൻറതെൻറു ചൊല്ലുകിലുമാം' (ബ്ര. പു. പേ. 96) എന്നാണ ആ വാക്യം. 'തമിഴ്ഭാഷയായിച്ചൊല്ലിൻറിതു' എന്നതു് 'ചൊല്ലിൻറതു്' എന്ന തിരുത്തിയാൽ വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ വാക്യം ശരിയാകും. 'ചൊല്ലിൻറിതു' മുററുവിനയാണെന്നുള്ള തോന്നൽകൊണ്ടായിരിക്കണം വാക്യാം ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലാണെന്ന പലരും ധരിക്കാനിടവന്നതു്. ഏതായാലും ഭാഷയ്ക്കു 'തമിഴ്' പദമാണ് ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നതിനെപ്പററി സംശയമില്ലായ്കയാൽ മുകളിൽ കാണിച്ച അബദ്ധപ്രസ്താവനകൊണ്ടു വലിയ ആപത്തൊന്നും വരാനില്ല. ബ്ര. പു. ത്തിൻെറ മുൻപറഞ്ഞ താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ഒടുവിൽ, 'കൊല്ലം 648-ാം മാണ്ടു ധനുമാസം 20നു- ഞായറാഴ്ച

മകവും പഞ്ചമിയും അൻറു എഴുതിക്കൂടിയതു് ' ('കൂട്ടിയതു്' എന്നായിരിയ്ക്കാം ശരിയായ പാഠം) എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി സാംബശിവശാസ്ത്രി (ഉപോദ്ഘാതം പേ. 6) ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുന്നു, എ. ഡി. 1473 ആണു് ഈ നിഘണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ കാലം. ഇതു് പകർത്തിയെടുത്ത തിയ്യതിയാവാനേ തരമുള്ളു. രചിക്കുക എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'എഴുതൽ' പുതിയ ശൈലിയാണ്. 'തേവൻ ചിരികമാൻ ചൊന്ന' ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം ചമ്പുവിൻെറ ഒടുവിലുള്ള പദ്യത്തിലും ഒരു 'എഴുതിക്കൂട്ടൽ' കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു പകർത്തിയെഴുതിയതിനെ കുറിക്കുന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ബ്ര. പ. ത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു ശരിയാകണം. 'മകവും പഞ്ചമിയും' എന്ന പ്രയോഗവും ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. ഗ്രന്ഥത്തിൽ പൊതുവിൽ കാണുന്ന ഭാഷ ഭാഷാകൗടലീയത്തിലേതിനെക്കാൾ അർവാചീനമാണെങ്കിലും പ്രായേണ സമുച്ചയത്തിൽ 'മും' (മകമും) നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണതിൻെറതെന്നു് മററു തെളിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പിൽക്കാലരൂപമായ 'വും' സാർവ്വത്രികമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇതു് ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു പകർത്തിയെഴുതിയതാകാമെന്ന ഊഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. രാമായണം, ഭാരതം തുടങ്ങിയ പദ്യകൃതികളുടെ കർത്താവായ നിരണത്തു രാമപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയാണു് ബ്ര. പ. ഗദ്യമെന്ന അംഗീകൃത വിശ്വാസത്തിന്നു ഐതിഹ്യമല്ലാതെ തെളിവൊന്നുമില്ല. നിരണം കൃതികളിലെ ഭാഷാപരമായ ഉച്ഛൃംഖലതകൾ നമ്മുടെ കൃതിയിലില്ല. ചില വികൃതരൂപങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവയിൽ മിയ്ക്കതും, പകർപ്പുകാരൻെറ നോട്ടപ്പിഴയുടെ ഫലമെന്നു തോന്നുന്നവ കഴിച്ചാൽ, ഭാഷാകൗടലീയാദികളിൽ കാണുന്നതുതന്നെയാണു്. ഭാഷാകൗടലീയം 'പ്രാചീനമലയാളഗദ്യമാതൃക'കളിൽ കൊടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ, ദൂതവാക്യം തുടങ്ങിയ പഴയ ഗദ്യകൃതികളെല്ലാം ഒരേ തറവാട്ടിൽ പിറന്നവയാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. നിരണം പദ്യകൃതികളാകട്ടെ ഭാഷാപരമായി മററപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നവയാണെന്ന വസ്തുത സർവ്വവിദിതമാണു്. ഇതിനെ ആസ്പദിച്ചു ബ്ര. പ. രാമപ്പണിക്കരുടെയല്ലെന്നു ശപഥംചെയ്യുകൂടെങ്കിലും, അങ്ങനെയാണെന്നതിനുള്ള തെളിവുകൾ നമുക്കിനിയും ആവശ്യമാണെന്നു ഊന്നിപ്പറവാൻ മാത്രമേ ഇവിടെ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളു.

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഉപോദ്ഘാതപാദത്തിലെ 21-ാ മദ്ധ്യായം മുതൽക്കുള്ള ചില കഥാഭാഗങ്ങൾ സംക്ഷേപിച്ചു വിവൎത്തനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ. കേരളോൽപത്തിക്കുള്ള പൂൎവ്വകഥാഭാഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടതിനാലും ഭദ്രദീപപ്രതിഷ്ഠാവിധി അടങ്ങിയതിനാലും ഈ ഭാഗം വിവൎത്തനത്തിന്നൊരുത്തരമാകാം എന്ന സാംബശിവശാസ്ത്രിയുടെ പക്ഷത്തിൽ (ഉപോ. പേ. 3) ഒരുപക്ഷെ സത്യമുണ്ടാകാം. ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും വിവൎത്തനരൂപത്തിൽ ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിൽ എ.ഡി 12-ാം ശതകം മുതൽക്കുതന്നെ ആവിൎഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാകൌടലീയംതന്നെ ഒരുതരം പരാവൎത്തനവും വ്യാഖ്യാനവും കൂടിയതാണ്. പദ്യത്തിലെന്നപോലെ ഗദ്യത്തിലും പൌരാണികന്മാർ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്നുവെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

പഴയ മലയാളകൃതികൾ ഭാഷാപരമായി കുഴപ്പംപിടിച്ച ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതപ്രചുരമായ മണിപ്രവാളവും തമിൾപ്രധാനമായ പാട്ടും സമകാലത്തു നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും, രണ്ടു കൃത്രിമമായിരുന്നുവെന്നും ചില പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നു. അവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മൂന്നാമതൊരു പച്ചമലയാളരീതിയും പണ്ടു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. തമിൾച്ചുവയുള്ള പഴയ കൃതികളൊന്നും ഭാഷയുടെ ശരിയായ വളൎച്ച കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും ചില പ്രത്യേക 'സ്ക്കൂളു'കളുടെ പ്രാതിനിധ്യമേ ഇവയ്ക്കുള്ളുവെന്നും ആണ് ഇതിൽനിന്നു വന്നുകൂടുന്നതു്. മലയാളത്തിലെ വായ്മൊഴി വളരെ മുമ്പുതന്നെ വികാസം പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും, നമ്മുടെ പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന തമിൾപ്രാചുൎയ്യം കാലത്തിന്റെ ചിത്രം ശരിക്കു കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും വരാവുന്നതുതന്നെ; എന്നാൽ മുമ്പു പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള മൂന്നുതരം കൈവഴികളിൽ കൂടിയാണ് ഭാഷ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് എന്നതിന്നു വേണ്ടത്ര തെളിവില്ല. 'സന്ദർഭേ സംസ്കൃതീകൃതാ ച' എന്ന ലീലാതിലകസൂത്രം (II.18) മണിപ്രവാളത്തിന്റെ കാൎയ്യം പറയുന്നതു മാത്രമാണ്. അതുപോലെതന്നെ 'ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധ'മെന്നു തുടങ്ങുന്ന സൂത്രം (I.11) അംഗീകൃതമായ ഒരു പ്രത്യേകതരം പാട്ടിന്റെ ലക്ഷണം നൽകുന്നു (നാടൻപാട്ടുകളെ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലേക്കു കടത്തിയിരുന്നില്ല പണ്ടു്). ലീലാതിലകപ്രകാരമുള്ള മണിപ്രവാളവും പാട്ടും ചില കവിതാസമ്പ്രദായ

ങ്ങളുടെനേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതല്ലാതെ ആ വിഭജനം ഭാഷയുടെ പൊതുവിലുള്ള നിലയെ കാണിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. ആ നില നമുക്ക ഗദ്യത്തിലുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പഴയ ഗദ്യകൃതികൾക്ക സ്വാഭാവികമായി മണിപ്രവാളത്തിൻെറയോ പാട്ടിൻെറയോ കൃത്രിമത്വം—പ്രത്യേകിച്ചും പാട്ടിൻെറത്—വരാൻ വഴിയില്ല. തന്മൂലം തമിഴ്പ്രാചുര്യമുള്ള ഭാഷാകൌടിലീയാദി ഗദ്യകൃതികളെ ഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളുടെ പഠനത്തിൽ ഗണിക്കാതിരിപ്പാൻ വയ്യ. അതെല്ലാം കൃത്രിമമായ ശൈലിയാണെന്ന പക്ഷം അയുക്തമാണ്. എഴുത്തുകാരൻെറയും വിഷയത്തിൻെറയും നിലയനുസരിച്ച പല രീതികളും കണ്ടേക്കമെന്നേയുള്ളു. ബ്ര. പു. ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ (പേ. 2) സാംബശിവശാസ്ത്രി അതിലെ ഭാഷ, 'ദ്രാവിഡീസമ്പർക്കത്താലുള്ള പഴംകഞ്ഞിഛായ'യും 'ഗൈർവ്വാണീസഹവാസത്താലുള്ള കാപ്പിസൽക്കാരത്തിൻെറ'ഛായയും ഉള്ളതാണെന്ന പറയുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ ആ 'പഴംകഞ്ഞി' നമുക്ക വിലപിടിച്ചതാണ്. ഭാഷാകൌടിലീയാദികളുടെ കാലംകഴിഞ്ഞു പ്രത്യയപരമായും മററുമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ പ്രധാന മാററങ്ങളുടെ സാമാന്യസ്വരൂപം ബ്ര. പു. ത്തിൽ നിന്നറിയാം. എന്നാൽ 15-ാം ശതകത്തിൻെറ ആദ്യപാദത്തിൽ—അതാണ് ഈ കൃതിയുടെ ഉൽപത്തികാലമെന്നു കല്പിച്ചാൽതന്നെ—ഇതേ ഗദ്യരീതിയാണ് എല്ലാ വിഷയങ്ങളും എഴുതാൻ ആളുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെന്നു കരുതിക്കൂടാ. ഗദ്യകൃതികൾ രചിപ്പാൻ പണ്ഡിതന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉയർന്നതരം സാഹിത്യഭാഷയായിരിയ്ക്കണം ഇതിലടങ്ങുന്നത്; അതു സംസ്കൃതപ്രചുരമാണെന്നുള്ളതും സ്വാഭാവികമാണുതാനും.

താഴെചേർത്ത സംക്ഷിപ്തപഠനം ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകതകളെ വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട പദങ്ങളുടേയും ശൈലികളുടേയും ഒരു പട്ടിക ഈ ലേഖനത്തിൻെറ ഒടുവിൽ ചേർത്തിരിയ്ക്കുന്നു.

വർണ്ണപരിണാമങ്ങൾ.

ബ്ര. പു. ത്തിൽ പലതരത്തിലുള്ള വർണ്ണമാററങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. സംജ്ഞാനാമങ്ങളിലെ താഴെ ചേർത്ത മാററങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. (വലത്തുചേർത്ത അക്കങ്ങൾ പേജ്നമ്പർ കാണിയ്ക്കുന്നു.)

അയിരാവതം < ഐരാവതം 35
ഉഗ്രതപാവു < ഉഗ്രതപസ്സ് 34
ഉച്ചൈശ്രവാവ് < ഉച്ചൈശ്ശ്രവസ്സ് 10
പുരൂരവാവ് < പുരൂരവസ്സ് 25
പ്രഹ്ലാദനൻ < പ്രഹ്ലാദൻ 15
വസുമനാവ് < വസുമനസ്സ് 3
വിദ്യുജ്ജിഹ്വാവ് < വിദ്യുജ്ജിഹ്വൻ 2
ഹിരണ്യകശുവു < ഹിരണ്യകശിപു 18

ഉഗ്രതപാഃ എന്നിങ്ങനെയുള്ള സസ്കൃതപ്രഥമാന്തങ്ങളിലെ വിസർഗ്ഗം (സകാരം) ലോപിപ്പിച്ചു 'വ്' ചേർക്കുകയാണ ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ മാതൃകയിൽ 'വിദ്യുജ്ജിഹ്വാവ്' എന്ന പദം ഉൽപാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്, കന്യാവ്, ദയാവ് എന്നീ പദങ്ങളെപ്പോലെ, 'ജിഹ്വ'യെമാത്രം ആകാരാന്തം പ്രഥമയായി സ്വീകരിച്ചിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'ഹിരണ്യകശുവ്' ശ്രദ്ധേയമായ പ്രയോഗമാണ്. മഹാവെലി (<മഹാബലി) 16, പെന്ധുമാൻ (< ബന്ധുമാൻ) 2, എന്നിവയിൽ സാധാരണ മാററങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളു.

സാധാരണ പദങ്ങളിൽ താഴെചേർത്ത വർണ്ണപരിണാമങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്:—

<u>സ്വരങ്ങൾ</u>

അ > എ

മുറിക്കെയാൽ 85, വിസ്മെയിച്ചു 85, മുതെലൈ (= മുതല) 95, എനെക്ക 71, തനെക്ക 2, കളെഞ്ഞ 90, അറൈ (= അറ) 2, ജെയം 2, കപ്പെൽ 4, ഇറെച്ചി 4, ഉന്മദെ (= ഉന്മദ) 2, ചാറെൽ പാറെ 4.

ഈ 'എ' ഉച്ചാരണം, 'ധാതുക്കളാകിൻറവെ' 45, 'കഷായങ്ങളാകിൻറവെ 45, ഇങ്ങനെ പദാന്തങ്ങളിലും ധാരാളം വന്നു കാണുന്നുണ്ട്.

അ > ഐ

വൈച്ചു 13

ഇ ▷ എ

വെറക് 7

ഇ ▷ ഈ

കാററടിപ്പീളുമില്ല 57

ഇ ▷ ഉ

പുറന്നു 46 ('പിറന്നു'വും ഉണ്ടു്)

ശികസ്സ 33 (=ചികിത്സ)

ഉ ▷ ഇ

അവിഷധം 31

ഉ ◁ ഊ

അറിയൂതില്ല 30

ഉ ▷ എ

ചൊല്ലിനെണ്ടു (◁ ചൊല്ലുന്നുണ്ടു) 80. (cf. ചൊല്ലു്ണു്ണ്ടു്, കാണു്ണ്ണ്ടു് coll.)

ഉ ▷ ഒ

വൈപ്പാനൊള്ളിതു 14

ഋ ▷ രി

രിഷഭം 35

രിഷ്യം (◁ ഋഷ്യം ?) 51

ഋ ▷ ഇർ

ഇരിഷി 96

തിർക്കണ്ണു 38

'കാണുൻററ' 25, 'വേണ്ടുൻറുതില്ല' 44 ഇങ്ങനെ പഴയ 'ഇൻറു' വിന്നു പകരം 'ഉൻറു' കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും 'ഇൻറു'തന്നെയാണു് പ്രധാനം. ആകാരാന്തവും ഉകാരാന്തവുമായ പദങ്ങളിൽ ഉച്ചാരണാർത്ഥമുള്ള 'വ്' ചേർക്കുന്ന പതിവു ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുലഭമാണു്. 'കന്യാവു' 9, ദയാവു് 19, പശുവു 76. ര, ല എന്നിവകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന പദങ്ങളുടെ ആദ്യം 'ഇ' ചേർക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. cf. ഇരാ

ജാവിൻെറ 76, ഇരാജ്യം 6, ഇരക്ഷിച്ചേൻ 25. എന്നാൽ ഈ നിയമം നിത്യമല്ല. cf. രക്ഷിച്ച 12, രാജാവേ 3 (നേരെമേലെ ഇരാജാവിനെ 3, എന്നും കാണും). ഭാ. കൗ. ത്തിൽതന്നെ ഈ അവ്യവസ്ഥ ധാരാളമാണ്. ഉലകത്തിന്ന (< ഉലോകം) പകരം ബ്ര. പു. ത്തിൽ 'ഇലോകം 3, എന്നു കാണുന്നതു ശ്രദ്ധേയമായിരിയ്ക്കുന്നു.

പദമധ്യത്തിലും പദാന്തത്തിലും സ്വരവ്യഞ്ജനാത്മകങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങൾ ലോപിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് സാധാരണയാണ്. ഭാഗ്യേ നൊക്കി- ച്ചൊന്നാൻ 65, കൊണ്ടെപായ് 21, എന്നിവ വാമൊഴിയുടെ അധിപ്രസരം കാണിയ്ക്കുന്നു. അവസാനത്തെ ചില്ല ലോപിപ്പിച്ച രക്ഷച്ചാ 65, കാണാ 8 (=രക്ഷിച്ചായ്, കാണായ്) എന്നെഴുതുന്ന പഴയ പതിവു് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലുമുണ്ട്. അഭിലാഷ 33, ആത്മം (=ആത്മാ) 44, ചക്ഷു (=ചക്ഷുസ്സ്) 61, ജഗം (=ജഗത്തു് 83) പരശ്ശു് (പരശ്ശു) 79, ശരൺ (ശരണം) 69 ഇങ്ങനെ അന്ത്യവർണ്ണലോപം വന്ന പദങ്ങൾ ഇതിൽ ഒട്ടേറെയുള്ളതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

സ്വരഭക്തിയ്ക്ക ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാം. അയിരാവതം (=ഐരാവതം) 35, അരുഷാശ്രു (=ഹർഷാശ്രു) 14, അവിഷധം (=ഔഷധം) 31, യാത്തിര(=യാത്ര) 16, സുദരിശനം (സുദർശനം) 17, സൗന്ദരിയം 15. താൽപരിയം 35, ഇത്യാദി.

<u>വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.</u>

വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രധാന മാററങ്ങൾ താഴെ ചേക്കാം.

ക > ഗ

വിവേഗിക്കുക 59

ക > വ

തഴവി 64

ഗ > ക

പാകം (=ഭാഗം) 19

ച > ശ

ശക്രം (ചക്രം) 17

ശികസ്സ (ചികിത്സ) 17

ശേഷ്ഠിക്ക 47

ഛ > ച

ഇച്ച 15

ജ > യ

തേയു 44(=തേജസ്സ്) 'വായു'വിൻെറ മാതൃകയിൽ നിർമ്മിച്ചതാണ് ഈ പദമെന്ന തോന്നുന്നു.)

ദ > ത

താചി (= ദാസി) 92

നീ (നി) തിധ്യാനം (=നിദിധ്യാസം) 55

സമ്പ്രതായം 11

ധ > ത

അതരോഷ്ഠം 13

പ > ക

അറിയിപ്പക്കേട്ട (അറിയിക്കക്കേട്ട്) 30

വിചാരിപ്പക്കേട്ട 30

ഇവയിലെ 'പ്പ' അക്ഷരപ്പിഴയല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്.

പ > വ

ഹിരണ്യകശിവു 18

വെണ്ണുക 40

വെണ്ണുവാൻ ,

പണ്ണുക, പെണ്ണുക എന്നീ രൂപങ്ങൾ പഴയ കൃതികളിലെല്ലാം കാണുന്നു. 'വെണ്ണുക' ഒരു പക്ഷെ 'പെണ്ണുക'യായിരിയ്ക്കണം, എഴുത്തിൽ വകാര പകാരങ്ങൾക്കുള്ള വ്യത്യാസം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അത്ര സ്പഷ്ടമായിരുന്നില്ല പണ്ട്.

ബ > പ

പെന്ധുമാൻ (= ബന്ധുമാൻ) 2

ബ > വ

മഹാവെലവാൻ 10

മഹാവെലി 16

വാലൻ 92

വാളുക്കറം 39

ഭ > പ

പാകം (= ഭാഗം) 19

അന്നപരണം (അന്നഭരണം) 46

യ > ഴ

പോരാഴിക 60

കൊടാഴിക 92

ഉടിയാഴിക 34

കാണാഴ്ഞ്ഞാലും 60

ആരാഴ്ഞ്ഞു 9

വാരാഴ്ഞ്ഞതു് 31

പഴയ കാലത്തു ഈ ഴകാരോച്ചാരണം സുലഭമായിരുന്നു. cf. അയോഴ്ത്യ (അയോധ്യ). ഇന്നും ചില ദിക്കിൽ നിലവിലുള്ളതാണി തെന്നു സാംബശിവശാസ്ത്രിയുടെ അവതാരിക തെളിയിക്കുന്നു. cf. 'ഫലോന്മഖമാകാഴികയാൽ' (ഉപോദ്ഘാതം, പേ. 5)

ര > ർ

പുർഷർ(=പുരുഷർ) 17

വ > പ

വിപുത്ത (=വിവിക്ത ?) 55

വ > ബ

ബിട്ടു 1

ബരിക 1

സ > ച

ചാമന്തകറം(=സാമന്തർകറം) 12 (ബ. വ. ത്തിലെ 'ർ' ലോപം സാധാരണമാണു് പണ്ടു്.)

സ > ത

തത്സ്യം (തസ്യം ? = സസ്യം) 36

തപത്നി (= സപത്നി) 7

ആശംതിപ്പിക്കുക 36

ഹ > അ

അരുഷാശ്രു (ഹർഷാശ്രു) 14

ഴ > ള

തോഴം 45 ('തോളം' എന്നതു തെററിയെഴുതിയതാകണം).

ജ്ഞ > ഞ, ഞ്ഞ

ഞാനി 38

ഞാനമൂർത്തി 38

ആത്മഞാനം 44

യഞ്ഞം 40

ബ്രഹ്മഞാനി 44

സമസ്തപദങ്ങളിൽ ദ്വിതീയരൂപത്തിലുള്ള 'ഞ' വരാത്തതു് (ഉദാ : ആത്മഞ്ഞാനം) ശ്രദ്ധേയമാണു്. പദാദിയിൽ ഒററ ഞകാരമേ ഉള്ളൂ.

പദമദ്ധ്യത്തിൽ വർണ്ണസങ്കോചം അവിടവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

നയ > നേ

ഉപനേനം (ഉപനയനം) 52

രിയ > ര്യ

പാർയാത്രം (പാരിയാത്രം) 51

കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ സവർണ്ണനംകൊണ്ടു വരുന്ന ചില മാററങ്ങൾ താഴെചേർത്ത തരത്തിലുള്ളതാണു്.

പരുന്ന (പരുന്തു്) 83

വിപുത്തം (വിവിക്തം ?) 55

സാ (സ ?) മത്ഥി (സമൃദ്ധി) 22

ശികസ്സ (ചികിത്സ) 33

സ്വസ്തികം (സ്വസ്തിക) 26

മുഷ്ടി (മുട്ടി) 29

ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതും ഒടുവിലത്തേതും രാമചരിതാദികളിൽ സുലഭമാണ്, രണ്ടും മൂന്നും നാലും ഉദാഹരണങ്ങൾ മിക്കവാറും അക്ഷരത്തെററാവാനാണ് വഴി.

'വീഴക' യുടെ പഴയ രൂപാന്തരങ്ങളായ വീണ്ണാൽ, വീണ്ണു 45, വീണ്ണാർ 82 ഇവയിൽ ഇരട്ടിച്ച ണകാരമാണ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുലഭമായിക്കാണുന്നതു്. വേൺ ധാതുവും ഇരട്ടിച്ച നിലയിൽ കാണുന്നു. cf. വേണ്ണുൻറതില്ല 44. ഒരുപക്ഷെ 'വീണ്ണു' വിൻെറ മാതൃകയിൽ നിർമ്മിച്ചതാകാം ഇതു്.

സ്വരസന്ധിയിൽ താലവ്യോഷ്ഠ്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള യകാരവകാരാഗമങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. cf. സരയൂവാകിൻെറ 21, പലവുള (പല + ഉള) 21, ഇയൊച്ചയ്ക്കു് (ഇ + ഒച്ചയ്ക്കു) 15, അവസുരകൾ (അ + സുരകൾ) 18, ഇവാശ്രമത്തിങ്കൻ (ഇ + ആശ്രമത്തിങ്കൽ) 9, അകവിതൾ (അക + ഇതൾ) 13. ഹ്രസ്വമായ ചുട്ടെഴുത്തും അതിന്റെ സന്ധിയിൽ വരുന്ന മാററവും ഭാഷാകൌടിലീയാദികളിൽ ഉള്ളതുപോലെത്തന്നെ. സമുച്ചയത്തിൽ പഴയമട്ടിലുള്ള വകാരാഗമം കാണുന്നുണ്ടു്. ഉദാ :- ഞാൻ ശേഷമാകവും (= യും) വേണ്ടും കാമ അഭിലാഷ 32, കേൾക്കപ്പെറവും 16, ബ്രാഹ്മണപിള്ള 70, ഇങ്ങനെ സന്ധിവരുത്താതെ എഴുതുന്ന രൂപങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. ഒടുവിലത്തെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉച്ചാരണവിശേഷം കാണിയ്ക്കുന്നതാകാം. ഇന്നും തെക്കർ ഗോപാലപിളള, കേശവപിള്ള ഇങ്ങനെയാണല്ലൊ എഴുതുന്നതു്. പകാരം ലഘുപ്രയത്നമായി ഉച്ചരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദ്വിത്വം ആവശ്യമായിത്തോന്നാത്തതാകാം.

'ൻെറ' രൂപങ്ങൾ.

'ൻെറ' ചേർത്ത രൂപങ്ങളാണ് മിക്കവാറും സാഹിത്യഭാഷയിൽ ബ്രു. പ്ര. ത്തിൻെറ കാലത്തു നിലവിലിരുന്നതു്. തൊട്ടൻറ 33, ഇരുന്നാരുളൻറ, കേഴൻറ, ഒഴകിൻറ, 12 എന്നിവയിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നെണ്ണത്തിലും പഴയ വർത്തമാനത്തിലെ 'ഇൻറ' യായിരിയ്ക്കണം. ഇന്നത്തെ ഉകാരം രൂപപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയതായിക്കരുതുകയുമാവാം. ചുഴൻറു 52, വീയിൻറ 14, ഇരിക്കിൻറിതു 12, ഇങ്ങനെ 'ൻറ'

യാണ് സാമാന്യനിയമം. അതിൻെറ ഉച്ചാരണപരമായ മൂല്യം അജ്ഞാതമാണ്. 'ന്ത'യുടെ ഛായയിലാണ് ഉച്ചരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ മാത്രമെ 'ൻറ' 'ന്ന'യാവാൻ വഴിയുള്ളൂ വെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

തമിഠം രൂപങ്ങഠം.

താഴെചേർത്ത തമിഠം രൂപങ്ങഠം ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാണ്.

നിനെന്തു 8, എന്ന അപരാധം 1, എന്ന പുണ്യം 16, (എന്ന = എന്തു്), ചമൈത്ത ഗൃഹങ്ങളിൽ 74, കാരണമാനതു്, ബ്രഹ്മമാനതു് (ബ്രഹ്മമായതു്) 47.

സർവ്വനാമങ്ങഠം.

ഞാൻ, ഞങ്ങഠം 11, ഞാങ്ങഠം 7, എങ്ങഠം 95, എനക്ക 95, നിങ്ങഠം 8, തനിക്ക 37 (പക്ഷെ ഇതു് തനക്ക് എന്നായിരിയ്ക്കാം) ഇത്യാദി രൂപങ്ങഠം കാണുന്നുണ്ടു്. 'എങ്ങഠം' സുലഭം. പ്ര. പു. ന. ബ. ത്തിൽ 'വു്' ചേക്കുന്ന പഴയ പതിവു് ഇതിൽ ധാരാളമാണ്. പലവു് (= പലതു്) 42. ക്രിയകളോടും ഭേദകങ്ങളോടും 'വു'ചേത്തു കിടക്കിൻറവു്, ഒഴികിൻറവു 83, അഴകിയവു് 13 ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന രൂപങ്ങളും കുറവല്ല. താന്താന്തമ്മുടെ 18, തമ്മുടെ തമ്മുടെ 6, താങ്ങഠം താങ്ങളുടെ (= താന്താങ്ങളുടെ) എന്നീ രൂപങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമാണ്. പഴയ രൂപം 'ആരേനും' എന്നാണെങ്കിലും 'ആരാനും' എന്നാണ് ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതു്. അടിയൻ (അടിയേൻ ആണ് ആദിമരൂപം) 43, തന്തിരുവടി 69, അവൻ തിരുവടി 11, ഇത്യാദികഠം സർവ്വനാമങ്ങഠംക്ക പകരം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലീർ 36, ഇരുവീർ 21, എന്നീ മ. പു. ബ. രൂപങ്ങഠം ഭാഷാകൌടിലീയത്തിലെപ്പോലെ ബ്ര. പു. ത്തിലും കാണുന്നു. അവിററൊ 88, എന്നാണ് ഇന്നത്തെ 'അവററ'യ്ക്കു പകരമുള്ളതു്.

ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങഠം.

എടുത്തുപറയത്തക്ക പ്രത്യേകതകഠം ലിംഗവചനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. 'അവർ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'അവർകഠം'

11, സുലഭമാണ്. (cf. ഇവർകൾ 30) ഇന്നത്തെപ്പോലെ പൂജക ബഹുവചനമായി ഈ പദങ്ങൾ തീൎന്നിരുന്നില്ല. മഹാദേവർ 35 പൂജക ബ. വ. തന്നെ. അവരൾ, ഇവരൾ എന്നീ പഴയ രൂപങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഭൃത്യകൾ 14, ശിഷ്യകൾ, ചാമന്തകൾ (സാമന്തർകൾ) 62, പുത്രകൾ 62 എന്നിവ പ്രയത്നലാഘവം മൂലം 'ർ' ലോപിച്ചുണ്ടായ രൂപങ്ങളാണ്. 'പുലി' യോടു് 'അൻ' പ്രത്യയം ചേർത്തു പുലിയൻ 70, എന്നൊരു വിശേഷപ്രയോഗമുണ്ടു്. അഭിലാഷയും 33, ആനത്തലവങ്ങളും (വലിയആനകൾ) 81 (ആന ത്തലവന്മാരുമുണ്ടു് 4), മററും ഭാഷാകൗടലീയാദികളിൽ കാണുന്നതു തന്നെ. ഉടയൾ 28, ഉടയവൾ 29, എന്നീ രണ്ടു രൂപവും ഗ്രന്ഥത്തി ലുണ്ടു്.

വിഭക്തികൾ.

വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസ മൊന്നുമില്ല. ചിലേടത്തു് സംസ്കൃതസമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കാനുള്ള വാസന കാണുന്നുണ്ടു്. താഴെ ചേർത്ത പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

അകൃതപ്രണനെത്തുടങ്ങിയുള്ള 89
കാശിരാജാവിനെത്തുടങ്ങി 11
നിന്നെ ഇരപ്പാൻ തുടങ്ങീതു 35
ബ്രഹ്മനെ ചാർത്തി (ധ്യാനിച്ചു്) 94
രാജ്യം നോക്കി (രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു്) 5
അയോദ്ധ്യ നോക്കി 11
ഉഗ്രതപാവിനെ പ്രതി 34
(ഉഗ്രതപാവിൻെറ നേക്കു്, ഉഗ്രതപാവിനെ)
വിഷ്ണുവിനെ വിചാരിച്ചിതു (ചോദിയ്ക്കുക) 35
അതിനെക്കാട്ടിലും 21
ഞാൻ ശ്രീപാദത്തെ പിഴച്ചേൻ 86
ഞാൻ പുണ്യത്തെ വിഷ്ണുവിനെ വിചാരിപ്പിതു 16

ഒടുവിലത്തേതു സംസ്കൃതമട്ടിലുള്ള ദ്വികർമ്മകപ്രയോഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടം. വാക്കിനെ ഉന്തിക്കളഞ്ഞു (തള്ളിക്കളഞ്ഞു) 76, നില്ക്കിൻെറ

വെ ചൊല്ലുക (നില്ക്കുന്നതിനെ, നില്ക്കുന്നുവെന്ന സംഗതിയെ, അറിയിയ്ക്കുക) 79 എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളാണ്. മനുഷ്യരേയും ആനേയും കുതിരെയും 4, ഒരു വിചിത്രപ്രയോഗമാണ്. ഭാഗ്യാവിനെ 58, തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്.

സംയോജികയിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട രൂപങ്ങൾ താഴെ ചേക്കാം—
പുനരാവൃത്തികളോട്ട വേറുപട്ടു 54
പുണ്ണിനോട്ട വേറുപട്ടു 63

ബ്രാഹ്മണനോട്ട വേറും പെടുത്തുവിട്ടാൻ 91, എന്നടിയ്ക്കിൽ 'ഉം' ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. 'വേർപെടുത്തുകയും ചെയ്തു' എന്നാണർത്ഥം. ജരയോടുള്ള ദുഃഖം 47, ജരകൊണ്ടുള്ള ദുഃഖം എന്നർത്ഥത്തിലുള്ളതാണ് 'ഹിമവാനോട്ട തെക്കെ സമുദ്രത്തോട്ട ഇടയിലുള്ള ഭാരതവർഷം 50 (ഹിമവാനും തെക്കെ സമുദ്രത്തിനും ഇടയിലുള്ള ഭാരതവർഷം), സമുദ്രത്തോട്ട ഗന്ധമാദനത്തോട്ട ഇടയിലുള്ളത് 50 (സമുദ്രത്തിനും ഗന്ധമാദനത്തിനും ഇടയിലുള്ളത്) ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രയോഗം ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട് (ഭാ· കൗ. ത്തിൽ ഉള്ള പോലെത്തന്നെ).

പ്രയോജികയിൽ എടുത്തുപറയത്തക്ക വിശേഷമില്ല. മുകത്താലൊൻറു 38, കയ്യാലൊൻറു 41, ഇങ്ങനെ നിർദ്ധാരണത്തിൽ കാണുന്ന പ്രയോഗം ഭാ. കൗ. ത്തിലും സുലഭമാണ്. തിരുവുള്ളക്കേടിനാൽ നശിക്കപ്പെട്ടേൻ 21, സാരഥികളാൽ ഏറപ്പട്ടു 81, ഇങ്ങനെ ഹേതു, കർത്താവു മുതലായ അർത്ഥങ്ങളിൽ വരുന്ന പ്രയോജിക സാധാരണം തന്നെ.

ഉദ്ദേശികയിൽ 'ഉക്ക,' 'നുക്ക' എന്നവസാനിയ്ക്കുന്ന രൂപങ്ങൾ ബ്ര. പു. ത്തിൽ കാണാത്തത് ഭാഷയുടെ പുതുമ കാണിയ്ക്കുന്നു. (cf. പെരുക്കത്തുക്ക ഭാ· കൗ 305). അമാത്യനു 94, യുദ്ധത്തിനു 40, സഗരനു 91, ഇത്തരം പുതിയ രൂപങ്ങളാണ് നമ്മുടെ കൃതിയിൽ ഉള്ളതു്. പറയുക, അറിയിയ്ക്കുക എന്നീ അർത്ഥമുള്ള ക്രിയയുടെ കൂടെ ഉദ്ദേശികയാണ് പണ്ടു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഇതു ബ്ര· പു. ത്തിലും കാണുന്നു. cf. സഗരനു അരുളിച്ചെയ്താൻ 91, സഗരനു വൃത്താന്തമറിയിച്ചേടത്തു് 93.

സംബന്ധികയെപ്പററി എടുത്തുപറയേണ്ട സംഗതി ഇന്നത്തെ 'ൻെറ' പ്രത്യയം പ്രചുരപ്രചാരമായിരുന്നുവെന്നതാണ്. ഭാ. കൗ. ത്തിൽ ഈ രൂപം മക്കവാറും അദൃശ്യമായിരിയ്ക്കുന്നു. തപസ്സിൻെറ 75, എൻെറ 20, ഇരാജാവിൻെറ 76, പശുവിൻെറ 77 ഇത്യാദി പ്രയോഗം ധാരാളമാണ് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ. എന്നാൽ 'എൻെറ' എന്നതിൻെറ തൊട്ടടുത്ത് ഭഗവാനുടെ 20, എന്നും കാണും. ഇതിൽ നിന്നു രണ്ടു തരം രൂപവും ഇടകലർത്തി ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പ്രചാരത്തിലിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. 'ഉടെ', സമരത്തിൽ 'ൻെറ'ക്കു വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. തന്നുടെ 19 (cf. തൻെറ 82), കാലുടെ 49, എന്നുടെ 19, ഇങ്ങനെ പോകുന്ന പ്രയോഗങ്ങൾക്കിടയിൽ അവളുട 2, തുടങ്ങിയവയും കാണും. സംബന്ധികയുടെ പ്രയോഗസമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രത്യേകതകളൊന്നുമില്ല.

ആധാരികാപ്രത്യയങ്ങളിൽ ഇൽ, കൽ ഇവ സാധാരണയാണ്. cf. ഭൂമിയിൽ 62, അപ്പിക്കയിൽ 6, അവസ്ഥയിങ്കൽ 85. 'ഏൽ' ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ട്. ഭാ. കൗ. ത്തിലും ഈ പ്രത്യയം കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഭാഷയിലെ പഴയ പ്രത്യയങ്ങളിലൊന്നാണിതെന്നു വ്യക്തം. കഴുത്തേൽ 49, നടുവേൽ 31, (cf. നടുവേ 13) ഇത്യാദി രൂപങ്ങൾ ധാരാളമാണ് ബ്ര പു. ത്തിൽ. 'വായ്' എന്നൊരാധാരികാ 'പ്രത്യയം' അപൂർവ്വമായി ഭാ. കൗ. ത്തിൻ കാണുന്നതു നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. cf. മഴവമ്പെടുത്തു ഞാൺവായിലിട്ടു 81. പുലരിയേ (പുലച്ചെ്) 59, ജന്മാന്തരത്ത് 92, ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളും ആധാരികാർത്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. 'അപേക്ഷ'യുടെ യോഗത്തിൽ ആധാരികയാണ് പതിവ്, cf. അപ്പിക്കയിൽ അപേക്ഷയുണ്ട് 6, കേട്ടിരിക്കയിൽ അപേക്ഷയുണ്ട് 22 (കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നർത്ഥം). എങ്കൽ കലഹിച്ചുപോയാർ 1, എന്ന ദിക്കിൽ ആധാരികയാണ് സംയോജികയ്ക്കു പകരം.

ഇംഗ്ലീഷിലെ 'through' ൻെറ അർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള 'ഊടെ' ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. തെരുവിന്നുടെ (=തെരുവിലൂടെ) 42, ശ്രദ്ധേയമായ പ്രയോഗമാണ്. ആകാശമേ പറന്നു വന്നു 8, (=ആകാശത്തിൽ കൂടി) എന്നടിക്കിൽ പ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടേയില്ല.

സംബോധികയിലെ അന്ത്യസ്വരദൈർഘ്യം തുടങ്ങിയവ മിയ്ക്കവാറും ഇന്നത്തെപ്പോലെയാണെങ്കിലും ചില വിശേഷങ്ങൾ കാണാം,

(cf. മഹർഷീ 8 (=മഹർഷേ! 95), ഗരുഡാ 9, മകനേ 8, ഭഗവാനേ 96, മാതാവേ 8, അംശുമാനേ 93, ഗുരുവേ 43. രാമാ, രാമ ഇങ്ങനെരണ്ടു രൂപവും കാണാം. ബ. വ. ത്തിൽ രാജാക്കളേ 81, ദേവകളേ 92, ഇത്യാദിയാണുള്ളതു്. മഹർഷികളേ! എന്നതിന്നു പകരം മഹർഷികൾ! 95, എന്നൊരു രൂപമുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാണു്. എടോ എന്ന അവ്യയം ഏ. വ. ത്തിലും ബ. വ. ത്തിലും ധാരാളം ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നു. cf. ഒക്കമെടോ 76, എടോ രാജാക്കളേ 81.

ക്രിയകൾ.

ധാതുക്കളിൽ എടുത്തു പറയത്തക്ക പ്രത്യേകതകളില്ല. മലത്തി, വളത്തി, താഴ്ത്തി എന്നിവയ്ക്കു പകരം മലത്തു 1, വളർത്തു് 62 താഴ്ത്തു് 83, എന്നീ രൂപങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഉടപ്പിച്ചു് എന്നർത്ഥത്തിൽ ഉടത്തി 12, എന്നു കാണുന്നതു് അക്ഷരത്തെററല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുതുമ തന്നെയാണു്.

പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ.

പുരുഷപ്രത്യയനിരാസം മലയാളക്രിയകളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു പ്രത്യേകതയാണല്ലോ. പ്രത്യയം ചേർത്തും ചേർക്കാതേയുമുള്ള രൂപങ്ങൾ ഭാഷാകൗടലീയാദികളിൽ സുലഭമാണു്. ഇവയിൽ പ്രത്യയപാതം വന്ന രൂപങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തു അധികമായിത്തീരുന്നു. പഴയ കൃതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ ശരിയായ പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുന്ന പതിവു വളരെ മുമ്പുതന്നെ കുറഞ്ഞുവരാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. ചിലപ്പോൾ ചേർക്കും, ചിലപ്പോൾ വിടും; ചേർത്താൽതന്നെ അതു നിഷ്കർഷയോടുകൂടിയാകയുമില്ല—ഇതാണു് പൊതുവിലുള്ള സ്ഥിതി. ബ്ര. പു. ഈ പതിവിനെ തികച്ചും ഉദാഹരിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്.

യാത്തിരയാക്കികളെഞ്ഞായ് (മ. പു. ഏ) 16, കാണിൻറീരല്ലോ (മ. പു. ബ.) 35, രാമൻ വെട്ടിയാൻ 62, അവൾ വീണാൾ 9, ഭജിക്കിൻററായാകിൽ 68, അനേകമുള നദികൾ, പതിനെട്ടു രാജ്യവുമുള (ന. പ്ര. പു ബ.) 51, ആപത്തുകൾ പോയന (ന പു. ബ്ര. വ) 22, അവയും വീണ്ണന 18, ചെൻറു നിറഞ്ഞന 84, നീയേ രക്ഷിച്ചാ(യ്) 65, തേൻമേലേറിയാൻ 89, മരിച്ചു പോയിനാൻ 8, അറിവത്തൻ 10, സുഖിച്ചിരിപ്പോം (ഉ. ബ.) 2, കേൾ

പ്പോയാക 47, നീയും ഉളനായാ 19, രാജാവു ... ഇരിക്കിൻറാൻ 64, നാം···ചതിപട്ടോം 1, വരുവായാക, ഇതു കാണാ(യ്) മാതാവേ 8, ഇങ്ങനെ പുരുഷപ്രത്യയം ചേൎത്ത രൂപങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിരവധി യാണ്,

എന്നാൽ, അവനെക്കണ്ടു വിചാരിച്ചാൻ, രാജ്യവും ഇരക്ഷിച്ചേൻ 25, ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളുടെ തൊട്ടടുത്തു, പുത്രരവാവു···സൂൎയ്യവംശം ഉണ്ടാക്കി; പുരുഷത്വം ആരോപിച്ചു; മഹർഷി എഴുന്നരുളി 25, ഇത്യാദി പുരുഷപ്രത്യയം ചേൎക്കാത്ത രൂപങ്ങളും ഉണ്ടു് (നാരദൻ) ചെൻറുകണ്ടു എന്നതിൻെറ താഴെ, ചൊന്നാൻ രാജാവു് 23 എന്നും കാണും. ഇതിന്നു പുറമെ താഴചേൎത്ത മട്ടിലുള്ള രൂപങ്ങളും സുലഭമാണ് :—

ഞാനും...വന്നിതു 9, ശത്രുക്കൾ വാഴിൻറിതു 8, നീ എവിടെ നിൻറു വരിൻറിതു 9, ഞാൻ വേണ്ടുൻറിതു 8, ഞാൻ വന്നിതു 76, ഞാങ്ങൾ നിനച്ചിരുന്നിതു് 95, ആശ്വസിച്ചിതു ദേവകൾ, പ്രീതരായിതു മഹർഷികൾ 88

പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ വിട്ടകയും തെററിയെഴുതുകയും പതിവുണ്ടെങ്കിലും അന്തസ്സററ സാഹിത്യഭാഷയിൽ അതിൻെറ പിടി ബ്ര. പു. ത്തിൻെറ കാലത്തും അയഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ പുരുഷനിലും, ലിംഗത്തിലും, കാലവചനങ്ങളിലും 'ഇതു' ചേൎത്ത ക്രിയകൾ അശ്രദ്ധാനിലയിൽ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഒരു ഭാവിച്ഛായയിൽ ഇതു പലേടത്തും പ്രയോഗിച്ചുകാണാം. cf. (ഞാൻ) ഇരക്ഷിക്കിൻറിതു (ഞാൻ രക്ഷിക്കും)19, ഞാൻ കൊൻറു തരുവിതു (കൊൻറുതരാം) 86. ബ്ര. പു. ത്തിൽ കാണുന്ന നശിച്ചേനായിതു 78, കണ്ടേനായിതു 85, ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. ഞാൻ നശിച്ചവനായി, കണ്ടവനായി ഇങ്ങനെയാണർത്ഥം. കണ്ടാൻ, കണ്ടാൾ, കണ്ടാർ എന്നിവയെപ്പോലെ ഒരുതരം ക്രിയാപുരുഷനാമങ്ങളുടെ നിലയാണിവയ്ക്കുള്ളതു്.

പ്രത്യയം ചേൎത്ത രൂപങ്ങൾ ഇന്ന പുരുഷനിലും വചനത്തിലും കാലത്തിലും ആണധികം എന്നു തീർത്തുപറവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. നിഗമനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അവയുടെ ഒരു പട്ടിക തെയ്യാറാക്കിയതു

കൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനവുമില്ല. നിയമത്തിന്നു ഒരിക്കൽ ശൈഥില്യം വന്നാൽ എഴുത്തുകാരന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചിരിയ്ക്കും പിന്നെയത്തെ കാൎയ്യങ്ങൾ. 'ഇതു' നിരൎത്ഥകമായാലും അതിന്നൊരു പുരുഷപ്രത്യയത്തിന്റെ ഛായയുണ്ടു്. പൊതുവിൽ പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളോടു് ആനുകൂല്യമുള്ള നിലയാണു് ബ്ര. പു. ത്തിനുള്ളതു് എന്നു മാത്രമേ പറവാൻ കഴിയൂ. അവ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ കുറയും.

കാലപ്രത്യയങ്ങൾ.

കാലപ്രത്യയങ്ങളിൽ ചില പ്രത്യേകതകൾ കാണാം. ചെല്ലിന്റെ എന്നതിന്നു പകരം ചെല്ലാനിന്റ 8, എന്നൊരുരൂപം ഭാ. കൗ. ത്തിലും ശാസനങ്ങളിലും കാണുന്നതു നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. cf. രക്ഷിച്ചു ചെല്ലാനിന്റ നാൾ 7, ചെല്ലാനിന്റ കാലത്തു് 8. വൎത്തമാനത്ഥത്തിൽ ഒരുതരം ഭാവിരൂപം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതു പോലെ മറെറവിടെയും കാണുന്നില്ല. മാതാവും ചൊല്ലുവാൾ 8, മഹൎഷിയും ചൊല്ലുവാൻ 9, മാതാപിതാക്കൾ ചൊല്ലുവാർ 66, ഇങ്ങനെ, മാതാവു പറയുന്നു, മഹൎഷി ചൊല്ലുന്നു തുടങ്ങിയ അൎത്ഥത്തിൽ, ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുതരം ഭാവിയാണിതു്; താൽപൎയ്യം ശ്രുതവും. മുകളിലെ ഉദാഹരണങ്ങളിലെ ചൊല്ലുവാൻ, പോവാൻ എന്നിവ പിൻവിനയെച്ചമല്ലെന്നും യഥാൎത്ഥത്തിൽ ക്രിയാപുരുഷനാമമാണെന്നും ഉള്ള വസ്തുത ശ്രദ്ധേയമാണു്.

'ഊ' ചേൎത്ത അവധാരകഭാവി ഇച്ഛാൎത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നതു് സാധാരണയാണു്. അശ്വമേധം ചെയ്വൂ എൻറു 93 (ഞാൻ അശ്വമേധം ചെയ്യട്ടെ എന്നു്), തലയിൽ ഗംഗയെ എടുപ്പൂ എൻറു 94, ഗതി ലഭിപ്പൂ എൻറു 95, ഇത്യാദി ഉദാഹരണങ്ങൾ. 'കാണട്ടെ' എന്നൎത്ഥത്തിൽ കാണ്മീതു (=കാണ്മൂ,തു) 70, ഒരു വിചിത്രപ്രയോഗമാണു്. ആകയുടെ അനുപ്രയോഗത്തോടുകൂടിയ ആശാസകപ്രകാരം ധാരാളം. cf. നീയും .... ആപാദിപ്പോയാക 91, കേൾപ്പോയാക 37, ചൊല്ലുവോയാക 56 (നീ ആപാദിച്ചാലും, കേട്ടാലും ഇത്യാദ്യൎത്ഥങ്ങളിൽ), നൽവരത്താക 71. നിയോജകങ്ങളധികവും 'വേൺ' ധാതുവിന്റെ അനുപ്രയോഗംകൊണ്ടു സാധിയ്ക്കുന്നു. തരവേണ്ടും 9, ചെയ്യുവേണ്ടും 33.

തമിഴ്മട്ടിലുള്ള പഴയ നടുവിനയെച്ചപ്രയോഗം സുലഭമാണ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ. ഉദാ: പ്രദർഭൻ ചൊല്ല 6, ഉവ്ശി ചൊല്ല ('ചൊല്ലെ' എന്ന ഗ്രന്ഥപാഠം തെററായിരിയ്ക്കണം). ചൊല്ലുമ്പോൾ എന്നൎത്ഥത്തിലാണിതു്. ഇതിലെ നടുവിനയെച്ചപ്രത്യയമായ 'അ' ക്രമത്തിൽ 'എ', 'അവെ' ഇങ്ങനെ മാറിപ്പോകുന്നു.

ചൊല്ലക്കേട്ടു 9, വീഴക്കണ്ടു 90 ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളും സുലഭമാണ്. ചൊല്ലുന്നതു കേട്ടു, വീഴുന്നതുകണ്ടു എന്നൎത്ഥം. വിചാരിപ്പക്കെട്ടു 13, എന്നൊരു പ്രയോഗം പല ദിക്കിലും കാണുന്നു. വിചിക്കക്കേട്ടു എന്നതിൻെറ രൂപഭേദമാണിതു്. 'പ്പ' ഒരുപക്ഷെ എഴുത്തുകാരൻെറ വികൃതസൃഷ്ടിയായിരിയ്ക്കാം. 'എന്നു കേട്ടു' എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള 'എന്നക്കേട്ടു' 94, എന്നതിൻെറ നിലയും ഇതുപോലായിരിയ്ക്കണം.

പിൻവിനയെച്ചം പിൽക്കാലത്തു സ്ഥാനം തട്ടിയെടുത്ത നടുവിനയെച്ചങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. 'തുടങ്ങുക'യുടെ അനുപ്രയോഗത്തിലാണിതധികം കാണുന്നതു്. ഉദാ. കത്തത്തുടങ്ങിനാൻ 41 (= കത്താൻ തുടങ്ങി), പണ്ണത്തുടങ്ങിനാൻ 66, കാണത്തുടങ്ങീതു.

ഇട്ടുകളയത്തുടങ്ങിനാൻ 92 എന്നതിന്നടുത്തു 'കളയാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തു്' എന്നും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതിനാൽ 'ആൻ' ചേൎത്ത ഇന്നത്തെ രൂപവും, പഴയ നടുവിനയെച്ചപ്രത്യയം(അ) ചേൎത്ത രൂപവും ഒപ്പം നിലവിലിരുന്നു മനസ്സിലാക്കാം. 'ആനി'ന്നു കിട്ടിയ വിജയം ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ഇരപ്പാൻ 35, വരുവാൻ 8, വൈപ്പാൻ 14 ഇത്യാദി നിരവധിപ്രയോഗങ്ങൾ തെളിയിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഭാഷാകൗടലീയത്തേക്കാൾ അൎവ്വാചീനമാണ് ഈ കൃതിയെന്നു കാണിപ്പാനും ഇതുമതി.

കൎമ്മണിപ്രയോഗം.

കർമ്മണിപ്രയോഗം ഭാഷയിൽ കൃത്രിമമാണെന്ന അഭിപ്രായത്തെ പഴയ കൃതികളെല്ലാം ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. 'പെടുക'യുടെ അനുപ്രയോഗമാണല്ലൊ കർമ്മണിയിൽ ഉള്ളതു്. എന്നാൽ ഇവിടെ കർമ്മം പ്രഥമയിൽ വേണമെന്ന നിയമമൊന്നും ഭാഷയിൽ ദീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. 'ഉൾപ്പെടുക' എന്ന കേവലാൎത്ഥമേ ഇതിൽ ഉദ്ദേശി

ച്ചിരുന്നുള്ളു. ചിലപ്പോഠം കർമ്മണിപ്രയോഗത്തിൻെറ ആവശ്യം തന്നെ തോന്നുകയില്ല. cf. താനുല്പാദിക്കപ്പെട്ടു വളർത്തു് (താൻ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു വളർത്തി എന്നാണർത്ഥം) 62, എരിയ പെട്ടിരിക്കിൻെറ ദീപങ്ങളാൽ (എരിയുന്ന ദീപങ്ങളാൽ) 47, വിളങ്ങപെട്ടിരിക്കുന്ന ശയനത്തിന്മേൽ (വിളങ്ങുന്ന എന്നു മതി) 74, ബന്ധുവർഗ്ഗത്തെ ...കൊല്ലപ്പെട്ടൻറില്ല (കൊല്ലുന്നു എന്നു വിവക്ഷ) 17, ഇവർകളെ... പൂജിക്കപ്പെട്ടുവില്ല 24, ഗണപതിയും സുബ്രഹ്മണ്യനും രണ്ടുഭാഗത്തും സേവിക്കപ്പെട്ടു (ഗണപതിയാലും സുബ്രഹ്മണ്യനാലും എന്നതിനു പകരം) 35, തിരുവുള്ളക്കേടിനാൽ നശിക്കപ്പെട്ടേൻ (നശിച്ചു എന്നു മാത്രം വിവക്ഷ) 21 ഇത്യാദി ഉദാഹരണങ്ങഠം നോക്കുക ഈ കർമ്മണികളിൽ പലതും വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ അബദ്ധമാണ്; മററു ചിലതു് അനാവശ്യവും. വെറും ഉക്തിവൈചിത്ര്യത്തിൽ കവിക്കുള്ള പ്രത്യേകതയൊന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. (ഭാ. കൗ. ത്തിലും ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങഠം സുലഭമാണ്). നാമിരുവരും ചതിപെട്ടോം 1, എന്നതിനു ചതിയിൽ പെട്ടു, ചതിക്കപ്പെട്ടു എന്നർത്ഥം വരുന്നതു 'പെടുക'യുടെ യഥാർത്ഥരൂപം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എൻറിവർകളാൽ സേവിക്കപ്പെട്ടു 35 ഇങ്ങനെ ശുദ്ധമായ പ്രയോഗങ്ങളും കാണാം.

നിഷേധരൂപങ്ങഠം.

ആ, ആതെ ഇവ നിഷേധമുണ്ടാക്കാൻ സാധാരണ ചേർക്കുന്നു. ഉദാ: വാരാ 16, അറിയാർ (അറിയില്ല) 21, മറവാതെ 6, ലഭിക്കരുതാതെ 31, താരാതെ 9, പോകായിൻേറായാകിൽ 67, അറിയായിൻറവാറു 68 വരായിൻേറാൻ 95, വാരായിൻറില്ല 31 ഇങ്ങനെ 'വര്' ധാതു രണ്ടുരൂപത്തിലും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദീർഘരൂപമാണ് ശരിയായപാഠമെന്നു തോന്നുന്നു. ഉദിയാമ (34) യാണ്, (ഉദിക്കാതിരിക്ക) പിൽക്കാലത്തു് 'ഉദിയായ്മ'യായിത്തീരുന്നതു്. അറിയായ്മ 12, ഒരുപക്ഷെ 'അറിയാമ' യായിരിക്കണം. ദീർഘിച്ച ഇര് 'ധാതുവിൽ 'അതേ' ചേർത്തു' വിചാരീരാതെ 33, കോപീരാതെ 85 (വിചാരിക്കാതിരിക്കുക, കോപിക്കാതിരിക്കുക എന്നീ നിയോജകാർത്ഥമാണ് ഇവയ്ക്കുള്ളതു്) ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങഠം കാണുന്നതു്

ഠാ കൗ. ത്തിലുമുണ്ടു്. ബ്രഹ്മസംഹരണം ചെയ്യാതേ 76, ഇങ്ങനെ 'ആതേ' ചേൎന്നരൂപം സുലഭമായിരുന്നു പണ്ടു്.

'ഏനേ' രൂപങ്ങൾ.

'ഏനേ' ചേൎന്ന സംഭാവ്യരൂപം നാമിന്നുപയോഗിയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (cf. അവൻ വന്നെങ്കിൽ കണ്ടേനേ). ബ്ര. പു. ത്തിൽ ഈ പ്രയോഗം ഒരു പ്രത്യേകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഞാൻ ... നരകത്തിൽ വീണുഃപായേനേയും 64, (ഞാൻ) ...യാത്രയാക്കിയേനേയും 43 (വീണുപോകുമായിരുന്നു, യാത്രയാക്കുമായിരുന്നു എന്നു ക്രമത്തിൽ അൎത്ഥം). ഉ. പു. പ്രത്യയത്തോടു (ഏൻ) 'ഏയും' എന്നു ചേൎക്കുകയാണിവിടെ ചെയ്യുന്നതു്. 'ഏൻ' പുരുഷബന്ധമുള്ളതാണെന്നതിന്നു് (നീ) നരകത്തിൽ വീണു മുടിഞ്ഞായേയും 65 എന്ന പ്രയോഗം തെളിവാണു്. മുടിഞ്ഞായ് എന്ന മ. പു ആണല്ലോ ഇതിലെ ക്രിയ. ഉ. പു നിൽനിന്നാണ് 'ഏനേ'യുടെ ഉൽപത്തിയെന്നു വ്യക്തം. എനക്കും ഇങ്ങനെ കാമാനുഭവം ചെയ്യായുതേയും (=ചെയ്യാമായിരുന്നു) 60, എന്ന ഒരു പ്രയോഗവും ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ടു്; പക്ഷെ ഇതു് ഒററപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നതാണു്.

മററു വിശേഷപ്രയോഗങ്ങൾ.

അറിഞ്ഞുകൊള്ളിനെണ്ടു 68, യാത്രയാക്കിനെണ്ടു 67, സാധിക്കിനണ്ടു് 95 (ഒരു പക്ഷെ സാധിക്കിനെണ്ടു് എന്നായിരിക്കാം) ഇത്യാദി രൂപങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുലഭമായിക്കാണുന്നു. കൊള്ളുന്നുണ്ടു് എന്നതു കൊള്ളു്ണ്ടു, കൊള്ളനെണ്ടു് ഇങ്ങനെ ദേശ്യഭാഷാസംക്രമണംകൊണ്ടു മാറിയതാകണം. ദൂതവാക്യത്തിലും ഇത്തരം രൂപങ്ങൾ കാണാം.

വന്നവേ 64, പ്രയോഗിക്കിൻറവേ 88, പെരുമാറിൻറവേ 84 ഇത്യാദിപ്രയോഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണു്. വരുമ്പോൾ, പ്രയോഗിയ്ക്കുമ്പോൾ ഇത്യാദിയാണൎത്ഥം. 'അളവേ' എന്നതിൻെറ മധ്യവൎണ്ണം ലോപിച്ചു 'അവേ' ആയതാണോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. സമാനപ്രയോഗങ്ങൾ പഴയ കൃതികളിലില്ല. മുമ്പു പറഞ്ഞപോലെ 'നില്ക്കി

ൻറവെ ചൊല്ലുക (നില്ക്കുന്ന വിവരം അറിയിയ്ക്കുക) 79, ഒരു വിചിത്ര പ്രയോഗമാണ്.

ഞാൻ നോക്കിനില്ക്കച്ചെയ്യേ 17 (ഞാൻ നോക്കിനില്ക്കുമ്പോൾ) എന്ന മട്ടിൽ 'ചെയ്യേ' ചേർത്ത പ്രയോഗം പഴയ കൃതികളിൽ എല്ലാം കാണുന്നതു് നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലുമുണ്ടു്. സഗരനു വൃത്താന്തമറിയിച്ചേടത്തു് (= അറിയിച്ചപ്പോൾ) 93, ഭാര്യാക്കൾ ഇരുവീരുമുള്ളേടത്തു് (രണ്ടു ഭാര്യമാർ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കെ) 92, ഇങ്ങനെ 'ഇടത്തു' (> എടത്തു് > ഏടത്തു്) ചേർത്ത രൂപങ്ങളുടേയും നില ഇതുതന്നെ. സ്ഥിത്യർത്ഥകമായ 'ആറു' ചേർത്ത പദങ്ങളും ധാരാളം കാണും . cf. ഇരിക്കിൻറവാറു 75 (ഇരിയ്ക്കുന്നതു്) പുലർകാലെയായവാറെ 74, പോകിൻറകാലത്തു്... അവസ്ഥയിങ്കൽ 25, പയററിൻറപ്പോൾ 85, ഇത്യാദി പ്രയോഗവും ശ്രദ്ധേയമാണ്

<u>ഭേദകങ്ങൾ.</u>

'ഒരു' ചേർത്ത വിശേഷണങ്ങൾ സുലഭമായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. വലിയിതൊരു മഴ (= വലിയ മഴ) 5, നീണ്ടിരിപ്പിതൊരു ഭൂമി 96, വൈപ്പാനൊള്ളിതൊരു ശ്രീപീഠം 14, ഇത്യാദി ഉദാഹരണങ്ങൾ. സ്വല്പനൊരു കറയുണ്ടു് 95, എന്നതിലെ 'സ്വല്പൻ' ഒരു വിശേഷപ്രയോഗമാണ്. 'എന്ന' എന്നർത്ഥത്തിലുള്ള 'എമ്പിതൊരു' 'വിന്നു വളരെ പഴക്കമുണ്ടു്'. cf. ഹിമവാനെമ്പിതൊരു പർവ്വതം 50. വിശേഷണ വിശേഷ്യങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ ഘടിപ്പിയ്ക്കുന്നതു കൗടലീയത്തിലെന്നപോലെ ബ്ര. പു. ത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. cf. അംശുമാനും രാജ്യം ... രക്ഷിച്ചുചെല്ലുൻറവനു് 94, രാജാവു് വരിൻറവനെ നോക്കി 84, ഭർത്താവു മരിച്ചു കിടക്കുന്നവനെ കാണൻറ രേണുക 90, ജയധ്വജനും പേടിച്ചു ഓടിവരിൻറവൻെറ മുഖത്തു് 90, ഏഴമൃഗം അമ്പോറു പോകിൻറവററിനുടെ 25 ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കുക. രാജ്യം രക്ഷിയ്ക്കുന്ന അംശുമാനു്, വരുന്ന രാജാവിനെ, മരിച്ചുകിടക്കുന്ന ഭർത്താവിനെ, ഓടിവരുന്ന ജയധ്വജൻെറ, അമ്പോറു പോകുന്ന ഏഴ മൃഗത്തിൻെറ— ഇമ്മട്ടിലാണ് ക്രമത്തിൽ ഇവയുടെ അർത്ഥം ഇതു സംസ്കൃതരീതിയാണെന്നു പറവാൻ വയ്യ. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണരെ ഭക്തിപാവന

ന്മാരെ തുടങ്ങിയുള്ളവർകളെ 24, എന്ന ദിക്കിൽ ' ഭക്തിപാവനരായ ബ്രാഹ്മണരെ' എന്നൎത്ഥമാകയാൽ സംസ്കൃതമുറ ശരിയ്ക്കും യോജിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ആരിജ്ജനം വന്നവർകൾ (ഈ വന്നവർ ആരാണു്?) 8, നല്ല വായിരിക്കിൻറ ജലങ്ങളെക്കൊണ്ടു് 37, രാമൻ , മാതാവുവാരാഴ്ഞു ദുഃഖത്തോടുക്രൂടി ഇരുന്നവർ 61, വെട്ടുൻറവൻ... പുരളിൻറവൻ .... തേർമേലേറിയാൻ 89, തുടങ്ങിയവയെല്ലാം സംസ്കൃതച്ഛവയുള്ളതു തന്നെ. ഓരോ രാജാക്കളുടെ 90, എന്നമട്ടിൽ വിശേഷ്യം ബ. വ. ത്തിൽ പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നതു് അസാധാരണമല്ല. സംഖ്യാവിശേഷണം ചേൎത്ത പതിനെണ്‍വിഷയം 81, പുതുമയുള്ള പ്രയോഗമാണ്. 'ഇരണ്ടു'രൂപം സുലഭമാണ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ.

'ഓ' നിപാതം ചേർത്തു വിശേഷണമാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഭാ. കൗ. ത്തിലെന്നപോലെ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലും കാണുന്നു. cf. നിങ്ങളെ അതിശയിച്ചോ ചില യോദ്ധാക്കൾ 87 (അതിശയിച്ച ചില യോദ്ധാക്കൾ എന്നൎത്ഥം), ഒഴുകിൻറോ ചില തണ്ണീർ (ഒഴുകുന്ന വെള്ളം), സാമാന്യമായിരിപ്പോ ചിലരല്ല (സാമാന്യരായിരിയ്ക്കുന്നവരല്ല) 30.

സമുച്ചയം.

'ഉം' എന്ന സമുച്ചയനിപാതം നടുവിനയെച്ചരൂപങ്ങളോടു ചേൎക്കുമ്പോൾ താലവ്യാദേശമാണിന്നത്തെ സമ്പ്രദായം—'കാണുകയും ഇരിയ്ക്കുകയും'—ഇങ്ങനെ. പഴയ മലയാളത്തിൽ, തമിഴിൽ ഇന്നുമുള്ള പോലെ ' കാണവും ഇരിക്കവും' ആയിരുന്നു. പഴയ ഓഷ്ഠ്യാഗമം ക്രമത്തിൽ താലവ്യമായിത്തീരുകയാണ്. ബ്ര. പു. ത്തിൽനിന്നു, ശേഷമാകവും (=യും) 32, അലങ്കരിക്കവും 12, കടിക്കവും 87, ജനിക്കവും മരിക്കവും 54, എഴുനേൽക്കവും നടക്കവും 30, ഇങ്ങനെ പലതും ഉദ്ധരിക്കാം. എന്നാൽ ബാലനാകയും ദുഷ്ടനാകയും 63, വൃദ്ധനാകയും കോപക(ന)നാകയും 9, ഇത്യാദി പ്രയോഗവും കാണുന്നുണ്ടു്. വകാരം യകാരമായിപ്പരിണമിയ്ക്കുന്ന ചിത്രമാണ് പൊതുവിൽ കാണുന്നതു്. ഭാ. കൗ. ത്തിൽ ആദ്യരൂപമാണധികം. 'ആക' യോടുക്രൂടി സമുച്ചയം വരുമ്പോഴാണ് ബ്ര. പു. ത്തിൽ യകാരാഗമം പ്രായേണ കാണുന്നതു്.

അകാരാന്തനാമങ്ങളോടു നപുംസകപ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ 'മ്പം' (cf. മരമ്പം, ഇല്ലമ്പം) ആണ് ഭാ. കൗ ത്തിലും മററും അധികം. തമിഴ്മട്ടിലുള്ള ഈ പ്രയോഗം പഴയ ഭാഷാസ്വഭാവമാണ്. ബ്ര. പു. ത്തിലാകട്ടെ വംശവും 43, മദവും 17, ആയുധവും 28, ഇങ്ങനെ 'വ്വം' നിത്യമായിക്കാണുന്നതു് പൊതുവിലുള്ള ഭാഷാസ്ഥിതി നോക്കു. മ്പോൾ അവിശ്വാസ്യമായിത്തോന്നുന്നു. പിൽക്കാലത്തു പകർത്തി യെഴുതിയപ്പോൾ മാറിയതാകാനാണ് വഴി.

ഉണ്ടു്, താൻ എന്നിവ ചേർത്തു് ക്രമത്തിൽ സമുച്ചയാൎത്ഥവും വികല്പാൎത്ഥവും ഉണ്ടാക്കുന്ന പതിവു പണ്ടത്തെ ഭാഷയിൽ സാധാ രണയാണ്. cf. മഹാപാപിയാകയുമുണ്ടു് ദുഷ്ടനാകയുമുണ്ടു് (പാപി യുമാണ് ദുഷ്ടനുമാണ്) 63, കൊൽകതാൻ മരിക്കതാൻ (കൊല്ലു കയോ മരിയ്ക്കുകയോ) 5, മാൻതാൻ ആടുതാൻ (മാനോ ആടോ) ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ ബ്ര. പു. ത്തിൽ സുലഭമാണ്. 'അതേയുമല്ല' 10, എന്നൊരു സന്ധായകം വാക്യങ്ങൾക്കിടയിൽ പലേടത്തുമുണ്ടു്.

സമുച്ചയവൈകൃതങ്ങൾ.

നാമം നാമത്തോടു്, ക്രിയ ക്രിയയോടു് ഇങ്ങനെ സമുച്ചയം സമാനരൂപങ്ങളോടു വേണം ചേർക്കുക എന്ന ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലമുള്ള വാക്യവൈകൃതങ്ങളാണ് ഭാഷാ. കൗടലീയാദി പഴയകൃതികളുടെ ദുർഗ്രഹതയുള്ള ഒരു പ്രധാന കാ രണം. ബ്ര. പു. ത്തിലും ഇത്തരം കുഴപ്പങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. ആധുനികദൃഷ്ട്യാ അബദ്ധവും വിരൂപവുമായ പ്രയോഗങ്ങൾക്കു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—കടിക്കവും ശരീരംകൊണ്ടു കെട്ടുകയും 87, കാ ലമും അവസ്ഥയും ഗുരുജനത്തെയും (=ഗുരുജനവും) 43, ദുർമ്മദനും ...ദുർമ്മദേയും 1, (ദുർമ്മദനെയും ദുർമ്മദയെയും എന്നു വിവക്ഷ), ആയുധം കൈയാലും യുദ്ധം ചെയ്കയാലും 86, തേരും കതിരയും കാ ലാൾപ്പടയോടും കൂടപ്പോയ് 70, ദുശ്ശീലനാകയും ... നല്ലൊരുത്തിയാ കയും...പറകയും...ഹിതങ്ങളായിരിക്കയും 30, രാമൻ ബാലനാകയും കെല്പു പോരാഴികയാലും എന്നെക്കാണാഴ്ഞ്ഞാലും ദുഃഖത്തോടു നിന്റേറാൻ 60. 'ഉം' ചിലദിക്കിൽ ലോപിച്ചുകാണും. പിതാവും ഗുരുനിയോഗമൻറിയെ 62, എന്ന സ്ഥലത്തു് 'നിയോഗവും' എന്നു വേണ്ടതാണ്.

ഭാവനാമങ്ങൾ.

'അമ' ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഭാവനാമങ്ങൾ പഴയ ഭാഷയിൽ ധാരാളമാണ്. ബ്ര. പ്ര. ത്തിൽനിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ: വന്നമ (വന്നസ്ഥിതി, വന്നതു്) 34, ചെയ്യിൻറമ 2, ആകിൻറമ 3, അറിയാമ ('യ്മ' തെററിയെഴുതിയതാകണം), ഉദിയാമ 34. ഒടുവിലത്തെ രണ്ടും നിഷേധരൂപമാണ്.

ഓളം, പോതു്, കാട്ടിൽ.

പഴയ മലയാളത്തിലെ 'അളവും' ആണ് ഇന്നത്തെ 'ഓളം'. ഇതു് ബ്ര. പ്ര. ത്തിൽ 'ഓളോം' എന്ന മധ്യരൂപം അവലംബിച്ചു കാണാം. 'അളവും' ദുർല്ലഭമായുണ്ടു്. cf. ഉച്ചയളവും കാലം 70, പുലരുമളവും 31, അവനോളോം 51, ചെവിയോളോം ചെല്ല 81, നിറയുമോളോം 26 (=നിറയുമളവും). അളവും' എന്നതു് ആദ്യം 'ഓളോം' ആയി പിന്നെ 'ഓള' മായതാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. 'അളവി'ലെ പദാന്ത്യമായ 'വു' ആദ്യസ്വരത്തെ 'ഒ' ആക്കുകയും, അതു് 'വു' ലോപിച്ചപ്പോൾ ദീർഘമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. പൊഴുതു്, പോതു എന്നീ രണ്ടു രൂപങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. cf. എപ്പൊഴ്ഴും 12, കേഴ്ംപൊഴ്തു് 1, ഇരുന്ന പോതു് 12. 'കാട്ടിൽ' (=കാൾ) സുലഭമാണ്. cf. ആദിത്യനെക്കാട്ടിൽ 53, മുന്നെക്കാട്ടിൽ 87.

എടോ, എന്നേ.

അവ്യയങ്ങളിൽ സംബോധനയോടൊപ്പമുള്ള 'എടോ' സാധാരണയാണ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ. ഒക്കമെടോ 76, എടോ രാജാക്കളേ 81. ദ്യോതകമായ 'എന്നേ'യും സുലഭം. cf. എന്നേ ആശ്ചര്യമേ 15, (എന്താശ്ചര്യം!) എന്നേ കഷ്ടമേ 17.

സമാസങ്ങൾ.

സമാസങ്ങളിൽ എടുത്തു പറയത്തക്ക പ്രത്യേകതകൾ അധികമില്ല. മനോഭീഷ്ടമായ് 46, ഒരു വിചിത്രപ്രയോഗമാണ്. ഇരാജ്ഞണങ്ങൾ 39, അമ്പുക്കൂട്ടങ്ങൾ 41 എന്നിവയും ശ്രദ്ധേയംതന്നെ.

4

ആഭരണനികരംകൊണ്ടു് എന്നൎത്ഥത്തിൽ ആഭരണങ്ങൾനികരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് 72, എന്നു കാണുന്നതും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടും.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി.

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം വാക്യരചനയടക്കമുള്ള പലകാൎയ്യത്തിലും സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി കാണിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. യാചനൊരുത്തന്റെ പിതാവിനെ നീ ചെന്നെവൻ പശ്ശുവുകൊല്ലുംകണക്കെ കൊൻറിതു 79, എന്ന വാക്യം നോക്കുക. ചെന്നെ (ന്ന)വൻ എന്നതു 'നീ' എന്നതിന്റെ വിശേഷണമാണു് ('ഗച്ഛംസ്ത്വ' മെന്ന മട്ടിൽ). 'പശ്ശുമാരം മമാര'യാണ് 'പശ്ശുവുകൊല്ലും കണക്കെ'യായതെന്നു തോന്നുന്നു. അപ്പൊഴുതു പരശുരാമൻ ...പുല്ലും ചമതയും കൊണ്ടു വരിൻറവൻ ... നടന്നുചെല്ലിൻറവൻ ... വന്നണയിൻറവനോടു 78, എന്ന വാക്യം സംസ്കൃതമൂശയിൽ വാൎത്തെടുത്തതുതന്നെ. അനസൂയയെ മുന്നിട്ടുകൊണ്ടു ആശ്രമത്തിന്നു പുറത്തു ചൊൻറാണ്ടായിതു 36, എന്ന ദിക്കിൽ സംസ്കൃതശൈലി പ്രതിധ്വനിയ്ക്കുന്നതായിത്തോന്നും. അവു കടക്കയുമിളച്ചു 31, എന്ന വാക്യത്തിൽ 'അതിന്റെ' ബ. വ. മായ 'അവു' 'തണ്ണീ'രിന്നു പകരം നില്ക്കുന്ന സൎവ്വനാമമാണു്. ഒരു പക്ഷെ 'ആപഃ' എന്ന സംസ്കൃത ബ. വ. രൂപം മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടായിരിയ്ക്കണം ഈ പ്രയോഗം നീരത്യന്തം കഷ്ടങ്ങൾ 32, എന്നെഴുതുന്നതും ഈ ഊഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. 'ഭക്തിപാവനരായ ബ്രാഹ്മണരെ' എന്നു പറയുന്നതിന്നു പകരം 'ബ്രാഹ്മണരെ ഭക്തിപാവനരെത്തുടങ്ങിയുള്ളവർകളെ' 24 എന്നെഴുതുന്നതിനെപ്പററി മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവ്വനത്തെ പ്രതി 57, ഉഗ്രതപാവിനെ പ്രതി 34 എന്നിവയിലെ 'പ്രതി' സംസ്കൃതമട്ടിലുള്ള പ്രയോഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടം. സനൽകുമാരനെ വിചാരിച്ചാൻ 24, എന്നെ ഇരന്നാർ 9 ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങളുടെ നിലയും ഇതുതന്നെ. ഞാൻ പുണ്യത്തെ വിഷ്ണുവിനെ വിചാരിച്ചിതു 16, എന്ന ദ്വികൎമ്മകപ്രയോഗം സംസ്കൃതത്തിന്റെ വകയാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഭൂതവാക്യത്തിലും മററുമുള്ള ചാക്യാൎഗദ്യമാണു് ബ്ര. പു. ത്തിലുള്ളതു്. അവിടവിടെ ചില ദീൎഘവാക്യങ്ങൾ കാണും. എന്നാൽ ഭാ. കൗ. ത്തിൽ ഉള്ളപോലെ ഗൎഭവാക്യങ്ങൾ കുത്തിനിറ

ച്ചതുകൊണ്ടുള്ള വാക്യക്കുഴപ്പങ്ങൾ ഇതിലില്ല. ഗദ്യം കുറെക്കൂടി രൂപപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞതിന്റെ ഫലമാണിതു്.

ചില പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ ബ്ര. പു. ത്തിലുള്ളതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഇരിക്കിന്റാനാൽ (ഇരിക്കുന്നതിനാൽ) 10, അനുഭവിക്കാ ഇരിക്കച്ചെയ്യ (അനുഭവിക്കാമെന്നിരിക്കെ) 60, പതിനാറു വയസ്സോടുകൂടി ചെല്ലാനിന്റ കാലത്തു് (പതിനാറു വയസ്സായപ്പോൾ) 5 , പെരിക സൗന്ദരിയരായ് (പെരികെ സുന്ദരരായി) 60, പോയ് കെടുവിൻ 83, വയററിത്തട്ടലക്കത്തുടങ്ങിനാൾ (വയററത്തടിക്കാൻ തുടങ്ങി) 78, തിരുമുഖത്തിട്ടുനോക്കി (തിരുമുഖത്തു നോക്കി) 22, രാജാവിന്നൊള്ളതു് (രാജാവിനുള്ളതു്) 70, അറിയുതില്ല (അറിയുന്നില്ല) 30, തഴവി കൈമേലിട്ടു പിടിച്ചു (തഴകി കൈ പിടിച്ചു്), അച്ഛിക്കയിൽ അപേക്ഷയുണ്ടു് 6, ബ്രഹ്മനെ ചാത്തി തപസ്സുപണ്ണുക 94, നിങ്ങൾക്കു ഓതിയതും പഠിച്ചതും മറന്നു ചണ്ഡാലരായ് പോക 62, ഗൃഹമുണ്ടു കണ്ടിതു 31, ഇത്യാദി. അരയും തലയും മുറുക്കുക 79, കലഹം തോല്ക്കുക 69, വന്നു പുറപ്പെടുക 9, പിറന്നു മുടിയുക 58 തുടങ്ങിയ ശൈലികളും കാണുന്നുണ്ടു്. സോമനെത്തുടങ്ങി...കൃതവീൎയ്യനൊടുക്കമായി (സോമൻമുതൽ കൃതവീൎയ്യൻവരെ) 74 ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങൾ ഭാ. കൗ. ത്തിലും സുലഭമാണു്.

ഈ ലഘുപഠനത്തിൽനിന്നു വിചിത്രമായ പല പ്രയോഗങ്ങളുമുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് ബ്ര. പു. മെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. മുമ്പു പറഞ്ഞപോലെ ഭാ. കൗ. ത്തേക്കാൾ വളരെ അൎവ്വാചീനമാണിതെന്നതിനു സംശയമില്ല. വിചിത്രമായ ചില വൎണ്ണപരിണാമങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്; എന്നാൽ ഇവ തികച്ചും പഴക്കം തെളിയിക്കുന്നില്ല. സൎവ്വനാമങ്ങളിൽ ഞൊങ്ങളും, ഞങ്ങളും, എങ്ങളുമുണ്ടു്. എനിക്കു തനിക്കു തുടങ്ങിയവയിലെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഇകാരം അന്നു ഗ്രന്ഥഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ന. ബ. വ. പ്രത്യയമായ 'വു' (പലവു, ചിലവു) ധാരാളമായിരുന്നു. സംബന്ധികയുടെ 'ന്റെ' സാൎവ്വത്രികമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന അന്നേക്കെങ്കിലും ,ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'ഉടയ' കുറെയെല്ലാം നിലനിന്നിരുന്നു. 'കൊണ്ടു്' എന്നതിന്നു പകരം 'ഓടു' ഉപയോഗിക്കുന്നതും, ആധാരികാപ്രത്യയമായി 'വായ്' ഉപയോഗിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണു്. 'ആൻ' എന്ന പിൻവിനയെച്ച

പ്രത്യയം തികച്ചും സാർവ്വത്രികമായിരുന്നില്ല. ക്രിയകളിൽ പുരുഷപ്രത്യയം ചേർക്കുന്ന പതിവു ധാരാളമായിരുന്നുവെങ്കിലും വളരെയധികം അവ്യവസ്ഥയുണ്ട്. അന്തസ്സിനുവേണ്ടി ചേർക്കുന്നതാണിവയെന്ന ഒരു തോന്നലാണുണ്ടാകുന്നത്. പ്രത്യയങ്ങൾ പലടിക്കിലും വിട്ടുകളയുന്നു; അബദ്ധപ്രയോഗവും ധാരാളം. 'ഇതു'ചേർത്ത ക്രിയകൾ കണക്കില്ലാതെയുണ്ട്. കാലം, ലിംഗം, വചനം തുടങ്ങിയ ഭേദമൊന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ ദീക്ഷിക്കുന്നില്ല. ആജ്ഞ, അനുജ്ഞ തുടങ്ങിയ അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ കാണിപ്പാനും ഇതു്, ഉതു് എന്നിവ ചേർത്തുകാണുന്നുണ്ട്. മാതാവും ചൊല്ലുവാൾ (അമ്മ പറയുന്നു) 8, എന്ന മട്ടിൽ ഒരു 'ചരിത്രവർത്തമാനം' ഉണ്ടാക്കുന്ന പതിവു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ സാർവ്വത്രികമായി കാണുന്നു. എന്ന, ചമത്ത ഇത്യാദി തമിൾപ്പടങ്ങൾ പുസ്തകത്തിലുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ എണ്ണം വലുതല്ല. 'ൻറ' ചേർത്ത രൂപങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്; 'ന്ന' യ്ക്കും ഒട്ടും കുറവില്ല. കർമ്മണി പ്രയോഗം പലയിടത്തും കൃത്രിമമാണെന്നു മാത്രമല്ല, വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ തെററായുമിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിപ്പാൻ അന്ധമായി ശ്രമിച്ചതിൻെറ ഫലമായിരിയ്ക്കണം ഇതിൽ ചിലതെല്ലാം. സമുച്ചയവികല്പങ്ങൾ കാണിയ്ക്കുന്ന ദ്യോതകങ്ങൾ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമല്ല ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. പൊതുവിൽ ഓജസ്സും ശക്തിയുമുള്ള ഗദ്യം എഴുതിയിരുന്നു. ചാക്യാർമലയാളത്തിൻെറ അധിപ്രസരം ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവിടവിടെ കാണാം. അനുബന്ധത്തിൽ കൊടുത്ത പദങ്ങൾ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ നൽകും.

അനുബന്ധം

പദങ്ങളും ശൈലികളും

അ

അങ്ങേടം	മറേറസ്ഥലം 53
?അഞ്ജലിക്കിൻെറ	ശോഷിയ്ക്കുന്ന (?) (തപസ്സിനാൽ അഞ്ജലിക്കിൻെറ ശരീരം) 66
അടിമ	അടിമത്തം ('അടിമ ഒഴിച്ചു') 10
അടിയാൾ	അടിമസ്ത്രീ 10

അടുക	ഇടക (നെയ്യുമട്ടിപൂജിച്ചു്; 27 ('നെയ്യും മട്ടി' അക്ഷരത്തെററാകണം)
അടുക്കമത്തു	അർഹിക്കുന്നതു് 92
അതരം	> അധരം 13
അത്തനെ	അത്ര 6 (cf. ഇത്തന 20)
അനത്തെ	< അനജ്ഞെ 43
അപ്പാൽ	അവിടെ 71; അവിടെനിന്നു് 83; അപ്പുറം 94
അഭിലാഷ	അഭിലാഷം 33
അമയും	ശരി (അങ്ങനെതന്നെ) 33
? (അ)മനുഷ്ഷം	മനുഷ്യോചിതമ(ാ)ല്ലാത്ത, ദുഷ്ടരായ (അമനുഷ്ഷമായുള്ള അസുരകൾ) 17
അയിരാവതം	< ഐരാവതം 35
അരുതു	അസാധ്യം (നിന്നുടെ പുത്രനും അരുതു 94)
അരുഷാശ്രു	< ഹർഷാശ്രു 14
അലക്കുക	അടിയ്ക്കുക 78
അവിറെറ	അവററ 84
അവിഷധം	< ഔഷധം 31
അവു	അവ (പ്ര. പു. ന, ബ.) 1
അറിയാമ	അറിയായ്മ 96
അഴകിയവർ	സുന്ദരന്മാർ 15 .
അഴകിയവു്	അഴികുള്ള (ന. ബ.) 13
അഴകുതു്	നല്ലതു് 77
അഴകുതായ്	നന്നായി 94

ആ

? ആടരം	കോലാഹലം (ആർപ്പുമാടരവും പെരുകി 28)
ആതമം	< ആത്മാ(അന്നബ്രഹ്മം, സ്ഥലബ്രഹ്മം എന്നീ അർത്ഥത്തിൽ) 44
ആത്മഞാനം	< ആത്മജ്ഞാനം 44 (ആത്മജ്ഞാനവും നേരെ താഴെ ഉണ്ടു്)
ആനച്ചേകോർ	ആനപ്പുറത്തിരുന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവർ 82
ആനത്തലവങ്ങൾ	വമ്പൻ ആനകൾ 81

? ആമെഷരം	ആമപ്പുറം (?) (ആമേഷരത്തെക്കണക്കെ പിറവടികളെ ഉടയനായ്) 13
ആയിലും	ആകിലും, എങ്കിൽ കൂടി 6
ആരാഷ്ട	അന്വേഷണം 93
?ആവാസം	എളുപ്പം 43 ('ആവാസമായിരിപ്പിതൊരു കാര്യം')
ആശി	ആശിസ്സ് 56
ആശ്വതിപ്പിയ്ക്കുക	< ആശ്വസിപ്പിയ്ക്കുക 63

ഇ

ഇച്ച	< ഇച്ഛ 15
ഇടമിരട്ട തട്ടി	ഇടമിടരു തട്ടി (?), ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ 14 cf. മിടരു് = കണ്ഠം.
ഇട്ടപായുക	വേഗത്തിൽ ഓടുക ('ഭൂമീലിട്ടപാഞ്ഞു') 41
ഇതം	< ഹിതം 71
ഇത്തന	ഇത്ര 20
ഇത്രേടം	ഇത്രത്തോളം 55
ഇന്ദ്രാനത്തം	ഇന്ദ്രാനത്ഥം ? (മഹാവെലി ... ഇന്ദ്രാനത്തം പെണ്ണി ഇരിക്കിൻറ നാൾ) 17
ഇന്നം	ഇനിയും 33
ഇർഷി	< ഋഷി 96
ഇയക്കം	പരിചയം 67
ഇരാജാവു	രാജാവു 2
ഇരിഷി	< ഋഷി 9
ഇരുമ	ജീവിതം (ഇരുപ്പു). 'ഇരുമെയുള്ള നാൾ' 6
ഇരുവീർ	നിങ്ങൾ രണ്ടുപേർ (മ. പു. ബ.) 21. ഇരുവർ എന്ന കേവലാർത്ഥത്തിലും കാണുന്നു cf. ഭാര്യാക്കൾ ഇരുവീരുമുള്ളടത്തു 92.
ഇൻറു	ഇന്നു 31
ഇലോകം	< ലോകം (മേലിലോകം ചെകിടുപട്ടിതു) 3
ഇളയ്ക്ക	ഉപേക്ഷിയ്ക്കുക 7. ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുക ('വരിക ഇളെക്ക) 93. കടക്ക ഇളപ്പാൻ 31. കൊടുക്ക ഇളപ്പിതു 9

ഉ

ഉഗ്രതപാവു	< ഉഗ്രതപസ്സ് 34
ഉച്ചൈശ്ശ്രവാവു	< ഉച്ചൈശ്ശ്രവസ്സു 10
ഉടക്കളി	ഒരുതരം ആയുധം 82
ഉട്ടത്തി	ഉടപ്പിച്ചു 12 (ഈ രൂപം മററവിടേയും കാണാത്തതിനാൽ ശരിയോ എന്നു സംശയിക്കണം.)
ഉപനേനം	< ഉപനയനം 52
ഉറെക്ക	ബലമായി ('ഉറെക്കെ കെട്ടി') 19. 'ഉറക്കെ'യും ഉണ്ടു്. 'രശ്മികൾ ഉറക്കെ കൊൾവതില്ല' 57. ഇപ്പോൾ ശബ്ദത്തെ സംബന്ധിച്ചേ 'ഉറക്കെ'യുടെ പ്രയോഗമുള്ളു.

എ

എങ്ങൾ	ഞങ്ങൾ 17
എങ്ങേനും	എവിടെയെങ്കിലും 64
എതിരടി	ഒഴികഴിവു ('എതിരടി പറയുക') 57
എതിരേ	പ്രഭാതത്തിൽ 26 (cf. 'എതിരേ കതിരവനുയരും മുമ്പേ')
എത്തന	എത്ര 51 ('എത്തനെയും' 12)
എനക്ക	എനിയ്ക്കു 20
എന്തുകിലോ	എന്തുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കും ? 15
എമ്പിതൊരു	എന്നുള്ള 53
എന്ന	എന്തു് (തമിഴം രൂപം) 1
എന്നമതിനാൽ	എന്നതുകൊണ്ടു് 3
എൽപ്പ്	എല്ലു് 4
എല്ലീരും	നിങ്ങളെല്ലാം (മ. പു. ബ.) 36. (cf. ഇരുവീർ 21)
എവിടത്തോർ	എവിടത്തുകാർ 33
എൻറാൽ	അതുകൊണ്ടു് 36

എഴൻറു	എഴുനേററു് 26 ('എഴുനിൻറു്' ആയിരിക്കുമോ ?)

ഒ

ഒക്ക	ഒപ്പം ('ഒക്ക നടക്കിൻറ') 81
ഒണ്മ	സത്യം 45
ഒൻറല്ല	ഒക്കന്നതല്ല 82 ('ഒൻറല്ല ഇച്ചെയ്യിൻറതു്')
ഒൻറിൽ	ഒന്നുകിൽ 76

ക

കടത്തിക്കളെക	നാട്ടു കടത്തുക 92
കടാവു്	കിടാവു് 65
കണ്ടിപ്പായൽ	വെള്ളത്തിലെ ചണ്ടി 4
കയറുക	കോപിയ്ക്കുക 32
കയിറു	> കയറു് 19
കന്യാവു	കന്യക 9
കരയുക	ഗർജ്ജിയ്ക്കുക, വലിയ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുക ('കരഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു') 4
? കലന	കലിന < ഖലിനം? (കടിഞ്ഞാണിൻെറ കടി) 37
കലഹം തോല്ക്കുക	യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുക 69
കഷ്ടേൻ	കഷ്ടമേ ! 64 ('കഷ്ടമേ എൻറു' 'കഷ്ടേൻറു്' ആയതാകാം)
കാട്ടിക്കൊടുക്കുക	ഏല്പിക്കുക (അമാത്യന്ന രാജ്യവും കാട്ടിക്കൊടുത്തു) 34
കാഞ്ഞിപ്പോത്തു്	ഒരുതരം കടൽപ്രാണി 4
കിട്ടുക	സമീപിക്കുക, ഏററുമുട്ടുക ('കിട്ടി യുദ്ധം തുടങ്ങിനാൻ') 5
കുതൂഹലിക്കുക	കൗതുകം പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുക 88
കരു	ജീവപിണ്ഡം 92 ('കരു' അക്ഷരപ്പിഴയാകണം)
കറ	കറവു, വിഷമം 95

കുറൾമാണി — കള്ളനായ ബ്രാഹ്മണക്കുട്ടി. 17 cf. കുറളൻ > കള്ളൻ.

കുൻറുക — കുമ്പാരമാക്കുക 83

കൂട്ടം — സന്ദർശനം (ദേവകൾക്കു കൂട്ടം വേണ്ടുകയാൽ) 25

കൂന്തളി — ഒരുതരം ആയുധം 82

കെടമുറിവു — വലിയ മുറിവ് 85

കെണ്ടമീൻ — ഒരുതരം മത്സ്യം 4

കൊട്ടി അകത്താക്കുക — ഓടിച്ചു ഉള്ളിൽപെടുത്തുക (ഭാർഗ്ഗവമാണിയെ ചുററി കൊട്ടി അകത്താക്കി) 81. നായാട്ടിൽ നിന്നുള്ള ശൈലിയായിരിക്കാം.

കോൾ — ശരി (ഭുജിക്കിലും കോളേ) 68

ഗ

ഗത — < ഗദ 14

ച

ചക്ഷു — ചക്ഷുസ്സ് (ദിവ്യം ചക്ഷുകൊണ്ട്) 61

ചറാളിക്കുക — ഹ്രേഷാരവം (കുതിരയുടെ) മുഴക്കുക 83

ചുറാളുക — ,, മുഴക്കുക (കുതിര ചുറാളിയും) 3

ചറെൽ — ചരൽ 4

ചാത്തി — ധ്യാനിച്ച് (ബ്രഹ്മനെ ചാത്തി തപസ്സു പണ്ണുൻറതു്) 57

ചാമന്തകർ — < സാമന്തർകൾ 12

ചിലവു — ചിലവ 96

ചെകിടു പടുത്തു — ശബ്ദായമാനമാക്കി 79

ചെവ്വിയവായ് — ചൊവ്വായ, വളയാത്ത (ചെവ്വിയവായ് കൂർത്തു)5

ചെല്ലാനിൻറനാൾ — ചെല്ലുന്ന കാലത്ത് (രക്ഷിച്ചു ചെല്ലാനിൻറനാൾ) 7

ചെവ്വരി — ചുകന്ന വര 81 (= ചൈവ്യരി 28; ചൈവ്വരി 73)

ചെറിയൻ — ചെറിയവൻ 8

ചെൻറുചുറപ്പെട്ടു — പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു 10

ചൊവുതാക്കി	ഋജുവാക്കി 55 (ചൊവ്വുതാക്കി എന്നായിരിക്കാം).
ജഗം	< ജഗത്തു് (ജഗം ചെകിട്ട ചടുത്തു്) 83

ഞ

ഞാങ്ങൾ	ഞങ്ങൾ 35
ഞാനമൂത്തി	< ജ്ഞാനമൂത്തി 28. cf. ഞാന ഇന്ദ്രിയം (ജ്ഞാനേന്ദ്രിയം) 48.
ഞാനി	< ജ്ഞാനി ('യോഗജ്ഞാനി') 38

ത

തസ്യം	< സസ്യം 36, 44
തനക്ക	തനിയ്ക്കു് 91
തപത്നി	സപത്നി 7
തപ്പുരുകുക	അന്വേഷിക്കുക (കാൽകൊണ്ടു തപ്പുരുകി) 33; cf. കള്ളരെവിടത്തോരെൻറു തപ്പെരി (പ്പുരുകി?) 33
തരവട്ടുക	തലോട്ടുക 30
തലന്നാൾ	തലേന്നാൾ 24
തള	(കാൽ)ച്ചങ്ങല 42
തറയ്ക്കുക	പതിയ്ക്കുക 29 (മാണിക്കങ്ങൾ തറച്ചതോൾ വള)
തഴവുക	തഴുകുക 28
താചി	< ദാസി 92
താന്താന്തമ്മുടെ	തന്താങ്ങളുടെ 18
താമരവ്രതം	(?) (താമരവ്രതം സ്മരിച്ചു ദുഃഖമിളച്ചു്) 5
തികൾക്കുക	തിളയ്ക്കുക 44
തിർക്കണ്ണു	< തൃക്കണ്ണു 33
തിരുനാമം	നെററിയിലെ കുറി (വൈഷ്ണവരുടെ) 28
തിരുവട്ടാക്ഷര വിധാനം	(?) (തിരുവട്ടാക്ഷരവിധാനം പൂജിച്ചു) 27
തിരുവിള്ളം	< തിരുവുള്ളം 18
തിറക്കുക	< തുറക്കുക 4

തുടെ	പ്രാവശ്യം 77
തുയന്റു	തുടന്റ് (തുയന്റുകൊണ്ടു്), 33
തേയു	< തേജസ്സ് 44. Perh. തേയു cf. വായു
തേർചാണ	(?) (തേർചാണമേൽ തെളികടഞ്ഞു്) **5**
തേരാൾ	സാരഥി 82
തേററം	വിശ്വാസം ('തേററത്തുടങ്ങിനാർ', പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങി) 2
തോററം	തോന്നൽ 68

ദ

ദയാവു്	ദയ 19 cf. ദയവു 86 (പക്ഷെ 'ദയാവാ'യിരിയ്ക്കാം)
ദിവ്യച്ചക്ഷു	ദിവ്യദൃഷ്ടി 10

ന

നല്ലിതു	നല്ലതു് 47
നൽവരവു്	സ്വാഗതം 8
നൽവരത്തു്	„ 71
നികഴപ്പട്ടു	ഉന്തപ്പട്ടു 46
?നികഴ്പ്പത്തടി	(?) ഗതയും വില്ലുമാകിൻറതു നികഴ (കരം?) പ്പത്തടിയായും 4
നീ(നി)തിധ്യാനം	< നിദിധ്യാസനം ? 55
നീരാട്ടുപള്ളി	രാജാക്കന്മാരുടെ കളി (രാജാവും നീരാട്ടുപള്ളി പുക്ക) 2

പ

പടനായകം	പടനായകർ (ചാമന്തകർക്കും പടനായകത്തിനും ക്രുറയിട്ടു്) 12 (സാധാരണാർത്ഥം സേന്യാധിപത്യമെന്നാണു്).
പടിഞ്ഞായിരു	> പടിഞ്ഞാറു 50
പതംവിയവു	പതമുള്ളവ 74
പയിപ്പിക്കുക	പചിപ്പിയ്ക്കു (to digest) 19

പരശു്	< പരശു (ശ്രീപരശാകിൻ്റെ വെണ്മഴു) 79
പരുന്ത	പരുന്തു് 83
പരുവസിച്ചു	പൂജിച്ചു (< പര്യുവസ്യ) 15
പറിക്കുക	തട്ടിപ്പറിക്കുക 8
പശുവു	< പശു 76
പളിങ്ങു്	പളുങ്കു് 72
പാകം	< ഭാഗം (കീഴ്പാകം) 19
പാതിത്തലയിട്ടുക	തല താഴ്ത്തുക 42
പാപിച്ചവൻ	പാപം ചെയ്തവൻ 27
പാര്യാതാ	< പാരിയാത്രം (കുലപർവ്വതങ്ങളിൽ ഒന്നു്) 51
പാറാവളയം	വൃത്താകൃതിയിലുള്ള ഒരായുധം 84
പിശകു്	തർക്കം 10
പിറന്നമ	പിറക്കൽ 7
പിറയൻ(പു്)	അർദ്ധചന്ദ്രബാണം 82 ('പിറയൻ' അക്ഷരത്തെററാകണം)
പീലിക(ക്ക)ന്തം	ഒരുതരം വലിയ കന്തം 84
പുണ്ണിയം	< പുണ്യം 40
പുർഷർ	< പുരുഷർ 17 ('പുരുഷർ' 23)
പുരുവം	> പുരികം 42
പുരൂരവാവു	< പുരൂരവസ്സു 25
പുലരിയേ	പുലച്ചെ 40
പുലിയൻ	പുലി 70
പുറപ്പെട്ടു	പുറത്തുചെന്നു 80
പൂട്ടേററുക	കുലയ്ക്കുക (വില്ലു്) 79
പെണ്ണി	പെയ്തു് 2 (< പണ്ണു)
പൈന്ധുമാൻ	> ബന്ധുമാൻ 2
പൊറാമ	അക്ഷമ, അസൂയ 88
പൊയ്കെടുക	തുലയുക (ശാപവചനം) പോയ്ക്കെട്ടുവിൻ 13
പ്രഹ്ലാദനൻ	< പ്രഹ്ലാദൻ 15
ബ്രഹ്മഞാനി	< ബ്രഹ്മജ്ഞാനി 44
ബ്രഹ്മഹത്തി	< ബ്രഹ്മഹത്യ 57

ഭ

ഭാഴ്മാവു	◁ ഭാഴ്മ 64 cf. ഭാഴ്മാക്കരം 92

മ

മടിംപു | ▷ മടമ്പു 5
?മന്തിനിൻറ | ചേർന്നിന്ന (?) 1
മയിർവാളമ്പു | ഒരുതരം അസ്ത്രം 85
മരിയാമൽ | മരിക്കാതെ 42
മറുതല | ശത്രു 4
മാഹാവെലി | ◁മഹാബലി 16
മഴവമ്പു | ഒരുതരം അസ്ത്രം 88
മറ അരുളീതു | മറഞ്ഞു 22 ('മറഞ്ഞരുളീതു' എന്നായിരിക്കാം)
മാറ്റു് | മാറു് 64
മീളുക | മടങ്ങുക, രക്ഷപ്പെടുക (ഇദുർഭത്തിൽനിൻറു മീണ്ടേനാകിൽ) 46
മുടിക്ഷത്രിയം | നിക്ഷത്രിയം, ക്ഷത്രിയരുടെ മുഴവൻനാശം 79
മുട്ടി | ◁മുഷ്ടി 29
മുന്നാൽ | മുമ്പിൽ 51
മുന്നോൽ | " 51
മുഴങ്ങാൽ | ◁മുഴങ്കാൽ 14
മേല്ക്കു് | പടിഞ്ഞാറു് 49
മേൽനോക്കി | മേലോട്ടു് (മേൽനോക്കിച്ചെൻറു്) 41
മേൽവരത്തു് | ഭാവി 10

യ

യഞ്ഞം | ◁യജ്ഞം 40 cf. ഞായം
യാത്തിര | ◁യാത്ര 16
യോഗം വേണ്ടുക | യോഗസിദ്ധി വരുത്തുക 38

ര

രിഷഭം | ◁ഋഷഭം 35
രിഷ്യം | ◁ഋഷ്യം 51

വ

വട്ടരങ്ങ്	വൃത്താകൃതിയിലുള്ള രംഗമണ്ഡപം 72
വന്നവേ	വന്നതിനാൽ, വന്നപ്പോൾ (എന്നുടെ വല്ലാത്തു വന്നവേ) 64 (വന്നളവേ എന്നായിരിക്കാം)
വന്നു പുറപ്പെടുക	പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക 9
വറണ്ടു	വരണ്ടു 95
വല്ലാത്തു	വല്ലായ്മ (എന്നുടെ വല്ലാത്തു വന്നവെ) 64
വാങ്ങുക	പിന്മടങ്ങുക 83; മടക്കി എടുക്കുക (അമ്പുവാങ്ങിക്കൊൾക) 9
വാലർ	< ബാലർ 92
വാല്യം	< ബാല്യം 2
വാസിച്ചവൻ	തോന്നിയ ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ (ധനമുള്ളവൻ വാസിച്ചവനാകിലും) 32
വാഹ്ലക്കൾ	< ബാഹ്ലക്കൾ 39
വിട്ടേറു	ചാട്ടുകുന്തം 84
വികരിക്കുക	വികാരം പ്രാപിക്കുക 48 (ഇപ്പോൾ അപ്രയുക്തം)
വിചാരിക്കുക	ചോദിക്കുക ('വിചാരിച്ചപ്പോൾ') 9
വിപുത്തം	< വിവിക്തം (നിർജ്ജനസ്ഥലം) 55 ('വിവിത്ത'മായിരിക്കുമോ ?)
വിദ്യുജ്ജിഹ്വാവു	< വിദ്യുജ്ജിഹ്വൻ 2
വിലാവ്	പാർശ്വം 10
വിവേകിക്കുക	ഗുണദോഷങ്ങൾ ചിന്തിക്കുക (< വിവേക) 54
വിവേഗിക്കുക	” ” 59
വീണ്ണാൻ	> വീണാൻ 42
വെസനം	> വ്യസനം 19
വെളിച്ചപ്പെടുക	പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക 39
വെൾകൊററക്കുട	< വെൺകൊററക്കുട 15 (എഴുത്തിലെ വൈകൃതമാകാം)
വെട്ടുതോട്ടി	ആനത്തോട്ടി 73
വെണ്ണുക	< പെണ്ണുക (= പണ്ണുക) 40
വെണ്ണുവാൻ	< പെണ്ണുവാൻ ('ഛത്രം വെണ്ണുവാനെക്കണക്കെ'

ഹോമംചെയ്യാൻപോകുന്നവനെപ്പോലെ) 40. 'ആൻ' പിൻ വിനയെച്ചപ്രത്യയമല്ല. പെണ്ണുവാൻ = പെണ്ണുമവൻ).

? വേറംവായ് — ? 5 (വെറംവായ് = വെൺവായ് ? മുകളിലെ 'വെറംകൊററക്കട' നോക്കുക)

വേണ്ടുൻറതു — ചോദിക്കുന്നു 43

ശ

ശക്രം — < ചക്രം 17

ശരൺ — < ശരണം 69

? ശാർബരം — ചവ്ണം? 74 (പള്ളിയറയിൽ പുക്കു ശാബ്ബരം ചെയ്തു)

ശ്വാനങ്ങൾ — നായ്ക്കൾ 83

ശികസ്സ — < ചികിത്സ 33

ശിവം — ശിവപ്രതിമ 41. പ്രതിമയെന്ന സാമാന്യാത്ഥവും വരുന്നു.

ശേഷം — സഹായം 32 (ഞാൻ ശേഷമാകവും വേണ്ടും)

ശേഷ്ടിക്ക — < ചേഷ്ടിക്ക 47

സ

സമ്പ്രതായം — സമ്പ്രദായം 11

സിന്ധോക്കൊള്ളുക — ധ്യാനിക്കുക (ഞാൻ സിന്ധോക്കൊണ്ടു വിളിപ്പിച്ചു) 65 എന്നെ സിന്ധോക്കൊണ്ടു് 66. വ്യുൽപത്തി വ്യക്തമല്ല.

?സാമത്ഥി — സമൃദ്ധി 22. തെററിയ 'സമത്ഥി' (മൃദ്ധി) വീണ്ടും വികൃതപ്പെട്ടതാകാം 'സാമത്ഥി'

സുദരിശനം — < സുദശ്നം 17.

?സോമരാശി — ആയുധവിശേഷങ്ങൾ ? 84 ('സോമരാശിഖണ്ഡം' അക്ഷരത്തെററാകണം.)

സൗന്ദരിയം — < സൗന്ദയ്യം 15

സ്വത്തികം — < സ്വസ്തിക 26

സ്വല്പൻ — അല്പം (സ്വല്പൻ പൊഴതു്) 71. അനുസ്വാരം ഉച്ചാരണത്തിൽ 'ൻ' ആയതാകാം.

—:*:—

MADRAS

SOME NEW READINGS
IN
BHĀṬṬA DĪPIKĀ PRABHĀVALĪ

CHAPTER VI.

Long after my edition of Bhāṭṭa Dīpikā Prabhāvali I came across on old paper manuscript in the private collections of the late Sri Ramasesha Sastriar of Tiruvalangadu, himself a great Mimamsa Scholar and a direct disciple of Sri Ramasubba Sastriar, a great all-round scholar in recent times. On examination it contained many new readings very valuable in deciding the purport of the text Prabhavali and in understanding the Bhāṭṭa Dīpikā. I am therefore publishing the differences in the following pages.

S. S. SASTRI

प्रभावल्याः षष्ठाध्याये पाठभेदाः

—: * :—

Page	Line	
593	2	कर्तुं शक्येऽति
	3	त्पतिविनियोगप्रयोगविषय
	25	मुपरिभावेनावस्थितः स्वामीत्यर्थः
594	2	दिति यत्कर्मकर्तृत्वं
	7	न तु तत्समानाधिकरणं साक्षात्कर्तृत्वमपि तथापि
	9	अन्यनैमित्तिक इव
	11	पूत एव स तेजस्वी
	18	तत्पूर्वकमेदा
595	4	अत्र च शास्त्रदीपिकायां
	11	प्रीतिवचनो वेत्यादि
596	4	ननु स्वर्गशब्दो लोके
	5	इत्यनादिप्रसिद्धेरिति
597	1	साधनोपादानोपकारेण
	2	क्षेपात् प्राप्ता
	2	साधनतयोपादापयति
	15	साधनविधानपूर्वपक्ष
598	19	अत्र च यद्यपि
599	1	प्रमात्मकेष्टसाधनताज्ञानात्प्रवृत्तिर्यागे तथापि विधिना यदि यागस्य कर्तव्यता बोधिता तर्हि यत्किञ्चिदिष्टसाधनतापि तस्मिन् सम्भविष्यतीति अप्रमात्मकेष्टसाधनताज्ञानादुत्पत्स्यत एव
599	6	भव्यत्वेन तदा गृह्णीयात्
	7	यत्किञ्चित्पुरुषार्थभाव्यान्वितैवाख्यातेन प्रतिपाद्यते अपुरुषार्थभाव्यके कदापि प्रवृत्त्यजननात् चेतनप्रवर्तकत्वानिर्वाहात् तच्च पुरुषार्थभाव्यविशेष

Page	Line	
	13	भ्रमतानिश्चायकोऽपरः
602	17	स्वर्गविषयत्वस्य लाभः
603	2	भाव्यविशेषसमर्पणायोचितम्
	4	रक्ताया भावनायाः प्रत्ययार्थभूतायाश्च विधानमिति शब्दत
	12	तदा प्रथमत एव स्वर्गस्य भाव्यत्वावगत्यैवार्थात् स्वर्गकामस्याधिकारित्वसिद्धौ पुनरपि स्वर्गकामस्याधिकारित्वेनान्वये **स्वर्गकाम**
605	6	प्रधानवाक्यावगतस्य सर्वेषां शक्यं कर्मफलसाधनमित्यस्यार्थस्य बाधापत्तेः अतो यथाधिकारमङ्गविनियोगात् सर्वस्य चेतनमात्रस्य कर्मण्यधिकारः
	10	निश्चेतुमिति न कश्चिद्विरोध इति । सत्यं यथाधिकारमङ्गविनियोगो भवेत् यदि विष्णुक्रमणाद्यङ्गानां अधिकारिशेषत्वं भवति तदाहि कर्त्रङ्गत्वेन विधीयमानं
	12	काङ्क्षकत्वङ्गत्वेन
606	6	तदेतद्भाष्योक्तं शब्ददेवतात्वमते शक्यते हीन्द्रेणापि इन्द्रशब्दोच्चारणेन हविस्त्यक्तुमित्ययुक्तमित्याशङ्क्यार्थदेवताभिप्रायेण समाहितं तन्त्ररत्नकृता । अस्माच्च तन्त्ररत्नग्रन्थात् शब्द
	19	रसंभवादेव
608	12	कारकान्वयस्यैव व्युत्पत्तेः
609	12	गर्भमात्रमेव
	16	आसन्नगर्भमात्रपरत्वेन पुंमात्रगर्भपरत्वे प्रमाणाभावात
610		अतोऽपेक्षिताधिकारि
612	2	अतश्च यदग्निसाध्यकर्मजन्यफलस्योभयगामित्वसंभवः तदग्निसाध्यकर्मसूभयोः सहाधिकारः । यत्र तु नोभयगामित्वसंभवः तत्रापि नाग्निसाध्यत्वमात्रेण पत्न्याः सहाधिकारकल्पनं प्रमाणवत्
614	14	परस्परसाहित्या
	16	तज्जनककर्मस्वपि
616	7	प्रतिबन्धे सति अन्यतरेण त्यागानुष्ठाने मम यजमानस्य च नेत्येवं त्यागप्रयोगो दर्शयिष्यते पूज्यपादैः । अत एव यद्यप्यन्यतरगामिफलजनके कर्मण्यन्यतरस्य

Page	Line	
	20	षट्पञ्चाशदिति तत्र पत्नीप्रवर्तमाना यजमानस्यैकत्वं विहन्तीति पूर्वोक्तं भाष्यमनुपपन्नं सत् यदि द्वादशशते एकेन षट्पञ्चाशत अपरेण षट्पञ्चाशदिति विभागः स्यात्। ततः स्यादेकव्यापारतया सङ्ख्या-विरोधः पत्नीव्यापारस्तु
617	1	तत्र फलभोक्तृत्व
	26	इत्येवाण्डबिलायां प्रयोगदर्शन
618	19	द्रव्यवत् कर्तृशक्तिः
621	1	नुरोधेन सत्नीकयोरपि स
	3	विधानमूलमेव
	19	नेयेति। विरूपैकशेषे विरूपलक्षणापत्तेः सरूपैकशेष
	20	इतरथा वसनो
622	5	कर्त्रेकत्वसाधुत्वमात्रार्थं
622	16	श्रूयमाण औकारः पुमांसं सद्वितीयं कदाचिदभिधत्ते यथा रामाविति। यदा तु स्त्री सद्वितीयाऽभिधीयते यदा अकारात् परतः श्रूयमाणः औकारो
	18	दौकारेकारयोर्द्वयोरपि
623	2	**समासः**, यथा वा चित्रगुः पञ्चपूली उपकुम्भमित्यादिषु तत्तत्पदार्थ-सम्बन्धेऽवगते बहुव्रीहिद्विगुअव्ययीभावसमासाःद्वन्द्वे तु
	14	योगस्य भेदसिद्धेरितरेतरयोगसिध्यर्थं
624	3	तथापि चेनैव यः प्रकृतोऽर्थः
	6	प्रयोजकत्वाप्रयोजकत्वकृतप्राधान्याप्राधान्यविशेषेण
	11	विधानादितरेतरयोगस्य
	13	द्वन्द्वसमासे
625	7	द्वन्द्वापावदत्व
	20	धवसहितखदिरपरत्वात् धवौखदिरौ चेति विग्रहः तथेहापि युग-पद्धिकरणवचनतायां वसानाविति पदस्य
	21	परत्वावश्यकत्वे

Page	Line	
	22	पुंस्त्वाश्रयव्यक्तिसारितत्तत्सदृशपुंस्त्वाश्रयव्यक्त्यन्तरोपस्थितेरेव तात्पर्यग्राहकत्वमङ्गीकृत्य लक्षणया पुंस्त्वाश्रयव्यक्त्यन्तरसहित-पुंस्त्वाश्रयव्यक्तिपरत्वं
626	20	पदार्थाहितसंस्कार
	23	द्वित्वानुभववच्च
627	6	युगपदभिधानं कल्प्यम्
628	11	उक्तं च तन्त्ररत्ने-युक्तं चैतत् । न हि लोके धवखदिरावानयेत्येतमर्थं
	22	पूर्वमनवगत
629	4	एकक्रियान्वयसंबन्धेन भाविनापि विवक्षारूढेन
	14	अवश्यवक्तव्यत्वात् तस्मिन् काले प्रातिपदिकार्थे बहुत्वान्वयाभावात् प्रातिपदिकार्थे प्राति
	15	भिन्नशक्ततावच्छेदकावच्छिन्न
630	9	दामि कृते एकशेषात्
	12	प्रत्येकमर्थवत्त्वे
	15	पशुश्चेत्यादिविग्रहप्रदर्शनमप्यापातत एव
631	2	न वा तत्तत्पदलोपेन
	13	बोधकत्वसंभवेऽपि
	15	भविष्यति नह्येतावता....तवाभिमते काचिल्लक्षणा
632	2	व्यक्तिवृत्तिद्वित्वे
	16	तस्मिन्ननुत्पत्तिशिष्ट
633	3	तत्रैव द्वित्वान्वयो
	6	पुरुषस्य भवत्तदर्थे भवति
	13	नुरोधेन न आधानाधिकरणतया
537	3	यजमानापदादपि
	8	तृतीयतृतीयपादे
638	1	आचार्यार्थोपनयनं
	12	अध्यापनयोः स्वप्रयोजनप्रयुक्तयोः मिथः संश्लेषः उपनयनं तु अध्याप-नाङ्गत्वेनैव प्रयुज्यते नाध्ययनेन तस्मादुपनयनाध्यापनयोः पुंविषय

Page	Line	
	15	दकत्वाभिप्रायेणैव
639	14	गर्भाष्टमेऽतीते इत्यर्थस्याप्यापत्तेः
	21	लिङ्गसङ्ख्यस्य परामर्शात् तन्मात्रस्यैवाध्ययने कर्तृत्वप्राप्तिः तच्छब्दोत्तरप्रथमायाः पुंस्त्वैकत्वांशे अवयुत्यानुवादत्वं साधुत्वमात्रार्थत्वमेव वा कल्पनीयम् । इतरथा 'यस्याहिताग्नेरग्निर्गृहान् दहेत् सोऽग्नये क्षामवते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत् । यस्य हविर्निरुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदियात् स त्रेधातण्डुलान् विभजेत् इत्यादिविहितेष्टिषु स इति पुंस्त्वोपादानेन स्त्रियाः सहाधिकारानापत्तेः । अतो यथैव निमित्तविशेषणत्वेनाविवक्षितलिङ्गसङ्ख्याहिताग्निमात्रपरस्तत्र
640	8	ध्वर्युगतबहुत्वस्य
	9	विधिद्वयगतोद्देश्योपादेय
641	3	पदोपादानमित्यध्ययनाङ्गमुपनयनं अनुषङ्गात् वाजिनमिव दध्यानयनं आचार्यकं निष्पादयतीत्येतावतापि आत्मनेपदोपपत्तेः आचार्यकत्वफलार्थत्वकल्पने प्रमाणाभावाच्च । आचार्यत्वस्य पाचकत्वादिवत् क्रियानिमित्तत्वेनैवोपपत्तौ अदृष्टरूपत्वाभावादित्याशङ्कायां
643	18	पुरुषार्थत्वावगत्या
644	3	ल्यस्य तत्रानधिकारः
645	4	वाधापत्तिः । एवं च त्रित्वविधिनैव नित्यप्राप्तत्वादेकत्वादयोऽर्थवादा एवेति न वाक्यभेदविकल्पनाद्यापत्तिः
645	20	स्त्वाम्नानाद्युक्तोऽधिकार इति तन्त्ररत्नाद्युपपदितश्चतुरार्षेयाद्यधिकारो निरर्थक एव । अत्रैव ऋष्यन्तरमतेन एकद्व्यार्षेययोरपि अधिकारस्य वक्ष्य
	23	अध्वर्युविषयमेव । होतुस्तु मनुवदित्येव मानवेति
646	5	तु त्र्यार्षेय
647	1	द्व्यार्षे चतुष्टयस्य त्र्यार्षे षट्
648	2	कारूषश्च
	3	स्मृत्युक्तो ऋभुसौधन्वन

Page	Line	
649	21	पदार्थप्रसिद्धेः पवमानेष्टिभ्यः प्राक् आधानोत्तरं यजमानमरणे अग्नि-पात्रकरणकदाहानापत्तेश्च । अत आहिताग्निपदेनाधानसंस्कृताग्निमद-भिधानात् तच्छरीरसंस्कारार्थस्य दाहस्य यथैव
650	7	नन्वस्त्वग्नीनां
	23	निष्ठ एव कल्प्यते न तु—This is omitted
651	11	परमापूर्वविशिष्टतोत्पादकत्वेऽपि
653	21	द्विजपत्न्यां
654	7	इत्यादित्यपुराण
	12	वचनैः निन्द्यवृत्तीनामेव
655	6	वाक्यान्तरविधेयद्रव्यदेवताग्राहकत्वं अन्यथा तत्रापि आक्षेपेण अनियतद्रव्यविशेषादिकल्पनयैव पर्यवसानादुत्पत्तिशिष्टगुणावरोधन्या-येन वाक्यान्तरस्थद्रव्य
	24	शेषिसङ्कोचोऽत्रायुक्तः
656	6	प्रधानसङ्कोचो नायुक्तः
	15	नैव मन्त्रवर्णाद्विशेषे व्रीहिपदं धान्यविशेष इव
657	12	उपनयनादिसर्वसंस्कारस्याधानपूर्वक
	20	पठिते रथकारमुपनयीतेति वचने रथकारपदं माहिष्योत्पन्नरथकार-परतयैव व्याख्यातं निबन्धकारैः एवं स्थिते तद्वदेवाधानप्रायपाठे पठितरथकार
	26	ततं मे अपस्तदुतायते—विघ्नापस
659	5	तथा निषादस्थपतिरिति समासेपि
661	1	यदार्थस्पष्टीकरणमतन्त्रीकृत्य
	4	समासेऽपि नीलादिपदानां लक्षणयैव सामानाधिकरण्येन श्रुत्या तदभावात् कर्मधारयसमासानुपपत्तेः पूर्वं व्यस्तप्रयोगे येषां पदानां शक्त्या
	7	कॢप्तं तत्र षष्ठीतत्पुरुष इति तत्र
	8	यत्रैवानुपपत्तिः

Page	Line	
	13	विशेषोऽस्ति। क्वचिदपि राजसंबन्ध्यभिधानविवक्षया राजपुरुष इत्यप्रयोगात् अतो राजपदस्य व्यस्तप्रयोगे राजसंबन्ध्यनभिधायकत्वात् न राजपुरुष इति राजसम्बन्ध्यभिधायक
662	8	हिरण्यमिति स्मृतिपादे वार्तिके
664	3	**कल्प्याधिकारविधाविति** । ये ऋद्धिकामाः कर्तारः ते फलभोक्तार इति कल्प्येऽधिकारविधावित्यर्थः । **बाधितत्वादिति** । इच्छायाः प्रत्येकवृत्तित्वेनेति शेषः । **पशूनित्यादिवदिति** । सप्तदश
	6	**बहुत्वान्वयात्** । प्रत्येकमृद्धिकामत्वावगमात् तदुद्देशेन सत्रस्य **प्रत्येकवृत्ति**
	11	प्रमाणाभावेनासन्मतेऽप्यकर्तृ
667	13	पूर्वपक्षमाह—**तथापीति** । यद्यपि ग्रहैकत्वादेः कथमपि भावनान्वयासंभवादविवक्षायामपि प्रकृते एकत्वादेर्भावनान्वयस्य व्युत्पन्नत्वादनुवाद्यत्वेऽपि
669	23	दर्शितस्य न्यायस्य
	26	यागविधानेन
671	8	न च वीतेच्छस्य समापनम्
	13	वाक्यगम्यफलकर्तव्यता
	16	समाप्त्यंशस्यैव विधेयत्वे
673	12	फलभूमापर्यन्त
674	10	अकामितं फलं न भवतीति
	25	सत्येव यथा फलोपधायकं तथा सङ्कल्पितसाङ्गप्रधानप्रयोगान्ते उत्पद्यमानमपि परमापूर्वं यथा सङ्कल्पितं तथैव साङ्गप्रयोगानुष्ठाने सत्येव फलोपधायकमित्यपि
675	1	अनुष्ठानं सङ्कल्पितवतो मध्ये
675	2	प्रयोगोपक्रमांशेन पशुकामकर्तृत्वसिद्धावपि पूर्वं सङ्कल्पितस्य कामनाविरहानन्तरकालीनानुष्ठेयसाङ्गप्रयोगस्य

Page	Line	
	12	फलावाप्त्या अस्वर्गकाम
	13	तत्र अयथारम्भ
	19	फलोत्पत्त्यापत्तिः
676	9	समापनीयमिति सामान्येन अथवा शिष्टविगर्हणाभयात् प्रक्रान्तं समापनीयमिति श्रुतिकल्पना
677	10	विशेषणमसकृद्दर्शितम्
	20	तत् कल्प्यते
678	14	तर्कपादे शास्त्रदीपिकायाम्
	21	जनकत्वबोधतात्पर्यस्य वक्ष्यमाणरीत्या प्राथमिकबोधविषयत्वकल्पनेन
	23	अङ्गीकारेण पूर्वोक्तवाक्यार्थाश्रयणं कार्यमिति । एवं सत्यपि यदि भक्षणाभावापेक्षया कर्तुं शक्यस्य
679	14	उत्तरत्रैव तस्य सम्यक्
	21	यो ब्राह्मणस्तं न हन्यात् इति
681	21	पेक्षयाऽकृतनञ्निष्ठस्य
682	2	रूपेण लिङ्वाच्यत्वकल्पनया अन्यलभ्यत्वोपपत्तेः न नञ्वाच्यत्व-कल्पनमिति मतं तदा आख्यातत्वेन रूपेण प्रवृत्तिबोधकस्य
	9	लिङादिनाऽननुवादात् विधाने वाक्यभेदविकल्पयोरापत्तेश्च । आख्यातत्वेन रूपेण प्रवृत्तिवाचकस्यापि लिङो नञ्गतनिवर्तना-वाचित्वतात्पर्यग्राहकत्वकल्पने
682	24	निवृत्तिफलकनिवर्तना
683	7	इष्टवाक्यार्थोपपादनं सम्भवति तथापि समानपदश्रुत्यवगतान्वयबाधा-पत्तेः कार्यकारणभावान्तरकल्पनापत्तेः न तादृशान्वयो युक्तः एवं-रूपेणापि निवर्तनावाक्यार्थोपपादने शक्त्यन्तर
	11	सम्बन्धविषया भानेनान्य
	17	विशेषः अश्रुतेऽपि
	18	आक्षिप्य जातिभ्रंशकरत्वादिनरकपातादिरूपः
684	13	विध्यर्थप्रवर्तनाऽनूद्य
	22	इति वदन् **विध्यर्थस्य**

Page	Line	
	8	समभिव्याहृत: तस्यैव प्रतिपक्षमभिधत्ते । ततश्च यथैव नास्तीत्यत्र अस्तिशब्दयुक्तो नञ् सत्त्वप्रतिपक्षमसत्त्वं प्रतिपादयति तथैव प्रेरणात्मकविधिसमभिव्याहृतस्तत्प्रत्यनीकं
686	4	नादर इत्यर्थ:
688	2	क्रम एव प्रायश्चित्तमिति । इतरथा सान्तत्यानुष्ठानादतिपातस्यैवासम्भवे प्रायश्चित्ताम्नानानुपपत्ते: विहितकाल एव नैमित्तिकातिक्रमे प्रायश्चित्तमित्यर्थ: । नन्वेवमपि
689	17	निर्निमित्तदानानाम्
690	7	लक्षणस्याधिकारस्यावृत्ति:
	8	निवृत्तेर्नावृत्ति:
691	5	तिष्ठेत् व्रजेत् यातीत्यादौ सप्तमी
692	7	वसन्तकालविधायकत्वं नास्तीत्युक्तम् । अतो वसन्ते ज्योतिषेति कालविधायकं वचनं व्यर्थमिव, तथापि काम्यसोमप्रयोगाङ्गकाल विधानार्थं
694	2	उताङ्गैकदेशसमर्थस्यापीति
695	9	यथा चाप्स्ववभृथेन....करणत्वात् तथासाङ्ग
	15	श्रुत्या सर्वाङ्गविनियोगेन अङ्गानामन्वयात् तस्यैव साङ्गस्य प्रधानस्य यावज्जीववाक्येन जीवने निमित्ते प्रयोगे विधातव्ये प्रागवगतसर्वाङ्ग
697	6	फलभावना यागकरणिकेतिकर्तव्यतोपेता
	18	गतनियतानुष्ठापकत्व
698	1	**कल्प्यस्य** प्रत्यवायजनकाकरणप्रतियोगित्वस्य प्राथमिकबोधविषयत्वमुक्तं नैव विरुध्यते । अत एवेष्टविशेषापेक्षया कल्प्यमानस्यापि
	19	फलानर्थिनोऽपि निमित्तवशादेव प्रवृत्ति: कामप्रयुक्तं काम्यं नित्यनिमित्तप्रयुक्तं नित्यमिति व्यपदेशभेद इति त्रितयमुपपद्यत इति वाच्यम् । अकामितस्यापि फलस्य
701	9	दुर्ज्ञेयत्वेनाज्ञानादेव
	23	स्वरूपान्तर्गतस्य तस्यैवैकस्य

Page	Line	
702	4	निमित्ते यथाशक्त्यप्यङ्गसहितं प्रधानं कुर्यादित्येवं शक्त्यवच्छेद-कल्पनम् । नचैतावता नित्यनैमित्तिकयोः सर्वदैव यथाशक्त्युपबन्धः शास्त्रार्थ इति भ्रमितव्यम् । निमित्ते प्रधानावश्यकर्तव्यताविधानस्यैव शास्त्रार्थत्वात् । स च यदि समग्राङ्गाचरणेन सिद्ध्यति तदा किमिति यथाशक्त्युपबन्धः ।
702	5	उपबन्धेन तत्सम्पादनमिति भावः । न चैवं काम्येष्वपि प्रधान-वाक्ये स्वर्गकामादिमात्रस्य अधिकारावगमात् तद्बलेनाङ्गानां यथा-शक्त्युपसंहारः
706	6	तथात्वे स्वर्गादिविषयेच्छायां वीतायां स्वर्गाद्यवाप्तौ वा कदाचित् पुरुषबुद्धौ उपक्रान्तकर्मजन्यत्वेनोपस्थितपुत्रादीनामेव फलत्वापत्त्या दूरस्थस्य पापक्षयस्य फलत्वानापत्तेः ।
	7	स्वर्गादि....फलत्वापत्तेश्च—This portion in omitted.
107	16	यद्यपि नीवाराणामपि साधनत्वस्य व्रीहिशास्त्रानुमतत्वात् प्रतिनिधिना क्रियमाणेऽपि प्रधाने अस्त्येव प्रतिनिधेरप्यङ्गत्वमिति काम्यप्रयोगा-रम्भोत्तरमशक्त्या व्रीहीणामलाभे
709	6	तेषां यागाङ्गत्वेन **विधायकेति**
	19	**तदभावे न** द्रव्यान्तरमुपादीयेत । न चैतदस्ति । प्रधानविधिनैव प्रयुज्यमानेषु नियममात्रं व्रीहिवाक्येन क्रियते अतः तदभावेपि त्यागमात्रं प्रधानमेव **द्रव्यान्तर**
712	6	द्वारस्यैवाभावात् देवताभावः स्पष्टः
716	15	काङ्क्षितप्रेताधान
	16	**पत्तेः ।** अत एव पूर्वोक्तरीत्या यजमानविषये एव त्रेताग्निदाह-विधानोपपत्तेः नैत्रौपासनेनापि सह प्रेताधानोत्पादितात्रेताग्नीनां विकल्पो युक्तः
	20	**ग्निभिरेव** दाहः
719	20	**तैरेव** दाहो युक्तः

Page	Line	
	25	धानिविषये श्रौताग्न्यभावे औपासनस्य तद्विच्छेदादौ निमित्ते स्मार्तत्रेताधानोत्पादनस्य च वचनान्तरेण प्राप्तत्वात् यः पश्वादित्यंशमात्रे विधायकत्वं सर्वाधानि
723	1	भवत्येव इति भवत्येव कर्तृ
	7	गतकर्तरि स्पष्ट
	12	दीक्षितान्यतममरणे
725		वपनादि फलिसं
726	17	बन्धः अत एव न ब्राह्मणतर्पणादिरूपान्तिमपदार्थे यथाशक्त्युपबन्धः तस्य
	19	इत्यन्तरा पापक्षयो भवति । एवं सकलनित्यनैमित्तिककाम्यकर्मानुष्ठाने मध्ये प्रारम्भनिमित्तकसमाप्तेरप्यन्तरा प्रसङ्गेनानुष्ठानात् नान्तरीयकस्तज्जन्यः पापक्षय
	24	फलकत्वे प्रधानस्य तादृशस्थले निष्फलत्वापत्तेः । यदि तु प्रधानमत्र निष्फलमेव समाप्तेरेव तु फलमित्युच्यते तदा ततः पूर्वं मरणेऽपि तत्समानमित्युभयत्रापि प्रधान
731	21	तेषु च गृहीतेषु व्रीहि
732	5	तेषामपूर्वीयत्वं सिद्ध्यति
	10	कथञ्चित् प्रागुत्तरं वा येषां
733	1	प्रतिनिधिविचारप्रसङ्गेन
	14	चौर्यादिना अस्पृश्यद्रव्यान्तर
736	20	भूतानामिन्द्रवाय्वादिदेवतानां
	14	अतश्च पूतीकगतविजातीयावयवसंसर्गित्वेन सोमावयवानामेव साधनतानियमे पूतीक
737	1	स्नानस्य नित्यत्वेन नित्यैः धर्मविधिभिः संबन्धेऽविरुद्धेपि सोमविधेः नित्यत्वेन पूतीकविधेः नित्यत्वात्
	5	प्रकृते सोमरसाभावात् तत्र
738	4	धिकरणत्रयार्थं
	10	न तु अन्नेन हविषा

Page	Line	
739	3	विकल्पित द्रव्य
740	5	प्रधानकार्यमात्रे Instead of प्रधानमात्रकार्ये
	14	यागाङ्गत्वेन आरुण्यस्य क्रयाङ्गत्वेनेव
742	7	सर्वमते हविष्ट्वात्
745	10	देवतायै तद्धविरन्तरं निर्वपेदित्यर्थः । पूर्ववाक्यवैयर्थ्यापत्ते-रिति । यदि मीमांसकमतानुसारेण सर्वत्वमविवक्षितं कृत्वा एका-दिहविर्नाशेप्याज्यं विधीयेत तदा हविरन्तर
	18	नाशस्य न निमित्तत्वं
	19	व्यापत्तावबोढासु
748	6	भूतानां नैमित्तिकानां क्रतु
	10	अहुत Instead of हुत
	20	उर्वरितस्य सर्वस्यापि शेषशब्दवाच्यत्वेन प्रतिपाद्यत्वादेकदा स्विष्ट-कृत्संस्कार्यत्वेन गृहीतोत्तरार्धावयवस्य नाशेऽपि शेषत्वेन संस्कार्यस्य सत्त्वात् उर्वरितेनैव
750	4	प्रयाजशेषाभिघारणन्यायेन तत्संस्कार्यत्वमुपपादयति— ऋत्विजां तु भक्षस्येति । एतावांस्तु विशेषः, तत्र श्रुतेन हविरर्थविधिना प्रयाजशेषप्रतिपत्ति
	18	द्रष्टव्यम् कर्तृनियमेन कर्तृ
751	20	कल्पनस्य धारण
752	22	ऋत्विग्भिः भक्षयितव्य
754	5	न is omitted and सिद्धान्तसिद्धि instead of असिद्धि
	8	इत्युक्तम् तेन निमित्तपरत्वाङ्गीकारे संस्कार्यत्वं न सिद्ध्यतीत्यभि-प्रेतं भवति । तत्र स्वयं निमित्तपरत्वेऽपि संस्कारकत्वं होमस्योप-पादयति — निमित्तत्वेऽपीति
756	13	तत्रैवाहवनीयविधानेन भिन्नाहवनीययोः विकल्पापत्त्या
757	21	निमित्तत्वं तस्य, अथवा शाब्दं निमित्तत्वमेव
759	15	भावान्निमित्तत्वानुपपत्तेः अयोगव्यावृत्त्याहविरतिरिक्तस्यापि सर्वदा नाशसम्भवाद्यस्य

Page	Line	
761	5	**भावः ।** येषामपि शाब्दिकानां "एकादिशब्दवाच्यायाः कर्मण्यङ्गत्वमिष्यते । सङ्ख्यायाः खनति द्वाभ्यामिति रूपाद्धि साऽऽश्रिता" इति हरिकारिकानुरोधेन प्रकृत्युपात्तसङ्ख्याया विवक्षेत्याग्रहः तेषामपि यस्योभयमित्यादौ अवयवद्वयारब्धसङ्घः उभयपदवाच्यः न तु सङ्ख्यावाच्युभयशब्द इति एकावयवनाशेऽपि समुदायस्य विनाशादुभयार्तेर्निमित्तत्वोपपत्तेः इति हेलाराजीय तद्व्याख्यादर्शितरीत्या अन्यतरार्तावप्येतत्प्रायश्चित्ताविघातो नानुपपन्न इति ज्ञेयम् । **परमार्थतस्तु**
762	1	**नाशे** प्रायश्चित्तस्य पूर्वमाम्नानात् आर्तिप्रकरणाच्च परिशेषादेव उभयहविरार्तेर्निमित्तत्वलाभोपपत्तेः हविर्मात्रस्यापि निमित्तत्वे न बाधकं तथापि उभयार्तौ **प्रायश्चित्त**
	10	**पक्षद्वयेपि** इत्यादिग्रन्थः पूज्यपादलिखितप्रथमपुस्तकशोधरूपेण लिखितोऽपि अन्यैर्लिखितोऽयुक्तश्चेति मयोपेक्षितः । अत्र चार्तिपदेन दोषापहारयोरपि सङ्ग्रहः
763	7	उपलक्षणत्वेन जृम्भाया निमित्तत्वेन पर्यवसानं तथेहापि भक्षणकर्त्रुपभूतयोः होमाभिषवयोर्निमित्तत्वे यन्निष्ठौ होमाभिषवौ तयोर्निमित्तभूतयोः सतोः तैर्भक्षणं कर्तव्यमित्यर्थः ।
764	13	**देयत्वमिति ।** इह तु श्रूयमाणे उपादेयत्वं कल्पये तूद्देश्यत्वमिति ।
765	3	**संशये** उभयाग्न्यनुगमनकोटिः सिद्धान्तपक्षत्वेनोपन्यस्ता । तत्र सिद्धान्ते उभयाग्न्यनुगमने प्रायश्चित्तवत् **त्रितयाग्न्यनु**
766	3	ऊर्ध्वज्ञुरासीन instead of अध्वर्युरासीन
767	5	**आख्यातेन** सम्बध्यते । तथोभयपदमपि असमस्तत्वात्तेनैव सम्बध्यते न हविषा । नामपदानां परस्परासम्बद्धानां आख्यातेन **सम्बन्धात्**
	7	**लुप्तद्धितः** पञ्चशरावशब्दोऽत्र पञ्चशरावपरिमितं द्रव्यमभिधत्त इत्युक्तम् । तेन सूत्रेण परिमाणवाचकात् प्रस्थादिशब्दात् प्रस्थः परिमाणमस्येत्यर्थे **प्रास्थिको**

Page	Line	
	87	omits इत्युक्तं तत् and reads साधनद्रव्य instead of द्रव्यसाधन
768	13	**बाधः** इति चतुस्सङ्ख्याया अविरोधेनैव **पञ्चशरात्र** । omits अत् एवैतदनुरोधेनैव
769	1	**मागधीय**प्रकरणे शरावोऽष्टपलं तद्वत् ज्ञेयमत्र विचक्षणैः । शरावाभ्यां भवेत् प्रस्थस्तथाढकः इत्यादिना **अष्टपलरूपपरिमाण**
	1	प्रसक्तं Instead of प्रसिद्धं
	10	अयमित्यर्थः instead of अयमर्थः
770	2	प्राप्तेः instead of सत्त्वे
771	1	adds असंस्कृत before लौकिक
	5	प्रयोगे instead of प्रयोज्य
772	14	inserts तत् after पदं
	15	after तत्स्थाने add इत्यस्य
	22	समानं for समापन्नं
773	5	**अत्र** सर्वाभ्यो वा एष देवताभ्यः सर्वेभ्यः छन्दोभ्यः आत्मानमागुरते यः सत्रायागुरते स विश्वजिताऽतिरात्रेण सर्वपृष्ठेन सर्वस्तोमेन सर्ववेदसदक्षिणेन यजेत सर्वाभ्य एव देवताभ्यः सर्वेभ्यः पृष्ठेभ्यः सर्वेभ्यश्छन्दोभ्यः आत्मानं निष्क्रीणीते इति विधायके वाक्ये निष्क्रयद्वारेण विश्वजितः संस्तवस्य सत्रं संकल्प्य सत्रानुष्ठानेऽनुपपत्तेः सत्रसङ्कल्पानन्तरमस्य विधानं आपाततः प्रतीयमानमपि न युक्तमित्यभिप्रेत्य सत्रोद्यमननिवृत्तिनिमित्तपरतया सत्रायागुरत इति पदं व्याचष्टे—**सत्रसङ्कल्परूपमिति । विश्व**
779	7	after शाखायाः add सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीति
	14	**सहार्थकतृतीया** करणत्वार्थकतृतीया**वत्**
	15	शाखाया गुणत्वात् **शाखया**
781	4	अतिशयेन स्थूलाः स्थविष्ठपदेन अतिशयेन क्षुद्राश्च क्षोदिष्ठपदेन
786	8	निराकाङ्क्षं तत्राङ्क्षाभावेन

Page	Line	
787	20	**लक्षकेन** लक्ष्यमाणे उपांशुयाजे तस्य चारितार्थ्यम् **उपांशु**
788		प्रकृतानां instead of प्रकृतौ स्थितानाम्
789	5	**परिहृतं** तत् देवतान्तरविधीनां लोकसिद्धद्रव्येष्वेव तद्विधानेन चारितार्थ्यात् प्रकृतानां ग्रहणे प्रमाणाभावेन दार्शिकहविष्षु देवतान्तरविधानेन पूर्वदेवता**पनयस्य**
	5	यदपि instead of यदा तु
790	5	**स्थविष्ठाणिष्ठवाक्ययोः**
	18	**विधिप्राप्तदर्शव्यतिक्रम**
791	6	भान्त्या अन्वाधान in the place of इति श्रुत्या वेदि
792	4	**उद्देशेन** विभाग
	5	**पूर्वदेव**ताकपूर्वयागकर्तव्यताप्रतिप्रसवपरत्वमाश्रीयते ततश्चापनयस्य विहितस्य वैयर्थ्यपरिहारार्थमग्रे तैरेव द्रव्यैः पूर्वदेवे यागकर्तव्यतानुमतेः तदपेक्षितदेवता**विधानार्थम्**
792	7	**परि**जिहीर्षया श्वः **करिष्यमाण**
793	14	स्थापकविशेषाभावे
794	6	**विभागस्यापीति ।** इत्यभिप्रेत्यापनयविधिबलादेव सिद्धान्तोपपत्तिमनुसरति—किञ्चेति । यच्छब्दस्यापि पशुकामार्थेष्टिवाक्य इव कर्मान्तरत्वप्रतिबन्धकत्वासिद्धिश्च । **पदद्वयमिति**
953	3	**भावनान्तर**विधान**पक्षे**
	4	लक्षणां कृत्वा द्रव्यदेवतयोः
	17	इन्द्रस्य नित्य instead of द्रव्यनित्य
797	6	**काङ्क्षतया** अवस्थितानामुद्देश्यतयाऽन्वययोग्यत्वात् उद्देश्यभेदप्रयुक्तं वाक्यभेदमापतन्तं अपनयविधिरेवानुमन्यत इत्येवार्थः सिद्ध्येत् **नत्वेतावता**
798	6	**तेन सह** त्रेधापदार्थान्वयानुपपत्तेः अगत्या त्रेधापदानुरोधेन तण्डुलपदे यागत्रैविध्यात् त्रेधाभूतह**विर्मात्र**लाभः
	7	omits त्रेधा—तत्र and from लक्षणया to सामान्य

Page	Line	
	16	दुर्घटैव
	17	अतो न स्थविष्ठादिवाक्येषु **स्थविष्ठ**
	17	**द्रव्याणां** उपादेयत्वान्वयो युक्तः । अत एव वाक्यभेदापत्तिमसहमानेन वार्तिककृता भाष्यानारूढ एव विशिष्टभावनान्तरविधिपक्षः प्रथमत एव तथोपपादितो यथा न द्रव्याणां प्रकृतानामुद्देश्यत्वप्रसक्तिर्मध्यमादिवाक्येषु भवति । तच्च तदैव भवति यदि **यागसम्बन्धे तेष्वेव** प्रकृतेषु
799	12	**कर्मान्तरत्वप्रतिबन्धकादिकं तत्तद्द्रव्याणां**
	15	**विधानं** देवतान्तरमात्रविधानं वेति वक्तव्यम् तत्रापि भावनान्तरविधौ गौरवात् देवतान्तरविधानमेवाभिमतमिति । तथा असन्नयतोऽप्यधिकारप्रस्तावाधिकरणे तत्रैवोक्तम् । यत्तु भावनान्तरविधानं **वाक्यभेद**
	17	निस्तरण for निर्णय
799	19	भवेत्, अस्ति तु सः— in the place of वाचो युक्ति — यागस्तु
	21	एवेत्यवाक्यभेदः । द्रव्यदेवतयोः instead of द्रव्येषु
802	16	द्रव्य instead of इन्द्र
803	14	नत्वग्रे for नह्यग्नेः
	14	**अन्यथा** स्वकालक्रियमाणादर्शयागव्यक्तीनामेव देवतान्तरद्रव्यान्तरविकारापत्तौ अकालप्रारब्धप्रयोगलोपस्यैवापत्तेः
804		add तथा before मध्यमादि
805	4	दोषजनकः अथवा अत्रैव कर्तव्ये दर्शे तदीयकालप्रारम्भ एव दोषजनक **इति**
	7	**निपातनलिङ्गाच्च**
	13	स महत्यामेव for समाप्तामेव
806	1	आसीत, **सायं**
	3	**तदर्थं** न निदध्यात्

Page	Line	
	16	प्रहरान्तरेण for प्रकारान्तरेण
	19	तावदेवोक्तं for तावत्येवोक्तं
	22	यत्तदनभिधानं तदेवाभ्युदितेष्टौ विनियोगमापादयति । तथा अभ्युच्चयाभावे आतञ्चनार्थनिहितार्धप्रतिपत्तिवत् अपरस्यार्धस्य प्रतिपत्त्यनभिधानं
807	1	read मध्यपतिते
	3	तदुक्तम् अर्धमात्रविधिरिति । अमुख्यकालकृतसायंदोहार्धेनैव आतञ्चनं कार्यमित्येवं नियमविधिरुपपद्यत इत्यर्थः । अभ्युदिष्टौ प्राप्तत्वादिति । अभ्युदि
	18	for विहितं read विगतं
108	4	omits श्रवणत्व
	12	क्रियान्वय्येव, तण्डुलपदं तु
	17	पञ्चशराववदेवात्र कर्मान्तरत्वमेव
	18	यद्यपि तैः
	19	कर्मान्तरे एव प्रकृति
809	23	चन्द्राभ्युदयापरोक्ष for पक्ष
810	2	द्वेधा विभागकर्मणो
	16	तन्निश्चये for तन्निश्चयात्
	20	तथा सान्नाय्यादिदेवताप्रकाशकपदघटितमन्त्रप्राप्तिरूहेन
812	1	विधानं अपनयविधिं विना न संभवति
	6	omits from विशिष्ट to साधनत्व
	18	सम्प्रतिपन्नदेवताकत्वलाभप्रयोजनम् । अथवा विभागे यजमानकर्तृकत्वलाभप्रयोजनं चोभयत्रापि सममेवेति ध्येयम् । अत्र दशमे आग्नेयैन्द्राग्नयाज्यानुवाक्यामध्ये
	19	उपांशुयाजाङ्गत्वं omits from पौर्णमास्यामेव to पांशुयाजाङ्गत्वं l. 1 p 813
813	7	प्रत्यक्षमेव अतः पौर्ण

Page	Line	
815	12	मध्यमान् for मध्यमानां
	15	वचनेन for वचने
817	18	व्यृद्धभाग्भ्यो निर्वपेत् तथैकदेशोऽनिरुप्तेऽभ्युदिते व्यृद्धभाग्भ्यः शेषं निर्वपेत्
817	19	पदार्थे सामिकृते चन्द्राभ्युदयज्ञाने सति परिशिष्टं तूष्णीं कर्तव्यं यथानुवचनप्रैषयाज्याद्यवयवात्मके एकस्मिन् प्रदानरूपे पदार्थे द्रष्टव्य
818	2	तत्तद्द्रव्यसाहित्यं यदि न विधिविषयो भवति तदा सन्नयतोऽपि औषधद्रव्यसाहित्यस्याप्यर्थसिद्धत्वेनाविधिना यागानां समुच्चयविधेयत्व
	5	omits आरुण्यगुणानां
	8	विवक्षितमिति । किञ्च यागद्वयावच्छिन्नैकभावनाविधानेऽपि यागद्वयसाहित्यविधिवशादेव नासन्नयतः शास्त्रार्थसिद्धिरिति नासन्नयतो धिकारः । अत एव यागद्वयावच्छिन्नैकभावनाविधानेनैव अर्थलभ्यस्य यागसाहित्यस्याप्यविधेयत्वात् यागद्वयावच्छिन्नत्वत्यागेपि न दोषः । अतएव
819	6	साहित्याविवक्षाधीनता
	12	श्रयणेप्येवमेवासन्नयतः
	17	साध्य एक एवाष्ट
	20	विधिना श्रपणानुवादेन साहित्यमात्रस्यैव विधेयत्वात् यस्य वाक्यान्तरेण विहितं श्रपणं तत्रैव साहित्यप्राप्तौ पुरोडाशस्य श्रपणसत्त्वे
820	6	औषधस्य श्रपणप्राप्तिमुद्धाव्य सह श्रपयतीति वाक्ये श्रपणस्याविधानाभ्युपगमे तण्डुलश्रपणस्यैवाप्राप्तौ तस्य दधिसाहित्यसम्पत्तये दध्नोऽपि श्रपण
	7	omits from अविधान to पेषणस्य in line 7
	18	नुवादत्वं तन्त्रत्वे च प्रणीताभिः पुरोडाशत्रयकरणं सिद्धान्ते
	24	read शृतवत्सर्वथा दधि
821	18	यावदनुग्रहसम्भवे

Page	Line	
823	2	read तदर्थैकयविभाग
	3	read द्रव्यपरत्वात्प्रकृति
	9	**साधितं** तथैवास्यापीत्यर्थः
	11	फलमित्युक्तमपि खण्ड
825		नुवाद इत्यनुवादरूपे
827	2	उपसदां च विहितानां
	4	**स्तूयते** द्वाभ्यां दीक्षाभ्यां **द्वाभ्यां**
828	3	read चरणरूपस्य प्रायश्चित्तपुनरनुष्ठानयोः
829	6	होत्रहोम
830	2	वर्तमानार्थक्तप्रत्यय
	16	**द्वयोरेव** सायंप्रातर्होमयोः तथैव समस्यहोमः इत्यर्थः । अनेनैव न्यायेनानेकहोमकालातिपत्तौ अग्रेऽपि । अत्र च यदा सायंप्रातर्होमयोरेव **तन्त्रेण**
831	1	होमानां सायं instead of प्रातः
836	5	**प्रयोगे** शास्त्रद्वयं विकल्पेन निविशते इह तु परनिमित्तरहितप्रयोगे यौगपद्येनोत्पन्ननिमित्तद्वयवति वा प्रयोगे पूर्वशास्त्रस्य
838	2	**भज्येतयस्य** पाक्षिकानुवादत्वमङ्गीकृत्यापि अक्रीतराजकस्य यथा निमित्तप्राप्तेः भवत्येव विश्वजिदित्युक्तं तथेहापीत्यर्थः । **अनिवारणादिति** वस्तुतस्तु **पाक्षिक**
839	1	संभवतः for संभवः
	5	read अदाक्षिण्याभावेपि
	11	यद्वत्तं
	21	प्रयोगमात्रमित्येव
840	2	आनन्तर्यरूपक्रम
841	1	कण्वशुनकात्रिवध्र्यश्च
842	10	**द्वितीयप्रयाजकार्योद्देशेन** च नराशंसविधाने उद्देश्यानेकताप्रयुक्तो वाक्यभेदः । यद्यपि वासिष्ठानामिति षष्ठ्यन्तस्य प्राचांमते द्वितीयप्रयाजपदेनान्वयो

Page	Line	
	15	स्तावकतया for सावकाशतया
845	3	पशु before निष्पन्न and द्रव्यत्वस्य चोदक
	13	**पुरोहिताविरयन्य** इति पठित्वा राजपदवैयर्थ्यप्रसङ्गात् पूर्वपदे लक्षणायां इत्येव लिखितुं योग्येपि 'अत: एकस्यैव राज्ञो द्वौ पुरोहितौ इत्यन्ये—**इत्यत:**
	15	adds पुरोहितं after यद्यपि
	20	read राज्ञोरेव फलचमसकल्पनैवात्र
846	7	read द्वितीयत्वे and न्यायेन सत्रेपि यद्यपि
	15	चमसपात्रेषूभयो:
849	4	कारोऽथवा वैप
852	2	सामान्यवाक्यविहित
856	7	स्यात् दत्तस्य पुन:
857	5	read वपितु सर्वस्वं नेति सर्वस्व
	14	read क्रतु for कर्तृ
	17	पत्तेरित्यर्थ: । **लाघवमिति** । यत्स्वं ददाति तत्सर्वमिति वचनव्यक्त्यङ्गीकारेण यस्य द्रव्यस्य दक्षिणादानसम्बन्ध: प्रसक्त: तत्रैव सर्वतामात्रविधाने लाघवमित्यर्थ: । **तस्य दानापत्तेरिति** । प्रकृतौ दक्षिणार्थभागस्य दक्षिणार्थत्वादेव सर्वस्यैव दानापत्ते: अतिदेशपरम्परया विश्वजित्यपि तत्सिद्धौ सर्वताविधिवैयर्थ्यमित्यर्थ: । **दक्षिणार्थत्वादिति** । दक्षिणार्थत्वानुपपत्त्या न सर्वस्य दक्षिणार्थस्य दानं द्वादशशतसङ्ख्यापरिमितस्यैव तन्मध्ये दानविधानात् तावता नमनाभावे अवशिष्टस्य सर्वस्य दक्षिणार्थतया विनियोगेनापि दक्षिणार्थत्वोपपत्तिरित्यर्थ: । **एतत्पाद**
859	7	add तदन्यथयितुं befor भाष्योक्त
	12	read विश्वजित्पदस्याष्टरात्रोपलक्षणत्वा
	16	अङ्गानां चोपकार

Page	Line	
863	4	add अत्र in the beginning
	6	add बह्वृच: after तथा च
864	4	read तवापि for तदापि
870	6	add मात्रेण after तदनुग्रह
871	9	हृदयादियागसहितं कर्माप्स्वेव कर्तव्यम् । यदा तु वपा हविरवदानं वा स्कन्देदिति वचनान्तरे हविरवदानापेक्षया वपाया: पृथगुपादानात नावदानपदेन वपाया ग्रहणं
872	7	read शब्दस्य उत्पत्त्यावश्यकत्वेनेत्यनेनान्वय:
875	15	read पदैक for यदैक

NASALS IN TAMIL WITH SPECIAL REFERENCE TO THE DENTAL AND ALVEOLAR.

Dr. S. Shankar Raju Naidu, M.A., Ph.D.,
University of Madras.

Modern linguistics has established six nasals contained in the speech forms of languages. They are scientifically based on the manner and place of articulation. As such the nasal sounds produced from the velar, palalal, retroflex (or cerebreal) alveolar, dental and labial are ṅ, ñ, ṇ, n̲, n and m.

We know that in English, the available alphabets to denote the above six sounds are only two, namely, n and m. Hence to express the velar nasal, e.g., in 'king,' we use 'ng' and to denote the palatal nasal e.g. in 'bunch,' we use only 'n' which produces the palatal element due to 'ch' following 'n'. In Arabic, Persian and Urdu also we find only two alphabets to symbolise all the nasal elements that are necessary. For these languages, these two alphabets are (noon ن and meem م).

The alphabets used for all the Indo-Aryan languages, contain five items to denote all the above six nasal elements. Here no alphabet seems to have been evolved for the alveolar n̲. The case seems to be that in these languages n and n̲, that is the dental and the alveolar nasals are not phonemic and are found to be in complementary distribution. The following examples will suffice to exhibit the content of the above statement.

Even in the Dravidian Languages we find only the above five alphabets, represented in all languages *excluding Tamil.*

It is only in Tamil that there are six alphabets with independent script forms to denote the six nasals. These six forms have been in vogue right from the pre-Tolkappiyar period, that is, prior to the 4th century B. C. (Tolkappiyam - sutra No. 20),

ṅ ñ ṇ n m and n̲

are called mellulettu or nasals. (p. 3, Tolkappiyam, Vol. I. Eluttatikaram, by Dr. P. S. Subrahmanya Sastri, M.A., Ph.D., Professor of Oriental Studies, Bishop Heber College, Tiruchirapalli). Tolkappiyar says that these six alphabets have been in vogue among Tamils earlier than himself. He expresses this sentiment by

the words ' enba ' 'enmanar pulavar' etc. at the end of very many sutras of his work. Instances may be cited by referring to sutras Nos. 1, 3, 4, 6, 19, 20, 21 and 33, of Tolkappiyam which offer a detailed description of places occupied by the nasals. He says that the palatal, dental and labial nasals appear initially but not the other three, namely, velar, retroflex and the alveolar. (Tol. sutras, 61-64 ; Nannul sutra, 102). It may be noted that in Tamil there are instances where the alveolar and the dental appear in the final position. Eg. sutras 78, 79. பையன், வந்தான். போனான் ; வெரிந், பொருந் ; However palatal, retroflex and labial do occur finally (Sutra, 78). e.g. உரிஞ், கண், படம்.

Thus we see that it is only the velar nasal which does not appear in the final position. It may be pertinent to mention here that in the modern Tamil speech-forms, the dental nasal does not appear in the final position and hence this usage has become obsolete. The same is the case with the palatal nasal ; there is only one instance where the palatal nasal appears in the final position. That solitary example is URĪN (உரிஞ்), (Tol. Sutra, 80). Incidentally it may be mentioned that in Malayalam which has now become a developed language though it branched off from Tamil only a little before the 10th century, there are six distinct phonemes : (See article on ' The Nasal Phonemes in Malayalam ' The Indian Linguistics—Vol. XXI. by Dr. K. K. Raja). including the dental and the alveolar nasals. Even in Malayalam grammar ' Lilatilakam ' (14th century), the dental and the alveolar nasals are taken as two distinct consonants based on the difference in the place of articulation. This is substantiated by the minimal pair /ka:nkana:vil/ (=See on the tongue) and /ka:nkan̲a:vil/ (=See in the dream.)

Thus, we see, that all the six nasals which are now established on the basis of modern linguistics have been in practise right from the pre-Tolkappiyar period in Tamil. This is a significant feature, which is found in the history of the Tamil alphabets alone.

—: o :—

[This paper was read in the Dravidic Section of the All India Oriental Conference held in 1961 in Srinagar, Kashmir under the Presidentship of Prof. M. Mariappa Bhat.]

[A paper on ' A Comparative Study of Tamil and Nagari Alphabets ' has already been published in Tamil Culture, Vol. IX, No. 1, Jan. 1961.]

The Place of

BHARATI AND GUPTAJI

in

Indian National Movement.

Dr. S. N. GANESAN, M. A., Ph. D.,
Lecturer in Hindi, University of Madras

भारत के स्वाधीनता - आन्दोलन में

भारती एवं गुप्तजी का स्थान

डॉ. श. ना. गणेशन, एम. ए., पी-एच. डी.

भारत की जनता में स्वाधीनता की चेतना भरकर और उसे विदेशी शासन के विरुद्ध उत्तेजित करके हमारे देशीय आन्दोलन को सजीवता प्रदान करने में हमारी विविध भाषाओं के कवियों ने जो सहयोग दिया था, वह कम महत्त्व - पूर्ण नहीं है। भारतीय स्वाधीनता - संग्राम के इतिहास में बंकिम चन्द्र चटर्जी, रवीन्द्रनाथ ठाकुर, सुब्रह्मण्य भारती, मैथिलीशरण गुप्त आदि साहित्यकारों के नाम चिरस्मरणीय रहेंगे। जनता को प्राचीन भारत की गरिमा का बोध देकर और पराधीनता के अभिशापों को मार्मिक ढंग से दिखाकर नवजागरण का सन्देश देनेवाले इन लेखकों ने जन-मानस में ऐसा प्रभाव डाल रखा है, जो शताब्दियों बाद भी विलुप्त नहीं होगा। जैसे बँगला में रवीन्द्रनाथ ने तथा हिन्दी में मैथिलीशरण गुप्त ने अपनी ओज - भरी वाणी के द्वारा सैकड़ों वर्षों की पराधीनता से उद्भूत निष्क्रिय तन्द्रा में लीन जनता को जागरण की प्रेरणा दी उसी प्रकार तमिष् में सुब्रह्मण्य भारती ने।

संग्राम का वातावरण सज्जित करते हुए, तथा जनता को अटल आत्म-विश्वास के साथ आगे बढ़ाने का प्रयत्न करते हुए कई देश-प्रेमी महात्माओं ने सर्वस्व तजने को सन्नद्ध होकर बलि - पथ पर पद रखे, तो कई चिन्तकों और सुधारकों ने जनता के सांस्कृतिक उत्थान के लिए सबल प्रयत्न किया। इस कार्य में हमारी विविध भाषाओं के लेखकों और कवियों ने जो सहायता दी थी वह अमूल्य थी। देश में व्याप्त अज्ञान, अन्ध - विश्वास, एवं अनाचारों को दूर कर एक स्वस्थ एवं प्रबुद्ध समाज की स्थापना का प्रयत्न करनेवाले, तथा जनता में स्वतंत्रता का भाव जगानेवाले ऐसे कई कवि हुए हैं, जो तत्कालीन समाज में अनुपम प्रेरक शक्ति के रूप में थे। इन कवियों में हिन्दी में मैथिली

शरण गुप्त और तमिष् में सुब्रह्मण्य भारती अग्र गण्य हैं। जैसे लोकमान्य तिलक और महात्मा गान्धी ने अपने राजनैतिक कार्यों द्वारा जनता में शक्ति संचरित की, उसी प्रकार इन दोनों कवियों ने अपनी लेखनी की शक्ति से देश में एक आँधी ही उत्पन्न कर दी।

ये दोनों कवि ऐसे समय पर काव्य-क्षेत्र में आये जब भारत का इतिहास करवट बदलनेवाला था, जब साम्राज्यवादी शासन की लेन-देन के संबन्ध में गहरा चिन्तन करके उसके प्रति अपना कर्तव्य निश्चित करने की आवश्यकता थी। बाहर से सभ्यता के प्रचारक तथा भारत के उद्धारक, किन्तु सचमुच राज्य की आर्थिक ही नहीं, अपितु नैतिक एवं आध्यात्मिक शक्तियों को भी विनष्ट कर देश का घोर शोषण करनेवाले शासन-यंत्र के वास्तविक रूप को जनता के सम्मुख प्रकट करने की आवश्यकता थी। साथ साथ धर्म और जाति का नाम लेकर भाई भाई का गला काटनेवाले तथा जात पाँत एवं छूत-छात का नाम लेकर पारस्परिक वैमनस्य का पोषण करनेवाले धर्म के हिमायतियों की देश-विरुद्ध प्रवृत्तियों से जनता को अवगत करके एकता का सन्देश देना था; इन सब के कारण हत-प्रज्ञ होकर अपनी समस्त शक्तियों से हाथ धो बैठे निरीह सामान्य जनों को उनकी अन्तर्निहित शक्ति का परिचय देकर उन्हें भारत माता की स्वतंत्रता-प्राप्ति एवं मान-रक्षा के लिए उत्तेजित करना था। जनता सैकड़ों वर्षों के सांस्कृतिक पतन एवं आत्म-विस्मृति के कारण इतनी अज्ञ एवं अबोध हो गयी थी कि वह जो परतंत्रता का भार वहन कर रही थी, उससे भी अनभिज्ञ रही। उसे इस बात का ज्ञान देने की, तथा राजनैतिक, सामाजिक एवं सांस्कृतिक कारणों से अधिकाधिक दृढ़ हुए उनके सैकड़ों मानसिक बन्धनों को एक एक कर तोड़ फेंकने की आवश्यकता थी। सामाजिक सुधार एवं राजनैतिक जागृति के ध्येय से दयानन्द सरस्वती और राजा राम मोहन राय ने, रामकृष्ण परमहंस और विवेकानन्द ने, लोक-मान्य तिलक और महात्मा गान्धी ने जो कार्य किया उसके परिणामों को तीव्रतर बनाते हुए भारती और गुप्तजी ने अपनी रचनाओं के द्वारा भारत माता की सेवा की।

स्वतंत्रता का आन्दोलन चलाने के लिए जनता का जो मानसिक वातावरण अपेक्षित था, उसे तैयार करने में इनकी रचनायें विशेष सफल हुईं।

काव्य-भाषा को यथा - संभव सरल और सहज - बोध्य बनाकर उत्तेजना - दायक शैली में की गयी इनकी रचनायें जनता को अपार आवेश दे सकीं। गुप्त जी की 'भारत भारती' का युव - जनों पर जादू का सा प्रभाव पड़ा। इलाचन्द्र जोशी लिखते हैं, "हिन्दी का साधारण से साधारण पाठक भी उसे पढ़कर अपने को एक बहुत ही उदात्त और ऊँचे धरातल पर पहुँचा हुआ अनुभव करने लगा।"[1] भारत की कविताओं का प्रभाव भी कम नहीं था। देशीय आन्दोलन के समय तमिष् प्रदेश के प्रत्येक सभा - समाज और जुलूस में भारती के गीत सब से बड़े आकर्षण के विषय थे। आज भी सम्पूर्ण तमिष्-नाडु में वे अत्यन्त जनप्रिय हैं। शत - शत कण्ठों से बार बार गूँज उठने पर भी इन गीतों का आकर्षण तनिक भी कम नहीं हुआ है।

भारती और गुप्त जी युगानुकूल जागरण के सन्देश-वाहक होने पर भी प्राचीनता के उपासक थे। उन्हें भारतीय संस्कृति की उत्कृष्टता पर अटल विश्वास था और उसके उच्च आदर्शों के प्रति अपार आस्था थी। हमारे पुराण, इतिहास आदि की जो कथायें तथा विचार - धारायें, अपढ़ लोगों के भी हृदय में जीवित रहीं और जिनको उखाड़ फेंकने में पश्चिमी शिक्षा एवं सभ्यता भी असमर्थ हुईं, उनमें निश्चित ही अपार शक्ति थी। भारती एवं गुप्त जी को यह ज्ञात था कि इन पौराणिक विषयों का हमारी जनता से कैसा दृढ़ सम्बन्ध है। वे जानते थे कि जनता तक अपने विचारों तथा सन्देशों को पहुँचाने के लिए इन प्राचीन विषयों से अधिक अच्छा साधन और कुछ नहीं है। जन मन में रूढ़ - मूल इन विषयों का आधार लेकर इन कवियों ने जो रचनयें कीं, वे इन्हें जनता के निकट लाने में बहुत सहायक हुईं, और इन रचनाओं के माध्यम से अपने विचारों और आदर्शों को जनता तक पहुँचाने में ये सफल हुए। इस तरह परम्परागत देशीय संस्कृति पर आस्था रखते हुए, जीवन की विकासोन्मुख प्रवृत्तियों को पहचानकर, और स्वयं गतिशील होकर जन - कल्याण का मार्ग प्रशस्त करनेवाले इन कवियों को सच्चे अर्थ में देशीय कवि कह सकते हैं।

---

१. राष्ट्रकवि मैथिलीशरण गुप्त अभिनन्दन ग्रन्थ, कलकत्ता, १९५९, पृ. ५७.

मैथिलीशरण का सर्वाधिक प्रसिद्ध काव्य 'साकेत' भारतीय संस्कृति में अतुल्य स्थान रखनेवाली रामायण की कथा पर आधारित है, तो 'जय-भारत' के विषय के रूप में उन्होंने महाभारत के कथानक को ही स्वीकृत किया है। और 'द्वापर', 'जयद्रथ वध' 'शकुन्तला' आदि में भारतीय संस्कृति से सम्बन्धित अनेक घटनाओं का समावेश किया गया है। भारती ने भी राम, शक्ति, भारतीय दर्शन और भारतीय संस्कृति से सम्बन्धित अनेक अन्य विषयों पर काव्य-रचना की है। श्रीकृष्ण की उन्होने जितने रूपों में कल्पना की है वह सम्पूर्ण भारतीय वाङ्मय में ही अनूठी है। द्रौपदी-मान-भंग पर उन्होंने एक विशाल काव्य की रचना की है। इस प्रकार प्राचीनता पर मोह रखते हुए भी इन दोनों कवियों को रूढ़िवादी नहीं कह सकते। दोनों ने प्राचीन विषयों में नये अर्थ देखे हैं, नयी चेतना देखी है और अपनी प्रतिभा द्वारा उनमें नये जीवन की प्रतिष्ठा की है। भारती ने 'पांचाली-शपथ' में विदेशियों द्वारा पद-दलित भारत की निस्सहाय दशा को तथा परतंत्रता से मुक्त होने केलिए दृढ़-प्रतिज्ञ उसकी आत्म-शक्ति को दिखाया है। 'देशीय-गीत' में संगृहीत गीतों में अनेक रचनायें प्राचीन आदर्शों पर आस्था तथा नये विचारों और आदर्शों की स्थापना से समन्वित हैं। मैथिलीशरण की 'भारत-भारती' में भी यह द्रष्टव्य है। उनके अन्य काव्यों में भी यत्र-तत्र देशीय भावों का समावेश किया गया है।[१]

दोनों कवियों ने हमारी प्राचीन संस्कृति में जो कुछ उत्कृष्ट और अभिकाम्य हैं, उनको सुरक्षित रखना चाहा। गुप्तजी के संबन्ध में डॉ. रामकुमार वर्मा का कहना है—"भारतीय परम्परा का उनसे प्रबल समर्थक कौन है, जिसने उन समस्त इतिवृत्तों पर साहित्य को अनुप्राणित किया है, जिनसे देश और उसके इतिहास का वैभव स्थिर हो सकता है। .... वे राष्ट्र कवि हैं, महाकवि हैं।"[२] भारती के सम्बन्ध में भी ये शब्द पुर्णतः उचित लगते हैं। इस प्रकार प्राचीनता के महत्त्वपूर्ण एवं गरिमामय अंशों को सुरक्षित रखकर

---

१. 'साकेत' के अष्टम सर्ग में शत्रुघ्न के राजद्रोह का प्रसंग द्रष्टव्य है। 'जय भारत' में भी ऐसे कई प्रसंग हैं।

२. राष्ट्रकवि मैथिलीशरण गुप्त अभिनन्दन ग्रन्थ, पृ. ३१.

उन्हीं की नींव पर नव-निर्माण करने का सन्देश दोनों ने दिया है। ज्ञान, मान, दान, वीरता, धीरता आदि जिन गुणों केलिए भारत प्रसिद्ध था, उनकी दोनों ने प्रशंसा की है। भारती ने कहा है :—

अति समुन्नत है हमारा देश भारत विश्व में,
ज्ञान में, परमार्थ में, वर मान में, शुभ दान में,
गान में, मधु-मधुर मंजुल काव्य के निर्माण में,
धैर्य में, दृढ़ वीर्य में, ध्रुव हृदय के अवदान में,
सार-गर्भित शास्त्र-ग्रन्थों के अनन्त विधान में,
अति समुन्नत है हमारा देश भारत विश्व में ॥[१]

मैथिलीशरण भी प्राचीन भारत के इन गुणों की महिमा बताते कभी नहीं थकते। उन्होंने भारत के ज्ञान,[२] सत्य,[३] धर्म,[४] दान,[५] ज्ञान,[६] विद्या,[७] आदि की सप्रमाण विस्तृत चर्चा की है। प्राचीन भारत की वीरता युद्ध में ही नहीं थी, धर्म, कर्म और दान में भी थी।

थे कर्मवीर कि मृत्यु का भी ध्यान कुछ धरते न थे,
थे युद्धवीर कि काल से भी हम कभी डरते न थे।
थे दानवीर कि देह का भी लोभ हम करते न थे।
थे धर्म वीर कि प्राण के भी मोह पर मरते न थे।[८]

विषय की विस्तृति और दृष्टिकोण की व्यापकता की दृष्टि से देखा जाय तो भी हम इन दोनों महान कवियों को प्रायः एक ही स्तर पर पायेंगे। दोनों ने हमारी सांस्कृतिक परम्परा से संबन्धित अनेक विषयों पर रचना की है, देश

---

१. 'भारत देश' (भारत नाडु).
२. भारत भारती, (चिरगांव १३ वाँ सं., सं. २००७.) अतीत खण्ड, पद्य ३१.
३. वही, अ० खण्ड, पद्य ३२.
४. वही, अ० खण्ड, पद्य १९, १२३.
५. वही अ० खण्ड, पद्य ३३, ३४, १२३.
६. वही, अ० खण्ड, पद्य ६९-७१.
७. वही, अ० खण्ड, पद्य ७५-८२.
८. वही, अ० खण्ड, पद्य १२३.

की कतिपय समस्याओं का विवेचन किया है। मैथिलीशरण गुप्त ने बौद्ध धर्म, सिख धर्म आदि से भी संबन्धित विषयों पर रचना[१] करके अपनी विशाल दृष्टि का परिचय दिया है। हिन्दू धर्म पर विशेष आस्था होने पर भी[२] उन्होंने सब धर्मों की एकता दिखायी है,[३] और उन सब को मानव-जीवन के उन्नयन एवं लक्ष्य-प्राप्ति के लिए उपयुक्त माना है। भारती का दृष्टिकोण भी इतना विशाल है कि उन्होंने बुद्ध, मुहम्मद, नबी, गुरु गोविन्द आदि के महान सन्देशों को भी अपनी रचनाओं में स्थान दिया है। सर्वभूतों की स्वतंत्रता केलिए तड़पती हुई उनकी आत्मा ने बेल्जियम की स्वतंत्रता-प्राप्ति में हर्ष प्रकट किया है, और रूस के स्वाधीन होने पर उसे बधाई दी है।[४]

बीसवीं शती के प्रथम पाद के कवियों के सम्मुख कवि-कर्म के अतिरिक्त अन्य प्रकार के दायित्व भी थे। पराधीनता के विनाशकारी परिणामों से आक्रान्त तथा सड़ी - गली धार्मिक परम्पराओं के अन्धानुसरण से पतन के गर्त में गिरी जनता के बीच में और दम घुटानेवाले सामाजिक वातावरण में रहकर, जन जीवन से सम्पर्क रखनेवाला कोई कवि न कल्पना के गगन में ही सदा स्वच्छन्द विहार कर सकता था, और न दिमागी कसरत में ही अपनी प्रतिभा को समाप्त कर सकता था। ऐसे ही समय में, ऐसे ही वातावरण में गुप्तजी और भारती की सर्जनात्मक प्रवृत्ति का विकास हुआ। दोनों अपने दायित्वों से अवगत थे और दोनों ने जनता को उसकी हीन दशा समझाने का प्रयत्न किया। जब गान्धी जी और अन्य नेता अस्त-व्यस्त एवं जीर्ण - जर्जर दशा में पड़े समाज की जनता को शिक्षा देकर संग्राम के साधन जुटाने में मग्न थे, तब इन कवियों ने उसके अनुकूल वातावरण सजाने में अमूल्य कार्य किया। 'भारत भारती', 'गुरुकुल' आदि में गुप्तजी ने और 'देशीय गीत' में भारती ने भारतीय जनता की दरिद्रता, विवशता, उच्चवर्ग की विलासिता, धर्म - हीनता, अंध-विश्वास, जात-पांत, भ्रष्टाचार, अविद्या, मिथ्याडंबर, आदि कितनी ही बातों की ओर संकेत किया है।

---

१. 'यशोधरा', 'अनघ', 'गुरुकुल' आदि।

२. 'विख्यात हिन्दू धर्म ही सच्चा सनातन धर्म है।' भारत भारती, पृ १२७

३. 'पन्थ पन्थ ही है.' गुरु बोले, 'एक ठौर सब का गन्तव्य'

—गुरुकुल, चिरगांव, सं २००४, पृ ६५

४. द्रष्टव्य 'बेल्जियम की मंगल कामना', 'नया रूस' आदि कविताएँ।

"योगी से भोगी होकर हम
अबल हो गये अपने आप।
काम, क्रोध, मद, मोह, लोभ मय,
प्रबल हो गये पाँचों पाप।
आडंबर में लगे छिपाने, अपनी धर्म हीनता लोग।
फैले रूढ़ रीतियोंवाले मिथ्या-विश्वासों के रोग" ॥[1]

'भारत भारती' का वर्तमान खण्ड सामाजिक पाखण्डों और अनाचारों के ऐसे विवरणों से भरा पड़ा है। भारतीय जनता की दशा देख भारती का भी मन रुदन करता है :—

"सहन करता नहीं मेरा मन,
जब करता हूँ मैं इन पतितों का चिन्तन;
जो करते हैं मरण का वरण,
डरते हैं जग भर से सदा अकारण" ।[2]

'भारतीय जनता की तत्कालीन दशा' में भारती ने इस दुर्दशा का मार्मिक चित्रण किया है।

धर्म के पाखण्डों के कारण देश भर में व्यापक रूप में जो विघटन हुआ था, वही हमें दुर्बल बनानेवाली सबसे बड़ी शक्ति थी। गुप्त जी और भारती ने इसका वास्तविक रूप दिखा दिया है।

आक्षेप करना दूसरों पर धर्म-निष्ठा है यहाँ।
पाखण्डियों ही की अधिकतर अब प्रतिष्ठा है यहाँ ॥[3]

करता आक्षेप एक दूसरे का,
देखता एक में भास सत्य का,
और मानता दूसरे को स्वरूप असत्य का।[4]

---

१. 'गुरुकुल' चिरगांव, सं. २००४ पृ. ३५-३६.
२. 'भारतीय जनता की तत्कालीन दशा' (भारत जनंगळिन् तर्काल निलैमै)
३. 'भारत भारती,' वर्तमान खण्ड, पद्य. १८३.
४. 'जाग्रत तमिष् जनता का गीत' (उयिर पेट्र तमिषर पाट्टु)

मनुष्य को पारस्परिक प्रेम, दया और सहानुभूमि की शिक्षा देने के लिए निर्मित धर्म शिथिल होकर फूट और विरोध का कारण बन गया था। गुप्त जी कहते हैं :—

"अनुकूल जो अपने हुए वे ही यहाँ सद्ग्रन्थ हैं,
जितने पुरुष अब हैं यहाँ उतने समझ लो पंथ हैं।
यों फूट की जड़ जम गयी, अज्ञान आकर अड़ गया,
हो छिन्न-भिन्न समाज सारा दीन दुर्बल पड़ गया॥"[१]

धर्म के वास्तविक रूप और ध्येय को न समझकर, निराधार एवं निरर्थक विश्वासों के कारण विच्छिन्न होती जनता को देख भारती ने भी व्यथा प्रकट की है।[२]

धार्मिक पाखण्ड का सबसे जघन्य रूप वर्ण-व्यवस्था एवं अछूतपन के रूप में प्रकट हुआ, जो हमारे समाज का सब से बड़ा अभिशाप बनकर उसे एक दम शिथिल और जर्जर बनानेवाला सिद्ध हुआ। अपना उल्लू सीधा करने केलिए और निम्न जातियों को सदा केलिए अज्ञ और अपढ़ रख उनका सतत शोषण करने केलिए तथाकथित उच्च जातियों ने जो रीति-नीतियाँ बना रखी थी उनके कारण निम्न वर्ग का ही अधः पतन नहीं हुआ, सम्पूर्ण समाज ही विशृंखल और निर्बल बन गया। गुप्त जी और भारती समझते हैं कि उच्च नीचता का पोषण करनेवाली इस वर्ण व्यवस्था को दूर करने से ही देश की भलाई हो सकती है।

भारती ने इस सांप्रदायिकता और उससे संबद्ध शोषण के विरुद्ध बार बार आवाज़ उठायी। उन्होंने स्पष्ट शब्दों में घोषणा कर दी :—

"जाति में दरिद्र है कोई नहीं।
और है यहाँ न कोई दास ही॥"[३]

---

१ 'भारत भारती,' वर्तमान खण्ड, पद्य १८२.
२. दे. 'भारतीय जनता की तत्कालीन दशा'
३. 'स्वतंत्रता' (विडुदलै)

भारती ने 'बालक-गीत' (पाप्पा पाट्टु) में बालकों को जाति-पांति को पाप मानकर उसे नष्ट कर देने का अमूल्य उपदेश दिया है। 'भेरी-गीत' (मुरशु) में उन्होंने विजय-भेरी को संबोधित कर जाति-पांतियों का विनाश करते हुए और समता एवं प्रेम का सन्देश फैलाते हुए बजने की अभ्यर्थना की है।

"'सम हैं सब', कह बज, भेरी!
'जगती में जो रहते हैं'।
'तोड़ो सब', कह बज, भेरी,
'जाति-विभाजन जितने हैं'॥

'प्रेम करो' कह बज, भेरी,
शक्ति उसी में होती है।
वैर-विरोध हटावेंगे,
तो सब दुख मिट जावेंगे॥

'प्रेम करो' कह बज, भेरी,
मानव सब सम होते हैं।
सब को जब सम मानेंगे
तब सुख भी बढ़ जावेंगे॥"[१]

समाज में व्याप्त सांप्रदायिकता तथा विदेशी शासन का परिणाम यह हुआ कि जनता का एक विशाल अंश निर्मम शोषण का पात्र बन गया। इस नृशंस शोषण-व्यवस्था को देख भारती की आत्मा तिलमिला उठती है, और वे असीम आवेश से चुनौती देते हैं:—

"मानव के खाने को मानव छीने,
आगे ऐसा भी क्या जीवन होगा?
हम में ऐसा भी क्या जीवन होगा?
जग में ऐसा भी क्या जीवन होगा?"[२]

---

१. 'भेरी-गीत' (मुरशु)
२. 'भारतीय समाज' (भारत समुदायम्).

भारती राजनीति में सक्रिय भाग भी लिया करते थे, सो भी एक तीव्रवादी के रूप में। इस विषय में वे गुप्त जी से भिन्न हैं। यद्यपि गुप्त जी गान्धीवादी विचारों से अत्यधिक प्रभावित थे, यद्यपि स्वाधीनता आन्दोलन में उनका एक स्थान रहा, तो भी वे भारती के समान सक्रिय रूप मे संग्राम - क्षेत्र में नहीं उतरे। अतः हम देखते हैं कि अपढ़, अज्ञ जनता को जगाने तथा नवयुवकों में जोश भरने में भारती की वाणी जितनी सबल दीखती है, गुप्त जी की नहीं। देशोद्धार के लिए आह्वान देनेवाले गुप्त जी की वाणी में ओज है, एक विशेष कान्ति है। पर भारती के देशीय गीतों में ओज और कान्ति के साथ साथ आग और आँधी भी है। गुप्त जी का स्वर कभी आग और आँधी तक नहीं पहुँच पाया है। उनका व्यक्तित्व अधिक प्रशान्त है। उनकी कामना है, 'सब की नसों में पूर्वजों का पुण्य - रक्त - प्रवाह हो।' भारती भी 'पूर्वजों के पुण्य रक्त प्रवाह' पर विश्वास करते हैं। अपने देश का नाम उनके कानों में मधु - धारा के समान पड़ता है, और अपने पूर्वजों के बारे मे सुनकर उनकी साँस में अपार स्फूर्ति का संचरणा भी होता है।[१] पर उन्हें अहिंसा और अक्रम - राहित्य पर आस्था नहीं है। वे विदेशियों के पाशविक एवं हृदय - हीन व्यवहारों का अन्त करने केलिए सात्विक समर मात्र को पर्याप्त नहीं मानते। जहाँ अक्रम और अनीति, दमन और शोषण चरम सीमा तक पहुँच जाते हैं, वहाँ विवेक और सद्भावना नहीं होती और न इनका कोई प्रभाव ही हो सकता है। दुर्योधन के सामने युधिष्ठिर की धर्म - नीति विफल ही सिद्ध हुई, अर्जुन और भीम का शस्त्र-बल ही काम आया। भारती इसी दृष्टिकोण के हैं, और गीता-धर्म के पक्षपाती हैं। उन्होंने कभी रक्त - पंकिल सशक्त विप्लव की प्रेरणा नहीं दी। पर जागरण का सन्देश देते समय, और जाति - पांति, उच्च - नीचता, जाहिरदारी आदि का विरोध करते समय उनकी वाणी आग की उग्रता एवं आँधी की तीव्रता से समन्वित हो गयी है।[२] दृष्टिकोण के अन्तर के कारण

---

१. 'वन्दे मातरम्' (नाट्टुवणक्कम्).

२. 'स्वतंत्रता' (विडुदलै), 'स्वातंत्र्य गीत' (सुदन्दिरप्पल्लु), 'भारतीय समाज' (भारत समुदायम्) आदि द्रष्टव्य हैं।

गुप्तजी और भारती की प्रकृतियों में कुछ अन्तर आ गया है, तो भी देशीयता की दृष्टि से दोनों की मौलिक प्रेरणा एक है, ध्येय एक है।

सांस्कृतिक दृष्टि से इन दोनों कवियों का सब से अधिक महत्त्व इस बात में है कि दोनों समग्र भारत के कवि हैं। दोनों ने भारत को एक ही देखा, भारतीय संस्कृति के वैविध्य में भी एक मूल-भूत एकता को पहचाना। भाषा, प्रान्त व प्रदेशों की सीमा से वे परे थे, गुप्त जी का मन देश की विच्छिन्न-कारिणी शक्तियों का विनाश और देश की एकता देखने को आकुल है :—

"भगवान जाने देश में कब आयगी अब एकता!" और वे एकता स्थापित करने केलिए आह्वान करते हैं :—

"सब वैर और विरोध का बल-बोध से वारण करो।
है भिन्नता में खिन्नता ही, एकता धारण करो॥" १

भारत की सांस्कृतिक एवं वैचारिक एकता के सम्बन्ध में भारती के विचार अमूल्य हैं। कावेरी और गंगा उन्हें समान रूप में पवित्र हैं। काशी और कांची के प्रति उन्हें एक ही प्रकार की श्रद्धा है। विभिन्न प्रदेशों के आदान प्रदान और सांस्कृतिक सम्मिलन के द्वारा एक समन्वित संस्कृति के निर्माण की जो कल्पना भारती ने की है, शायद ही और कोई कवि कर सका है। वे उस भारत माता का यश गाते कभी नहीं अघाते जिसके तीस करोड़ मुँह हैं, पर एक ही हृदय है; जो अठारह भाषायें बोलती है, पर एक ही हृदय के भावों को व्यंजित करती है।२ भारत के सुदूर दक्षिण के ये कवि उत्तरी सीमा के हिमालय की तलहटियों पर घूमना चाहते हैं, तो पश्चिमी समुद्र में जल-यात्रा करना। शरत्कालीन पूर्ण चन्द्र की शुभ्र ज्योत्स्ना में केरल की नवयुवती के साथ, तेलुगू के मनोमुग्ध-कारी गीतों का आलाप करते हुए सिन्धु नदी पर

---

१. 'भारत-भारती', भविष्यत् खण्ड, पद्य २३.

२. 'हमारी माता' (एंगळ् ताय्).

नौका विहार करने की उन्हें उत्कट अभिलाषा है। वे गंगातट के गेहूँ के बदले कावेरी तट का पान देंगे, काशी के पण्डितों की वाणी काञ्ची में मुखरित करेंगे, महाराष्ट्र के महाकवियों को केरल के हाथी-दन्त की वस्तुएँ पुरस्कार में देंगे, राजपुताने के वीर पुत्रों को कर्णाटक के स्वर्ण से भूषित करेंगे।[३] भारती का प्रत्येक देशीय गीत भारत की एकता का सन्देश देता है।

भारतीय संस्कृति के वक्ताओं के रूप में तथा भारत के नवोत्थान के प्रेरकों के रूप में गुप्त जी और भारती का महनीय स्थान है। भाषा की परिधियों के होने पर भी दोनों संपूर्ण भारत के कवि हैं, भारत की आत्मा के भावों को प्रकट करनेवाले सांस्कृतिक सन्देश-वाहक हैं।

—: * :—

३. 'भारत देश' (भारत देशम्).

كما اكل الذئب اخاك عام اول ، فاسرعوا حتى سالوا الراعى ، هل اكل له الذئب عام اول حملا بتلك البقعة فقال نعم .

قال و مر يوما على بعير ، عليه امرأة راكبة ، وهو يرفع راسه اليها ويرغو ، فقال انه يقول لها انك رحلتينى و فى الحداجة مخيط ، فانزلوا تلك المراة و حلوا ذلك الرحل ، فاذا فيه مخيط كما قيل .

وقد ثبت فى الصحيح من حديث ابن مهدى عن الثورى عن عبدالملك بن عمير عن ابى سلمة عن ابى هريرة قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان اصدق كلمة قالها شاعر كلمة لبيد :

الا كل شى ماخلا الله باطل وكل نعيم لا محالة زايل

وكاد امية بن ابى الصلت ان يسلم :

فقال الاحمد حدثنا روح حدثنا زكريا بن اسحاق حدثنا ابراهيم بن ميسرة انه سمع عمرو بن الشريد يقول قال الشريد كنت ردفالرسول الله صلى الله عليه وسلم فقال امعك شعر امية بن ابى الصلت شى ؟ قلت نعم ، قال فانشدنى ، قال فانشدته بيتا فلم يزل يقول لى كلما انشدته بيتاايه ، حتى انشدته مائة بيت ـ قال ثم سكت النبى صلى الله عليه وسلم وسكت .

وهكذا رواه مسلم من حديث سفيان بن عيينة عن ابى تميم بن ميسرة به و من غير وجه عن عمرو بن الشريد عن ابيه الشريد بن سويد الثقفى عن النبى صلى الله عليه وسلم ، وفى بعض الروايات فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم كاد امية بن ابى الصلت ان يسلم .

(يتبع)

حرجوا فى جماعة من قريش فى سفر فيهم حرب ابن امية بن عبد شمس والد ابى سفيان قال فمروا فى سيرهم بحية فقتلوها فلما امسوا جاءتهم امراة من الجان ، فعاتبتهم فى قتل تلك الحية و معها قضيب ، فضربت به الارض ضربة ، نفرت الابل عن آخرها ، فذهبت و شردت كل مذهب وقاموا فلم يزالوا فى طلبها حتى ردوها ، فلما اجتمعوا جاءتهم ايضا ، فضربت الارض بقضيبها ، فنفرت الابل ، فذهبوا فى طلبها ، فلما اعياهم ذلك ، قالوا والله هل عندك لما نحن فيه من مخرج ، فقال لا والله ، و لكن سانظر فى ذلك ، فساروا فى تلك المحلة ، لعلهم يجدون احدا يسالونه عما قدحل بهم من العناء ، اذا نار تلوح على بعد ، فجاؤها ، فاذا شيخ على باب خيمة يوقد نارا ، و اذا هو من الجان فى غاية الضآلة والدمامة ، فسلموا عليه ، فسالهم عماهم فيه ، فقال اذا جاءتكم فقل بسمك اللهم فانها تهرب ، فلما اجتمعوا وجاءتهم الثالثة او الرابعة ، قال فى وجهها امية ، باسمك اللهم ، فشردت ولهم يقرلها قرار ، لكن عدت الجن على حرب بن امية بن عبدشمس فقتلوه بتلك الحية فدفنه اصحابه هنالك حيث لا جار ولا دار ففى ذلك يقول الجان .

و قبر حرب بمكان قفر   و ليس قرب قبر حرب قبر

و ذكر بعضهم انه كان يتفرس فى بعض الاحيان فى الحيوانات ، فكان يمر فى السفر على الطير ، فيقول لاصحابه ، ان هذا يقول كذا وكذا ، فيقولون لا نعلم صدق ما يقول ، حتى مروا على قطيع غنم ، قد انقطعت منه شاة ومعها ولدها ، فالتفتت اليه ، فثغت كانها تستحثه ، فقال اتدرون ماتقول له ، قالوا لا ، قال انها تقول اسرع بنا لايجيى الذئب ، فياكلك

قال ابن كثير وقد تكلم الخطابى على غريب هذا الحديث .

وقد روى فى وفاة امية بن ابى الصلت غير هذا فقد روى ابوالفرج الاصفهانى فى كتابه اخبرنى عبدالعزيز بن احمد عم ابى قال حدثنا احمد بن يحيى بن ثعلب قال سمعت فى خبر امية بن ابى الصلت حين بعث النبى صلى الله عليه وسلم انه اخذ بنتيه وهرب بهما الى اقصى اليمن ثم عاد الى الطائف فبينما هو يشرب مع اخوان له فى قصر غيلان بالطائف وقد اودع ابنتيه اليمن ورجع الى بلاد الطائف اذ سقط غراب على شرفة فى القصر فنعب نعبة فقال امية بفيك الكثكث وهو التراب ، فقال اصحابه مايقول قال يقول انك اذا شربت الكاس الذى بيدك مت فقلت بفيك الكثكث ثم نعب نعبة اخرى فقال امية نحوذلك فقال اصحابه ما يقول قال زعم انه يقع على هذه المزبلة اسفل القصر فيثير عظما فيبتلعه فشجا به فيموت فقلت نحوذلك ، فوقع الغراب على المزبلة ، فاثار العظم فشجابه فمات فانكسر امية ووضع الكاس من يده و تغير لونه فقال له اصحابه ما اكثر ما سمعنا بمثل هذا وكان باطلا فالحوا عليه حتى شرب الكاس فمال فى شق و اغمى عليه ثم افاق ثم قال لابرى فاعتذر ، ولا قوى فانتصر ثم خرجت نفسه .

وقد ذكر السهيلى فى كتابه التعريف و الاعلام ان امية بن ابى الصلت اول من قال باسمك اللهم وذكر عند ذلك قصة غرامية وهوانهم

---

(١) عبدالرحمن الخثعمى الاندلسى (١١١٤-١١٨٥) ولد فى السهيل فى الاندلس و توفى فى مراكش تعلم فى غرناطه و اشبيليه ـ كف بصره وهو فى ١٧ من عمره له الروض الانف فى تفسير سيرة ابن هشام .

قال ثم انصرف الى رحله فلم يلبث الا يسيرا حتى طعن فى حيارته فاتانى الخبر فانصرفت اليه فوجدته منعوشا قد سجى[1] عليه ، فدنوت منه فشهق[2] شهقة وشق بصره و نظر نحو السقف ورفع صوته وقال لبيكما لبيكما ها انا ذا لديكما ، بالنعم محفود[3] ، وبالذنب محصود[4] ، ثم اغمى عليه اذ شهق شهقة فقال لبيكما ها انا ذا لديكما .

ان تغفر اللهم تغفر جما   واى عبد لك لا الما

ثم اغمى عليه اذ شهق شهقة فقال .

كل عيش وان تطاول دهرا   صائر مرة الى ان يزولا
ليتنى كنت قبل ما قد بدالى   فى قلال الجبال ارعى الوعولا[5]
فاجعل الموت نصب عينك واحذر   غولة الدهر ان للدهر غولا
نائلا ظفرها القساور[6] والصد[7]   عان والطفل[8] فى المنار الشكيلا
وبغاث[9] النياف[10] واليعفر[11] ا ـــ   نافر[12] والعوهج[13] المبرام الضئيلا[14]

قالت ثم مات فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم يا فارعة ان مثل اخيك كمثل الذى آتاه الله آياته فانسلخ منها ـ الاية ـ

---

(١) اى مد عليه الثوب (٢) شهق الرجل اے تردد البكاء فى صدر (٣) اى مخدوم من حفده اى خدمه (٤) اى ما حصد وقطع من الذنب (٥) تيوس الجبل (٦) جمع القسورة وهو الاسد (٧) ثيران الوحش واحدها صدع (٨) الطفل الشكل اى الذى عينه احمر (٩) الرخم (١٠) الجبال (١١) الظبى (١٢) الكاره (١٣) ولد النعامة (١٤) النحيف يعنى ان الموت لا ينجو منه الوحوش فى البرارى ولا الرخم الساكنة فى روؤس الجبال ولا يترك صغيرا لصغره ولا كبيرا لكبره ـ

باتت همومى تسرى طوارقها[1] اكف عينى والدمع سابقها
مما اتانى من اليقين ولم اوت براة[2] يقص ناطقها
امن تلظى عليه واقدة ألنار محيط بهم سرادقها[3]
ام اسكن الجنة التى وعد ألابرار محفوفة نمارقها[4]
لايستوى المنزلان ثم ولا ألاعمال لا تستوى طرائفها[5]
هما فريقان فرقة تدخل ألجنة حفت بهم حدائقها
وفرقة منهم قد ادخلت ألنار فساءتهم مرافقها[6]
تعاهدت هذه القلوب اذا همت بخير عاقت عوائقها
وصدها للشقاء عن طلب ألجنة دنيا الله ملحقها .
عبد دعا نفسه فعاتبها يعلم ان البصير رامقها[7]
مارغب النفس فى الحياة وان تحى قليلا فالموت لاحقها
يوشك من فر من منيته يوما على غرة يوافقها
ان لم تمت غبطة تمت هرما للموت كاس والمرء ذائقها

---

(١) جمع الطارقة وهى الداهية (٢) هذا اللفظ غير واضح لعله فيه تصحيف (٣) بضم السين الفسطاط الذى يمد فوق صحن البيت او الخيمة او الغبار او الدخان المرتفع المحيط بالشئ جمعه سرادقات (٤) جمع النمرق وهو الوسادة الصغيرة يتكأ عليها (٥) جمع الطريفة وهى الحديث النادر المستحسن يقال طرائف الحديث اى مختاره (٦) جمع المرفق بفتح الميم وكسر الفاء وهو ما انتفعت به ومنه «مرافق الدار» اى منافعها كمصاب المياه والبئر ونحوها « ومرافق البلاد » اى ما ينتفع به السكان عموما (٧) رمقه رمقا اى لحظه لحظا خفيفا او اطال النظر اليه .

واقف على ظهر البيت ، فناداه ، فقال اوعى[1] ، قال نعم ، قال ازكى قال لا ، فقال ذاك خير اريد بابيكما فلم يفعله .

وقدروى من وجه آخر بسياق آخر فقال اسحق بن بشر عن محمد بن اسحاق عن الزهرى عن سعيد بن المسيب و عثمان بن عبدالرحمن عن الزهرى عن سعيد بن المسيب قال قدمت الفارعة اخت امية بن ابى الصلت على رسول الله صلى الله عليه وسلم بعد فتح مكة ، وكانت ذات لب وعقل و جمال ، وكان رسول الله صلى الله عليه وسلم بها معجبا ، فقال لها ذات يوم ، يافارعة ، هل تحفظين من شعر اخيك شيئا ، فقالت نعم ، واعجب من ذلك ماقد رايت ، قالت ، كان اخى فى سفر ، فلما انصرف ، بدأبى ، فدخل على ، فرقد على سريرى ، وانا احلق اديما فى يدى ، اذ اقبل طائران ابيضان ، او كالطيرين الابيضين ، فوقع على الكوة[2] احدهما ، ودخل الآخر فوقع عليه ، فشق الواقع عليه مابين قصته[3] الى عانته[4] ، ثم ادخل يده فى جوفه ، فاخرج قلبه ، فوضعه فى كفه ، ثم شمه ، فقال له الطائر الآخر ، اوعى ؟ قال وعى ، قال ازكى ، قال ابى ، ثم رد القلب الى مكانه ، فالتام الجرح اسرع من طرفة عين ، ثم ذهبا ، فلما رايت ذلك ، دنوت منه ، فحركته ، فقلت هل تجد شيئا ، قال لا ، الا توهينا فى جسدى ـ وقد كنت ارتعبت ممارايت فقال مالى اراكى مرتاعة ؟ قالت فاخبرته الخبر فقال خير اريد بى ، ثم صرف عنى ثم انشأ يترل .

---

(١) وعى الشئى حواه و حفظه (٢) الخرق فى الحائط (٣) بضم القاف شعر الناصية (٤) منبت الشعرفى اسفل البطن .

و عقيل بن اسود اسد البا س ليوم الهياج[1] والدقعه[2]
فعلى مثل هلكهم خوت[3] الجو[4] زاء لاخانة ولا خدعه
وهم الاسرة الوسيطة من كعب وفيهم كذروة القمعة[5]
ابتوا من معاشر شعر الرا س وهم الحقوهم المنعه[6]
فبنو عمهم اذا حضر البا س عليهم اكبادهم وجعه
وهم المطعمون اذاقحط القطر و حالت فلا ترى قزعه[7]

يقال ان امية بن ابى الصلت لم يزر المدينة بل ذهب الى مكة ثم الى الطائف ولم يقبل الاسلام حتى انه توفى فى السنة الثانية من الهجرة اى فى سنة ٦٢٤ من المسيحية وقد رويت عنه حكايات عجيبة التى حدثت قبل وفاته .

فقال عبدالرزاق اخبرنا معمر عن الكلبى قال بينا امية راقد و معه ابنتان له اذ فزعت احداهما فصاحت عليه ، فقال لها ما شانك ، قالت رايت نسرين كشطا[8] سقف البيت فنزل احدهما اليك فشق بطنك ، والآخر

---

(١) هاج يهيج هيجا وهياجا وهيجانا الشى ثار وتحرك وانبعث ويوم الهياج اى يوم الحرب التى تثار وتبعث فيها الرماد والغبار (٢) دقع دقعا اى رضى بالدون من المعيشة او لصق التراب فقرا و ذلا ويوم الدقعة يوم الحرب (٣) انقضت (٤) برج فى السماء (٥) القمعة بفتح القاف وضمها وسكون الميم وفتحها من المال خياره (٦) العزة والقوة (٧) القزعة القطعة من السحاب (٨) كشط الشى اى رفع عنه شيئا قدغشاه .

بالمقربات[1] المبعدات[2] الطامحات[3] مع الطوامح
مردا[4] على جرد[5] الى اسد مكالبة[6] كوالح[7]
ويلاقى قرن[8] قرنه مشى المصافح للمصافح
بزهاء[9] الف ثم الف بين ذى بدن[10] ورامح[11]

قال ابن هشام تركنا من هذه القصيدة بيتين نال فيها امية بن ابى الصلت من اصحاب النبى صلى الله عليه وسلم .

وقال ايضا فى عتبة بن ربيعة يرثيه لما قتل فى وقعة بدر (من الوافر) :

فلو قتلوا بحرب الف الف من الجنان و الانس الكرام
رايناهم له ذحلا[12] وقلنا ارونا مثل حرب فى الانام

وقال ايضا يبكى زمعة بن الاسود و قتلى بنى اسد (من الخفيف) :

عينى بكى بالمسبلات ابا الحا رث لا تذخرى على زمعه[13]

(١) اى الخيل التى تقرب من البيوت لكرمها (٢) الخيل التى تبعد فى جريها او فى مسافة غزوها (٣) الخيل التى ترفع رووسها وتنظر (٤) اى الشبان المرد (٥) الخيل العتاق (٦) جريئة اى هم الذين مثل الكلب فى حدهم فى الحرب (٧) جمع كالح وهوالرجل العابس الذى قد انكشف شفته عن اسنانه يقال دهر كالح اوشتاء كالح اى شديد ضيق ويقال كلح وجهه اذا عبس وكره ومنه قوله تعالى وهم فيها كالحون (٨) الكفو والمقاوم الذى يقاوم ويقابل نظيره فى قتال او شدة (٩) بمعنى تقدير العدد يقالهم زهاء الف اى مقدار الف (١٠) البدن ههنا الدروع القصيرة (١١) الرجل الذى له رمح (١٢) الذحل بفتح الذال الثار (١٣) زمعة وعقيل كانا ابنى الاسود قتلا فى معركة بدر و القيا ودفنا فى القليب .

نقل[1] الجفان[2] مع الجفا ن الى جفان كالمناضح[3]
ليست باصفار[4] لمن يقفو[5] ولا رح[6] رحارح[7]
وهب[8] المئين من المئين الى المئين من اللواقح[9]
سوق الموبل[10] للموبل صادرات[11] عن بلادح[12]
لكرامهم فوق الكرا م مزية وزن الرواجح
كتثاقل الارطال بالقـ ـطاس[13] فى الايدى النوافح[14]
خذلتهم فئة وهم يحمون عورات الفضايح
الضاربين التقدمية[15] بالمهندة الصفايح
ولقد عنانى[16] صوتهم من بين مستسق وصابح
لله در بنى على ايم[17] منهم وناكح
ان لم يغيروا غارة شعواء[18] تحجر[19] كل نابح

---

(١) ما يتنقل به على الشراب (٢) جمع جفنة وهى القصعة الكبيرة (٣) جمع منضح وهو موضع الرش والرى والمناضح الحياض شبه الجفان بها فى عظمها (٤) جمع صفر وهو الخالى من الآنية وغيرها (٥) اى يقصد طالبا للمعروف (٦) الجفان من غير عمق (٧) واسعة جمع رحرح والشى الرحرح بمعنى الواسع المنبسط (٨) بضم الواو الهاء جمع الواهب (٩) جمع اللاقح وهى الناقة التى قبلت اللقاح ويريد به ههنا الابل الحوامل (١٠) وفتح الباء الابل الكثيرة (١١) راجعات (١٢) اسم موضع (١٣) الميزان الكبير (١٤) ويروى الموائح يعنى التى تماوح بينها لثقل ماترفعه (١٥) يريد انهم يضربون مقدم الجيش (١٦) اى احزننى وشق على (١٧) الايم بتشديد الياء الذى لم يتزوج (١٨) صفة لغارة بمعنى متفرقة متبددة (١٩) اى التى يلجئ كل كلب نابح الى حجره .

شمط[1] وشبان وبها[2] ليل مغاوير[3] وحاوح[4]

اولا ترون كما ارى ولقد ابان لكل لاح

ان قد تغير بطن مكة فهى موحشة الاباطح[5]

من كل بطريق[6] لبطر يق نقى اللون واضح

دعموص[7] ابواب الملو ك وجائب[8] للخرق[9] فاتح

ومن السراطمة[10] الجلا[11] حمة الملاوثة[12] المناجح[13]

القائلين الفاعلين الآمرين بكل صالح

المطعمين الشحم فوق الخبز شحما كالانافح[14]

---

(١) جمع اشمط وهو الذى خالطه الشيب (٢) السادة واحدهم بهلول بضم الباء (٣) جمع مغوار بكسر الميم وسكون الغين وهو الذى يكثر الغارة (٤) جمع وحواح وهو الرجل الذى حديد النفس وبالدال معناه الرجل القصير (٥) جمع الابطح وهو سيل واسع فيه رمل ودقاق الحصى (٦) رئيس الروم وهذا اللفظ معرب Patriarch بمعنى الشيخ الجليل الوقور (٧) دويبة تغوص فى الماء واراد انهم يكثرون الدخول على الملوك (٨) القاطع (٩) الفلاة الواسعة (١٠) جمع سرطم بفتح السين وكسرها الواسع الحلق او شديد الاكل (١١) جمع الجلحم بمعنى الجبل الكثير القتل ويروى الخلاجمة جمع الخلجم وهو الرجل الضخم الطويل (١٢) جمع ملواث بكسر الميم يعنى السيد (١٣) الذين ينجحون فى سعيهم ويسعدون فيه (١٤) جمع انفحة بكسر الالف وهى شى يستخرج من بطن الجدى الرضيع لونه اصفر فيعصر فى صوفة فيغلظ كالجبن شبه به الشهم وهو الذى يقول له العامة النبق .

قال اومن به، و القى اليه مقاليد هذا الامر، قال اتدرى من فى القليب؟ قال لا، قال فيه عتبة بن ربيعة وشيبة بن ربيعة وهما ابنا خالك ربيعة بن عبدشمس بن عبد مناف، قال فجدع اذنى ناقته وقطع ذنبها، ثم وقف على القليب، وانشد يقول:

الا بكيت على الكرا م بنى الكرام اولى الممادح[1]
كبكا الحمام على فرو ع الايك[2] فى الغصن[3] الجوانح[4]
يبكين حرى[5] مستكينات[6] يرحن مع الروايح[7]
امثالهن الباكيات المعولات[8] من النوايح
من يبكهم يبك على حزن ويصدق كل مادح
من ذا ببدر فالعقنقل[9] من مرازبة[10] جحاجح[11]
فمدافع[12] البرقين[13] فالحنا[14] ن من طرف الاواشح[15]

---

(١) جمع ممدوح وهو ههنا ضد مقبوح (٢) الايك الشجر الكثير الملتف واحده ايكة (٣) الغصن ما تشعب عن ساق الشجرة جمعه غصون و اغصان (٤) الجوانح الموائل يقال جنح اذا مال (٥) مونث الحران بمعنى شديدة العطش يعنى اللاتى يجدن من الحزن (٦) خاضعات (٨) اى الامطار او السحب التى تهب رواحا وعشيا (٨) اى الرافعات الاصوات بالبكاء والعويل البكاء بصوت (٩) الكثيب من الرمل المتعقد (١٠) واحدهم مرزبان كلمة اعجمية فارسية معناه الرئيس (١١) جمع جحجاح وهو السيد (١٢) المواضع التى حيث يندفع السيل منها (١٣) اسم موضع (١٤) اسم موضع يريد به ههنا كثيبا من الرمل (١٥) بفتح الالف اسم موضع.

و روى الحافظ بن عساكر عن الزهرى انه قال قال امية بن ابى الصلت :

الا نبى لنا منا فيخبرنا ما بعد غايتنا من راس محيانا

قال ثم خرج امية بن ابى الصلت الى البحرين و تنبا رسول الله صلى الله عليه وسلم و اقام امية بالبحرين ثمانى سنين ، ثم قدم الطائف ، فقال لهم ، ما يقول محمد بن عبدالله ؟ قالوا يزعم انه نبى هوالذى كنت تتمنى ، قال فخرج حتى قدم عليه مكة فلقيه ، فقال يا ابن عبدالمطلب ماهذا الذى تقول قال اقول انى رسول الله و ان لا اله الاهو ، قال انى اريد ان اكلمك ، فعدنى غدا ، قال فموعدك غدا ، قال فتحب ان آتيك وحدى ، اوفى جماعة من اصحابى ؟ و تاتينى وحدك اوفى جماعة من اصحابك ؟ فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم ، اى ذلك شئت ؟ قال فانى آتيك فى جماعة ، فأت انت فى جماعة ، قال فلما كان الغد غدا امية فى جماعة من قريش ، قال و غدا رسول الله صلى الله عليه وسلم معه نفر من اصحابه ، حتى جلسوا فى ظل الكعبة ، قال فبدا امية ، فخطب ثم سجع ، ثم انشد الشعر ، حتى اذا فرغ من الشعر ، قال اجبنى يا ابن عبد المطلب فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم بسم الله الرحمن الرحيم يسين ـ و القرآن الحكيم الخ ـ حتى اذا فرغ منها وثب امية يجر رجليه ، قال فتبعته قريش يقولون ما تقول يا امية ، قال اشهد انه على الحق ، فقالوا هل تتبعه ، قال حتى انظرفى امره ، قال ثم خرج امية الى الشام و قدم رسول الله صلى الله عليه وسلم المدينة ، فلما قتل اهل بدر فى السنة الثانية من الهجرة ، قدم امية من الشام ، حتى نزل بدرا ، ثم ترحل يريد رسول الله صلى الله عليه وسلم ، فقال قايل يا ابن ابى الصلت ، ماتريد ؟ قال اريد محمدا ، قال وما تصنع ؟

وقال الطبرانی : حدثنا بکر بن احمد بن نفیل حدثنا عبد الله بن شبیب ، حدثنا یعقوب بن محمد الزهری ، حدثنا مجاشع بن عمرو الاسدی ، حدثنا لیث بن سعد ، عن ابی الاسود محمد بن عبدالرحمن ، عن عروة بن الزبیر عن معاویة بن ابی سفیان ، عن ابی سفیان بن حرب ان امیة بن ابی الصلت کان بغزة او بایلیاء فلما قفلنا ، قال لی امیة یا ابا سفیان ، هل لك ان تتقدم علی الرفقة فنتحدث ، قلت نعم ، قال ففعلنا فقال لی یا ابا سفیان ایه عن عتبة بن ربیعة ؟ قلت کریم الطرفین ، ویجتنب المحارم والمظالم ؟ قلت نعم ، قال و شریف مسن ، قلت و شریف مسن ، قال السن و الشرف ازریا به ، فقلت له کذبت ، ما ازداد سنا الا ازداد شرفا ، قال یا اباسفیان انها کلمة ، ما سمعت احدا یقولها لی منذ تنصرت ، فلا تعجل علی ، حتی اخبرك ، قال قلت هات ، قال انی کنت اجد فی کتبی ان نبیا یبعث من حرتنا هذه ، فکنت اظن ، بل کنت لا اشك انی اناهو ، فلما دارست اهل العلم اذا هو من بنی عبد مناف ، فنظرت فی بنی عبد مناف ، فلم اجد احدا یصلح لهذا الامر غیر عتبة بن ربیعة ، فلما اخبرتنی بسنه عرفت انه لیس به حین جاوز الاربعین ولم یوح الیه ، قال ابوسفیان ، فضرب الدهر ضربه ، فاوحی الی رسول الله صلی الله علیه وسلم ، و خرجت فی رکب من قریش ارید الیمن فی تجارة ، فمررت بامیة ، فقلت له کالمستهزی به ، یا امیة قد خرج النبی الذی کنت تنعته ، قال اما انه حق فاتبعه ، قلت ما یمنعك من اتباعه ، قال ما یمنعنی الا الاستحیاء من نساء ثقیف ، انی کنت احدثهن انی هو ، ثم یریننی تابعا لغلام من بنی عبد مناف ، ثم قال امیة ، کانی بك یا ابا سفیان قد خالفته ، قد ربطت کما یربط الجدی ، حتی یوتی بك الیه فیحکم فیك ما یرید .

فانتبهت ، فقال ان هذا لهو الباطل ، قال وخرجت ، فبينا انا اطوف بالبيت اذبى قد لقيته ، فقلت له ، ان بضاعتك قد بلغت كذا وكذا ، وكان فيها خير ، فارسل من ياخذها . ولست آخذ منك فيها ما آخذ من قومى فابى على ، وقال اذن لا آخذها ، قلت فارسل ، فخذها ، وانا آخذ منك مثل ما آخذ من قومى فارسل الى بضاعته ، فاخذها ، واخذت منه ما كنت آخذ من غيره ، قال ابوسفيان ، فلم انشب ان خرجت الى اليمن ، ثم قدمت الطائف ، فنزلت على امية بن ابى الصلت ، فقال لى يا ابا سفيان ماتشاء ؟ هل تذكر قول النصرانى ، فقلت اذكره وقدكان ، فقال ومن ؟ قلت محمد بن عبدالله ، قال ابن عبد المطلب ؟ قلت ابن عبدالمطلب ، ثم قصصت عليه خبر هند ، قال فالله يعلم ، واخذ يتصبب عرقا ، ثم قال والله يا ابا سفيان ، لعله ان صفته لهى ، ولئن ظهرو انا حى لاطلبن من الله عز وجل فى نصره عذرا ، قال ومضيت الى اليمن فلم انشب ان جاءنى هناك استهلاله ، واقبلت حتى نزلت على امية بن ابى الصلت بالطائف ، فقلت يا امية قد كان من امر الرجل ماقد بلغك وسمعته فقال قدكان لعمرى ، قلت فاين انت منه يا امية ؟ فقال والله ماكنت لاومن برسول من غير ثقيف ابدا ، قال ابو سفيان واقبلت الى مكة ، فوجدت اصحابه يضربون ويحقرون ، قال ابو سفيان فجعلت اقول ، فاين جنده من الملائكة ، قال فدخلنى ما يدخل الناس من النفاسة ـ

قال ابن كثير فى تاريخه وقد رواه الحافظ البيهقى فى كتاب الدلايل من حديث اسمعيل بن طريح به ولكن سياق الطبرانى الذى اوردناه اتم واطول والله اعلم ـ

---

(١) اى فلم البث .

وهو محوج كريم الطرفين متوسط فى العشيرة ، اكثر جنده من الملائكة ، قلت وما آية ذلك ؟ قال قد رجفت الشام منذ هلك عيسى بن مريم عليه السلام ثمانين رجفة ، كلها فيها مصيبة ، وبقيت رجفة عامة فيها مصائب ' قال ابو سفيان : فقلت هذا والله الباطل ، لئن بعث الله رسولا لا ياخذه الامسنا شريفا ، قال امية والذى حلفت به ان هذا لهكذا يا ابا سفيان تقول ان قول النصرانى حق ، هل لك فى المبيت ؟ قلت نعم ، لى فيه ، قال فبتنا حتى جاءنا الثقل ، ثم خرجنا حتى اذا كان بيننا وبين مكة (اوبين المدينة كما رواه ابن عساكر) مرحلتان ليلتان ، ادركنا راكب من خلفنا ، فسالناه فاذا هو يقول ، اصابت اهل الشام بعدكم رجفة دمرت اهلها ، واصابتهم فيها مصائب عظيمة ، قال ابو سفيان ، فاقبل على امية ، فقال كيف ترى قول النصرانى يا ابا سفيان ، قلت ارى واظن والله ان ما حدثك به صاحبك حق ، قال ابو سفيان ، فقدمنا مكة ، فقضيت ما كان معى ، ثم انطلقت حتى جئت اليمن تاجرا ، فسكنت بها خمسة اشهر ، ثم قدمت مكة ، فبينا انا فى منزلى ، جاءنى الناس يسلمون على ، ويسالون عن بضائعهم حتى جاءنى محمد بن عبدالله ، وهند عندى ، تلاعب صبيانها فسلم على ، ورحب بى وسالنى عن سفرى ومقامى ، ولم يسالنى عن بضاعته ثم قام ، فقلت لهند ، والله ان هذا ليعجبنى ، ما من احد من قريش له معى بضاعة الا وقد سالنى عنها ، وما سالنى هذا عن بضاعته ، فقالت لى هند اوما علمت شانه ، فقلت وانا فزع ، ما شانه ؟ قالت يزعم انه رسول الله فوقذتنى ، وتذكرت قول النصرانى ، فرجفت ، حتى قالت لى هند ، مالك ؟

---

(١) اى غلبتني حتي صرت كاني سكران .

الرحم ويامر بصلتها ؟ ، قلت اى والله . قال وكريم الطرفين، وسط فى العشيرة ؟ قلت نعم ! قال فهلا تعلم قرشيا اشرف منه ؟ قلت لا والله لا اعلم ، قال امحوج هو ؟ قلت لا ، بل ذومال كثير ، قال وكم اتى عليه من السن ؟ فقلت قد زاد على المائة ، قال فالشرف والسن والمال ازرين به قلت ولم ذاك يزرى به ، لاوالله ، بل يزيده خيرا ، قال هوذاك ، هل لك فى المبيت قلت لى فيه ، قال فاضطجعنا حتى مرالثقل ، قال فسرنا حتى نزلنا فى المنزل ، وبتنابه ، ثم ارتحلنا منه ، فلما كان الليل قال لى يا ابا سفيان ! قلت ماتشاء ؟ قال : هل لك فى مثل البارحة ؟ قلت هل لك فيه ؟ قال نعم ، فسرنا على ناقتين بختيتين حتى اذا برزنا قال هيا صخر ، هيه عن عتبة بن ربيعة ، قال قلت هيها فيه ، قال ايجتنب المحارم والمظالم ويصل الرحم ويامر بصلتها ؟ قلت اى والله انه ليفعل ، قال وذو مال ؟ قلت وذومال ، قال اتعلم قرشيا اسود منه ؟ قلت لاوالله ما اعلم ، قال كم اتى له من السن ؟ قلت قد زاد على المائة ، قال فان السن والشرف والمال ازرين به ، قلت كلا والله ما ازرى به ذلك ، وانت قايل شيئا فقله ، قال لا تذكر حديثى ياتى منه ما هوآت ، ثم قال فان الذى رايتنى اصابنى ، انى جئت هذا العالم ، فسالته عن اشياء ، ثم قلت اخبرنى عن هذا النبى الذى ينتظر ، قال هو رجل من العرب ، قلت قد علمت انه من العرب ، فمن اى العرب هو ؟ قال من اهل بيت تحجه العرب قلت وفينا بيت تحجه العرب ، قال هو من اخوانكم من قريش ، فاصابنى والله شى ما اصابنى مثله قط ، و خرج من يدى فوز الدنيا والآخرة ، وكنت ارجو ان اكون اياه ، قلت فاذا كان ماكان فصفه لى ، قال رجل شاب حين دخل فى الكهولة ، بدو امره يجتنب المظالم والمحارم ويصل الرحم ويامر بصلتها

---

(١) البخت بضم الباء وسكون الخاء الابل الخراساني او الناقة الخراسانية .

غبوقه على صبوحه ، ما يكلمنا ولا نكلمه ، ثم قال الا ترحل ؟ قلت وهل بك من رحيل ؟ قال نعم ، فرحلنا فسرنا بذلك ليلتين ، ثم قال فى الليلة الثالثة ، الا تحدث يا ابا سفيان ؟ قلت وهل بك من حديث ؟ والله ما رايت مثل الذى رجعت به من عند صاحبك ، قال اما ان ذلك لشئ لست فيه ، انما ذلك لشئ وجلت منه من متقلبى ، قلت وهل لك من تقلب ؟ قال اى والله لاموتن ثم لاحيين ، قلت هل انت قابل امانتى ، قال على ماذا ؟ قلت على انك لاتبعث ولا تحاسب ، قال فضحك ، ثم قال بلى ! والله لنبعثن ثم لنحاسبن وليدخلن فريق الجنة وفريق النار ، قلت ففى ايهما انت ؟ اا خبرك صاحبك ؟ قال لا علم لصاحبى بذلك ، لافى ولا فى نفسه ، قال فكنا فى ذلك ليلتين ، يعجب منى واضحك منه ، حتى قدمنا غوطة دمشق ، فبعنا متاعنا واقمنا بها شهرين ، فارتحلنا حتى نزلنا قرية من قرى النصارى ، فلما راوه جاءوه واهدواله ، وذهب معهم الى بيعتهم ، فما جاء الا بعد منتصف النهار ، فلبس ثوبيه ، وذهب اليهم ، حتى جاء بعد هداءة من الليل ، فطرح ثوبيه ، ورمى بنفسه على فراشه ، فوالله مانام ولا قام ، واصبح حزينا كثيبا ، لايكلمنا ولا نكلمه ، ثم قال الا ترحل ؟ قلت بلى ان شئت ، فرحلنا كذلك فى بثه وحزنه ليالى ، ثم قال لى ، يا ابا سفيان ؟ هل لك فى المسير لنتقدم اصحابنا ، قلت هل لك فيه ؟ قال نعم ! فسرنا حتى برزنا من اصحابنا ساعة ثم قال هيا صخر[1] ، فقلت ما تشاء ؟ قال حدثنى عن عتبة[2] بن ربيعة ، ايجتنب المظالم والمحارم ؟ قلت اى والله قال ويصل

---

(١) اسم ابى سفيان بن حرب (٢) عتبة بن ربيعة بن عبد شمس بن عبد مناف قتل فى غزوة بدر فى السنة الثانية من الهجرة (٦٢٣ م) كان هوابا لوليد وهند زوجة ابى سفيان .

يقال ان امية بن ابى الصلت قرا الكتب القديمة مثل التوراة والزبور والانجيل بالعبرانية و تهذب وتادب احسن تهذيب وتاديب، و لم يكن يميل الى عبادة الاوثان و الاصنام زار دمشق و الشام عدة مرات مع تجار العرب ولاقى بعض احبار اليهود و النصارى من الشام و تحدث اليهم و لبس المسوح تعبدا و سمع من بعض الاحبار ان نبيا سيخرج تكون له السلطة في جميع البلاد فظن و توقع انه سيكون ذلك النبى الموعود و المبشربه .

فقد روى الطبرانى قال حدثنا على بن عبدالعزيز حدثنا عبدالله بن شبيب الربعى حدثنا محمد بن مسلمة بن هشام المخزومى حدثنا اسمعيل بن الطريح بن اسماعيل الثقفى حدثنى ابى عن ابيه عن مروان بن الحكم عن معاوية بن ابى سفيان عن ابيه قال خرجت انا و امية بن ابى الصلت الثقفى تجارا الى الشام ، فكلما نزلنا منزلا اخذ امية سفرا له يقروه علينا فكنا كذلك حتى نزلنا قرية من قرى النصارى فجاؤه و اكرموه واهدوا له و ذهب معهم الى بيوتهم ثم رجع فى وسط النهار فطرح ثوبيه و اخذ ثوبين له اسودين فلبسهما وقال لى هل لك يا ابا سفيان فى عالم من علماء النصارى ، اليه يتناهى علم الكتاب تساله ، قلت لا ارب لى فيه ، و الله لئن حدثنى بما احب لا اثق به ، و لئن حدثنى بما اكره لاجدن منه ، قال فذهب وخالفه شيخ من النصارى ، فدخل على فقال ما يمنعك ان تذهب الى هذا الشيخ قلت لست على دينه ، قال و ان فانك تسمع منه عجبا و تراه ، ثم قال لى اثقفى انت ؟ قلت لا و لكنى قرشى ، قال فما يمنعك من الشيخ ؟ فوالله انه ليحبكم و يوحى بكم . قال فخرج من عندنا ، و مكث امية عندهم ، حتى جاءنا بعد هداءة من الليل ، فطرح ثوبيه ، ثم انجدل على فراشه فوالله مانام ولا قام حتى اصبح كئيبا حزينا ساقطا

علم ابن جدعان بن عمـــرو انه يوما مدابر
و مسافر سفرا بعيـــدا لا يؤوب به المسافر
فقدوره بفنائه للضيف مترعة زواخر
تبدو الكسور من انضرا[١] ج الغلى فيها و الكراكر[٢]
فكانهن بما حمين وما شحن بها ضرائر
زبد[٣] و قرقرة[٤] كقر قرة الفحول اذا تخاطر
بذ[٥] المعاشر كلها بالفضل قد علم المعاشر
و علا علو الشمس حتى ما يفاخره مفاخر
دانت له ابناء فهر من بنى كعب و عامر
انت الجواد ابن الجوا د بكم ينافر من ينافر

و روى ابوالفرج الاصفهانى فى كتابه الاغانى ان ابن جدعان ترك الخمر بسبب امية بن ابى الصلت لانه شرب معه يوما فاصبحت عين امية مخضرة يخاف عليها الذهاب فقال له ما بال عينك فسكت فلما الح عليه قال له انت صاحبها اصبتها البارحة فقال او بلغ منى الشراب الذى بلغ معه من جليسى هذا لاجرم لادينها لك ديتين فاعطاه عشرة آلاف درهم وقال الخمر على حرام ان اذوقها ابدا وتركها يومئذ ـ

---

(١) انشقاق (٢) كركرالشى اعادته مرة بعد اخرى و كركر الحب طحنته و الكراكر جمع الكركرة وهى صوت يردده الانسان فى جوفه و المعنى هنا اصوات القدر (٣) ما يعلو الماء و نحوه من الرغوة (٤) صوت الحمام (٥) غلب و فاق ٠

قال كان ابن جدعان سيدا من قريش فوفد على كسرى فاكل عنده فسال عنه فقيل له هذا الفالوذ قال وما الفالوذ قال لباب البر يلبك مع عسل النحل قال ابغونى غلاما يصنعه فاتوه بغلام يصنعه فابتاعه ثم قدم به مكة معه ثم امره فصنع له الفالوذ بمكة فوضع الموائد بالابطح الى باب المسجد ثم نادى مناديه الا من اراد الفالوذ فليحضر فحضر الناس فكان فيمن حضر امية بن ابى الصلت فقال فيه ـ

و مالى لا احييه و عندى   مواهب يطلعن من النجاد
الى و انه للناس نهى   ولا يعتل بالكلم الصوادى[1]
لابيض من بنى تيم بن كعب   وهم كالمشرفيات[2] الحداد
لكل قبيلة هاد و راس   و انت الراس تقدم كل هادى
له بالخيف قد علمت معد   و ان البيت يرفع بالعماد
له داع بمكة مشمعل   و آخر فوق دارته ينادى
الى ردح[3] من الشيزى[4] ملاء   لباب البر يلبك[5] بالشهاد[6]

قال ابوالفرج الاصفهانى اخبرنى الحرمى قال حدثنا الزبير قال حدثنا حميد بن حميد قال حدثنى جبار بن جابر قال دخل امية بن ابى الصلت على عبد الله بن جدعان وهو يجود بنفسه فقال له امية كيف تجدك يا ابا زهير قال انى لمدابر اى ذاهب فقال امية ـ

---

(١) جمع صادية بمعنى العطش الشديد (٢) السيوف التى تستورد من موضع باليمن و تكون حادة جدا (٣) الجفنة العظيمة (٤) الشيز و الشيزى خشب اسود صلب جدا او هو الآبنوس (٥) يلبك يخلط (٦) بكسر الشين جمع الشهد وهو العسل الذى مادام لم يعصر من الشمعة .

أذا خلفت عبد الله فاعلم بان القوم ليس له جزاء
فارضك كل مكرمة بناها بنوتيم و انت لهم سماء
فا برز فضله حقا عليهم كما برزت لناظرها السماء
فهل تخفى السماء على بصير وهل بالشمس طالعة خفاء

فلما انشده امية هذه الاشعار وكانت عنده قينتان فقال خذ ايتهما شئت فاخذ احداهما و انصرف فمر بمجلس من مجالس قريش فلاموه على اخذها وقالوا له لقد لقيته عليلا فلو رددتها فان الشيخ يحتاج الى خدمتها ، كان ذلك اقرب لك عنده و اكثر من كل حق ضمنه لك فوقع الكلام من امية موقعا و ندم فرجع اليه ليردها عليه ، فلما اتاه بها قال له ابن جدعان لعلك انما رددتها لان قريشا لاموك على اخذها وقالوا كذا و كذا فوصف لامية ما قال له القوم فقال امية و الله ما اخطأت ياابازهير فقال عبد الله بن جدعان فما الذى قلت فى ذلك فقال امية ـ

عطاؤك زين لامرك ان حبوته ببذل و ما كل العطاء يزين
و ليس بشين لامرئ بذل وجهه اليك كما بعض السوال يشين

فقال عبد الله لامية خذ الاخرى فاخذهما جميعا و خرج فلما صار الى القوم بهما انشا يقول ـ

ذكر ابن جدعان بخير كلما ذكر الكرام
من لا يخون ولا يعق ولا تغيره اللئام
نجب النجيبة و النجيب له الرحالة و الزمام

روى ابو الفرج الاصفهانى فى كتابه الاغانى اخبرنى محمد بن العباس الزيدى قال حدثنا محمد بن اسحق البغوى قال حدثنا الاثرم عن ابى عبيدة

وقال ابن كثير فى تاريخه كتاب البداية و النهاية فمن ذكر هذا عبدالملك بن هشام فى كتاب التيجان وذكره احمد بن عمار فى كتاب رى العاطش وانس الواحش ـ

وكانت له مادبة كبيرة يحضر عليها كثير من الناس وكانت له جفنة ياكل منه الراكب على بعيره وقد ثبت فى صحيح مسلم ان عائشة قالت يارسول الله ان ابن جدعان كان يطعم الطعام ويقرى الضيف فهل ينفعه ذلك يوم القيامة فقال لا ، انه لم يقل يومارب اغفرلى خطيئتى يوم الدين ـ

قال ابوالفرج الاصفهانى فى كتابه الاغانى اخبرنى الحرمى بن ابى العلاء قال حدثنا الزبيربن بكار قال حدثنى جعفر بن الحسين وقال حدثنى ابراهيم بن احمد قال قدم امية بن ابى الصلت على عبدالله بن جدعان فلما دخل عليه قال له عبد الله امر ماآتى بك فقال امية كلاب غرماء نبحتنى ونهشتنى فقال عبد الله قدمت على و انا عليل من حقوق لزمتنى ونهشتنى فانظرنى قليلا ما فى يدى وقد ضمنتك قضاء دينك ولا اسأل عن مبلغه قال فاقام امية اياما فاتاه فقال ـ

أ أذكر حاجتى ام قد كفانى	حياؤك ان شيمتك الحياء
و علمك بالامور و انت قرم[١]	لك الحسب المهذب و السناء
كريم[٢] لا يغيره صباح	عن الخلق السنى[٣] ولا مساء
تبارى الريح مكرمة و مجدا	اذا ما الكلب احجره الشتاء
اذا اثنى عليك المرء يوما	كفاه من تعرضه الثناء

(١) سيد ويروى وعلمك بالحقوق وانت فرع (٢) يروى خليل
(٣) ويروى عن الخلق الجميل ·

نفوا عن ارضهم عدنان طرا　　وكانوا بالرعاية قاطنينا
وهم قتلوا السبى ابارغال　　بحلة حين اذ وسق الوطينا
وردوا خيل تبع فى قديد　　وساروا للعراق مشرقينا
و بدلت المساكن من اياد　　كنانة بعد ماكانوا القطينا
نسير بمعشر قوما لقوم　　و ندخل دار قوم آخرينا

وكان امية بن ابى الصلت منقطعا فى الجاهلية الى عبدالله بن جدعان بن عمرو بن كعب بن سعد بن تيم بن مرة بن كعب بن لوى بن غالب سيد بنى تيم وهو ابن عم والد ابى بكر الصديق رضى الله تعالى عنه، وكان من الكرماء الاجواد فى الجاهلية المطعمين للمستنتين، وكان فى بدء امره فقيرا مملقا وكان شريرا يكثر من الجنايات حتى ابغضه قومه و عشيرته و اهله و قبيلته و ابغضوه حتى ابوه فخرج ذات يوم فى شعاب مكة حائرا بائرا فراى شقا فى جبل فظن ان يكون به شيئا يوذى، فقصده لعله يموت فيستريح مما هو فيه فلما اقترب منه اذا ثعبان يخرج اليه ويثب عليه فجعل يحيد عنه و يثب فلا يغنى شيئا فلما دنا منه اذا هو من ذهب وله عينان هما ياقوتتان فكسره واخذه ودخل الغار فاذا فيه قبور لرجال من ملوك جرهم ومنهم الحارث بن مضاض الذى طالت غيبته فلايدرى اين ذهب ووجد عند روسهم لوحا من ذهب فيه تاريخ وفاتهم ومدد ولايتهم واذا عندهم من الجواهر واللآلى والفضة شى كثير فاخذ منه حاجته ثم خرج وعلم باب الغارثم انصرف الى قومه فاعطاهم حتى احبوه وسادهم وجعل يطعم الناس و كلما قل ما فى يده ذهب الى ذلك الغار فاخذ حاجته ثم رجع .

---

(١) اسم موضع .

ورثنا المجد عن كبرا نزار   فاورثنا مآثرنا البنينا
وكنا حيث ما علمت معد   اقمنا حيث ساروا هاربينا
تنوح وقد تولت مدبرات   تخال سواد ايكتها[1] عرينا
والقينا لساحتها حلولا   حلولا للاقامة ما بقينا
فانبتنا خضارم[2] فاخرات   يكون نتاجها عنبا وتينا
وارصدنا لريب الدهر جردا[3]   تكون متونها حصنا حصينا
وخطيا كاشطان[4] الركايا[5]   واسيافا يقمن وينحنينا
وفتيانا يرون القتل مجدا   وشيبا فى الحروب مجربينا
تخبرك القبائل من معد   اذا عدوا سعاية اولينا
بانا النازلون بكل ثغر   وانا الضاربون اذا التقينا
وانا المانعون اذا اردنا   وانا المقبلون اذا دعينا
وانا الحاملون اذا اناخت   خطوب فى العشيرة تبتلينا
وانا الرافعون على معد   اكفا فى المكارم ما بقينا
نشرد[6] بالمخافة من اتانا   ويعطينا المقادة من يلينا
اذا ما الموت غلس بالمنايا   وذبلت المهندة الجفونا
والقينا الرماح وكان ضرب   يكب على الوجوه الدارعينا

(١) الايكة الشجرة الكثير الملتف (٢) السيد الكريم الحول للعظائم (٣) اى المكان الذى لانبات فيه (٤) جمع شطن وهو الحبل (٥) جمع ركية وهى البئرذات الماء (٦) اى نطردهم .

وقال ايضا :

نحن ثقيف عزنا منيع　　اعيط[1] صعب المرتقى رفيع

و من بديع شعره فى الفخر قصيدة التى تعد من مجمهرات العرب (من الوافر) :

عرفت الدار قد اقوت[2] سنينا　　لزينب اذ تحل بها قطينا[3]
و اذرتها[4] حوافل[5] معصفات[6]　　كما تذرى الململمة[7] الطحينا[8]
وسافرت الرياح بهن عصرا　　با ذيال يرحن و يغتدينا
فا بقين الطلول[9] مخبيات[10]　　ثلاثا كا لحمائم قد بلينا
و ارباء[11] بعهد مرتدات[12]　　اطلن بها الصفون[13] اذا افتلينا[14]
فا ما تسألى عنى لبيبا　　و عن نسبى يخبرك اليقينا
ثقى انى النبيه ابا واما　　و اجدادا سموا فى الاقدمينا
لا قصى عصمة الاقصى قسى　　على اقصى بن دعمى بنينا
و دعمى به يكنى اياد　　اليه تنسبى كى تعلمينا

---

(١) الذى عنقه طويل ومرتفع فهو اعيط وهى عيطاء (٢) الماضى من اقوت يقوت اقواتا اى اعطت القوت و الغذاء (٣) اى ساكنابها (٤) اطارتها و فرقتها (٥) رياح كثيرة السيل (٦) رياح شديدة الهبوب (٧) خرطوم الفيل (٨) الدقيق (٩) المواضع المرتفعة واحدها طلل (١٠) اى فى صورة الخباء وهو ما يعمل من وبر اوصوف للسكن (١١) جمع الربو اى الرابية و النفس العالى و الجماعة (١٢) من ارتدى يرتدى ارتداء اى لبس الرداء (١٣) الصفون الخيول التى تقوم على ثلاث قوائم واحده صافن (١٤) افتلى القوم بعينه اى تاملهم .

ونلمح من مخايله[1] بروقا حواصلة الوميض[2] الى بروق
فلما واقحت[3] صنعاء صارت بدار الملك والحسب العتيق[4]

تربى امية بن ابى الصلت من بين ابناء الطائف كشاعر حساس للاحوال السيئة التى كان الناس فيها. فصار رئيسا لقومه وعد من فصحائهم المشهورين، كان يفتخر بانه من سلالة اياد بن نزار وانه من قوم ثقيف، وهو الذى يقول (من المنسرح)-

قومى اياد لو انهم امم[5] ولو اقاموا فتهزل النعم
قوم لهم ساحة العراق اذا ساروا جميعا والقط[6] والقلم
ويل ام قومى قوما اذاقحط[7] القطر وآضت كانها ادم
وشوذت[8]شمسهم اذا طلعت بالجلب[9] هفا[10] كانه الكتم[11]

ويروى بعدها هذا الشعر:

وجرهم دمنوا[12] تهامة[13] فى الد هر وسالت عن جمعهم اضم[14]

(١) المخايل من السحب اى المنذرة بالمطر ومنه «ظهرت فيه مخايل النجابة» (٢) لمعان البرق (٣) فى الاغانى وافقت (٤) فى الاغانى العريق (٥) يقول انه من قوم اياد لو انهم كانوا قريبا منه لطلبهم واحب نزولهم ولو هزلت النعم (٦) الصك (٧) اى اذا اشتد الجدب واحمر افق السماء كانها ادم فى حمرتها وآضت بمعنى عادت (٨) عممت ويروى سودت (٩) طرة من الغيم والسحاب (١٠) الهف بكسر الهاء الذى لاماء فيه يقال جئتنى بشهدهف اذا لم يكن فيه عسل (١١) الصبغ الاحمر ونبت يخضب به الشعر ويصنع منه مداد للكتابة (١٢) المرادبها مكة والبلاد فى جنوبى الحجاز والنسبة اليها تهامى (١٣) اى جعلوا تهامة دمنة وهى الارض التى تنبت فيها العشب (٢٠) ماء بين مكة واليمامة.

كسرى بامره ان يملك سيفا ويقدم وهرز الى كسرى ، نخلف اليمن سيفا ، فلما خلا سيف باليمن وملكها عدا على الحبشة . فجعل يقتل رجالها ويبقر نساءها عما فى بطونها حتى افناها الابقايا منها اهل ذلة وقلة ، فاتخذهم خولا ، واتخذ منهم جمازين[1] بحرابهم[2] بين يديه ، فمكث كذلك غير كثير وركب يوما وتلك الحبشة معه ، ومعهم حرابهم يسعون بها بين يديه حتى اذا كان وسطا منهم مالوا عليه بحرابهم فطعنوه بها حتى قتلوه وكان قدوم اهل فارس اليمن مع وهرز حينما كان رسول الله صلى الله عليه وسلم ابن ثلاثين سنة اونحوها ، وهذا يدل على ان الابيات التى ذكرت من قبل قايلها ابو الصلت لاابنه امية كما يروى .

وكذلك رويت لامية بن ابى الصلت اشعار اعتقد انها لابيه ابى الصلت وذكر ابو الفرج الاصفهانى فى كتابه الاغانى (الجزء السادس عشر ٧٤) انها لامية بن عبد شمس بن عبد مناف ، وهو الذى يقول .

جلبنا النصح تحمله المطايا　　الى اكوار[3] اجمال ونوق
مغلغلة[4] مرافقها ثقالا　　الى صنعاء من فج[5] عميق
تؤم[6] بها ابن ذى يزن وتفرى[7]　　بطون خفافها أم الطريق[8]

---

(١) الذين يعدون قدام موكب الملك بسرعة مثل الخادم (٢) وهو جمع حربة وهى آلة للحرب من الحديد قصيرة محدودة وهى دون الرمح . (٣) اكوار جمع كور وهو الجماعة الكثيرة او القطيع من البقر والابل (٤) رسالة مغلغة اى محمولة من بلد الى بلد (٥) الطريق الواسع الواضح بين جبلين (٦) تقصد (٧) فرى يفرى فرى دهش وتحير (٨) الخف للبعير والنعام كالحافر لغيرهما وما يلبس بالرجل جمعه اخفاف وخفاف يقال خف ضاحك اى مخرق تلوح القدم من خلاله ، الخف ايضا ما اصاب الارض من القدم .

فاظهروا الصليب ، فوتر وهرز قوسه ، وكان لايقدر ان يوترها غيره ، وقال وهرز ، و الناس فى صفوفهم ، انظروا اين ترون ملكهم ، قال سيف ارى رجلا قاعدا على فيل تاجه على راسه ، بين عينيه ياقوتة حمراء قال ذلك ملكهم ، قال وهرز ، اتركوه ، ثم وقف طويلا ، ثم قال انظروا هل تحول ، قالوا قد تحول على فرس ، قال هذا منه اختلاط ، ثم وقف طويلا وقال انظروا هل تحول ؟ قالوا قد تحول على بغلة ، فقال ابنة الحمار ؟ ذل الاسود و ذل ملكه ، ثم قال لاصحابه قتلته فى هذه الرمية ، تاملوا النشابة و اخذ النشابة ، وجعل فوقها فى الوتر ثم نزع فيها حتى ملاءها ، وكان ايدا[١] ثم ارسلها ، فصكت الياقوتة التى بين عين ملكهم مسروق ، فتغلغلت النشابة فى راسه حتى خرجت من قفاه . وحملت عليهم الفرس ، فانهزمت الحبشة فى كل وجه ، وجعلت حمير تقتل من ادركوا منهم وتجهز على جريحهم ، واقبل وهرز يريد ان يدخل صنعاء ، وكان موضعهم الذى التقوا فيه خارج المدينة ، وكان اسم صنعاء ايال ، فلما قدمت الحبشة بنوها واحكموها ، فقالت صنعته ، فسميت صنعاء ، وكانت صنعاء مدينة لها باب صغير ، يدخل منه فلما دنا وهرز من باب المدينة راه صغيرا ، فقال لاتدخل رايتى منكسة ، اهدموا الباب ، فهدم باب صنعاء ودخل ناصبا رايته ، وسير بها بين يديه ، فقال سيف بن ذى يزن ، ذهب ملك حمير آخر الدهر ، لايرجع اليهم ابدا ، فملك وهرز اليمن وقهر الحبشة وكتب الى كسرى يخبره انى قد ملكت للملك اليمن ، وهى ارض العرب القديمة التى تكون فيها ملوكهم ، وبعث بجوهر وعنبر ومال وعود وزباد وهو جلود ، لها رائحة طيبة ، فكتب

---

(١) بفتح الالف و تشديد الياء وكسرها القوى .

بجائزة الملك تنثرها للصبيان والناس فقال سيف وما اعطانى الملك ؟ جبال ارضى ذهب وفضة ، جئت الى الملك ليمنعنى من الظلم ، ولم آته ليعطينى الدراهم ، ولواردت الدراهم كان ذلك فى بلدى كثيرا ، فقال كسرى ، انظر فى امرك ، فخرج سيف على طمع ، و اقام عنده ، فجعل سيف كلما ركب كسرى عرض له ، فجمع له كسرى مرازبته وقال ماترون فى هذا العربى وقد رايته رجلا جلدا ، فقال قايل منهم ، ان فى السجون قوما ، قد سجنهم الملك فى موجدة عليهم ، فلو بعثهم الملك معه فان قتلوا استراح منهم ، وان ظفروا بمايريد هذا العربى فهو زيادة فى ملك الملك ، فصوب كسرى هذا الراى ، و امربهم كسرى ، فاحضروا فوجد ثمانمائة رجل ، فولى امرهم رجلا معهم . يقال له وهرز ، وكان راميا شجاعا ، مع مكانه فى الفرس ، و جهزهم و اعطاهم سلاحا ، و حملهم فى البحر فى ثمانى سفن ، فغرقت سفينتان ، وبقى من بقى وهم ستمائة رجل ، فارسوا الى ساحل عدن ، فلما ارسوا قال وهرز لسيف ما عندك ؟ فقد جئنا بلادك ، فقال ما شئت من رجل عربى و قوس عربى ، ثم أجعل رجلى مع رجلك حتى نموت جميعا اونظفر جميعا قال وهرز انصفت ، فاستجلب سيف من استطاع من اليمن ، ثم رجعوا الى مسروق بن ابرهة الاشرم ، وقد سمع بهم مسروق و تبعيتهم ، فجمع اليه جنده من الحبشة و سار اليهم ، و التقى العسكران ، و جعلت امداد اليمن تثوب الى سيف ، و بعث وهرز ابناله . كان معه على جريدة خيل ، فقال ناوشوهم القتال حتى ننظر قتالهم ، فناوشهم ابنه وناوشوه شيئا من قتال ، ثم تورط ابنه فى هلكة لم يستطع التخلص منها ، فاشتملوا عليه فقتلوه ، و ازداد وهرز عليهم حنقا وحزنت العرب و فرحت الحبشة

أرسلت اسدا على سود الكلاب[١] فقد | اضحى شريدهم[٢] فى الارض فلالا[٣]
فاشرب هنيئا عليك التاج مرتفقا[٤] | فى راس غمدان[٥] دارا منك محلالا[٦]
و اشرب هنيئا فقد شالت نعامتهم | و اسبل[٧] اليوم فى برديك[٨] اسبالا
تلك المكارم لا قعبان[٩] من لبن | شيبا[١٠] بماء فعادا بعد ابوالا

يشير ابو الصلت فى هذه القصيدة الى ان سيف بن ذى يزن لما احس بغلبة الاحابيش على اليمن ذهب الى هرقل ملك الروم يستنجده فاجاب بان الحبشة على دينه و دين اهل مملكته وهم على دين يهود - فلما لم يجد عنده النصر الذى ساله ذهب الى النعمان بن المنذر ملك الحيرة واخبره بمالقى قومه من الحبشة فقال : اقم عندى فان لى على الملك كسرى اذنا فى كل عام وقد حان ذاك ، فلما خرج اخذ معه سيف بن ذى يزن و ادخله على كسرى انوشيروان ، فقال غلب الاحابيش علينا و انا اقرب اليك منهم لانى ابيض و انت ابيض وهم سود ، فقال بلادك بلاد بعيدة ولا ابعث معك جيشا فى غير منفعة ولا امر اخافه على ملكى ، فلما ايأسه من النصر امرله بعشرة آلاف درهم واف وكساه كسى ، فلما خرج بها من باب كسرى نثرها بين الصبيان و العبيد فراى ذلك اصحاب كسرى و اخبروه بهذا ، فارسل اليه و قال لم صنعت

---

(١) المرادمنهم الاحابيش السود (٢) طريدهم (٣) اى منهزما (٤) اى متكأ (٥) اسم قصرسيف بن ذى يزن (٦) اى موضع المحل (٧) صب صبا (٨) البرد ثوب مخطط اوكساء يلتحف بها احد والمعنى هنا الغداة والعشى اى اشرب الخمر وصبه صبا كل يوم فى الغداة والعشى يعنى اصرف ايامك فى العيش والرغد والرخاء (٩) تثنية قعب بمعنى القدح الضخم الغليظ (١٠) مخلوط بماء -

ثم انتحى نحو كسرى بعد عاشرة　　من السنين يهين النفس والمالا
حتى اتى ببنى الاحرار[١] يقدمهم　　تخالهم فوق متن الارض اجبالا
من مثل كسرى شهنشاه الملوك له　　او مثل وهرز[٢] يوم الجيش اذ صالا
لله درهم من فتية صبروا　　ما ان رايت لهم فى الناس امثالا
غر[٣] جحاجحة[٤] بيض مرازبة[٥]　　أسد تربب فى الغيطان[٦] اشبالا
لايضجرون وان حزت[٧] مغافرهم[٨]　　ولاترى منهم فى الطعن ميالا
يرمون عن شدف[٩] كانها غبط[١٠]　　فى زمخر[١١] يعجل المرمى اعجالا

---

(١) اراد ببنى الاحرار اهل الفرس الذين قدموا مع سيف بن ذى يزن. قال ابو الفرج الاصبهانى فى كتابه الاغانى (الجزء السادس عشر صفحة ٧٣) وهم الآن يسمون ببنى الاحرار بصنعاء ويسمون باليمن الابناء وبالكوفة الاحامرة وبالبصرة الاساورة وبالجزيرة الخضارمة وبالشام الجراجمة (٢) اسم قائد جيش الفرس الذى رمى مسروق بن ابرهة الاشرم فى ميدان الحرب وقتله (٣) بضم الغين وتشديد الراء الذى فى جبهته بياض (٤) جمع الجحجح او الجحجاح السيد المسارع الى المكارم (٥) جمع المرزبان وهو الرئيس عند الفرس (٦) جمع الغوطة وهى الارض المطمئنة (٧) حزت اى قطعت (٨) جمع المغفر بكسر الميم وهو زرد من الدرع يلبس تحت القلنسوة (٩) بفتح الشين وكسر الدال الطويل السريع الوثبة ويروى سدف بالسين بمعنى الظلمة والشخص الذى يرى من بعيد (١٠) جمع الغبيط وهو الرحل يشد عليها الهودج او الارض المطمئنة مرتفع طرفاها (١١) المزمار الكبير او الشجر الكثير الملتف ورجل زمخر اى عالى الشان.

لازما حلقة الجران[1] كما قد[2] من صخر[3] كبكب[4] محدور[5]

حوله من ملوك كندة ابطا ل ملاويث[6] فى الحروب صقور

خلفوه ثم ابذعروا[7] جميعا كلهم عظم ساقه مكسور

كل دين يوم القيامة عند اللـــــه الا دين الحنيفة زور[8]

ويقال ان سيف بن ذى يزن الحميرى لماظفر بالحبشة بعد ماقتل ملكهم مسروق بن ابرهة الاشرم اتته وفود العرب واشرافها وشعراءها لتهنيه وتمدحه وتذكر ما كان من بلائه وطلبه بثار قومه واتته وفود العرب من قريش فيهم عبدالمطلب بن هاشم وامية بن عبد شمس بن عبدمناف وابو الصلت عبدالله وخويلد بن اسد فى ناس من وجوه قريش فاتوه بصنعاء وهو فى راس قصرله يقال له غمدان ـ فاخبره الآذن بمكانهم فاذن لهم فدخلوا عليه وهو على شرابه وعلى راسه غلام واقف ينثر فى مفرقه المسك وعن يمينه ويساره الملوك والمقاول فانشد ابو الصلت قصيدة منها .

لايطلب الثار الاكابن ذى يزن فى البحر خيم للاعداء احوالا

اتى هرقل وقد شالت نعامته[9] فلم يجد عنده النصر الذى سألا

---

(١) الجران من البعير مقدم عنقه ويقال القى البعير جرانه اى برك (٢) قطع ويرى قطر ويروى واضعا خلفة الجران كما قطرراس من كبكب محدور (٣) الحجر العظيم الصلب (٤) جبل بعرفات خلف ظهر الامام (٥) حدر الرجل سمن فى غلظ (٦) الملأث الشريف كالملوث بكسرالميم وسكون اللام جمعه الملاوث والملاوثة والملاويث (٧) ابذعروا تفرقوا وفروا والخيل ركضت تبادر شيئا تطلبه (٨) ويروى بور (٩) شالت نعامته اى خف وغضب وسكن ومات وشالت نعامتهم اى اخلوا منازلهم وتفرقوا اوتفرقت كلمتهم وذهب عزهم ـ

تزوج ابو الصلت[١] عبدالله رقية بنت عبدشمس بن عبد مناف بن قصى بن كلاب فولدت له امية وتزوج عروة بن مسعود بن معتب بن مالك بن كعب بن عمروبن سعد بن عوف بن ثقيف الثقفى سبيعة بنت عبدشمس بن عبدمناف وكان عروة هذا عم المغيرة بن مسعود بن معتب الصحابى المشهور الذى اسلم بعد غزوة الاحزاب وعروة ايضا اسلم فى السنة التاسعة من الهجرة فقتله قومه ـ

وكان ابو الصلت[١] عبدالله من الشعراء المشهورين بالطائف ، رويت له الاشعار فى قصة فيل ابرهة الاشرم التى حدثت قبل ولادة النبى صلى الله عليه وسلم بخمس وخمسين ليلة وهى هذه .

ان آيات ربنا باقيات ما يمارى فيهن الا الكفور
خلق الليل والنهار فكل مستبين حسابه مقدور
ثم يجلو النهار رب كريم[٢] لمهاة[٣] شعاعها منشور
حبس الفيل بالمغمس[٤] حتى صار[٥] يحبو[٦] كانه معقور[٧]

---

(١) الصلت بفتح الصاد وسكون اللام الجبين الواضح المستوى البارز يقال جبين صلت والصلت والصلت بفتح الصاد وضمها السكين الكبيرة جمعه اصلات والصلت والصلتان والاصليت بكسر الالف والاصلتى والاصلات والمصلت والمصلات والمنصلت من الرجال الشجاع الماضى فى الحوايج يقال هو من مصاليت الرجال . الصلت والاصليت والمنصلت من السيوف الصقيل الماضى (٢) ويروى رحيم (٣) بفتح الميم والهاء البقرة الوحشية يشبه بها فى حسن العينين وبمعنى الشمس (٤) اسم الموضع الذى بين الطائف ومكة مات فيه ابو رغال دليل ابرهة الاشرم ودفن هناك (٥) يروى ظل (٦) اى دنا الى الارض (٧) الذى قطع قوائمه بالسيف .

قال عمرو بن عبيد و قال الحسن ذكرت القبائل عند النبي صلى الله عليه وسلم فقال قبائل تنمي الى العرب وليسوا من العرب حمير من تبع وجرهم من عاد و ثقيف من ثمود ‌.

قال وروى عن قتادة ان رجلين جاءا الى عمران بن حصين فقال لهما ممن انتما قالا من ثقيف فقال لهما اتزعمان ان ثقيفا من اياد قالا نعم قال فان ايادا من ثمود فشق ذلك عليهما فقال لهما اساءكما قولى قال نعم و الله قال فان الله انجى من ثمود صالحا والذين آمنوا معه فانتم ان شاء الله من ذرية من آمن و ان كان ابورغال قداتى ما بلغكما قالا له فما اسم ابى رغال فان الناس قد اختلفوا علينا فى اسمه فقال قسى بن منبه ‌.

قال وروى الزهري ان النبى صلى الله عليه وسلم قال من كان يومن بالله و اليوم الآخر فلايحب ثقيفا و من كان يومن بالله و اليوم الآخر فلا يبغض الانصار قال و بلغنا عنه عليه الصلوة والسلام انه قال بنوهاشم والانصار حلفان وبنوامية و ثقيف حلفان ‌.

قال و فى ثقيف يقول حسان بن ثابت رضى الله عنه ‌.

اذا الثقفى فاخركم فقولوا	هلم نعد شان ابى رغال
ابوكم اخبث الآباء قدما	و انتم مشبهوه على مثال
عبيد الفزر اورثه بنيه	و ولى عنهم اخرى الليالى

واياد كان اخومضر الذى نزل منه النبى صلى الله عليه وسلم وامهما سودة ينت علك بن عدنان وقال فى القاموس الدعمى بضم الدال النجار ومن الطريق معظمه او وسطه وقال ايضا ثقيف كامير ابو قبيلة من هوازن واسمه قسى بن منبه بن بكر بن هوازن والرجل الذى ينتسب الى هذه القبيلة يقال له ثقفى محركة ـ

قال وقدروى عن الاعمش ان على بن ابى طالب رضى الله عنه قال على المنبر بالكوفة وذكر ثقيفا لقد هممت ان اضع على ثقيف الجزية لان ثقيفا كان عبدا لصالح نبى الله عليه السلام وانه سرحه الى عامل له على الصدقة فبعث العامل معه بها فهرب واستوطن الحرم وان اولى الناس بصالح محمد صلى الله عليهما وسلم وانى اشهدكم انى قدرددتهم الى الرق قال و بلغنا ان ابن عباس قال وذكر عنده ثقيف فقال هوقسى بن منبه وكان عبدا لامراة صالح نبى الله صلى الله عليه وسلم وهى الهيجمانة بنت سعد فوهبته لصالح وانه سرحه الى عامل له على الصدقة ثم ذكر باقى خبره مثل ماقال على بن ابى طالب رضى الله عنه وقال فيه وانه مربرجل معه غنم ومعه ابن له صغير ماتت امه فهو يرضع من شاة ليست فى الغنم لبون غيرها فاخذ الشاة فناشده الله واعطاه عشرا فابى فاعطاه جميع الغنم فابى فلما راى ذلك تنحى ثم نثل كنانته فرماه ففلق قلبه فقيل له قتلت رسول رسول الله صالح فاتى صالحا فقص عليه قصته فقال ابعده الله فقد كنت انتظر هذا منه فرجم قبره الى اليوم و الليلة وهو ابو رغال.

قال و بلغنا عن عبدالله بن عباس ان رسول الله صلى الله عليه وسلم حين انصرف من الطائف مربقبر ابى رغال فقال هذا قبر ابى رغال وهو ابو ثقيف كان فى الحرم فمنعه الله عزوجل فلما خرج منه رماه الله وفيه عمود من ذهب فابتدره المسلمون فاخرجوه.

قال وروى عمرو بن عبيد عن الحسن انه سئل عن جرهم هل بقى منهم احد قال ما ادرى غير انهم لم يبق من ثمود الاثقيف فى قيس عيلان وبنو لجاء فى طئ والطفاوة فى بنى اعصر.

اليّة[1] ان لم اقتلك او تحلف لى لتزوجنى ابنتك ففعل و انصرف الظرب و قسى معه فلقيه ابنه عامر بن الظرب فقال من هذا معك يا ابت فقص قصته قال عامر لله ابوه لقد ثقف امره فسمى يومئذ ثقيفا .

قال وعير الظرب بتزويجه قسيا وقيل زوجت عبدا فسار الى الكهان يسالهم فانتهى الى شق بن مصعب البجلى وكان اقربهم منه فلما انتهى اليه قال انا قد جئناك فى امر فماهو قال جئتم فى قسى و قسى عبد اياد ابق ليلة الوادى فى وجّ[2] ذات الانداد فوالى سعدا ليفاد ثم لوى بغير معاد يعنى سعد بن قيس بن عيلان بن مضر قال ثم توجه الى سطيح الذئبى حى من غسان ويقال انهم حى من قضاعة نزول فى غسان فقالوا انا جئناك فى امر فماهو قال جئتم فى قسى و قسى من ولد ثمود القديم ولدته امه بصحراء تريم فالتقطه اياد وهو عديم فاستعبده وهو مليم فرجع الظرب وهو لايدرى مايصنع فى امره وقد وكد عليه فى الحلف والتزويج وكانوا على كفرهم يوفون بالقول فلهذا يقول من قال ان ثقيفا من ثمود لان ايادا من ثمود .

قال وقد قيل ان حربا كانت بين اياد و بين قيس وكان رئيسهم عامر بن الظرب فظفرت بهم قيس فنفتهم الى ثمود و انكروا ان يكونوا من نزار قال و قال عامر بن الظرب فى ذلك .

قالت اياد قد راينا نسبا　　فى ابنى نزار وراينا غلبا

سيرى اياد قدراينا عجبا　　لا اصلكم منا فسامى الطلبا

دار ثمود اذ رايتى السببا

---

(١) قسم　(٢) الوج السرعة .

وقيل بل كان قائدا لفيل ابرهة الاشرم ودليل الحبشة لما غزوا الكعبة فهلك فيمن هلك منهم فدفن بين مكة و الطائف فمر النبى صلى الله عليه وسلم بقبره فامر برجمه فرجم فكان ذلك سنة .

وقال ابن الكلبى و اخبرنى ابى عن ابى صالح عن ابن عباس قال كان ثقيف و النخع من اياد فثقيف قسى بن منبه النبيت بن يقدم بن افصى بن دعمى بن اياد و النخع بن عمرو بن الطمثان بن عبد مناة بن يقدم بن افصى فخرجا و معهما عنز لهما لبون يشربان لبنها فعرض لهما مصدق لملك اليمن فاراد اخذها فقالا له انما نعيش بدرها فابى ان يدعها فرماه احدهما فقتله ثم قال لصاحبه انه لايحملنى و اياك ارض .

فاما النخع فمضى الى بيشة فاقام بها و نزل القسى موضعا قريبا من الطائف فراى جارية ترعى غنما لعامر بن الظرب العدوانى فطمع فيها وقال اقتل الجارية ثم احوى الغنم فانكرت الجارية منظره فقالت له انى اراك تريد قتلى و اخذ الغنم و هذا شى ان فعلته قتلت واخذت الغنم منك واظنك غريبا جائعا فدلته على مولاها فاتاه و استجاربه فزوجه بنته واقام بالطائف فقيل لله دره ما اثقفه حين ثقف عامرا فاجاره وكان قد مر بيهودية بوادى القرى حين قتل المصدق فاعطته قضبان كرم فغرسها بالطائف فاطعمته و نفعته .

قال ابن الكلبى فى خبر طويل ذكره كان قسى مقيما باليمن فضاق عليه موضعه و نبابه فاتى الطائف وهو يومئذ منازل فهم و عدوان بنى عمرو بن قيس بن عيلان فانتهى الى الظرب العدوانى وهو ابو عامر بن الظرب فوجده نائما تحت شجرة فايقظه وقال من انت قال انا الظرب قال على

أمية بن ابى الصلت

هو ابن ابى الصلت عبد الله بن ابى ربيعة بن عمرو بن عوف بن عقدة بن عنزة بن قسى و قسى كان معروفا باسم ثقيف قال ابن الكلبى ومن النسابين من يذكر ان ثقيفا هوقسى بن منبه بن النبيت بن منصور بن يقدم ابن افصى بن دعمى بن اياد بن نزار .

ويقال ان ثقيفا كان عبدا لابى رغال وكان اصله من قوم نجوا من ثمود فانتمى بعد ذلك الى قيس .

و روى عن على بن ابى طالب كرم الله وجهه انه مر بثقيف فتغامزوابه فرجع اليهم فقال لهم يا عبيد ابى رغال انما كان ابوكم عبدا له فهرب منه فثقفه بعد ذلك ثم انتمى الى قيس .

وقال الحجاج فى خطبة خطبها بالكوفة بلغنى انكم تقولون ان ثقيفا من بقية ثمود ويلكم وهل نجا من ثمود الاخيارهم ومن آمن بصالح فبق معه عليه السلام ثم قال قال الله تعالى وثمود فما ابقى ، فبلغ ذلك الحسن البصري فتضاحك ثم قال حكم لكع[1] لنفسه انما قال عزوجل فما ابقى اى لم يبقهم بل اهلكهم فرفع ذلك الى الحجاج فطلبه فتوارى عنه حتى هلك الحجاج وهذا كان سبب تواريه منه .

ذكر ابن الكلبى انه بلغه عن الحسن وكان حماد الراوية يذكر ان ابارغال ابوثقيف كلها وانه من بقية ثمود وانه كان ملكا بالطائف فكان يظلم رعيته فمر بامراة ترضع صبيا يتيما بلبن عنز لها فاخذها منها وكانت سنة مجدبة فبق الصبى بلا مرضعة فمات فرماه الله بقارعة فاهلكه فرجمت العرب قبره وهو بين مكة و الطائف فمر النبى صلى الله عليه وسلم بقبره فامر برجمه فرجم فكان ذلك سنة .

---

(١) اللئيم

امية بن ابى الصلت

تحقيق

افضل العلماء محمد يوسف كوكن عمرى ، ايم ـ اے

الاستاذ فى قسم اللغات العربية والفارسية والاردية

بجامعة مدراس

MADRAS

UMAYYAH BIN ABI-AL-SALAT

BY

Afzal-ul-Ulama **Mohammad Yousuf Kokan Umari**, M.A.,

Reader, Department of Arabic, Persian and Urdu

UNIVERSITY OF MADRAS

LECTURES ON HISTORICAL GRAMMAR OF TAMIL

BY

DR. KAMIL ZVELEBIL, PRAGUE

1.1. Dravidian linguistics has, no doubt, achieved some very important results recently, in spite of the fact that a qualitatively new era in Dravidian studies commenced several decades ago, with the work of Indian scholars like L. V. Ramaswami Aiyar and others, but especially with a series of articles written by the outstanding Indo-European comparativist, Professor Thomas Burrow of Oxford, and published in the BSOS and BSOAS between 1940–1950. Owing to these articles and to some excellent works of descriptive nature, like M. B. Emeneau's Kolami or Burrow-Bhattacharya's Parji, as well as a comparative dictionary of the family again by Burrow and Emeneau, Dravidian linguistics is not in its "infancy" any more; we may say that it has reached the prime bloom of its adolescence.

What is now needed most in Dravidian studies is, on the one hand, intensive descriptive work on most of the non-literary languages and, on the other hand, intensive diachronic, historical study of the literary languages, so that a new comparative and historical synthesis may be attempted, since the pioneer and ever-important monumental work of Caldwell is utterly and hopelessly antiquated.

As early as in 1929, Suniti Kumar Chatterji—who had always been deeply interested in Tamil and Dravidian—wrote: "What we want is a series of rigorously scientific grammars of all important Dravidian languages...A series of historical and comparative grammars of Tamil, Telugu and Kannada...would be ideal". This just request of Suniti Kumar Chatterji was either only partly given ear to (as far as Kannada and Malayalam are concerned) or, with regard to Tamil, ignored.

1.2. On account of different aspects of a much changed general conception of Indian linguistic history, the importance of Dravidian linguistic studies, especially in the historical plan,

appears in a new and sharp light. The sad negligence of Dravidian languages is fortunately a matter of the past; it has given way to an ever-increasing interest and to feverish activity, and rightly so, for the study of Dravidian is not only enormously important, even indispensable for a right understanding of the linguistic past and present of India, but it has its own share to contribute to general and applied linguistics. I have in mind, e.g., such problems as the typological and genealogical classification of languages, the important part which the study of every new linguistic structure and type may contribute to the solution of the problems of machine-translation, the questions of teaching South Asian languages, the deeper penetration into the intricate relations between language and society in the cultural patterns of South Asia etc.

1.3. In January 1960, the University of Pennsylvania convened a conference to survey the resources available in the United States for the development of language and area studies of South Asia. The languages of South Asia were arranged into five groups of descending priority. The most important of these languages were listed in groups I and II and comprised Hindi and Urdu, Bengali, Marathi, Persian, Sanskrit, Sinhalese, Telugu and Tamil. Tamil has thus been given its just place among the most important languages of the whole of the immense territory of Southern Asia, and I should like to add that, taking into account its over-all cultural importance, the antiquity and high achievements of its literature, its importance for historical and comparative linguistics and, last but not least, its economic and political role, Tamil belongs, with Hindi and Bengali, to the triod of the most important languages of the Indian subcontinent.

This fact is being appreciated in the West as well as in the East, in the United States as well as in the Soviet Union. Tamil studies developed considerably in Moscow and Leningrad during the past decade and the first important results of Tamil studies in the Socialist countries have appeared or will appear very soon; these books, papers, research articles as well as translations deal with Tamil linguistics as well as with its literature, with the history of religious thought as well as with modern sociology.

2.1. In spite of all these no attempt has ever been made at a systematic, sufficiently broad and exhaustive, detailed and

strictly scientific investigation and description of the history of Tamil language. With all due respect to such achievements as L. V. Ramaswamy Aiyar's Morphology of Old Tamil Verb, or P. S. Subrahmania Sastri's History of Grammatical Theories, one is bound to admit that the existing attempts in this direction are either very brief sketches, or they treat of small individual problems, or, finally, some of them are papers of somewhat doubtful validity and shallow thinking.

2.2. It was this negligence of serious historical investigation of Tamil on a broad scale which induced us, in January 1959, when I visited Moscow, to form a team of scholars who would try to fill this gap. Originally, the collective work of the team was planned to last six years, and the analytical part of the work was to be finished within these six years step by step in three successive stages two years each. The results of each successive stage were to be published in three volumes forming the prolegomena to the historical grammar proper which would be compiled and published in Russian and English in Moscow under my editorship and reduction within a year after the last of the three volumes will have appeared.

This original plan is fundamentally being observed, only some minor alterations may occur as the work proceeds but I believe we may expect the historical grammar of Tamil prepared by our team to come duly into the world by the end of 1966.

2.3. The first task which was to be solved as soon as we took the decision to go on with the work on a historical grammar of the Tamil language was the survey of sources of our work. Basically, we may distinguish between two kinds of sources: direct and indirect. The direct sources are the texts in the broadest sense of this term, including literary texts as well as inscriptions on different material, in other words, all written data available. The indirect sources are again of two fundamental kinds: first, the indigenous Tamil grammars of the language (like *Tolkāppiyam*, *Vīracōḻiyam*, *Naṉṉūl*, together with treatises on poetics, prosody etc.), and second, all that has ever been written about Tamil in form of European grammars, articles, scholarly papers, books, in short, the bibliography of Tamil linguistics.

3.1. We first dealt with the question of the direct, primary sources, that is the epigraphic and literary texts as the monuments of the past development of the language. After long discussions concerning the method to be adopted we resolved that the description of the history of Tamil should be based upon the analysis of primary sources so that conclusions about the whole would be reached from the investigation of a representative selection.

This conclusion which we have reached was not a freak of chance; it was not accidental but inevitable. Even if electronic computors were employed to solve some tasks of our plan it would call for a much more numerous team of scholars working for a much longer period of time to utilize and analyse every scrap of written information about the Tamil language, or, in other words, to use the entire bulk of all Tamil inscriptions and literary texts preserved, which means practically an infinite and unlimited amount of data. Such mammoth task (an ideal which is reached practically only in one or two languages of the world with very long philological and linguistic tradition) may be perhaps undertaken by future generations of Tamilologists perfectly equipped with all achievements of mathematical linguistics and with all devices of electronics and what not, but, at the same time, with the results of this our preliminary and primary pioneer work as a point of departure for such huge undertaking.

3.2. Thus, a selection of data had to be made and these selected data prepared for analysis. First, we faced a general theoretical problem of primary importance, namely that of preparing our sample.

Linguists, like sampling theorists, agree that it is seldom possible to gather and manipulate a complete body of information. This was typically our case with regard to the complete body of written information about Tamil. Therefore it has become usual to utilize a partial count, and to reach conclusions about the whole (in our case, about the whole course of development of the Tamil language in time) from analysis of a selection or sample. The conclusions, however, are reliable only when an unbiased, truly representative selection of data is gathered (as should be the case in dialect geography) or chosen for analysis (as in the investigation of written records). This can be achieved

by two procedures: either we decide upon a random, or probability sample (this method I used in 1958 and to a great extent still use when gathering my dialectological material), or we prepare a judgment sample, which is an attempt to select representative data by using informed judgment to determine which units are typical for this or that phenomenon or group of phenomena. Such judgment sample is not amenable to statistical analysis based on mathematical theory of probability, as is the probability sample.

In selecting data for analysis and description we employed the second method, i.e. the judicious selection of typical texts to arrive at representative data.

3.3. This second procedure involves some rather difficult problems. Two of them were especially grave but they had to be solved before we started with the actual work. First, it was necessary to fix the upper limit of our description of the history of Tamil, and second, it was necessary to determine what kind of Tamil we should analyse and describe.

The actual state of affairs in any linguistic community is usually much more complicated and diverse than it may seem at first glance or from some superficial or impressionistic descriptions. Thus all major languages of South Asia are typical for their diversity; all of them have regional dialects as well as dialects which may be called social; all of them have special literary forms which differ more or less from the colloquial forms. As far as Tamil is concerned, the present linguistic situation may well be designed by the term diglossia coined happily by Charles A. Ferguson in his very clever paper of the same title published in Word 15. According to Ferguson, diglossia is a situation in which, in addition to the primary regional dialects there is a highly codified, superposed and literary variety which has great prestige, is learned largely by formal education and is used for most written and formal spoken purposes, but which is not used by any sector of the community for ordinary daily conversation. This is typically the case in Tamil. Literary Tamil, used for writing and formal speaking, is never used for ordinary conversation even by the most educated native Tamilians. A Tamil university professor does not say *colkiṉṟēṉ* when speaking to his wife or children, but *colreːn*. A Tamil

writer does not use the form *illavittal* when talking to his friends, but *illa : tta :*.

Apart from literary Tamil, there is a number of local, regional dialects, which have some very typical characteristic features though they are generally not very sharply differentiated, a number of important social dialects, and a standard colloquial used in ordinary conversation among the educated strata of the population, especially in cities and towns. Now, when preparing judgment sample of the texts we faced an important decision to be made : should we describe only STANDARD LITERARY TAMIL, or the COLLOQUIAL standard of modern Tamil as well, or include even the LOCAL and SOCIAL DIALECTS ?

3.4. This was one of the greatest problems we had to solve : which style or type or level of Tamil should become the target language of our description ? After some discussions we decided to analyse and describe the Standard Literary Tamil as such, and Colloquial Tamil forms so far as they have been recorded in our written sources, in our texts. I do not deny that such decision might seem as an odd sort of compromise. I shall try to explain how it has been reached.

First, even after quite a cursory survey of Tamil literary and epigraphic records we see that these written sources do not reflect a single, homogenous, uniform type and style of language. This diversity of language is most striking when we compare the language of some inscriptions with the language of the literary works contemporary with those epigraphs. The language of inscriptions differs in many cases, in some important features, from the language of literature, and the differences are of such nature that we are entitled to conclude that they reflect to a great extent the spoken language of the time. Let me quote at random two or three examples : in the Vallam (early Pallava) inscription we find the form *arecaru* for SLT *aracar*, in which the *-e-* and *-u* show clearly the typical features of colloquial speech (weakening of medial vowel in unstressed syllable, and the development of vocalic *Auslaut*) ; or, in the same inscription, we find *ceyivitta* instead of *ceyvitta* ; or in the Kāśakuḍi grant of Nandivarman II we find *kōṇōle* instead of SLT *kōṇōlai* (the final monophthong is typical for CT). These instances may be found, as we have just seen, even in the earliest Pallava epigraphs and they increase

progressively during the Chola and Pandya periods. The same and even greater diversity may be observed in some literary records, as, e.g., in the language of some of the *siddhars*, which contain many deviations from the literary codified standard of their time. Many literary works from different periods, beginning with the *Puṟanāṉūṟu*, *Kalittokai* and *Cilappatikāram* and ending with contemporary creative writings, especially that of the dramatists (like P. Sambanda Mudaliar), either directly reflect or try to transliterate colloquial forms. What else than reflections of colloquial speech are such variations in the text of *Puṟam* as *ventiṟal* and *venteṟal*, *paiccūṉ*, and *paccūṉ*, *paiya* and *paya*, *ukappa* and *uvappa*, *cāpa* and *cāva*, just as there seem to be in the same text some reflections of local dialects, e.g. *kōḷiyūr* for *kōḻiyūr*. Since we have once resolved that the sources of our analysis of the historical evolution of Tamil will be the representative samples of written (epigraphic as well as literary) texts, we must take into account all reflections of colloquial speech once they were written down in our records. It is one of the principles of exact descriptive method that once a text was adopted as a source, it was adopted in its totality as an integral unit with all its features, however odd or exceptional they may seem.

Now, an objection may be raised: why not, then, include into the project of the historical grammar a thorough investigation and description of contemporary spoken language in its totality? The answer is obvious: the material for analysis was delimited to written sources; and the investigation of colloquial Tamil requires, first, extensive and detailed field-work with informants, exhaustive gathering of field material, but, above all, a method and technique of work entirely different from the investigation of written records. For the same reason we abstained from the analysis and description of local and social dialects of Tamil within the limits of our present work. Regional and social dialects as well as the colloquial standard of Tamil form a subject of an independent special study based purely on synchronic and descriptive techniques, at least at this initial stage. Lack of these descriptive data would allow only guesses about the historical implications of local dialects, and the same is true about symbiotic dialects with social boundaries of the caste organization. A similar lack of data still prevails with regard to the linguistic boundaries between the four great languages of the

Dravidian South, especially between Tamil and Malayalam and Tamil and Kannada. First, descriptive work must be done in all these directions, and only then serious, historical and comparative conclusions may be reached. Once more I should like to repeat, however, that we shall include in our grammar the description of those reflections of colloquial Tamil which are recorded in our written texts, selected for analysis. Thus, e.g., the very first volume of the Prolegomena to the historical grammar contains a study of the language of a short play by *T. Jānakirāmaṉ* (*Nālu veli nilam,* Madras 1958) which is a more or less consistent reflection of common colloquial speech in writing. Incidentally, this will also force our hand to try and investigate at least tentatively the historical relationship between the literary and the colloquial Tamil which still remains to be found out. At present it is most often convenient, when comparing the forms of these two styles, to arrange them so, as if the literary Tamil forms were historically prior. I am convinced that the majority of the literary forms is historically prior, though I am equally sure that some of the literary forms are later innovations (thus e.g. some of the verb forms or case—endings appearing in Late Old Tamil or especially in Middle Tamil, in the literary jargon of the commentators).

4.1. Another theoretical problem of utmost importance we had to tackle was the problem of the relation between the synchronic and the diachronic treatment of language.

At the first glance, it seems quite simple though, on the other hand, we know that this problem is one of the pivot questions of general linguistics. Let us recollect the words of Sturtevant: " Descriptive linguistics forms the basis for historical linguistics ; you cannot treat the history of a language until you know several stages of that language. Comparative linguistics likewise should be based upon a description of several different languages. In short, grammatical science should logically proceed from descriptive, through historical to comparative grammar." It seems to be as simple as that. The history of a language may be found out and understood only by means of comparing the shapes of the system of a language in different stages of its development. Such series of comparisons is the only possible way to arrive at the internal reconstruction of the history of any language. We must not forget, however, that only the results of

the changes are accessible to the linguistic scholar, not the changes, the processes themselves as such. Only different finite stages may be analysed and described with the help of records and thus it is possible, by means of a number of cuts through the vertical axis, to establish the pattern and shape of the system in successive periods of its development. Another problem is how frequent i.e. how close, how dense such cuts should be.

Ultimately, linguistic science must be historical, since it deals with an entity which is developing in time and space, with a historical and social phenomenon, with language. This does not mean, however, that some techniques and working methods at certain stages of the analysis of a language should not be quite descriptive and synchronic in their nature. On the contrary, the descriptive approach, a synchronic description, should underlie any historical and comparative investigation. For valid results, historical linguistics depends upon synchronic data ; solid synchronic description is one of the means to arrive at the final goal, the historical description and explanation of the system of a language in its dynamics, in its development. By synchronic description I mean a thorough, total, entire synchronic treatment of a corpus of data, however tedious and wearisome it may seem at the beginning. If, to give an example, I resolve upon, let us say, the anthology of ancient Tamil poetry known to us as *Naṟṟiṇai* as a "judgment-sample" for the description of Early Old Tamil morphology, I must, first, analyse the entire text, that is all the 401 stanzas of the anthology, and, second, my description must include the inventory of the entire bulk of morphemes and their allomorphs occurring in the entire bulk of the text.

To conclude: we should carefully distinguish between the methods and techniques of synchronic and diachronic treatment, but we should not conceive of the two kinds of approach within the frame of a rigid contradiction. Not "two linguistics"—one, "*linguistique de la langue*" and the other "*linguistique de la parole*"—, but only one single science of linguistics which is itself ultimately a unity of synchrony and diachrony, a synthesis of the descriptive and the historical methods, a unity in which the descriptive approach is the base, and the historical conclusions the superstructure.

4.2. How did we apply this theoretical framework to our task? In the initial stages of our work we are gathering and classifying descriptive data and thus prepare the base of a series of explicit synchronic formulations as inevitable steps for diachronic investigation and historic description. Nothing is more foreign to us than to proclaim "achrony", that is to exclude the time-factor from our investigation. We conceive of language as a system in motion and we investigate linguistic phenomena in their mutual relationship as parts of a system, and, at the same time, in the course of their development, as units changing in time. Now, just as longer utterances are not simply mechanical combinations of smaller units (words or morphemes), so the evolution of the system is not simply a mechanical additive arrangement of successive stages, which might be fully described, understood and explained synchronically. Synchronic description should not be, and in fact cannot be in rigid contrast with the inner dynamics of language. Even the most consciously "pure" synchronic and descriptive approach presupposes at least some historical considerations: thus e.g. the very selection of data to be analyzed, the statement of their relative (not to speak about the absolute) chronology etc., all this can be performed only on the basis of historical knowledge, however tentative it may be, only after a diachronic preview of the language in question.

Unless an earlier and a later stage have each been subjected to rigorous synchronic analysis, linguistic change cannot be formulated properly. Any historical statement contains at least two synchronic statements. And, at the same time, the picture of the present-day language, presented in a synchronic and descriptive way, is not and cannot be distorted by any historcal considerations.

To sum up: The best way to bring in the chronological factor is to compare two or more *relatively complete* and *independent* descriptions of the situation separated by a known (or guessed) interval of time and this is what we are aiming at in the first stages of our work, characterized by the publication of a series of prolegomena. The ultimate goal to arrive at is to bring out a historical grammar of Tamil as a linguistic system variable in time.

5.1. I have stated that so far no serious attempt has been done to publish a complete historical grammar of Tamil. There are various reasons for this fact: one obvious reason is the enormous quantity of data offered by a language with approximately two thousand years of recorded, uninterrupted history behind it. Another, more subtle and more important reason is probably the prevailing notion of Tamil as "preserving remarkably its identity through the ages". Scholars dealing with Tamil are usually under the impression that Tamil is characteristically and remarkably stable, "immutable", "rigid", "conservative" and what not. The degree of phonetic and phonemic change within the time-depth of two thousand years of recorded development is found to be not very great. This view is supported by the comparison with various languages of the Indo-European family in which, truly enough, the degree of changes is relatively greater as time passes; it is also supported by the fact that the degree of phonetic divergence between the different languages of the Dravidian family is not very great. But, fundamentally, the notion of Tamil as being "remarkably immutable" and "rigid" through the ages is incorrect, and is caused by incorrect approach. It is only one style of Tamil, the literary standard, which is stable, immutable and rigid. The reasons for this stability are not so much linguistic as extralinguistic; they should not be sought in the inherent linguistic structure of Tamil but in the social and cultural factors-in short, in the simple fact that it is the written language, the literary style. Standard Literary Tamil is stable and immutable precisely because it is Standard Literary Tamil, a style which nearly ceased to develop, a language which is never used as a spoken language. Tamil as a whole, including the living, the spoken language, the common speech, is no exception to the general rules of linguistic change; on the other hand, some of the general features of linguistic change may be neatly and beautifully illustrated by Tamil examples.

Only those scholars who do not ignore colloquial Tamil speech approach the history of the language from the right angle. I have in mind, e.g. Professor Varadarajan's linguistic essays in which he does not hesitate to quote illustrations from colloquial Tamil, distinguishing between *eḻuttuvaḻakku* and *pēccuvaḻakku*, between *eḻuttuttamiḻ* and *pēccuttamiḻ*, saying that "we write *oṉṟu*, we say *oṇṇu*; we write *vaittuviṭṭāṉ*, we say *vacciṭṭāṉ*." This realistic

approach enables Dr. Varadarajan to apply the rules of the phonological changes he had observed in *pēccuvaḻakku* to the history of the literary language, and thus to reach valid and correct conclusions. cf. his essay *vallāṉ vakuttatē vāykkāl*, in *moḻiyial kaṭṭuraikaḷ*, 1st part, p. 66.

Another of the contemporary Tamil scholars, Professor T. P. Meenakshisundaram, is no less realistic than Dr. Varadarajan in this respect. I fully agree with him when he says, "*potu makkaḷ moḻiyaiyum nām kavaṉikka vēṇṭum.*" He himself pays much attention to the spoken languages of the people, cf. as an instance his "Nasal sounds in Tamil" (Indian Linguistics, 1957), which is another application of synchronic observations of a feature of colloquial speech to the history of the language as a whole. Or, finally, let me remember the pioneer work of the late Professor R.P. Sethu Pillai, his outstanding and path-breaking paper 'Tamil-Literary and Colloquial'.

It is a significant fact that the three most eminent Tamil scholars of our time, R. P. Sethu Pillai, M. Varadarajan and T. P. Meenakshisundaram do not hesitate to admit the importance of investigating the spoken form of Tamil side by side with the literary language, and that they themselves dedicate their time and attention to *potuppēccuttamiḻ*, even if, if I may say so, not quite to the degree which would be necessary.

To return to our historical grammar: we felt that there was only one possible way to overcome the first obstacle which was mentioned in this lecture - the immense quantity of the records at our disposal: this was to form a team and to work collectively. Only a team of investigators is capable to attack successfully such difficult task as to compile and publish a big historical grammar of Tamil based upon detailed analysis and minute description of a number of texts, selected as representative of every recorded stage of the evolution of Tamil during the two thousand years of its history.

6.1. So far, three papers have been prepared to be published as Prolegomena to the Historical Grammar of Tamil, Number I, by the end of 1962 in Moscow. They are the fruit of our labours on this task during the last two years.

Some time before that, I have analysed, as a sort of Vorarbeit to the historical treatment of Tamil, the syntax of one

entire Early Old Tamil text, the *Naṟṟiṇai*, a well-known collection of poems belonging to the *Eṭṭuttokai* anthology. The results of this analysis which was finished more] than two years ago, and still remains to be printed or mimeographed, are based largely on the traditional approach towards the syntactical system of language. I shall try to outline very breiefly the conclusions reached by me after having analysed the 401 stanzas of *Naiṟṟṇai*.

1. Mere juxtaposition of bases with zero allomorphs seems to be one of the characteristic features of early Tamil structure. The meaning is often determined by situation and context alone, sometimes by features of order. The language of EOT poetry shows a high degree of economy. The constructions are predominantly of nominal character: a chain of nouns, joined by nominal forms of verbs, ended by a noun-predicate, or by a finite verb-form which is ultimately analysable into a sequence of nominal forms (verb noun or participial noun or verb stem plus personal pronoun).

2. Early Old Tamil, however-even the literary style of it-is not a language of neat and distinct, homogenous character. We may witness the process of the origin and development of regular verbal flexion of the pronominal type, the origin of well-marked tense-categories, the disintegration of clusters of bases with zero-terminations and the origin of clusters of clauses with well-shaped markers of temporal, causal, conditional etc. relations.

3. The word order is significant in EOT, but not obligatory; with the historical development of literary Tamil, word-order tends to become more fixed. In principle, that which is dependent precedes that on which it depends or which governs it. The order of basic constituents of a subject-predicate sentence is subject-predicate, in attributive constructions, attribute-head, in directive constructions, object-verb. However, as already stressed, this order is not at all obligatory and we often find the order V,O or S,P,O or even P,O,S.

4. The verb stem *iru*, to sit, to remain, to be – the *verbum existentiae par excellence* of later Tamil, is not at all found in the text of NT in the function of the predicative verbs of existence.

Nominal sentences, and the verb stem *aaku*, as well as pronominalized forms of the base *uḷ* - are used instead.

5. The semantic and functional differentiation of the two negative bases *il*–and *al*–does not seem to have been fully accomplished during the Old Tamil period.

6. The plural morpheme - *kaḷ* is found in the whole text of NT in one isolated instance (293.2). Apart from this, it is used regularly only with the root *mak*–in *makkaḷ*, *mākkaḷ*. The development of this suffix was traced by Dr. M. Varadarajan in his essay *kaḷ peṟṟa peruvāḻvu* in *moḻiyiyaṟ kaṭṭuraikaḷ*, I, p. 76 ff.

7. A very important formation is the so-called pronominalised noun which is, as predicate, capable of subjects and objects which forms a sort of transition between the nominal and verbal spheres (it is not, however, a distinct and independent part-of-speech !).

8. It seems that in the Proto-Tamil and pre-Tamil stages the verb nouns (or possibly even verb stems, and participial nouns) were used, as determinative constituents plus personal pronouns as determinates, placed at the end of utterences and filling the functional slot of predicates. These non-finite verbal determinants plus the pronominal subjects may have amalgamated later into a new type of finite verbal flexion and the subject appeared again at the beginning (optionally, of course), as the pronoun-substitute placed before the verb-predicate : *aṟiku yāṉ* - *aṟiku-v-aṉ yāṉ aṟikuvaṉ*, I know, *Puṟam* 109.14. This is *in nuce* my theory of the origin of finite verbal flexion in Tamil.

The use of such verb nouns and/or participial nouns as predicates in EOT is one of the most typical features of this earliest attested stage of Tamil, and we may fortunately witness this very use in the most ancient literary records. Such verb nouns and/or participial nouns are capable of nominal subjects in the *casus energeticus*, cf. *yāṉ piṟakkē*, I shall be born, *nōkō yāṉē*, I have verily pain, *aṉṉai kaṉṉiyatu*, mother was thinking, *nī varutal*, thou hast come. In the text of *Naṟṟiṇai*, the *ratio* of predicates expressed by finite verb forms to those expressed by verb nouns and participial nouns is circa 5 : 2 which shows that this use ceased to be productive in the EOT stage itself. Later development brought in fact complete extinction of this use in the literary

standard; however, the use of verb and / or participial nouns filling the functional slots of predicates has been preserved in colloquial Tamil and in the style which imitates spoken language, cf. coll. *nāṉ eṅkē uṭkāruvatu*, or *nām eṉṉa ceyvatu, eṉṉa ceykiṟatu*, or *nī appaṭi collukiṟatā illaiyā*? which may be compared with the instance from NT, already quoted and structurally identical, *aṉṉai kaṇṇiyatu*.

9. Three distinct morphological tense formations are found in the text of NT : past perfect, aorist-future and the type with the morpheme -*t*- which has predominantly *present* and *future* signification. It may be said here *en passant* that I believe this type with the morpheme -*t*- attested from early Tamil sources to have been preserved in the South-Western dialects of Tamil in such present forms as *ni: collute:*, you sg. say, or *na:n varute:n*, I am coming, I shall come. There is no distinct present tense formation in Early Old Tamil. The opposition of tenses in the system of EOT seems to have been "perfective past versus imperfective future" which indicates perhaps a primary aspectual (and not temporal) dichotomy.

10. No distinct and well-formed passive voice is found in EOT. There is thus no place for the opposition active vs. passive.

11. The question whether adjectives as a word-class have existed in Tamil or not may be answered in the affirmative. In EOT we find quite a number of adjective stems; they are syntactically in attributive construction with the noun which they precede and qualify, and they do not agree with the head-noun in gender or number. It is unfortunate that these primary adjectives have been entirely ignored by the compilers of the Tamil Lexicon. In this controversy about adjectives in Dravidian I take fully the side of Emeneau and Burrow against the opinion of Jules Bloch and Andronov (now mollified) who are inclined to deny the existence of original adjective stems in Dravidian.

12. The scheme of EOT cases and their terminations is according to the text of *Naṟṟiṇai*, as follows:

1. nominative: zero
2. accusative: zero (*ahṟiṇai* nouns), syntactic sandhi, -*ai* (*uyartiṇai* n.), accusative-oblique (pronouns);

3. sociative :—*oṭu,-ōṭu,-uṭaṉ* ;
4. instrumental :—*koṇṭu,-oṭu,-iṉ* ;
5. dative :—*ku*/*-kku* ;
6. locative-ablative :—*iṉ* ;
7. genitive : obl. in *-attu* ; unvoicing of final vd. plosive ; *-atu,-iṉ* ;
8. relative :—*vayiṉ*

13. The basic characteristic feature of Early Old Tamil structure is the fact that the parts of the system of expression are rather loosely connected with the parts of the system of of content. Various formal features are yet little differentiated functionally and vice versa. Most of the grammatical relations may be expressed by mere juxtaposition of stems with zero terminations. This may certainly be a feature of the literary jargon but, at the same time, it seems to reflect an earlier stage of historical development. A relatively limited number of formal devices serves to express often rather promiscuously - variagated patterns of grammatical meanings ; on the other hand, some of the non-productive and worn-out forms which seem to be archaic fossils are being disposed of partly at the EOT stage itself. The synchronic and diachronic stability of Literary Tamil is, however, one of the characteristic features of that style of language.

This work on *Naṟṟiṇai* was in many respects helpful to our later studies. I have committed a number of mistakes during this first attempt at a thorough and exact syntactic analysis and description of Old Tamil. Above all, I have found out that the traditional approach towards syntax, in terms of dichotomic cuttings into two basic constituents (the subject and the predicate) was inadequate and not entirely satisfactory. Thus began my quest for another and better method and technique of syntactic analysis.

On the other hand, some of the results of this careful investigation of one entire text proved valid and finally I was able to use some of the conclusions as a welcome point of departure for my further work.

The three papers which are included in the first volume of the Prolegomena are my own description of Early Old Tamil based

on the analysis of the language of *Peruṅkuṉṟūr Kiḻār* (an early Sangam poet), the description of the language of *Tirukkuṟaḷ* by my Soviet colleague Glazov, and finally the description of the language of a short *nāṭakam* by *T. Jānakirāmaṉ* from the pen of M. S. Andronov.

6.2. My analysis of Early Old Tamil will be supplemented (in the second volume) by the analysis of the stanzas composed by two other ancient poets, *Kallāṭaṉār* and *Māmūlaṉār*. Incidentally I should like to explain why these particular texts were selected as representative of the Early Old Tamil period of development.

As far as this first recorded stage of the development of Tamil is concerned, the records of that period have been preserved in the two anthologies of poems, *Eṭṭuttokai* and *Pattuppāṭṭu* (and of course in the *Tolkāppiyam* which belongs most probably to a slightly earlier date).

Considerations about the synchronism suggested by a later work, the *Cilappatikāram*, between the Chera monarch *Ceṅkuṭṭuvaṉ* and king Gajabahu I of Ceylon (173-195 of our era) which may be accepted as historical on the ground of other lines of evidence derived from archaeology, Greek and Latin sources and the general development of history in South and North India, lead us to the conclusion that it is fairly possible to date not only relatively but to some extent also absolutely the lifetimes of a number of poets of the Sangam era. The tradition which ascribes different stanzas of those early anthologies to different individual authors is basically right, too.

Under such circumstances it was possible, when selecting the material for analysis, to proceed along three different lines. First, I might have chosen more or less wishfully out of every anthology a number of stanzas irrespective of their authors, and thus acquire a typical random sample of the texts ; or, I might have analysed one or two entire anthologies *in toto* ; or, finally, it was possible to prepare a judicious sample, i.e. to take all poems ascribed to a single chosen author and analyse them in their entirety as the works of that single author. This third method was employed since the authorship ascribed to different poems and consequently their relative and to an extent also their absolute chronology may be at least approximately determined.

Out of the great bulk of the poems preserved in the Eṭṭut-tokai anthologies I have selected the pieces composed by (or ascribed to) *Peruṅkuṉṟūr Kiḻār, Kallāṭaṉār* and *Māmūlaṉār.* These three poets were chosen as being representative of the three successive stages of the development of EARLY OLD TAMIL LITERARY LANGUAGE since all of them may be more or less safely dated and since the quantity of lines they composed is just the right number for conclusions to be statistically valid while the analysis itself does not become too tiresome a burden. Their works cover roughly the period of 250 years, between cca 16°—360 of our era. *Peruṅkuṉṟūr Kiḻār* belongs to to the early years of the Sangam epoch, *Kallāṭaṉār* lived round about the middle of it (cca 215 A. D.) and *Māmūlaṉār* belongs to the closing years of the era (cca 300 A. D.).

6.3. Quite a number of problems emerged during the last two years while we were engaged in the analysis of our chosen texts. I shall outline some of them.

In morphophonemic and morphemic analysis it was quite advantageous to base the segmentation of larger units on the hypothesis of the *monosyllabicity of roots* in Tamil and Dravidian (formulated best by Bh. Krishnamurti.) It is to be hoped now that the labours of Burrow and Emeneau, of Krishnamurti and ourselves will prove that the monosyllabicity of roots in Dravidian is not a mere hypothesis but an established fact of the Dravidian structure.

It was also necessary to solve the problem of the parts-of-speech system of Tamil. As far as this question was concerned, in the discussions among Glazov, Andronov, Rudin and myself we have reached the following conclusions. First, the definition of a part of speech valid for Tamil: a part of speech is a form class of stems which show similar behaviour in inflection, in syntax, or in both. The stems which follow a pattern of usage but do not follow some other patterns may be grouped into a class. Now, the Tamil parts-of-speech system is as follows:

1. Nouns 1.1. substantive (and numerals) 1. 2. Pronouns. In morphology and syntax, all nouns behave alike; that numerals are substantives with specified meaning in Tamil is quite obvious; pronouns are a special subclass of nouns since they are unlike

nouns classified for person, and in the 1. p.pl. they have the category inclusiveness : exclusiveness. Otherwise they behave like nouns; functionally, they are substitutes.

2. Adjectives 2.1. adjectives proper 2.2. pronominal adjectives. Adjectives form a special part of speech which behaves in a totally different way than nouns in one or two most basic points: adjectives are not inflected for case and number like nouns, they may not be subjects of clauses like nouns. Nevertheless they form a NA class with nouns which is based on similar behaviour in syntax, cf. *atu poṉ*, that—gold, *atu poṉṉakaram*, that—golden town, just like *atu putu nakaram*, that—new town, etc. Proper adjectives, like *peru, ciṟu, nal, neṭu, putu* etc., and pronominal adjectives, that is proclitic deictic adjectives like *i*—, this, *a*—that both qualify the head they precede in Qualifier Head constructions.

3. Verbs. The existence of verbs as a stem-class is of course not disputed in Tamil. With adjectives, verbs form an AV class based on similar behaviour in such constructions as *avaṉ pōvāṉ*, he will-go, which cf. with *avaṉ nallavaṉ*, he is—good, fem. *avaḷ pōvāḷ* cf. with *avaḷ nallavaḷ*; adjectives are inflected for gender, but not for tense and mode as verbs. Nouns, adjectives and verbs form one NAV class based on similar behaviour in contructions like *nāṉ aṭiyeṉ, nāṉ nallēṉ—nāṉ pōvēṉ*. This phenomenon is usually called " conjugation " of nouns and adjectives; the resulting forms were designed by Jules Bloch as "*noms pronominalisees*", pronominalized nouns; thus we see that these pronominalized (or personal) nouns are not a special class of stems, a special part of speech, but that they form a single NAV class and that they behave very much like nouns.

4. Particles and Adverbs are uninflected stems and may be divided (according to their behaviour in syntax and according to their meaning) into four subclasses: proper particles like *maṉ*, enclitics like-*um*, -*ā*, -*ē*, -*ō*, adverbs like *iṉi*, and interjections plus onomatopoeic words.

According to Charles F. Hockett (A Course, p. 265), the parts-of-speech system of a language belongs, as its first unit, to the grammatical core of a language, i.e. to "the essential grammatical tenor" of a language. I think that the setting up of the

part-of-speech system of Tamil was one of our most important results reached so far. Therefore I shall once more give the scheme here :

DECLINABLES

1. Nouns	1. 1. Substantives/ and numerals/			
	1. 2. Pronouns	*NA* class		*NAV* class
2. Adjectives	2. 1. Proper adjectives			
	2. 2. Pronominal adjectives	*AV* class		
3. Verbs				

INDECLINABLES

4. Particles and Adverbs—
- —4. 1. Proper particles
- —4. 2. Adverbs
- —4. 3. Enclitics
- —4. 4. Interjections and onomaṭ. words

6.4. One of the most difficult problems was (and still remains) the problem of syntax : how to analyse and describe the structure of units larger than words. In the syntactic analysis each of us is proceeding along his own way and these ways may differ considerably.

I myself have tried to apply the so-called TAGMEMIC model for the analysis and description of the syntax of Tamil, and the string constituent analysis to Tamil structure. As the tagmemic approach proved most operative and fruitful in my first attempts, I have been using it all along and proceed to use it, to develop it on new material, and hope to contribute my own modest share to the theory and method as well.

This model for analysis and description was first suggested by Professor Kenneth L. Pike (1954, 1955, 1960), and later it was developed and modified by R. Longacre, Velma B. Pickett, Benjamin Elson and some other scholars. The basic assumptions of this model may be summed up as follows : *first,* there is no

sharp division between language and non-language ; linguistic and extralinguistic behaviour form one basic pattern which should be often studied as a unity ; language should always be looked upon as a part of social process and social activity; *second*, the linguistic continuum is formed by functional spots or slots, filled by appropriate fillers ; language is a system of filled slots ; these substitution points or functional slots along with the classes found at those points, i.e. along with their fillers, form a unity which is called TAGMEME (hence, tagmemic model); tagmemes may be defined as correlations of grammatical functions or slots with classes of mutually substitutable items occurring in those slots. This slot-class correlation has a distribution within the grammatical hierarchy of a language ; *third*, language is a form-meaning composite; the linguist must work both with form and with meaning from the beginning, and keep both of them in his definitions to the end ; *fourth*, the tagmemic model does not begin with the assumption of binary division into immediate constituents, but begins rather with groupings of substitution forms appropriate to the language structure so that it views linguistic structures ordered like beads on a string. In tagmemic model we do not look for dichotomous cuts but for meaningful groupings at any given level ; grammatical hierarchy is composed of several levels ; sometimes, a string of tagmemes is found to be embedded in another string at the same level ; we then speak about layerings.

Let me demonstrate the application of tagmemic principles and string constituent analysis on a very short Tamil inscription on the earliest Tamil inscription so far discovered and published properly. It is the Tirunatharundra Inscription of cca 4oo A. D. published by T. A. Gopinatha Rao and it reads as follows :

aimpattēḻaṉa/

caṉaṉṉōṟṟa/

cantirananti ā/

cirikar nicītikai

" The *niśīdikā* Chandranandi Acharya who (died) observing fifty-seven days fasting. " The linguistic analysis of this very

brief epigraph in terms of tagmemic theory and method may be symbolized in the following way :

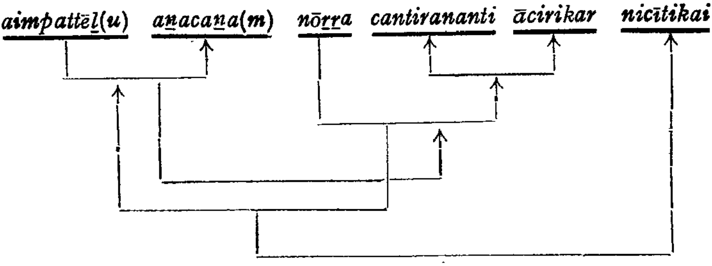

Or, we may symbolize the structure as follows:

aimpatt(u)	*ē̱lu*	*an̲acan̲a (m)*	*nōr̲r̲a*	*cantirananti*	*ācir ikar*	*nicītikai*
Qual Quant		Head	Qual	Head		
Obj Modifier			Head			
Qual Poss						Head

The boundaries of this inscription are determined only by space before and after the text. There are no overt openers or closers here as in most later inscriptions (in later epigraphs we may find such openers as *śrīrastu, śrīḥ* etc.)

The TEXT SLOT is filled entirely by an independent non-clause sentence (we define a clause as a structure which is manifested by a subject tagmeme and by some kind of predicate, which is not the case here, therefore-non-clause sentence ; on the other hand, it is an independent sentence since it may be uttered-or written-alone as a complete independent utterance). The independent non-clause SENTENCE SLOT is filled entirely by a POSSESSOR-HEAD PHRASE (and hence the sentence level is

identical here with a highly inclusive phrase-level) which may be symbolized by the so-called occurrence formula ± Qual Poss : Nphr + H:n which should be read, an optional qualifier possessor slot filled by a noun-phrase followed by an obligatory head slot filled by a noun.

The Nphr filling the Qual Poss slot is composed of an object modifier slot filled by a noun-phrase, and of a head slot filled by another noun phrase ; the formula is±Obj Mod :Nphr+H:Nphr.

The HEAD SLOT is filled by a Nphr of the formula ± Qual :relpart + H:Nphr. Now, the Nphr filling the Head slot here, in this structure, may be analysed in two ways: either it is a coordinate Nphr of + Item 1 (*cantirananti*) ± Item 2 (*ācirikar*), or, *ācirikar*, the more general term, is identified by *cantirananti*, a personal name ; if so, the formula would be ± Qual Ident : n + H : n.

The OBJECT MODIFIER slot is filled by the Nprh *aimpattelēlu aṉacaṉam*. The relations between the Obj Mod filler and the H slot filler may be symbolized as

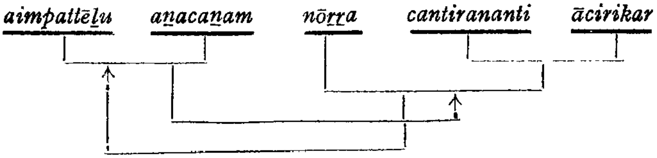

We observe here rather intricate relations which I shall not try to describe in detail here. The Obj Modifier slot is filled by the Nphr *aimpattēḻu aṉacaṉam* the formula of which is ± Qual Quant:num + H:n, which read optional qualifier quantifier slot filled by numeral *aimpattēḻu* followed by obligatory head slot filled by noun *aṉacaṉam*.

In this way, tagmemic analysis has disclosed the hierarchic structure of this independent non-clause sentence, it has helped us to find out different levels and layerings, i.e. the level of the text, the level of non-clause independent sentence identical with an inclusive phrase-level, the level of another inclusive phrase, the level of included phrases, and finally the levels of words. At this point, syntax and morphology meet, and we may proceed deeper into still lower levels in the structure, to morphemes and

phonemes. Proceeding in this way, we discover eight root-morphemes : *ai-*, *pat*(*u-*, *ēḻ*(*u*, *aṉacaṉam-*, *nōl-*, *cantirananti-*, *ācirika-*, *nicītikai*. Wē see at once that TAMIL roots are monosyllabic; four of the eight roots (the polysyllabic items) are Indo-Aryan loanwords. At the same time, we discover derivational, derivational-inflectional and inflectional morphemes : *-ar-*, *t*(*u* in oblique *pattu*, *-t-* in past relative participle *nōṟṟa* < **nōl* *-ta*, and *-a* in the same form. We describe morphophonemic and syntacto-phonemic changes like *ai - m - patt*(*u* ,like *aṉacaṉam* + *nōṟṟa* > *aṉacaṉanṉōṟṟa* etc. Comparing the IA originals (Sanskrit or Prakrit or Pali) with the Tamil loans we find out the rules operating during loan-processes. Finally we reach the level of phonemes and their graphemic representation and we describe roots, stems and affixes in terms of vowel and consonant phonemes.

A significant fact emerges from what has been just outlined : the procedure in tagmemic analysis starts with the largest units and comes down to the smallest portions : from the total text down the hierarchy through sentences, clauses, phrases, words to morphemes and phonemes. This is the natural order of analysis suitable to Tamil and reflecting the real linguistic structure. In some languages or situations, it is opportune to start with the clause as the point of departure; in some, all these LEVELS need not be discovered and described (e.g. the level of words may not exist in some languages).

The process may seem tiresome and slow at the beginning; it may actually be so when starting the analysis; however, as soon as we discover the real structure of the particular language, it is much more easy and it goes on fairly quickly. In this way we analyse every scrap of material which we have chosen as our representative data and the advantage is the very fact that nothing remains unanalyzed and undescribed.

7.1. Our team is now engaged in the compilation of the second volume of the prolegomena. The analysis of the records will be finished probably by the end of 1963 and the volume will comprise the description of Early Old Tamil based on the analysis of *Kallāṭaṉār'* and *Māmūlaṉār's* poems, and the description of the language of earliest Tamil inscriptions of the Pallava and early Chola periods (by myself); it will further include study of

the language of *Cilappatikāram* by J. J. Glazov, a description of the language of *Nālaṭiyār* and *Periyapurāṇam* by Pjatigorskij, and finally a description of modern literary Tamil based on the analysis of selected prose works of Bharathi and Puthumaippittan.

7.2. I cannot say yet with certainty which texts and epigraphs will be analysed next during the third stage of our work. I am sure now that we will include *Tolkāppiyam*, *Kalittokai*, *Villipputtūrār Bharatam*, medieval commentaries, *Appar's* and *Periyāḻvār's* poetry, *Kamban's* language, medieval and later inscriptions, the works of the *Siddhar*, some of the ballads, *Ramalinga Swami's* songs, *Rajam Aiyar's* novel, *Kalki's* prose and some recent contemporary writings. By the end of 1965 we would like to have the analytical stage of our work completed. Then we shall tackle the task of the compilation of the historical grammar proper which will represent the diachronic elaboration of the results reached by a series of synchronic descriptions plus the utilization of all indirect sources and information and our entire experience not included within the volumes of the prolegomena.

8. At present we are unable to state any definite historical conclusions about anything. We have reached certain synchronic, structural conclusions which may prove operative, too, on the diachronic level (as e.g. the setting up of the parts-of-speech system, or the monosyllabicity of root-morphemes). We are also able to make certain inferences with regard to our future work. We have naturally not closed our eyes before some historical and comparative problems which so to say emerged before us *sua sponte* and which we had to, or felt inclined to, tackle.

8.1. Among the first fruits of our labours, I should like to mention several more or less important results which may or may not prove valid in our future work, but which will form certainly a good point of departure for it.

First, there is the hypothesis about the origin of the present tense suffix in Tamil formulated by Andronov in Tamil Culture IX, 2. Andronov maintains that the present tense suffix *-kiṉṟ-* consists of *-k-*, a suffix attached to the root of the verb, and *iṉṟ-*,

the past tense base (=root plus *-t-*) of the verb *-il-* which originally was not only negative in its meaning. I am inclined to agree with his conclusions.

Then there is the reconstruction of Proto-Tamil and Proto-Dravidian personal pronouns by myself, published in Indo-Iranian Journal under the title Personal Pronouns in Tamil and Dravidian. I should like to add a few remarks to that somewhat impressionistic and very brief paper.

According to my conviction, the original PDr forms of personal pronouns may be reconstructed in a neat system of six items:

1.	p. sg. **ān*,	obl. **an*	1.	p. pl. **ām*,	obl. **am*
2.	p. sg. **īn*,	obl. **in*	2.	p. pl. **īm*,	obl. **im*
3.	p. sg. **tān*,	obl. **tan*	3.	p. pl. **tām*	obl. **tam*

These forms may be correlated with the very early PDr reconstructed stage before a distinct dialect splitting within the fairly homogeneous proto-language took place.

During the PDr stage itself, some of the dialects, notably those which became the base for later PSDt dialect and languages, and may be for later PNDr, developed a prothetic*y-(phonetically perhaps as a sort of palatal onglide [*i*]) in the 1st persons; this**y* preceding the vowel caused the contrast between *ā* and *ē* in this position to be neutralized. Hence the reconstructions**yāñ* (**yēñ* with obl. **an*)**en* may be set up. Most of the languages, notably Parji, Kolami, Naiki, Ollari, Gaḍba, Kota, Toda, Old Kannaḍa, Kui and Gond have preserved in their current forms the most ancient reconstruction, viz. **ān*. Thus I consider the forms**yān* (**yēn* and **yām*) **yēm* as later developments of earlier **ān* and *an*.

The initial **ñ*-in the reconstructions **nan* (**nen* is secondary) **y*—is primary. These forms belong to late PDr stage, being typical for PSDr, especially for the sub-group Tamil—Malayalam.

Initial **n*—in Tamil, Kannada and Telugu forms is the latest development in the personal pronouns of the 1st and 2nd persons.

Most probably it is a back-formation from very late PDr inclusive pl. **nām*. A reflection of this is the fact that the opposition inclusive: exclusive had been still very weak in the Old Tamil period itself. It is also to be noted that OKa has *ān*, and later only *nānu*, that Old Te has *ēnu*, later *nēnu*. The primary and at the early stage of evolution of PDr, the only distinction was sg. *-*n* : pl.*-*m* (**ān* vs. **ām*, etc.).

Initial *n*- in 2. p. sg. and pl. is also later; the original forms were, as stated above, **īn*, obl. *in*, **īm*, obl. **im*. Initial **n*—is on analogy with the 1. p. sg. and pl.

3. p. sg. and pl. was originally **tān* (**tan* and **tām*) **tam* (both for masculine and feminine gender). In some ancient literary texts as well as in some local dialects the use of *tāṉ* and *tām* as personal pronouns of 3. p. sg. and pl. has been preserved. Only later, the demonstrative pronouns, going back in the masculine gender to the two PDr reconstructions, **avan*, **avant* (Bh. Krishnamurti), began to be used as personal pronouns, and *tān*, *tām* became reflexive.

To sum up: The forms with initial vowels **a*-, **i*- in the 1st and 2nd p. were original in PDr and have been preserved in most non-literary languages of the central group, notably in Parji, Ollari, Kolami, Naiki and Gadba. Forms with initial **y*-, later, in some languages **ň*-, are secondary, though still PDr, and reflect some dialectical diversity within the PDr family, causing the fluctuation of the vowel quality (ă)(ĕ). Forms with initial **n*- are the last back-formations from late PDr incl. pl. **nām*, and, in some languages, they belong to a pre-stage, in other (Tamil, Kannada, Telugu) to the fully historical stage of evolution.

There are some other preliminary studies of historical nature which may be used by us in our future work. I shall quote only at random Andronov's 'On the Future Tense Base in Tamil' (Tamil Culture VIII. 3), my own 'Dative in Early Old Tamil' (III) and some others.

I should like to mention some other problem, not yet elaborated and published anywhere. This is the identification of the Old Tamil tense-form with the morpheme -*t*- with the South-Western (Tirunelveli) dialect present tense with (-*t*-).

In the Sangam texts and in some slightly later records such as the *Tirukkuraḷ* we come across a strange tense-type formed by the morpheme *-t-*; I quote at random *ancutum yām* (*Narriṇai*) (NT) 125.5, *nammaṉai vāḻtum*, NT 129.6, *tuncutiyō*, ib. 154.7, *muyaṅkuti*, ib. 260.5, *nāṉuti*, ib. 39.2, or from other texts, *pōkuti*, *Kalittokai* lo, *kāṇṭirō*, *Puram* 286 or *iḻattum*, *Kuraḷ* 1250. The commentators are not very certain about the grammatical meaning of this tense-type; *Teyvaccilaiyār* says that it may have future or present meaning according to context, *Cēṉāvaraiyar* speaks about the future meaning, *Naccinārkkiṉiyar* says that it is future as a rule, but occasionally present or even past, *Iḷampūraṇar* says that forms like *uṇṭi* or *tinri* are past and *varutum* is future, etc; my investigation of this tense-form has shown that it has very predominently present or future imperfective meaning, exceptionally future perfective. Now I am inclined to believe that the peculiar present-tense formed in South-Western Tamil dialects with the morpheme (*t*) is a reflection of this very ancient tense-type with *-t-*. I have in mind such dialect forms, current in Tirunelveli, as [sollude :] you-sg. say, [aḷude :], you weep, [tu : *n* gude :] you sleep, (quoting from my material), or *varute* : *n* I come, *collutiya*, you-pl. say, *pe* : *ˇcuṭa:n*, he speaks (quoting from literature).

In old records, the form with *-t-* is found only in 2. p. sg. and pl. and in 1. p. pl., which is, one must admit, a distribution looking most suspicious. On the other hand, there are three points which are in favour of my identification of this ancient tense-type with the South West Tamil present. First, the meaning of the old tense-type is in most cases present or future; second, the present tense with (*ṭ*) in South West dialects can be hardly explained on any phonological or morphophonemic grounds and is best explained as a reflection of an old form otherwise obsolete:, third, there is in Telugu an old imperfective present-future formed with *-d-*.

8.2. I have said that we are able to make certain inferences about our future approach towards the problems offered by our work. First of all, we shall have to seek a deeper time-perspective in the final stages of our work. Some outstanding books and papers published recently, like the Dravidian Etymological Dictionary by Burrow and Emeneau and the supplements to this

dictionary, or Bhadriraju Krishnamurti's Telugu Verbal Bases, enable us and also oblige us to try to take into account this deeper time-perspective and to consider inter-Dravidian relationships and affinities ; in other words, the final synthetic historical work of our team will root in and grow out of the Proto-Tamil and pre-Tamil reconstructions which will be based on considerations of inter-Dravidian complex of evidence.

So far, we were able to reach as a sort of background working hypothesis - the following tentative conclusions : before the 5th Cent. B.C., Proto-South Dravidian was probably still one language, however, with at least two strongly marked dialects ; they were Proto-Kannaḍa, developing later into Kannaḍa, Baḍaga and Koḍagu, and Proto-Tamil, developing later into Old Tamil and Toda, and still later into Malayalam as an offshoot of Early Middle Tamil (the Chera dialect of Tamil must have been however far advanced in centrifugal features during the Old Tamil stage itself -of course in its *spoken*, not the written, form). At the end of this period, sometime in the fourth century B.C., the final split between Proto-Tamil and Proto-Kannada may have occurred. During the immediately following age, the development begins of Proto-Tamil into Pre-Tamil and finally Old Tamil, our first recorded stage of any Dravidian language (if we do not take into account the utterly hypothetical possibility of the Indus Valley inscriptions being Dravidian). This development was accompanied by conscious efforts of grammarians (*Agastyam, Tolkāppiyam*) and a body of poets and *connoisseurs* (the " three " Sangams of Madurai) to settle a norm of a standard literary language, the *centamiḻ*, the *ceyyuḷ*. At the same time, however, popular, colloquial speech (*vaḻakku*) developed according to its own inherent rules and laws and from time to time might have found entrance to literature (e. g. the Bhakti poetry) and epigraphy (colloquialisms in inscriptions) ; and a new splitting into Tamil local and regional dialects - *ticai* - as well as the maintainance of old dialectal variations may be observed at the same time, responsible for such centrifugal drifts as the origin of an independent language (Malayalam).

The situation may be schematically presented by the follow ing drawing :

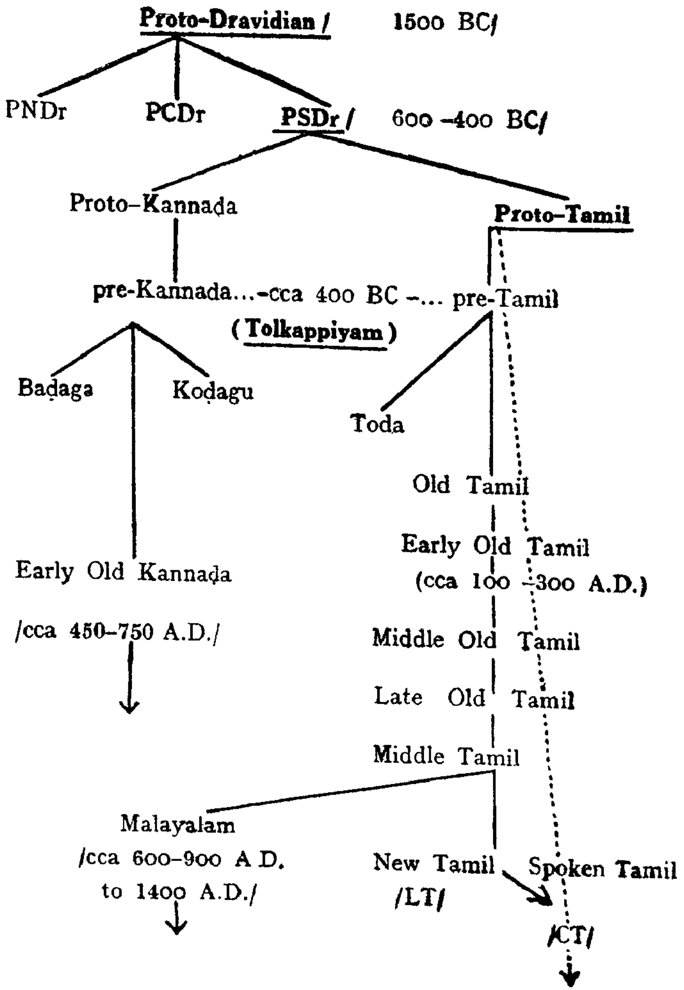

Second, we must and we shall dedicate much of our attention to the reflections of non-literary Tamil, of the spoken, colloquial language, in our written sources. This will enable us to observe the facts of linguistic change (*both evolution and diffusion*) in Tamil

as congruent with regular moments in the general course of linguistic development. In anticipation we may say even now that Tamil in its totality is no exception to the general rules and course of linguistic evolution -in spite of the fact, which cannot be denied, that in Tamil, the rate of change has been generally slower than in any Indo-European language.

The evolution of literary Tamil has been practically finished and completed by now; it cannot very well continue farther since the language as such is spoken by no portion of the Tamil population, educated or illiterate, urban or rural. The Literary *Tamil forms are dead and non-productive. On the contrary,* colloquial Tamil does not only represent another style of language *but it is full of new productive forms; in its totality, it is the sum* of new features of evolution, though some elements of the system *of spoken Tamil may have appeared very long ago. In short,* today's colloquial Tamil is the necessary and legal offspring and *heir of literary Tamil; it is another and more modern stage of* evolution of literary Tamil. Tamil *diglossia* must and will result sooner or later in adopting spoken language as the over-all standard speech and as the language of literature; today's literary Tamil will ultimately fade away and become a learned language studied by scholars and specialists and not used actively by any member of the community of Tamil speakers - in fact, it is not being used so-as already stressed - even now, at the present day, in normal, current, informal conversation.

If this is so - and I am convinced it is so - we are so much more obliged to prepare a detailed, exhaustive, thorough and scientifically sound historical grammar of the Tamil language. May we have enough perseverance and ability to do so.

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
MADRAS